Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

T

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Ἀσχολοῦμαι, idem. Herodian. lib. 3 ἀστοῖς καὶ ἀσχολουμένοις τῷ Σεβήρῳ occupato Seuero. Et cum δεῖ apud Athen. δεῖ ταῦτα ἠσχολῶτο σφόδρα, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τό, negotium, occupatio. item pro ἀσχολία, διατριβή, Ichol. Aristoph.

Decomp. Ἀνασχολέω, negotium facessens auoco, occupans & impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio: vnde apud Luc. ἀνασχολούμενοι δεῖ αὐτῶν.

Διασχολέω, negotiis distineo: vnde pass. apud Herodot. lib. 7. διασχολουμένου καὶ ἐνείτα πρὸς τῶν τῆς σφραγίδος διάγνωσιν, co

Ἐνασχολοῦμαι, occupatus sum in. (occupato.

Πολυασχολος, multis negotiis occupatus & districtus Luc.

Εὐσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio & opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τῶν καθ' ἡμέραν πειρασμῶν, exp. omnia iam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐνδυσχολέω, otium & operam pono. in Luc. ἐνδυσχολῶ τοῖς λογισμοῖς.

Προσυσχολέω, idem. Exponitur & accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè vtens: vel otium malis rebus impendens.

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in Probl. Rom.

Συσχολάζω, simul otior, vnà fetior: vel colludo in otio & feriis. Item in Alcib. Item συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo & συσχολαστής. Plut. in lib. de aud.

Σωλήν, σωλῆνος, &c. vide in Σόλος.

ΣΩΛΗΝ, λῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plutarc. ὥσπερ οἱ κεραμεῖς σωλῆνας οὐ ἐν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἀκρᾶς εἰς ἕτερον ἐξ ἑκατέρου μείονος. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cauum, in quod crus aut femur fractum conicitur & continetur. Gal. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ perforatæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quoniã ad canalis similitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio vngues seu dactyli.

Σωλήνωτος, ὁ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωλήνιον sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩΜΑ, ατος, τό, corpus. * dictum quasi σῶμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam eius ministerio vtitur ad res, quas sibi obsignãrit, significandas explicandásque, aut σῷζει τὸ σῶμα vel σώζω, quòd in corpore anima tanquam in carcere seruetur, vt Socrates docet apud Plat. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, vt quum Xen. dicit δεῖ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, & Gal. ἀνελαμβάνειν τὸ σῶμα. recreare corpus. De aliis animantis corpore. Il. γ. λέων ἐχάρη μεγάλῳ ὅτι σώματι κύρσας. Apud Plut. κεκοιμῶντες τὰ σώματα. de corporibus hominum mortuis. Sic & apud Xen. Præd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quũ quæritur apud Luc. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; Sic passim apud Aristot. & cæteros philosophos interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: vt apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. interdum σῶμα ponitur pro ἑρμαφρόδιτον σῶμα: vt Xen. in Symp. ὁ τὸ σώματος ἐρῶν. ¶ Item σῶμα τῶν, serui, mancipia, domesticum familitium. Aristot. rhet. 1. & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα vsurpatur, sicut & corpus. Aristot. ibidem, εἰ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν ἕτερον ἢ ὅτι σῶμα τῆς πίστεως.

Σωματοειδής, ής, ές, ἡ, corporeus, corporea natura prædius. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικός, ὄν, ὁ, corporalis, qui est corporis: vt Σωματικοὶ πόνοι apud Aristot. eth. 7. & Σωματικοὶ ἀτυχίαι apud Plut. in Coriol. item corporeus, corpore constãs: vt βάσις σωματική, apud Phil. de mun. Exponitur etiã, corpulẽtus, crassus, itẽ corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea sunt. Plut. in lib. de def. orac.

Σωμάτιον, τό, corpusculum. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 4. & 13 ¶ Item codex ac liber: in ecclesiast. hist. ¶ Σωμάτια, τῶν, numerantur inter ornamenta scenica apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua sedes coniunctas habens, & isdem viuens legibus: vnde & pro collegio accipitur. in Pand. Σωματεῖα, τῶν, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos vsque demissæ & totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporea natura induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωματωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophrast. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἄσωμος, ὁ, ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀσώματος, idem, ἀσωμάτως, sine corporis interuentu.

Δίσωμος & δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματος, mancipia, famuli seu serui. Poll.

Ἐνσωματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετασωμάτωσις, [*dec.*] corporis vnius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 10. Greg. de hom.

Ἐπίσωμος, corpulentus. Exponitur etiam, robustus in Hipp. iatr.

Ἐπισωματόω, idem quod ἐνσωματόω: vnde ἐπισωμάτωσις, corpus coalescere, corporari: apud Diosc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem. Εὐσωμαίνω, sum corpore pulchro & bene habito, vel robusto. Eur. in Andr. τί γὰρ δ' ἂν ἀλλὸ ὀντ' εὐσω-

Εὐσωμαία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. l. 2. (μαστοῦς

Λεπτόσωμος, qui tenui & gracili corpore est. Eust.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero & crasso.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui eiusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρισώμος & τρισώματος, tricorpor. Eur. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματέω, nimium amans sum corporis mei.

ΣΩΡΟΣ, ροῦ, ὁ, cumulus, aceruus. Hesiod. in Erg. ἀστὰρ δ' ἐπὶ σωρὸν ἄμαξαν. Plut. symp. 6. πυρῶν ἑστηκότες σωρῷ. tritici impositus aceruo. Et Σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. εἰ κατεῖδες ἀκανθῶν σωρὸν συγκεκλασμένος exp. fasciculũ spinarũ.

Σωρηδὸν, aceruatim, cumulatim. Herodian. l. 4. Phil. de vita M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acerno: vel cumulatim, congero. Herodian. l. 4 λιθάκων τὰς βωμὸς ἐσώρευον.

Σωρεύομαι, cumulor, aceruor, cumulatim aggregor. Idem ibidem.

Σώρευμα, idem cum σωρός. Xen. Præd. 7.

Σωρευσις, εως, ἡ, aceruatio, cumulatio.

Σωρευτός, aceruatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρός & σώρευμα. Ab Hesych. & Suid. exp. πλῆθος multitudo.

Σωρός, idem cum σωρός factum ex σωρεύω, sicut φυλεός ex φυλεύω, inquiunt Etymol. & Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de diuin. l. 2. & Diog. Laërt.

Σώρακος, Poll. vas esse dicit in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus coniiciuntur. Exponitur etiam, aceruus. apud Aristoph. quum inquit, Κακῶν τοιούτων σωρὸν ἐμοὶ σώρακον. ¶ Σωρακὶς dicitur esse instrumentum coquisonis cauum quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἐπισωρεύω, accumulo, aceruatim aggero: vnde apud Eurip. in Phœn. Νεκροὶ δ' νεκροῖς ἐξεσωρεύοντο ἐμοῦ.

Ἐπισωρεύω, idem. Athen. l. 3 μίλλοντος δ' ὁ Κιμωλικὸς τοῖς ἐπισωρεύειν τινὰ ὁ Ποντικὸς ἔφη, &c.

Καταισωρεύω, accumulo, coaceruo. (obruo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & aceruo, cumulo circumcirca

Συνσωρεύω, coaceruo, aceruatim congero.

Σῶς, σῶστις, σωτήρ, &c. vide in Σόος, i. saluus.

Σώτερον, in Σόος. Σώφρων, &c. in comp. ex φρένες.

Σώχω, in Σωχω. Σώω, in Σόος.

T

Τ, Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cuius nomẽ τῶ Hebræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. c. 8. ¶ Attica pro σ vsurpantur, dicentes τάμερον pro σήμερον, & θαλατία pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à π cœpitarum syllabæ primæ inseruntur in τέλω & πόλεμος apud poëtas pro πόλις & πολεμος. ¶ Est etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑΓΗ, ης, ἡ, rancor, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. τὰ λιπαρὰ καὶ ταγήσαντα ἀφαιρεῖν.

Ταγὲς, rancidus, qui rancorem contraxit: vt oleum ταγὲς: de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: vt κάρυον ταγγίζον. Actio.

Ταγὴς, &c. vide in Τάσσω. Τάγλαυρ, in Τήγανον.

Τάγμα, ατος, in Τάσσω. Τάζω, in Τείνω. Ταί in Ο'. Ταινία, vide Τεταίνω, in Τείνω. Τάκερος, &c. in Τήκω. Τακίδι, &c. in Τάσσω. Τακατίζω, vide Τάκας in Τακάω.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, ου, τό, statera, libra, vel trifina lãs. Il. θ & χ. Καὶ τότε δὴ ζυγὸν πατὴρ ἐτάνυσε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ τὰ λαντῶν

λάσσω μυστικὴ σταθμήσεσθαι.) Interdum sic dicitur id quod lanci imponitur ponderandum, & nominatim pondus 125. librarum, v. Hesych. ex Epiphan. tradit. sic Il. ι. ἦ ἵκε ἢ ἑξήκοντα τάλαντα. Diuersa autem talentorum genera fuere, de quibus vide Bud. in lib. de asse. * Deriuatum dicitur ἀπὸ τοῦ τλῆναι τὸ βάρος. ἢ ἀπὸ τοῦ τάλαν ἢ καρτερικὸν ἢ ἰσταλαίου ἢ τὸ εἴσω φερόμενον, teste Eustath.

Τάλαντος seu τάλαντον, ὁ, talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ δὲ τετάρτῃ τῆς ἡμέρας τάλαντον εἰς ῥόδα μυρεψικὰ ἐδίδοτο. Et Τάλαντιαῖα λίθοι τὸ μέγεθος, apud Ioseph. Apud Aristot. œcon. lib. 2. Ταλαντιαῖοι ἴσοι τῷ εἴκοσι ταλάντων dicuntur sponsores qui viginti talenta persoluere possunt. Quæuis etiam quæ ingentis & grauis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: vt Ταλαντιαῖα νοήματα, apud Alcæum com. teste Poll. l. 9.

Ταλαντάω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem Macedon. Epigr. l. 2. Οἷον ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου. Et metaph. huc illuc exagito, suspensum teneo, ancipitem & alternantem. Greg. Naz. in Carm. καί με ταλαντεύει πολλοῖς μεθ' ἱππυχίῃσι, dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutraliter, præpondero. Philo de vita Mos. 3. τῷ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo & inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἐταλαντεύετο τοῦδε κἀκείσε. Luc. ἱππόπους ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum, ità adhuc, in æquilibrio teneo. Alciph. Τίνων σὺ τῶν ἀστῶν ταλαντεύῃ. Apud Theophil. epist. 17. χρόνῳ τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύει, exp. velut præponderans dat victoriam.

Ταλαντίσκω, idem quod ταλαντεύω: vnde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντιζομένη, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso & librationes. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος σημαίνει teste Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, idem quod Ταλαντίσκω & ταλαντεύω: vnde apud Suid. Τοιτάλιν τάλαντα ταλαντίζει.

Composita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ ἢ ὁ, vtramque in partem libramentum habens seu quod ab vtraque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur &, vtrinque librans. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, tependo, æquali pondere retribuo: vnde pall. apud Greg. inuect. in Iul. 2. ὅς ἀντιταλαντεύει ποινήν.

Ἀτάλαντος, idem quod ἀντίτάλαντος. Il. β. Μορσίνης ἀτάλαντος ἐναλίῳ ἀνδὶ ἐοικώς. Et addito dat. apud Phocyl. Accusat. verò. Οὐδὲ Διὶ μήτηρ ἀτάλαντος.

Δεκάταλαντος, qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat: vt δεκάταλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll. l. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Δίταλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosth.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talenta ponderans.

Ἑκατοντάλαντα centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Il. ψ. Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ ἐνιπὴν ἐνέθηκα.

Τριτάλαντος, idem cum ἀντίτάλαντος & ἀντίτάλαντος.

Πεντατάλαντος, seu πεντάλαντος, quinque talenta æquans: vt πεντατάλαντος φορά, apud Phal. in epist. πεντατάλαντος δίκη, lis ens de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub.

Πεντήκοντάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντήκοντάλαντα, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. diues. Poll. ibid. Et πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et τριτάλαντον, tria talenta.

Ὑπερτάλαντος, præponderare, ponderis grauitate superare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΑΑΩ, ῶ, F. ἄσω, sustero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Il. ν. ἐν δὲ σὺ θυμὸν πυθοῦ, ἵνα τλῇς Μέντορ ἐμεῖο δίκαιος, si ausus fueris expectare.

Τλησιπόνεια, ἡ, patientia, tolerantia.

Τλησίπονος, ὁ, patiens ærumnarum & laborum, qui forti & inuicto animo ærumnas subit & sustinet: vt τλησίπονος πολεμιστής, Il. ε. & υ. Exponitur etiam, audax.

Τλήσιος, miser, ὁ, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in anib. & Herodot.

Τλήσιος, ον, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὦμοι τυφλῶμαι φίλτατον ἐμᾶς τλήσιος. Foem. τλήσια, misera, ærumnosa. Aristoph. Τλήσιά γὰρ τὰς ὄψεις. Compar. τλησιώτερος, miserior, ærumnosior. Superlat. τλησιώτατος, miserrimus. Idem Aristoph. Τλησιώτατ' ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνει μοι δοκεῖς.

Τλησιάω, miserum & ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo & lamentor veluti miserum. Hesych.

Ἄτλησις, idem quod τλήσις, ex eóque factum transpositis litteris, vt docet Eust. vide & in comp. ex Τλάω.

Τλήσσων, ὁ, lana: Hesych. & Eust. dicta à τλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Τλησσία, ἡ, ipsum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Τλησσός, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur Τλασσός, vt τλασσία ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia vtuntur: lanas & fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu retinendis quasi τλάειν videtur: qualus, quasillus. Theocr. idyll. 18. (de Helena.) Οὔ τί τις ἐν τάλαρῳ πεκίδος ἔργα θεαῖνα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus getendis. Il. σ. & apud Aristot. rhet. 3. item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci, apud Theocr. idyll. 5. Et quibus vtuntur in premendo lacte & in caseum formando, teste Poll. l. 7.

Τάλαριον, & ταλαρίσκος, quasillus seu fiscella: prius apud Poll. l. 10. c. 18. posterius apud Suid. ex Epigr.

Τάλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nobilis, seu quæ sponsa futura est, teste Eust. itidem à τλάω, vt sit ἡ τλάσασα ἀσκεῖν, quoniam puellæ ad nobilem ætatem lanificio exercere solebant. Soph. in Antig. ἀχνοῦμαι τάλις ἐκ μόρου Ἀντιγόνης. Vetus & Callim. teste Schol. Soph. qui & Æolicam esse dictionem tradit.

Τελαμών, ῶνος, ὁ, lorum ensis, & id ex quo scutum pendet. (* dictum à τλάω, quasi τελαμών, τάλας γὰρ ἢ τλήμων δεῖ βαστάζειν, inquit Eust. Il. η. Τῷ ῥ' ἐπὶ μὲν τε τελαμὼν ἀμφὶ στῆθεσφιν Ἀΐαντος ἀμφιβρότοιο. Item vinculum, ligamen, fascia: vt Il. ρ. Δεξιὸν μὲν τελαμῶνι τετμημένον ἀμφὶ φορῆναι. Interdum, fascia aut linteum concerptum quo vulnera aut oblæsa membra obligantur: vt apud Eurip. in Phœn. ἀμφὶ κρατὶ τ' ἄγχει τελαμῶνας βαλεῖν. Sic & apud Herodot.

Τελαμωνίος, qui ad cingulum & lorum pertinet. Hesych. ὁ φορεὺς ὁ μὲν ὁ τελαμώνιος. Τελαμωνίαι, Poll. dicuntur quæ τελαμωνίαι. Xen. baltea cotacea, quibus armantur canes adversus ferat.

Τελαμωνίζω, fascia involuo: vnde apud Eust. ex quodam historico, Συμπεσοῦσθαι δεῖν (i. Philippo cui oculos sagitta excussus erat in prælio) ἢ Κλεῖτος ὁ ἐκείνου σωματοφύλαξ τελαμωνιζόμενος ἕτερον ὀφθαλμόν, alterum oculum fascia contectum & obligatum habens.

Τλάω, (factum per syncopen ex ταλάω) vnde τλῶμι, ἐ. τλάω, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλαν, idem quod ταλάω, perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους ὃς ἔτλαν ἱδεῖν λεύσσων, labores quos extulani. Il. α. Τέτλαθι μῆτερ ἐμὸν ἦτορ, perfer & tolera: *per duplicationem* pro τλάθι. Item sustineo, i. audeo. Il. ω. Πῶς ἔτλης ὀλίγ' ἐλθὼν Ἀχαιῶν ἐλθεμεν οἶος, quomodo ausus fuisti? Sic Il. α. Τέτλαθι δὴ θυμῷ, sustinuisti, vel in animo induxisti. Hinc & optatiuus τλαίη, Il. δ. pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίη. Et infinit. Τλαῖναι & τετλάνναι pro quo Æolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετλαώς & elisio κἀτλαώς interdum nominis vsum præstat, patiens, tolerans: vt Τετλαότι θυμῷ. Od. δ. & alibi. Partic. τλάς, ἀτος, ὁ, patiens, passus. Item qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔρξον τλᾶσα δ' ὑπερβίᾳ σαυτόν, ausa perpetrare faciens maximè impiè.

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens. Interdum audax, fortis: vt Τλήμων Ὀδυσεύς. Il. κ. Plerumque miser, ærumnosus, calamitosus: vt Τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua significat. Doricè τλάμων dicitur, frequentissimè apud tragicos.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad.

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortunium: Hom. hym. 1. in Apoll. Τὸν μὲν ἔπειτα βίοιο δόσαν ἄμμορον ἠδὲ τλησίμοιον.

Τλησις, εως, ἡ, patientia, tolerantia, itè audacia Hesyc. (σωμάτων.

Τλητός, tolerabilis, qui tolerari potest. Eurip. in Med. & Hipp. Et actiuè, tolerans, patiens: vt Il. ω. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Τλητικός, patiens, qui est eiusmodi vt facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Phil. de vita M. l. 2.

Ὄτλος, ὁ, ærumna, labor, miseria. Hesych. & Suid. Deriuatum à τλάω, per pleonasmum τοῦ ο, teste Etym.

Ὀτλέω, ærumnas & labores sustineo. Hesych. & simpliciter perfero, sustineo. in Epigr. Ἐλθεῖν ὀτλήσας ἀεὶ φόνον.

Ὄτλημα, τος, ἐ, ærumna, miseria. Ὀτλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλεύω, idem cum ὀτλέω, Apoll. Arg. l. 1. & in Epigr.

Τάλαντος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τλάω.

Ἀνατλάω & ἀνατλάομαι, prefero, perpetior. Od. ξ. ἢ ὑπέτλη κακὸν ἀνδρὸς. Xen. Pæd. 1. πόνον ἀνατλάσας. Pro eodem per syncopen dicitur ἀντλάω.

Ἄντλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἄτλας, Eustath. dictum esse scribit vel ἀπὸ τοῦ μὴ τλᾶν εἶναι, vel ὑπὸ τοῦ τείνειν, quasi πολύτλας fingitur enim Atlas cœlum humeris suis sustinere. Ἄτλαντες dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum sustinent, aut aliud quiddam apud architectos. Athen. lib. 5. ἀτλαντὶς ἡ θεραπαινὶς τοῦ ναοῦ ἐκτὸς ἐξεκύκλει. ¶ Nominatur à ἄτλας extrema colli vertebra, ipsum pondus colli sustinens. Poll. lib. 1. Exponitur etiam, qui humeris aliquid baiulat in modum Atlantis cœliferi. Item qui non est audax, qui nihil patitur. Hesych.

Ἄτλαβος

Ἄτλητος & Doricè ἄτλαστος, ὁ ἡ τό, intolerabilis, intolerandus: τὸ ἄτλητον. Il. α.

Ἀτλήτω & Dor. ἀτλαστέω, tolerare non possum vel perpeti, Soph. Item sum intolerabilis. Item metuo, animo sum abiecto. Hesych.

Ἀτλησία, intolerantia, impatientia. Idem.

Ἀτλάω & ἀτλήμων, idem quod ἀνατλάω.

Δυσάτλητος, tolerato difficilis. Eurip. in Phœniss. (λάτω κραδίαν.

Ἐπάτλητος & ἐπάτλημων, perpetior, perfero. Il. ϛ. & τ. Τοῦ τοι ὑπατ-

Παλήμων & Dor. παντλάμων, omnino miser & infelix, miserimus. Eurip. in Hec. Soph. in El.

Πολύτλημων, multum patiens, qui magna patientia fortunæ varios insultus sustinet. Idem multùm miser. Hom.

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Vlyssis apud Hom. in Odyss. Πολύτλας, idem: vel multa patiens.

Ὑπάτλαω, seu ὑπατλήμων, suffero, sustineo, subeo. Epigr.

Κῶλις Σχίτλος, quomodo huc permeant, vide suis locis.

Composita ex Τλας.

Δυστλας, miser, miserimus, gravibus miseriis afflictus. Soph.

Παντλας, omnino miser, miserimus: vt πανταλαινα νύμφα. Eurip. in Androm.

ΤΑΜΙΑΣ (Ionicè Ταμίης,) ου, promus condus, dispensator eorum quæ condenda & promenda sunt: vt qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. λεῖ χρημάτων δ' εὐπορίᾳ τε ἔλθῃ, ἥτις ἐ ἐπιτηδεύεται ἀνθρώπῳ ἀρετὴ ταμίας. Interdum adduntur genitivi rerum earum quarum dispensandarum curam Ταμίας gerit. Idem Pæd. 4. ἔλθοι ἡ ἀρετὴ μοι καὶ χρημάτων ταμίας. Et ταμιεύειν, apud Aristot. polit. lib. 6. Sic ταμίας πλούτου, apud Theophr. epist. 19. Interdum generalius dispensatorem significat, administratorem aut præfectum. Sic Iupiter dicitur hominibus Ταμίας πολέμου τυγχάνει. Iliad. θ. & τ. Idem apud Eur. appellatur Πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. Apud Thuc. Ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam defensor: apud Dion. Halic. lib. 1.* Dicitur autem ἀπὸ τοῦ τίμησιν, à rerum sibi commissarum lectione & distributione. Etymol.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma. Od. η. Ἐν ἡ χωίῳ σῖτον τεταμίη, οἶνον ἐχεῦον. Sic & Odyss. α. & apud Xen. in œcon. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Hesych. vt quæ à quæstoribus exigi solebat.

Ταμιεύω, ἐ ἐύσω, sum promus cellarius. Aristoph. in Vesp. εὖ γὰρ ταμιεύει· ἐ τυχεῖν. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 3. Ταμιεύειν ἡ ἡ φρόνησις ἐστι. Cum genit. Dem. in Mid. τῶν ἀφθόνων ταμιεύειν, quum quæstor administraret maritimam provinciam. Idem eum dat. Ταμιεύειν Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi Nauclero. ¶ Item condo recondo, in penuaria cella asservo: vnde metaph. apud Synes. ep. 49. ποιήσαι γὰρ ὁ θεὸς ἐν ἀεὶ ταμιεύειν τῶν βουλευμάτων, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom. ἐν τῇ τύτῳ χωρίῳ ἐταμιεύμεθα τοὺς νόμους, huius manu leges scriptas in scrinis condidimus. Et general. recondo quod in futurum proman, seu in tempus futurum rejicio. Lucian. εἰς αὖριον ταμιεύσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, in crastinum recondere. Et passivè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, ad vsum aliquem asservari. Greg. in epist. Gorgon. ἀδελφῶν δόγματα ἐταμιεύθη. ¶ Item ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. Itè deprædo, aperio, cõstituo, determino. Plu. de educ. lib. Ταμιεύεσθαι ἡ ἡμῖν ἐστιν ἡμῶν ἐν ὅσῳ βουλόμεθα ἀρχῇ, nobis cõstituere & determinare nõ licet.

Ταμιεύκοις, quæstorius: vt Ταμιεύκοι ἐξουσία, apud Plut. Item parcus, qui recondere nouit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τό, cella penuaria. Hoc. ad Dem. Plut. symp. l. 5. Itè ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur. Plut. in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιεῖδιον, repositoriolum. Suid.

Ταμείας scriptum inuenitur pro ταμίας, apud Hesych. Ταμεῖα pro Ταμία: apud Poll. l. 3. c. 8. Item ταμεῖον pro Ταμιεῖον, apud Herodian. l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἀποταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Ælian. seu recondinum occludo & obsero: vnde Ἀποταμιεύεσθαι. Suid. exp. Ἀποκλείειν.

Ἀταμίευτος, ὁ ἡ, ὁ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Phil. de vita M. l. 1. & 2. Item qui nihil recondit, non prouidens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plat. de leg.

Διαταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid.

Ἑλλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarij Græcanici præfecti. Thuc. l. 1. Poll. l. 8.

Ἐνταμιεύω, intùs latùm recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item qui parcè promitur parcus. Aristot. de gen. an.

Τάμνω, vide in Τέμνω. Τανυκὸς, Τανύω, in Τείνω. Τάξις in Τασσω.

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, ὄν, ὁ, humilis, non multùm à terra assurgens: cui oppon. ὑψηλός, procerus, altus. Luc. de saltat. μέτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἐστω, ἡ ἄφρα ἢ μετρίου ὑπερέχοις, μήτε ταπεινὸς καὶ ἐπιπόδιος πλὴν φύσιν. Plerunque metaph. vsurpatur vt & humilis apud Lat. ac interdum in laude homini tribuitur, vt quã D. Petrus ep. 1. c. 5. dicit θεὸς τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Sic & alibi in nouo Test. Hinc & τὸ ταπεινόν, humilitas & abiectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio de ipso dicitur, quum nimium τὸ ταπεινὸν ipsius modũ excedit. Aristot. polit. 4. c. 11. εἰ δὲ καὶ ὑπερβαλοῦ τὸ εὖ ἐφ' τούτῳ ταπεινοῖ λίαν. Est verò & μέτριον vocabulum, quando de re dicitur quos vel vilis & abiecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Isocr. in Nicocl. τοὺς μὲ ἐν ταπεινοῖς πεπλουτηκότας ἐπαίδευον τοὺς δ' ἐν εὐμοιρίᾳ. Dicitur & de aliis rebus: vt ταπεινὸν σχῆμα, habitus abiectus & vilis. Xen. Pæd. 5. Et ταπεινὰ δόξα, apud Plat. de leg. Sic ταπεινὴ λέξις, apud Aristot. de arte poët. & ταπεινοὶ λόγοι apud Dem. in Mid. ¶ Apud Athen. l. 4. ταπεινόλιφα μικρός, exp. minor particula. * Dictum quidem grammatici volunt quasi ἐπ' ἀφενοῦς, ab ἐπ' ἀφεῖ, vt humilis ab humo. Alijs quasi πεδεινός, à πέδιον. Alij quasi θαφεινὸς, à θάπτω sepelio. Sunt & qui ex ἀπὸ ὄν factum esse putent, vt dicatur quasi πὰ ὄντος, per hypercheseu & mutationem literarum, vt fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abiectorum & qui demisso sunt animo. Hoc. ad Dem. Arist. polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, humilitas, animi demissio & abiectio, animus demissus. Aristot. Thuc. Hoc. Xen. &c.

Ταπεινόω, humilem reddo, demimo seu submitto, deprimo. Æschin. in Ctesiph. ἐ ταπεινώσας ἀπεστέρησε τὴν τῶν ἐπιτιμίων. Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸ φρόνημα inuidiam deprimit & imminuit.

Ταπεινοῦμαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι δὲ τὸ τὸ ταπεινοῦσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Ταπείνωμα, τό, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demissio & abiectio. Luc. 1. Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀταπεινόφρων, ὁ ἡ, ὁ, qui animum non abiecit cui animus non est dejectus. Plut. in Coriol.

Ἐκταπεινόω, idem quod ταπεινόω, nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes. Od. θ. Τάπητα φῦρε μελανεῦ ἐρεῦν. Il. α. Αὐτὰρ ἐπὶ πρήνεσσι τάπητας τιθεῖτο φοινικοῦς, à verbo τατέω, quasi πάτος. Etym. & Eust. Addit tamen Eust. veteres quosdam à θάλλω deduxisse, vt diceretur quasi θαλτὸς, abiecto λ & ὀ in τ mutato.

Τάπητιον, ὁ, ἰδὲ. Hesych. Exponitur etiã cervical, apud eũdem.

Δάπις, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut. οὐδ' ἐν δάπιτι ἐν ἐρῶ κατὰ ἀγοῦν. Vtitur & Pherecrat. apud Eust. & Xen. Pæd. 7. Idem Eustath. hoc δάπις etiam ἀπὸ τὸ δάπεδον derivari posse scribit, ὅθεν καὶ ἐν δάπεδῳ γράφουσιν.

Composita.

Ἀμφίταπις, ιδος, ἡ, vel ἀμφίταπον, ὁ, tapes vtrinque villosus, pries apud Æl. Dionys. posteriore vtitur Athen. l. 1. & 6. Interdũ ἀμφίταπον adiectivum est, vt ἀμφίτακτος). Reg. l. 2. c. 17.

Ἀμφιτάπης, ὁ, idem quod ἀμφίταπις. Diog. Laërt. in vita Lyc.

Ψιλόταπις, tapes non villosus & veluti nudus præ illo qui dicitur ἀμφίταπις. Laërt. ibidem. Pro eodem dicitur & ψιλόλαπις, apud Pausan. teste Eustath. & ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑΣΣΩ, seu Ταράττω, F. ξω, commouco, turbo. Proprièt aquam aliquis ταράττει, quum limum in ea commouet & excitat, & medicus pharmacum, quum id spatha agitat: vt apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. 1. (de Neptuno) πολὺ πλῆξε τε φίλας ἐλάτας ἠδὲ πόντον, mare concitauit & commouit. Itè metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plut. de def. orac. πάντα φύρων ἅμα καὶ ταράττων. Dem. Olynth. 1. Ὃ δὲ πρῶτον αὐτὸ ταράττει τὴν πόλιν γενόμενον γνωρίζεσθαι, hoc ipsum turbat & perterret.

Ταράττομαι, seu Τάρασσομαι, commouor, perturbor, metu conflernor & perterreor. Xen. Pæd. 7. ἀτιμοῦσθαι μάλιστα τοῖς πολεμίοις τὸ ταραττόμενοι δοκοῦμεν, metu consternati. Herodian. l. 3. ἐταράχθη ἡ πόλις γνώμαι. Sic τὰ ταραττόμενα pro res perturbatæ: apud Dem. Philip. 1. Exponitur & implicitè metuo, timeo: apud Aristot. in categor. Ταράττομαι μὴ τοῦ φόβου metuo ne quis dicat.

Ταραττόμενος, perturbatè, confusè, inordinatè.

Ταραγμός, οῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio. Eur. in Hec.

Ταραξις, ἡ, eadem perturbatio. Apud medicos Τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi de quo Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: apud Suid.

Ταρακτὴς

Ταρακτής, ῆτος ὁ turbator, perturbator. Ταρακτικός, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: vt Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, apud Plut. in Camil.

Ταρακτός, perturbatus: seu qui perturbari potest.

Ταραχή, ἡ idem quod Τάραξις & Ταραγμός. Hocr. de Pace, Ταραχὰς ἀπαλλαττόντες εἰς ἀλλήλους πρὸς ἀλλήλους κακοδαιμόνων. Herod. l. 4. Ταραχὴ πολλὴ ἦν τε ὅμιλος, erat ingens tumultus populi. Sic & Dem. Thuc. Plut. &c.

Ταράχη, ἡ idem. Act. Apoll. c. 11.

Ταραχώδης, ες, ὁ, ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xen. pæd. 3. ἐπίλοιπον στρατόπεδον δὲ νυκτὶ ταραχῶδες ἦν.

Ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè. Hocr. in ep. ad Philipp. Plut. in Coriol.

Θράττω seu Θρύττω, perturbo, molestiam affero. * per syncopen factum ex Ταράττω, τ in θ mutato, teste Etym. Esponitur etiam fodico, vellico, pungo: vnde metaph. apud Plat. in Parmen. Θρῆν μὲν τοι σοτί μα κ᾽ ἔθραξε μέτι τ᾽ ὀφθαλμὸν ἐνόησε. ¶ apud Aristot. rhet. 3. quidam Theodorus barbariem & seruil originem exprobrans Niconi citharœdo, ironicè ingt. Θράττοι σε, p. Θράττοι σε, i. Thressa mulier te genuit, i. serua.

Θράττομαι seu Θρύττομαι, conturbor, fodicor, pungor: vnde apud Suid. Θρῦττ᾽ μὴ θρυττόμενος τοῦ ἀκούειν ἐν τῷ κατηφαγόντων θορύβῳ, ne turbaretur auditus.

Τάρβος, Τάρχος, Τάρβος, quomodo huc pertinet, vide suis locis.

Composita.

Ἀνατράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoneo: agito vnde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε τοῦ πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀνατράττεσθαι.

Ἀτρεπτία, ἡ status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτρεπτος, ὁ, ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus.

Ἀτάραχος, vacuus è perturbationib. aut turbis. Item intrepidus.

Ἀτάραχος citra perturbationem, tranquillè.

Ἀταραχία, ἡ tranquillitas. Hipp. epist. ad Demag.

Διατράττω, idem quod διαταράττω. Plut. in Alcib. οἱ δὲ Θρᾷκες ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν πολλὰς ἀκοὰς τῆς καὶ ἐνταῦθα, φοβούμενοι τῷ καὶ διατράττοντι τὸ στρατόπεδον αὐτῷ.

Διατράττομαι, penitus, percellor. Luc. ὡς ἂν διατραττόμενος.

Ἐκτράττω, prorsus conturbo, perturbo vel exterreo, percello. Plut. in Coriol. τί δὲ ἄμον αὐτὸν ἐκτράττει τοῖς δεινοῖς.

Ἐκτάραξις, perturbatio, commotio.

Ἐντράττω, idem quod ἐκτράττω. Plut. de orat. Pyth. & Luc.

Εὐτρακτος, qui facilè perturbatur.

Παρατράττω, idem quod ἐκτράττω.

Συντράττω, conturbo, perturbo. Il. κ. σπεῦδε δ᾽ ἡμῖν δεῦρο τὰς τρά-ξῃς. Plut. in Fab. Max. συντάραξεν ἅπαν τὸ στρατόπεδον.

Συντάραξις, conturbatio, confusio.

Τροτράττω, leniter turbo, nonnihil terrefacio. Diosc. l. 4. c. 184.

Ὑποτράττω, idem. Plut. in Alcib. ὑποτράττειν δεινὸς ἦμεν ὁ τῶν κατόπτων φόβος. Et simpliciter conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἥττον ὑποτράττε δόξῃ τοῦ ἀλογίστου, minus perturbabant Fabium prodigia.

ΤΑΡΒΟΣ, ου, τὸ, terror, timor, metus. Eur. in Bacch. Πλοῦτε, τάρβος ὄδυσε, terroris eras ciuitati. Apoll. Arg. l. 1. ἠέ σε δαίμων τάρβος ὀτωλίδεσσιν. Pro eodem dicitur & Τάρβη, apud Suid. * Herodian. apud Etym. à Τάρβω deriuat ex quo fiat Τάραβος & per syncopen Τάρβος. Idem etym. habet & Eust.

Ταρβοσύνη, idem quod Τάρβος. Odyss. σ. λύθεν δ᾽ ὑπὸ γυῖα ἑκάστου Ταρβοσύνη.

Ταρβαλέος, ου, ὁ, terribilis, timorem & metum afferens. Homer. in Merc. Exponitur etiam metuens apud Nonn.

Ταρβέω, ῶ, f. ήσω, paueo, timeo, trepido. Od. ε. οὐ τι θοὴν Ταρβεῖς. Il. ο. Ταρβεῖν, πάσσυν δ᾽ παραὶ ποσὶ κάππεσον θυμός. Et cū a. cuf. Il. ζ. Suid. apud Soph. Τάρβεῖν pro τιμᾶν accipi testatur.

Composita.

Ἀτάρβης, ες, ὁ, ἡ, intrepidus, minimè pauidus & meticulosus. Æschyl. in Prometh.

Ἀταρβοῦς, ὁ, ἡ, idem vt ἀτάρβης, ες, ὁ. Il. γ. Exponitur etiam incolpatus, irreprehensus. Hesych.

Ἀτάρβως & ἀταρβῶς, intrepidè, citra terrorem, sine metu. Soph. in Aiace.

Ἐκτάρβεω, extimesco, expauesco: vel exterreo, expauefacio: vnde ἐκταρβηθέντων. Hesych. exp. ἀπωσθέντων, attonitum.

Ἐκτάρβης, admodum pauidus & meticulosus. Hesych.

Προταρβέω, prius metuo, timore antè corripior. Eurip. in Here. fur. οἶδ᾽ ἐν Εὐρυστέως δ᾽ ἐκεῖν Πελίου προταρβοῦσ᾽ ἐκείνων φαιδρὸς χρόος. Ὀδύ.

Ὑποταρβέω, idem quod Ταρβέω. Il. μ. Τὸν ὑπὸ ταρβήσαντες ἐχώρεον πάλιν αὖτις.

ΤΑΡΙΧΟΣ, ου, vel ος, τὸ, salsamentum: piscium caro sale condita & exsicata, ac præsertim cetaceis eorum & ventres, carnesque partes pinguiores, teste Oath. lib. 2. Clearchus apud Athen. l. 1. Ἐν ᾧ τὰ ἰχθύων τὰς σαρκίνας φησί. Apud eundem. l. 1. Ἐν δὲ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ κωμῳδοῦσι καὶ πωλοῦσι τὰ ταρίχη. Interdum de ijs dicitur quæ alia quauis conditura asseruantur: vt apud Gal. de loc. l. 5. Interdum sic nominatur cuiuslemoque animantis caro inueterata, etiam non condita sale: vt apud Diosc. l. 2. de alipe Suidæ est caro sale aspersa: * qui sic nominari scribit ἀπὸ τοῦ εἰς γάρον ἐξιχνεῖσθαι.

Ταριχικός, ὁ, qui est ex genere salsamentorum: vel qui saliri solet. Athen. l. 8. Item sale conditus & seruatus: vt Ταριχικὴ ἰχθύς, apud Diosc. l. 2. c. 14. Ταριχράστρια, apud Artem.

Ταρίχων, idem quod Ταριχός. Poll. ex Aristoph. & Laërt. l. 2. in vita Menedemi.

Ταριχόω, sale condio & maceroi seu sale condiui & inueteratū seruo. Plat. in Symp. ἐνίοις τῶν ἀνθρώπων διὰ χαλεπότητα εἰ τὰ τοιαῦτα ἐν μέλλοντι ταριχοῦν. Et in passiuo, apud Diosc. l. 1. c. 11. λίπος ὕειον τι ταριχούμενον cum salsa axungia. Significat & generaliter, macero, condio, arefacio, exsicco *ita vt salem*: vnde apud eundem. l. 2. c. 88. εἴκοσι δίκας ἀλῶν τὸ ταριχούμενον, sine sale conditus adeps. Et apud Theophr. l. 5. Ταριχοῦνται δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua maceranturi. Metaphoricè apud Chrysost. Τεταριχευμένος καὶ κατεργασθείς, maceratus & confectus.

Ταρίχωσις, εως, ἡ, conditura quæ sale fit, salsura.

Ταριχωτικός, ὁ, ἡ, salamentarius, qui carnes sale maceratas & inueteratas vendit. Herod.

Ταριχωτός, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu asseruatus, vt Ταριχωτὰ κρέατα apud Plut. Symp. 5.

Ταρίχωμα, ἡ idem quod ταρίχωσις. Arist. hist. an. l. 9. Strab. l. 3.

Composita.

Ἀταρίχευτος, ὁ, ἡ, qui non est sale conditus & maceratus, vel sine sale inueteratus: *et ex conseguenti*, recens.

Ἀμοταρίχων, cognomiatus est quidā ab Alexide apud Athen. l. 5. quod murra piscium sale conditorum nimium delectaretur.

Ἡμιταρίχων, qui ex media parte est salsamentum: salsamentum imperfectum: vt apud Athen. l. 3. Archestratus iubet ἡμιτάριχον ἔχειν κολόμβρον σφῶν ἐς ἀλμυρὸν ὕδωρ Ἑλθεῖν, ἀμφορεῖς ὀκτὼ νέον ἡμιτάριχον.

Προταριχόω, prius sale condio, sale præmacero. Et simpliciter, præmacero, antè exsicco & arefacio. Gal. meth. med. l. 9.

Φιλοταρίχων, amans salsamentorum, qui salsamentis delectatur. Athen. l. 3.

Ὠμοτάριχος, ου, ὁ, salsamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur & ὠμοτάριχον, τὸ, apud eundem ibid.

Ὠρατάριχος, vel ὡραιοτάριχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, salsamentum ex piscibus æstiuo tempore captis. Poll. l. 7. c. 8.

Ταρός, & ταροῦς, &c. vide in Τίρω.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, tartarus, profundissimus inferorū locus. Il. θ. Ἠ μὲν ἔπειτ᾽ ἀφίκοιτο κατὰ κρατὸς ἀμφὶς ἐόντα Τάρταρα μακρὰ βάθεα, τῶ οἱ ὑπὸ χθονὸς εἰν ἀβέρεσσιν. Sic & Hesiod. in Theog. * Sic dictus putat vel ἀπὸ τοῦ ταράσσειν ἐπεὶ τὸ κάρα, vel quoniā opacis suis tenebris ταράσσει καὶ τρόμον παρέχει τοῖς ἐν αὐτῷ, & terrem facit.

Ταρταρίωσις, εως, ἡ, in tartarū deiectio, in tartara deiectio. 2. Pet. 2.

Ταρταρόω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

Ὑποταρτάριος, ου, ὁ, (comp.) qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum deiectus. Il. ξ. & Hesiod. in Theog.

ΤΑΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas, peculiariter, sylvæ: vel locus sylvæ densus. Il. ι. Οἷον τοῦ λειμῶνος ἐν ἀρτεμέϊ κεκρυφάωσι Ἐν τάρφεσι τῶν μουνὶ δαΐοις τάρφεσι ὕλης. Sic & Il. α. * Eust. scribit dici quasi τρέφος, ἀπὸ τοῦ τρέφειν, vt sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ ἐν αὐτῷ. Idque etymon. Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci à τρίφειν significante πυκνοῦν, quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est & concretum.

Τάρφος seu τάρφος, εος, ὁ, ἡ, item τάρφος, ου, ὁ, densus, creber, frequens. Il. λ. Οὐδ᾽ ἐν τοῖς ἀκοντίζοντο βίοις καὶ τάρφεσι δοῦρα. Il. τ. Ἀμφὶ δὲ τάρφεα θῆρες ἐνωρόουν. Ὀρνίθων τάρφεα, crebra & densa nix. Nominat. plur. neut. τάρφεα adueralitter vsurpatur, pro crebrò, frequenter. Il. χ. ὁ δ᾽ ἐγγύθεν ἔξυ λεληκὼς Τάρφεα ἐπεύετο.

ΤΑΡΧΕΑ, τὰ & ταρχεία, ὧν, funeratia, culta, parentalia. * Λέγει τὰς ταρχείας, vt scribit Hom. schol. Apud Hesych. ταρχεῖα, τὰ, τάφος.

Ταρχεύω, exequias facio, funus curo, sepelio: vt Il. π. Τὸν δ᾽ ἐγὼ αὖτε κατὰ μοῖρ᾽ ἔθαψα, ὅπερ σε ταρχεύουσι.

Ταρχύω & ταρχίω, idem quod ταρχεύω.

Ἀτάρχυτος, vel potius ἀνάρχυτος, ου, ὁ, ἡ, (comp.) insepultus. Phocyl. Τοῖσιν δὲ θνήσκουσι ἀτάρχυτοι κείνται.

Τάσις, vide in Τείνω.

ΤΑΣΣΩ, vel τάττω, ξω, f. ξω, p. χα, ordino, colloco. Plat. in Polit. ἢ μὲν δὴ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἤθεσιν ἀστὸ τάττοντες, τὸ δὲ δὴ ταῖς τῶν ἀνθρώπων partem eius in generationibus inanimatorum collocamus. Interdum dicitur de acie & collocatione militū: vt Thuc. l. 4. Τάττουσι δὲ τοὺς ὁπλίτας ἐς τὸ μάχιμον in qua significat, vox passiua frequēs est. Dicitur & τάττειν τὸ κόσμον, apud Plat. in Epinomide, ordinare mundum. Apud Xen. κοινὸν τάττειν τὰ εἰς τὴν βοηθείαν, &c. etp. in eō classem me adoptio. Apud eundē, ἐγὼ αὐτὸς φίλῳ τινὶ τάττω πρὸς πόλεμον

ἀντὶ τοῦ φίλου, exp. substituit se vicarium. Apud Plut. in Solone, καὶ τὸν τῶν πενήτων μεταξὺ τάττει, in pauperum ordinem se integit, inter pauperes se numerat. item constituo, præficio. Cum præpositione ὑπὲρ: vt Aristot. polit. l. 3 τάττει ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων τὸ ἀρχόντων. Plat. de rep. l. 2. ἐκείνους ὑπὲρ τοῦ δίκαιον τάττομεν τοῦτον. Sic Isocr. ὑπὲρ τῶν πράξεων οἱ τάττουσι, præficiunt se negotiis. item statuo, constituo, vt Aristot. de con. 2. τάξαντες πολὺ quum pretium constituissent. Thuc. l. 3. φόρον τάττειν, tributum statuere, indicere, imperare. Apud eundem l. 4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxassent ingenti pretio.

Τάσσομαι seu τάττομαι, ordinor, collocor: vt τάσσεσθαι εἰς μάχην apud Thuc. l. 4. dicuntur milites: vnde & τεταγμένοι appellantur. Dicitur & de navibus, vt idem l. 2. ἔοικεν ὑπὲρ τριακόσιαι τάξασθαι τὰς ναῦς. Latius etiam extenditur. Dicitur enim τάττεσθαι εἰς ἀριθμὸν, in numerum virorum adscribi. item præficior cum præpositione ὑπὲρ, apud Plat. Isocr. &c. item constituor, &c. vt τεταγμένη ἡμέρα, & τεταγμένος χρόνος, dies constitutus, tempus constitutum, apud Xen. & Plut. Apud Luc. τάττεσθαι τοῦ θεοῦ, subiicitur Deo.

Τεταγμένως, ordinatè, seruato certo ordine. item stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus. Aristot. thet. 1.

Τάγμα, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione apud Plut. in Fab. Max. τὸ μὲν πρῶτον τὸ τάγμα καὶ τεταρτον αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκείνῳ παρέδωκεν, primam legionem & quartam sibi seruauit, secundam & tertiam ei si (C. Minutio) tradidit. Pro cohorte, apud eundem in Cim. Apud Herodot. τὸ ἱππικὸν τάγμα, exp. equestris ordo.

Ταγματικὸς, ad cohortem seu legionem pertinens.

Τάξις, εως ἡ ordinatio, vel ordo: modus ratione temperatus. Plat. in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγον ἐκ τῆς ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: vnde ἐν τάξει χωρεῖν apud Thuc. lib. 7 interdum exp. acies: vt ἐν τάξει, apud Plut. Exponitur etiam, statio & locus pugnandi: vt τάξιν λιπεῖν apud Æschin. stationem suam & locum deserere. item turma, apud Xen. Sic dicitur etiam comitatus & multitudo hominum magistratui cuipiam apparentium & operam dantium, quæ multitudo cohors consulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Synes. ¶ Significat etiam locum & vicem: vt apud Atheo. στρατηγὸς τάξιν ὑπὲρ χωρῶν, tumulo locum & vicem obtinentem. Apud Demost. pro corde ἐπηρείας τάξιν καὶ φθόνου, calumniæ & invidiæ specie. item locum & sedem alicui conventui vel collegio constitutum: apud Aristot. ¶ Item officium, munus: partes. Demosth. Æschin. ¶ Exponitur etiam taxatio.

Ταξιωτικὸς, ὁ, apparitor prædidis. in Pand.

Ταξιάρχη, parua cohors, aut parua turma Suid.

Τακτὸς, ὴ, ὸν, ordinatus, in quo seruatur ordo. item certus, definitus: vt τακτὸς χρόνος, apud Plat. de leg. l. 11.

Τακτικὸς, ὴ, ὸν ordinandi peritus, peculiariter, peritus ordinandi milites & aciei instruendæ. Xen. pæd. 5. τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν seu ad eius munus & officium.

Τακτικῶς, militariter. Suid. item vt conuenit ei qui instruendæ aciei est peritus.

Ταξίαρχος, ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præses. Il. ι. & Xen. in Hell. in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus.

Ταξιαρχία, ἡ, summus magistratus. Xen. ibid. Ταξιαρχία, ἡ, principatus ille & ducatus item præfectura. Aristot. in Oec.

Ταξιάρχη, principatus, præfectura. Hesych.

Ταξιάρχος, qui facit quidpiam ab alio iussus: apud eundem.

Composita: ac primum ex τάσσω, cum præpositione.

Ἀνατάσσω seu ἀναλάσσω, & ἀναστάσσομαι, instruo, præparo. Suid. & Hesych. ¶ Item compono & literis mando. Lucæ 1. ¶ Apud Plut. de solert. anim. (de elephante) ὅθεν τοῦτο αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σκέψιν ἀναλογίζεται καὶ μαθήματα καὶ μελέτας, visus est recolere secum & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντάσσω seu ἀντιάσσω, ex aduerso instruo ad prælium, oppono in prælium. Eur. in Heracl. ὁ πλείστον φρὴν κατὰ φῦλ' ἐκλεκτῶν ἀνέλαξεμόν. Metaph. Apud Æschin. ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναιδείαν, legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτάσσομαι & ἀντιτάσσομαι, exp. aduerso flo instructa acie, prælio obsisto. Plut. in Cæs. ἀντιτάξεις δὲ Ἀντώνιος καὶ Φίλιππος. Et general. aduersor, repugno, obsisto. Isocr. in Panath. καὶ τὸ τοῖς λεγομένοις ἡμῖν ἀντιτάττεσθαι. Dem. Olynth. 3. τὸ δὲ ἄλλων μὲν οὐδὲν ἐστὶ δίκαιον ἀξιοῦν, ἀεὶ δὲ τοῦτο ἡμῖν ἀντιτάττεσθαι. Dicitur & ἀντιτάττομαι πρὸς πόλιν τινὰ, apud Xen. pæd. 3.

Ἀντίταξις, aciei instructio aduersus hostem. item repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀποτάσσω seu ἀποτάττω, colloco certo in loco, sepono, secerno, seorsum destino. Plut. τὰς τελευταίας πρεσβείας ἀποτάξας ὑπὲρ ἡσυχίας. Item centurio in stationibus pono: Polyb. Τὰς ὁλοκλήρους φυλακὰς ἡ φρουρὰ ἀποτάττει.

Ἀποτάσσομαι, collocor. Demosth. item destinor, despondeor, denoueor, vnde ἀποτεταγμένος εἶναι, apud Chrysost. ¶ Significat etiam, renuntio, iubeo valere, à me summoueo. Basil. ad Nicocles. ἀποτάξασθαι τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς βιωτικοῖς μεριμνᾶν. Et simpliciter, vale dico, dimitto vale dicens. Act. Apost. cap. 18. ὁ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν. (tremum fit. Cyrill. Dionys.

Ἀπότακτις & ἀποτακτὴ, renuntiatio. ¶ Item salutatio quæ ad extremum fit. Cyrill. Dionys.

Ἀπότακτος, ὁ, ἡ, ὸν, depositus & selectus ad certum vsum. Hero.

Διατάσσω, seu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, disponо. Hesiod. in Theog. δὶς δὲ ἑκάστῳ Ἀθανάτῳ διέταξεν ἑῷ, &c. Xen. Κῦρος ὁ Λυδῶν, ἐν ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις, διατεταγμένος ἦν. Item describo, decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἑκάστῳ, ὅσον ἑκάστη πόλει ἐν τῷ πολέμῳ παρέχειν. Item constituo, statuo, edico. Act. Ap. 18. διέταξε τοῦ διατεμνεῖν τὸν Κλαύδιον, &c.

Διατάττομαι, idem Synes. in ep. ad Theoph. διέταττον μὲν τινὰ μὴ δεῖν ἐξεῖναι τοῖς τοῦτο ποιεῖν, impera, constituo. Item dispono, in ordines compono. Xen. Hellen. 7. εἰ δοκοῖεν διατεταγμένοι, agmine composito incedentes. Διατεταγμένος passiue dicitur quod edicitur & sancitur. Philo de vita M. l. 1. Apud Herodot. διατέταγμαι ἐφορεῖν, mandatum seu iniunctum est mihi.

Διάταγμα, τὸ edictum, sanctio, constitutio. Plut. Gregor. Item descriptio, decuriatio.

Διάταξις & διαταγὴ, idem. Greg. & in ep. ad Rom. c. 13.

Διατακτὴς, ου, & διαλαστωρ, ορος, ὁ, ordinator, dux.

Decomp. Ἀδιατάκτος, ὁ, ἡ, ὸν, nō ordinatus, nō digestus. Hesych.

Ἀντιδιαλάττομαι, contra statuo seu decerno. Synes.

Ἐνδιατάττω, ordino & digero in, seu intus.

Ἐπιδιατάττομαι, insuper edico vel mando.

Ἐκτάσσω, seu ἐκτάττω, instruo aciem, compono ordines & agmen. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐν ταῖς ἀκραιφνεσι ἡμέραις ἐξέτασε. Et in pass. apud Arrian. ὡς οὐ παθόντας τοὺς Γαλάτας ἐκτασσομένους.

Ἔκλεξις, ἡ, instructio aciei. Polyb.

Ἐκλεκτὸς, extraordinarius. Æhan.

Ἐνλάσσω, seu ἐνλάττω, inter ordinandum interficio. Et general. interficio, interpono: vnde ἐντέλαγμένος, in ordinem eum, cumque redacti.

Ἔνλεξις, interpositio, insertio. Peculiariter sic dicitur quum leuis armaturæ milites in phalangis intestitiis interiiciuntur nudi singuli iuxta singulos armatos. Suid.

Παρενλάσσω, [*dec.*] idem quod ἐνλάσσω. Exponi etiam potest. clam aut obiter interficio. παρένταξις, idē quod ἔνταξις. Suid.

Ἐπιτάσσω, seu ἐπιτάττω, colloco seu dispono post. ¶ Item mando, impero, iubeo. Xen. ἐπιτάττω μὲν οὖν τοῖς ἀνθρώποις. Isocr. ὃ γὰρ ἀνὴρ τὰ βέλτιστα αὐτῷ δοκοῦντα ἐπιτάττοιτο, qui sibi ipse optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι, collocor post. Xen. Hell. 1. ἐπετέτακτο ὁ Ἀθηναῖος τῷ Πελοπόννησος. Hinc ἐπιτετάγμενοι, qui in secunda acie dispositi sunt. Item ἐπιτάττομαι, imperor, subditus iem alicuius potestati. Aristot. οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν δεῖ subditi.

Ἐπίταγμα, τὸ subsidiaria cohors. Plut. in Pomp. Item mandatum, iussum. Plat. de rep. l. 2.

Ἐπιτάγμαλοις, subsidiarius.

Ἐπίταξις & ἐπίταγμα, idem quod ἐπίταγμα, mandatum, imperium. Plat. in polit.

Ἐπίτακτα, adverbium quod apud Callimach. legitur. In Rhet. lex, exp. breuiter, compendiariè. Teste Etym.

Ἐπίτακτοι, dicuntur triarij & subsidiarij milites, qui collocati sunt vt laboranti parti in acie succurrant. Suid. et Thuc.

Ἐπιτάκτωρ, ὁ qui imperat, cuius est statuere, p imperio.

Ἐπιτακτικὸς, imperiosus. Item ad impetium pertinens. Plat. in polit. Ἐπιτακτικὴ, ἡ, ἐπιστήμη, scientia imperandi. Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς, imperiosè seu pro imperio: apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur, qui nullius imperio subditus est. Thuc.

Ἀνεπιτάττω, contra iniungo seu impono, vicissim impero. Idem lib. 3.

Αὐτοπίτακτος, qui ipse per se aliquid iniungit, qui iure suo iusta imponit. Plat. in polit. Αὐτοπιτακτικὸς, vnde αὐτοπιτακτικὴ, ἡ, τέχνη, ars pertinens ad αὐτοπιτακτικὸς seu ars mero imperio aliquid regendi. Idem ibid. Αὐτοπιτακτικῶς, more eorum qui per sese iubendi potestatem habent.

Προσεπιτάττω, insuper impero seu mando. Isocr. in Archid.

Καταλέγω, aut καταλέγω, in numeros militares refero, centuriones decurio. Lysias. καὶ εἴ τις αὐτὸν ἐξαρχῷ εἰς τάξιν τινὰ καταλέξειν. Plut. Ἀνίστατο φίλων τινὰ καταλέγων εἰς τοὺς ἱππέας.

Καταλέγομαι, in numeros militares refero, &c. Herodian. εἰς τὰς ἐν πόλεσι τάξεις στρατιώτας καταλέγεσθαι. Item adiec. peculiam constituo. Dem. contra Theocr. κατεστάθη τοῖς φυλέταις ὁ αὐτὸς ἀνὴρ καὶ φυλή.

Κατάταξις centuriatio, decuriatio.

Decomp. Ἐγκατατάττω, ed colloco inter alios & velut intersticio iis quos collocatis adscribo, adiudico.

Συγκατατάττω, vnà cum alijs colloco. Phal. in ep.

Μετατάσσω, vel μετατάττω, ordines muto in acie instruenda: vnde pass. apud Xen. pæd. 6. ἐὰν τὸ ἅλλῃ μετατάττωνται ἐξ εὐθυμάχου τάξεως. Item transcribo in aliam decuriam vel ordinem: passiue apud Aeop. Item μετατάττομαι, transeo ab vno exercitu ad alium. Thucyd. l. 2.

Παρα-

Παρατίθεμαι, fine παρατίθεμαι, in acie colloco, aciem instruo. Paus. in Messen. Xen. Hell. 1.

Παρατέτομαι, in procinctu sto, instructa acie sto. Demosth. φοβοῦς ἐν Μαντινείᾳ παρατετόμεθα, contra quos in acie stabamus. Item metaph. oppono me vt repugnaturum, oppugno. Gregor. in Maccab. encom. φοβοῦμαι τὸν θεὸν παρατέτομαι, legem Dei oppugnas.

Παρατεταγμένος, acie instructa. Aristid.

Παράταξις, ἡ, instructio aciei, aut aciei instructa: vel acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herod.

Ἀντιπαρατίθεμαι, (decomp.) contra colloco in acie, aciē contra instruo: vnde in voce media apud Thuc. l. 3. καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντεπαρετάξαντο οἷς κωλύουσι. Ἀντιπαράταξις, instructio aciei aduersus aliam, acies contra instructa. Eust.

Προστάττω seu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod & munus mandans. Thuc. l. 3. ναύαρχον προστάξαι. Item mãdo curam vel onus. Dem. ὃ βούλοιτο προστάξαι ἑτέρῳ. Et simpliciter, impero, iubeo, iniũgo, Xen. τοῦ πόλιν, ἀφίστασθαι τῶν μὲν ἐξ οἴκου προστάττοντος μεγάλα τελεῖν, tibi iniungentem. Sic & apud Plat. in polit. Significat etiam, destino, attribuo, assigno.

Προστάττομαι, imperium accipio, iubeor. Xen. προστάττεται δὲ ἐπ' αὐτοῖς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis maiora quam pro viribus. Item assignor, destinor. Eur. in Hec. Τί δὴ κελεύσεις ἢ προστάξεις δούλῃ, vbi seruitio sum destinata. Sic & apud Thucyd. (stot. de mundo.

Πρόσταγμα, iussus, mandatum, imperium πρόσταξις, idē. Ari-

Προστακτικός, talis vt imperare possit, vel ita comparatus vt iubeatur, imperet seu iubeat. Chrysipp. Apud Gram. προστακτικὴ ἔγκλισις, imperatiuus modus.

Προτίθεμαι & προτάττω, ante colloco, propono. Plut. in Pomp. ὀμνύουσιν ἐφ' οἷς τὸ βρέτας πρατόμενα, τοὺς ἱππεῖς ἐν οἷς ἐκεῖνοι αὐτοὺς προτάξας. (fronte sunt collocati.

Πρότιθεμαι, anteponor; vnde προτιτάγμαι in bello, qui in

Πρόταξις, collocatio aciei in priori parte, vide lib. de vocab. milit. (millo.

Πρόκτωρ, in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Ca-

Προτακτικός, præpositiuus. vt προτακτικὴ ἀρχή, apud Gram.

Συντάσσω, aut συντάττω, q. d. vna cum aliis colloco & ordino: instruo aciē & cõpono. ¶ Iēē, ordino, instituo: Plut. in Anton. τοῦ δὲ ἐκείνου τὴν ἀμμοβίαν συνέδει καταλύσαν, ἑτέραν τε συντάξαν, aliã instituerũt. Item constituo, cõparatum & constitutũ habeo. Æschin. de male obita leg. συντάξαντες ἡμᾶς αὐτοὺς, inter nos comparatũ & constitutum habebamus. ¶ Item iubeo, impero. Polyb. συντάξας ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἔφη ἔχειν ἃ κελεύει. Et apud Plut. ἐκεῖ τοῦ τι συντάξῃ κελεύων ἰατρός. ¶ Apud Æschin. σύνταγμα συντάξας, exp. descripta annua pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω, constituo significat.

Συντάττομαι, vnà cũ aliis collocor & ordinor. Iteē eiusdem ordinis sum & notæ seu classis, eadem iura dignitate præditus: vt Spiritus sanctus apud Graec. dicitur ἀεὶ τὸ πατρὶ καὶ υἱῷ συντασσόμενον καὶ συνδοξαζόμενον. Item acie instructa & agmine iter facio: vnde συντεταγμένη φάλαγξ, apud Plut. in Lyc. Significat etiam ad stipendiũ conferendũ ordine describor & in classes distribuor. Dem. τὰ δὲ σώματα ὅτου φαμὲν δεῖν συντάττεσθαι, ita descripta esse & in classes distributa. ¶ Item cõpono & scribo. Plut. Συντάττετε λόγους παντοδαποὺς καὶ ἱστορίας.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinata, acie velut instructa. Aristoph. in Pluto.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: vt σύνταγμα τῆς πολιτείας. Isocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus: item quum instructa est acies & in procinctu stat. Suid. Item descriptio quę fit ad stipendium conferendum, pensitatio annua ad bellum gerendum. Demosth. & Æsch. contra Ctesiph. ¶ Item volumen compositum cõmentaria, libri. Plut. in Num.

Συντακτικός, vnde τὰ συντακτικά, (συγγράμματα, quæ & phrasin habent conuenientem syntagmati, & ordinatam capitum diuisionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, τὸ. descriptio ad bellum conferendum & illa annua pensitatio, item ipsum stipendium, tributum, vnde εἰς ἓν ἐνιαυτὸν σύνταξιν ἐπιτάττειν, apud Hyperid. Item ordo, classis: vnde εἰς ἓν ἐνιαυτὸν σύνταξιν συντεταγμένος, in vnum ordinem descriptus, apud Synes. ¶ Significat etiam volumen compositum, historiam, apud Polyb. & Cic. ad Att. ¶ Item sic nominatur ossium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gram. Σύνταξις, constructio, ordinatio partium orationis.

Συντακτικός & συντακτήρ dictus est Origenes quasi compositor, vel quasi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp. Ἀναστατόω, recognosco census, iterum constituo census. Harpocr. ex Hyper. Ἀναστάτωσις, census recognitio: quam decemviarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀτασταξία, ἡ, ἀτάκτος, ὁ, ἡ, ον, inordinatus, incompositus, incondius. Xen. Pæd. 4. Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐπιστάττω, [q. d. superconstruo vel supercompono] impono alius iam constructis & compositis.

Ὁμοιοστάκτος, similis & eiusdem constructionis.

Ὑποτάττω, & ὑποτίθεμαι, (q. d. subcolloco) colloco sub: subiicio: in ep. ad Ephes. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum exp. subiugo, subigo, in potestatem redigo. Herodia. l. 1. πάλιν ἀνατολῶν ὑπετάξατο.

Ὑποτάσσομαι, subiicior, pareo, vt subiectus: in ep. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subiugor. Herodian. l. 2.

Ὑποταγή, ipsa actio subiiciendi se seu parendi alicui vt subiectum: subiectio: in ep. ad Galat. c. 2. & 2. ad Cor. 9.

Ὑποτακτικός, subiunctiuus, qui subiungi potest vel solet: vt ὑποταακτικὴ ἔγκλισις & ὑποτακτικὸν ἄρθρον, apud Gramm.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subiectus, qui sui iuris est. Item qui subiici seu parere, tanquam subiectus, recusat: immoriger, refractarius. 1. epist. ad Timoth. 1.

Αὐθυπότακτος, vnde αὐθυπότακτον ῥῆμα, verbum quod est subiunctiui modi. Eust. Αὐθυπότακτος, tanquã κωλυπτικός.

Composita ex τάξις, τακτὸς & ἀστ. 2. ἵστημι sine præpositione.

Ἄταξία, ἡ, vbi nullus ordo seruatur, seu vbi aliquid geritur nullo seruato ordine: ordo conturbatus & permistus. Thuc. l. 1. Plat. Phil. de mundo. Et specialiter, ordo non seruatus in acie: apud Xen. Hellen. 3. item metaph. incompositi mores, petulantia, insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ, ἡ, inordinatus, in quo nullus seruatur ordo: permistus, confusus, inconditus: vt ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι, milites dicuntur qui in numerum non sunt redacti. ¶ Item ἄτακτος, qui incompositis est moribus: qui nulla moderatione vtitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. lib. 3. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ πρασσόντων. Item more eius qui incompositis est moribus, absque vlla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem non seruo nec tenorem. Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν τοῖς κινήσεσι τὴν ἅλων. De militib. dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam detrecto. Dem. Olynth 3. item inhonestè & petulanter me gero, flagitiosè viuo. Plut. in apophth.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo pessimè factũ est & flagitiosè.

Δύσκατος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conseruatio, ordo ratus & constitutus. Plut. in Artox. & Herodian. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus ordinem seruans, certo quodam tenore procedens: vt εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammon. Apud Thucyd. lib. 2. εὔτακτοι πρὸς τοῖς νόμοις, compositus ordinibus. Apud Dem. εὔτακτος is est qui ordinem & stationem suam prouinciamque non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis & constitutis. Ponitur etiam, æqualiter, item compositè, modestè. Aristoph. in Nub. βαδίζειν ἐν τάξει ἰδίᾳ εὐτάκτως.

Εὐτακτέω, ordinem seruo & tenorem, ordinatè me gero. Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deserit, aut qui disciplinam militarem seruat: apud Xen.

Κακόταακτος, malè ordinatus, vtitur Hesych. in Δύσκατος.

Λιποταξία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Dem. in Mid.

Λιποτάξιον, τὸ, idem vnde λιποτάξιον δίκη seu γραφή, accusatio deserti loci in acie: vel deserte militiæ. Poll. Scribitur & λειποτάξιον apud Phil. de vita M. l. 1.

Λιποτάκτης, seu λιποτάξιος, qui locum in acie deserit, desertor aciei. Et simpliciter, desertor.

Λιποτάκτεω, ὁ, idem Dem. Λιποτακτέω, desero ordinem seu stationem. Phil. de mundo.

Ὁμοτάκτης, ὁ, ἡ, qui eiusdem est ordinis. Chrysost. de sacerdot. & Dionys. Areopag.

Ὁμοτάκτως, eodem ordine, eadem serie.

ΤΑΥΡΟΣ. ου, ὁ. taurus, de cuius natura vide Aristot. Ælian. & Oppian. de venat. l. 2. ¶ Est & signum cœleste. ¶ Item pars ea quæ interiecta est inter scrotum & podicem, Eust. Apud Suid. est pudendum viri.

Ταυρίνος, ον, ὁ, ἡ, taurinus, qui taurina specie est. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus, qui è tauro est: vt ταύρειον εἶδος, apud Diosc. l. 6. c. 26. Ταύρεος, ου, ὁ, idem: apud poetas Neptuni est epith. apud Hesiod. in asp. Ταυρεία seu ταυρία, (sc. δορά) taurina pellis, exuuium tauri.

Ταύρεος, ου, ὁ, idem. Apud Soph. ταύρεος ὕδωρ, aqua Tauri fluui.

Ταυρεία, festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

Ταυρικός, tauricus: pertinens ad Taurum vel Tauros.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, parum taurus, taurus pusillus. Suid.

Ταυροβόλος, ὁ, dicitur Diana Taurica, seu quæ à Tauris celebratur.

Ταυροειδῶς, in modum tauri: vt ταυροειδῶς ἐπιβλέπω, torue intueor in modum tauri: apud Luc. & Aristoph. in Ran.

Ταυρόπολος

Ταυρίζω, ῶ, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρόω apud Aristot. hist. anim. l. 6.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto. Hesyc.

Ταυρώμαι, taurus fio, taurinâ naturam induo. Eur. in Medea.

Composita.

Ἀπόταυρος, ον, ὁ καὶ ἡ, tauro carens: vt ἀπόταυροι βοῦς, apud Arist.

Ἀποταυρόω, idem quod ταυρόω. Ἀποταυρώμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor & exasperor. Eur. in Medea.

Ἄταυροι, boues quædam in Epiro à mare intactæ, vt incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Ἀταύρωτος, quæ taurũ nondũ admisit: de vacca iuuenca adhoc à tauro intacta. Dicitur & de puella virili ταῦρον nondum experta. Aristop. in Lysist. Οἴκοι δ' ἀταύρωτη διέξει τὸν βίον.

Θεόταυρος, taurus diuinus. Theocr. in Europa.

Κένταυρος, ὁ, centaurus: vnde οἱ κένταυροι, centauri. Sic dicti fuerunt satellites regis cuiusdam Thessali, quòd equis consessis armentum boum cœstro agitatum ad stabula reduxerint, pugnantes id & stimulantes, ἀφ' τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Seruio. A poëtis semiferi & biuembres finguntur quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerent, vnum animal esse videbantur, vt idem docet. Ab iisdem finguntur etiam esse monstra fera & sæua, quoniam equestris illa gens ferox erat & agrestior. ¶ Item κένταυρος, signum cœleste, apud Proclum in sphæra. ¶ Item κένταυροι dictæ naues quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus & originem ducens. Luc.

Κενταυρικός, ὸν, ὁ, parvus Centaurus, rusticus, agrestis. Idem Κενταυρικός, centauricus κενταυρικῶς. Cẽtaurico ritu. Centaurorum more, i. ferum & agrestẽ in modũ. Aristop. in Ran.

Κενταύρειος, Centaureus. Itẽ κενταυρείος seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: quę & κενταύριον, apud Diosc. l. 3. c. 8. & 9. Est & alia herba dicta κενταυρεία, à Theop. hist. pl. l. & c. 9.

Λάταυρος, cuius ὁ ταῦρος est λάσιος hirsutus seu hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. Exp. & iolax, insigniter mutoniatus: vt λα in epitaticum & ταῦρος pro pene accipiatur.

Ὑπόταυρον, ου, τὸ, exp. vulua iumentorum, apud Apsyr. in Hipp.

Ταυτὴ vide in Οὗτος. Ταυτίζω, in Αὐτός.
Ταῦρος, ταῦρος, &c. in Θάσσω.

ΤΑΧΥΣ, ῶς, ὁ, pernix, celer, velox. Il. ε. ἄχθεο δὲ κύτιν ζόλον ἀλλ' ἄχθεο κεῖνος. Arist. rhet. l. 1. καὶ ὁ ταχὺς ἰσχυρός ἐστιν. Interdum exp. præceps, præpropertus, minimè festinans. Idem eth. 6. c. 7. καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διανοιῶν, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, εὐθύνουσιν. Metaphoricè sic dicitur qui ingenio est celer, seu qui acri est ingenio: apud eundẽ de memoria. Cõparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundẽ de mundo. Superl. ταχύτερος, celerrimus, velocissimus. Pro ἀκύτερος vsitatius dicit ὠκύτερος, item θᾶσσον & θᾶττον: Il. ο & ν. & apud Plat. & Xen. Pro ὠκύτατος autem, ὠκύς. Vnde τὸ ὠκύς aduerbialiter vsurpatur pro ὠκύτατα, quàm celerrimè, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3.

Ταχὺ & ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. ταχὺ γ' ἂν δ' ἐμάθετο μανθάνειν εὖ σοῦ ῥυθμοῦ. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν φρουρὰ ταχέως ἠγωνίζετο. Compar. ταχύτερον, celerius, velocius, pro quo dicitur & ἀκύτερον item θᾶσσον seu θᾶττον: illud apud Plut. in Fab. hæc. Il. β. & apud Xen. Pęd. 5. Superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè. Pro quo vsitatius est ταχύστα. Il. δ. Xen. Hell. 6.

Τάχα, idem quod ταχὺ & ταχέως. Odyss. ο. τάχα δ' ἴσως τοι καὶ ἄμεινον εἰδήσεαι. Item forsan, fortassis, fortè: Plat. in Min. ταχὺ γὰρ ἂν ἄμεινον εἰδεῖμεν. Interdum addi solet particula ἄν & πῶς.

Ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas: vt ταχυτῆτι ἄλθε. Il. ψ. Et ταχύτητι ποδῶν. apud Ath. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Pæd. 8. ταχύνετε ὅπου φάσαι δεῖ. Et cũ acculat. Soph. κοῖλον κάπτειν χερσὶν ταχύνετε, cauã scrobem manibus accelerate, i. celeriter facite seu fodite.

Τάχος, ους, τὸ, idem est ταχύτης. Xen. Hell. 7. πολλαχῇ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαφαίνει. Τὰ δ' ἴσοντα. Ἐν τάχει, ἐν τάχει, ἐξ τάχους, citò, propere, celeriter, interdum &, primo quoque tempore. Soph. & Plut.

Ταχινός, idẽ quod ταχὺς: vt ταχινὰ ἄρματα, apud Aristop. celeres currus & ταχινοὶ φρένες. Theoc. Idyl. 1. ¶ Ταχῖνος. Hesy. est cervus aut lepus: quoniã ea animalia ex genere sũt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ἐπιταχύνω, accelero, vrgeo. Plut. in Per. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπιτάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellũ. Sic, τὸν δὲ ἐν ἐπιτάχυνε, iter vergebat: apud Herod. l. 2. Apud Thuc. ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, i. ταχύνω εἰς τὸ ἐμπροσθεν τῆς ὁδοῦ.

Ἰσοτάχης, pari celeritate præditus, equè velox. Theon. apud Arat.

Ἰσοτάχος, eadem celeritate: apud Strab.

Κατατάχυνω, celeritate vinco & anteuerto. Poly. l. 3. κατετάχυνε δὲ αὐτὸς Ἀνίβας. [eundem Theon.

Ὁμοτάχης, simili celeritate præditus, idem quod ἰσοτάχης: apud

Ὁμοτάχος, simili celeritate: apud eundem Ὁμοτάχους, idem.

Σπουδάζω, vnà accelero, vel accelero, properare cogo.

Ταὺς vide in τείνω.

TE, que: particula copulatiua enclitica, vt apud Hom. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominumque deorumque. Plerumque ponitur sequente καί, vt Il. α. Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Xen. ὑπηρέτου ἐκόντα τε καὶ ἄκοντα. ¶ Frequenter otiosa est: vt passim videre licet.

ΤΕΓΓΩ F ξω, tingo, madefacio, humecto. Eur. in Iphig. Taur. φοβοῦμαι δ' ἰὼ ναυάταις τέγξω πέδα, metuebant nautæ ne pedẽ humectarent, i. ne paterentur naufragiũ. Idem in Med. Αὐτὰ τί γλαυκῶν δ' ἀκρίσιν τέγγεις κόρας; quid lacrymis pupillas madefacis? i. quid lacrymaris? Hesych. τέγγοις absolutè exp. etiam κλαίοις, fles. Item mollio, emollio: vnde pass. apud Plat. pol. l. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ φόβου ὑπ' αὐτῶν γενομένων, infamia non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl. l. 2. art 31. τέγγειν τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet obtruditque.

Τεγκτός, ὴ, ὸν, tinctus, madefactus: vel qui tingi & humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

Τέναγος, ους, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguę restagnãtis & herbæ in eius superficie apparentis: locus cœnosus & palustris, teste Etym. qui & à τέγγω deriuari scribit, ex quo fiat τεγγος & deinde τέναγος. Apoll. Arg. 4. Πάντῃ δὲ τέναγος, πάντη μινύθει βυθοῖο Τάφοισι. Pol. καὶ ἡ δὲ πλείω τῆς πλοίων μετέωρα δέξε τε τεναγη ἀπεσάλθον. Vtitur & Plut. de prudent. animal.

Τεναγώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus: apud eosdem. Apoll. [& Polyb.

Τέγος, quomodo huc pertineat, vide in Στέγω.

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui tinctus & madefactus non est. Item qui tingi & humectari nequit. Aristot. metheorolog. l. 4. Homo verò ἀτεγκτος dicitur cuius cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in Œdip. tyr. Ælian. & Synes.

Ἀτέγκτως, ita vt humectari & aqua emolliri nequeat: & metaph. duriter, rigidè apud Suid.

Διατέγγω, idẽ quod τέγγω, humecto, irrigo. Eur. in Iph. Taur.

Ὀφθαλμότεγκτος, oculis tinctus seu madefactus: vel ex oculis manans. Eurip. in Alc. πᾶν δ' ἤμενον Ὀφθαλμοτέγκτου δ' ἔνοτο πλημμυρεῖ.

ΤΕΙΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inusitat. τάω, vnde & τάνυω & τιτάνω: seu ex τείνω, vnde & part. τετανών, Il. α.) tendor interdũ & extendo, distendo, intendo, contendo. Il. π. ἔτι τι ζόνος λαῖλαπα τείνει. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, cõtendo. Luc. ἔτεινον δὴ τὴν Βαβυλῶνα, recta Babylonem cõtendebam. Soph. in Aiace, Μὴ τείνε μακρά, ne sermonem extendas in longum. Interdũ, tendo i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herod. πρὸς ἐμὲ τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Arist. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo.

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo. ὄμμασι πρὸς τὸν ἰσχατον αἰθέρα τείνει, visus ad summum vsq; æthera extenditur. Il. ρ. ὅλῃ Παφλαγόνι τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur, i. omnibus nervis intentis pugnabatur. Itẽ stringor. Il. γ. ὀφρύσι τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes nervos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tentio: intentio, extentio, contentio. Hermo. de inuent. l. 4. Gal. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tentio, intentio: vt τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gramm. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatij magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: seu interuallum ex duobus sonis inter se diuersis, cum legitima quãtitate minimum. Vnde etiam in cœlo minimum à terra spatiũ ad lunam τόνος dicitur: seu spatium id quod interiacet inter terræ superficiem & cœli citimum circulum, i. lunarem, quod videlicet sunt centum viginti ex millia stadiorum, Martian. Cap. l. 9. c. de tonis. ¶ Τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. anim. l. 5. ¶ Item Τόνος, versus: vt τρυμίσεσι τόνοις ἀξῶ apud Herod. ¶ Significat & intentionẽ studij seu mentis: apud Greg. item vim & animi inflexibilem constantiam: apud Plut. Item vires ac robur: apud Gal. ¶ In pictura sic nominatur vigor & splendor. Plin lib 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes aut nerui extenti vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide & Aristoph. Lysist. Hippoc. & Xen.

Τονᾶος, ὁ, qui tenore fit, cõtentus, intentus: vt Τονᾶος δρόμος, apud Suid. Τονᾶα, ὁ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta, apud Hesych. & Etymolo. qui & addit Alexin sic appellasse τὸν πολλάκις pellicem.

Τονᾶος, toni magnitudinem æquans: vt Τονᾶον διάστημα, apud Aristot. in probl.

Τονικός, qui tenore seu extentione fit, Exponitur & firmus.

Τονάρεον τὸ, fistula qua musici seu harmonici tonos ministrant & induunt. Quint.l.1.c.10.

Τονίζω, tonum do. Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo: Greg. εἰς τὸ ἰσχυρότερος τὸ ἀτεμμένον ἐτόνωσε. Idem de hom. ὅταν ὑπερμὶ φθεγγομένῳ πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος.

Τονωτικός, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi: vt τονωτικὸ ὑπάρχει, apud Gal. τῆς καὶ τόν. l.8.

Τενεσμός, tenesmus, continua & implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucosa egeritur: sic dicta, ἀπὸ τὸ μόγις, ὁ πάσχων, ὀκτείνεσθαί τε καὶ πρὸς ἐκκρίσεσιν βιάζεσθαι, vt tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Gal. Æginet. & schol. Nic.

Τενεσμώδης, ες, ὁ, ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans schol. Nic.

Τένων, οντος, ὁ, tendo: finis musculi, quo in partem mouendam infertur motus omnis sic voluntarius: constans fibris nerworum & ligamentorum in vnum coeuntibus, quas interdum adhuc caro ambiendictus ἀπὸ τὸ τείνειν, quoniam præcipua eius actio in tensione consistit seu contractione. Il.χ.ρ. & alibi sæpe apud Hom. vide & Ruf. Ephes. & Gal. de art. lib.2. Metaphoricè monti τένοντες tribuuntur: apud Basil.

Τεταμένος, ὁ, tentus, extentus, expotrectus, promissus: vt τεταμένοι φυλλοι, apud Theop. hist. pl. lib. 3. c. 15. & τεταμένος μυὸς, apud Nic. in Alexip. Sectuntur & τέτανοι: vnde τέτανος παρεμμί, convulsionis quædam species: de qua Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. & Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. c. 6. Dicitur & τέτανος de penis tentione seu tentigine: apud Aristop.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνου, cuius musculi ita rigent vt inflectere se nequeat. Dioſc. l. 3. c. 94.

Τεταίνω, reddo τεταίν, Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τεφαίνειν, quum rugas in ea delet & ita extendit vt nulli in ea rugarum appareant sulci. Dioſc. l. 4. c. 184.

Τεταίνωμα, & τεταινωτρον, τὸ, vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis faciei. Idem l. 3. c. 101.

Τείνω, idē quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, cōtendo. Il. χ. χρυσέῃ παλάμῃ ἐτέταμεν βιλόεσσα. Sic sæpe apud Hom. πάλιν τόξα τέτανται, arcus intendere. Aliam signif. vide in Τίω.

Τείνομαι, tendo, intendor, contendor. Od. β. Πλοῖον, ἀλλὰ λέοντ τε τανύομεν πτερόεντα, extensis alis. Il. χ. τεταμένῳ πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur & in τεταμένοι, qui omnes nervos intendens aliquid facit & toto corporis nisu. Il. λ. Item τεταμένος, idem quod τέτανος. Od. φ. τίς δ' κε τόξα τεταίνοι;

Τεθίδες, à quibusdam nominati existimātur παρὰ τὸ τείνειν: videlicet intelligantur venti qui cœlitus in terram detrusi, ex eius visceribus postea manus suas veluti protendentes terræmotus cient. Vide & τέταρον, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas aut redimiculum è corona pendens: dicta παρὰ τὸ τείνειν, teste Etym. quoniam circum caput extenditur. aut quoniam in longum extendi potest. Plat. in Symp. (de Alcibiade) ταινίας ἔχων ὅτι τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Paula in Act. ἀπὸ κόρυμβος ταινίᾳ τοῦ ἀέρος. ¶ Ab huius similitudine fit etiam nominatur agger ex arenæ colluvie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta. Luc. puluinus, dorsum: apud Polyb. ¶ Item cingulum quod depēdetē ligno nauis erecto columellę formam habente. Poll. l. 1. ¶ Item fascia pectoralis, qua mulieres vuntur ad mammas coercendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l. 12. c. 27. ¶ Item pisces quidam, apud Athen. l. 7. Aristot. hist. an. l. 2.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etym. & Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænia redimio & corono. Syn. & Aristop. in Conc.

Ὑποταινιόω, (Deomp.) sobligatus.

Τείνω, idem cum τιτάρω. Od. φ. Ὦ φίλοι, ἀ μὲν ἐγὼ τείνω. Od. ε. ξυλίνῳ εἰ τείνοιτο φρόνιδι κεν, extendit seu expandit.

Τείνομαι, tendor, extendor, distendor. Il. ω. ἔνθ' ἄρα τοῖ κεῖτο τανυσσάμενος, expotrectus, expassus.

Τάνυμμα, idem cum τάνυσμα. Τάνυμμα, idem cum τάνυσμα. Il. ρ. τάνυμ' ἐξ ἀγορῆς, distenditur seu extenditur in longum.

Τανυγκιόω, ὁ, extensio: contentio. Od. φ.

Τανυκὸς ὁ, idem cum τετανὸς, protentus, extentus, promissus: Euripp. in Bacch. κάμψω μὲν ἔνθ' ἐν ὀρθῷ τανυκῶν ἐντεῦθεν.

Τανύοψ, ος, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna: quoniam in directum solent porrigi. Theoph. hist. pl. 4. c. 1.

Τανὺς & τανὺς, ῶ, & τανὺς, ῶνος, ὁ, pauo: auis nomē habēs ἀπὸ τὸ τείνειν τὴν πτέρυγα, teste Athen. l. 9. quē vide, nec non Arist. hist. an. l. 6. Aristop. in Auib. Τερπνὸς γὰρ οὐ ὑπερπέρον ἔρνος ἐ τανὺς.

Composita ac primum ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφοτείνω, circumquaque extendo, circum extendo: vnde ἀμφοτάνυστος, circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, erigo sursum extendens, attollo, tollo: Arist. de mundo, πάλιν εἰ ἄνθρωπος ἀνατείνειεν τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὑπερῶον, οὐχὶ πανάμβρους manus in cœlum tollimus. Apud Xen. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς ἀνατείνοντες, dextras porrigentes: *quod erat amicitiæ signum.* Apud Plut. in Othon. ἀνατείνειν τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: vt ἀνατείνῃ πρὸς τὸν ἄνω χῶρον, apud Galen. Interdum, erigor, vt homines elati & magnificè de se sentientes. Chrys. in 2. ad Thess. c. 2. εἰς ὑπέρογκον ἔχων φύσιν χρυσῶν καὶ ἀνατεταμένος. Apud theologos idē significat quod ἀνάγομαι, i. quasi subuehor vltra hæc terrena ad reconditiorem sensum inuestigandū, vt apud Dionys. de cœl. Hierarc. c. 2. ¶ Actiuè etiam vsurpatur pro ἀνατείνω, intendo: vt apud Xenop. pæd. 7. ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: vnde exp. etiam minor, comminor: vt apud Demost. ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἐξῆν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum, erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. in Car. & Polyb.

Ἀνατατὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Ἀνατατικῶς, cum extensione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè: apud Suid.

Ἀνάτορος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruv. l. 10. c. 15.

Ἀνάτεινω, idem cum ἀνατείνω, vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Deomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicui: vnde apud Luc. Τιμόθεος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον. Itē intendo: vnde apud Xen. pæ. ἐπανατείνῃ καὶ μείζονας ἐλπίδας τῶν ἀξίων ἐτείνω, intendebat spes: i. maiores eddebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: vt τῶν κεφαλῶν ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, ante attollo. Exponitur &, prætendo. Hesyc.

Προσανατείνομαι, insuper nititor, minas addo: apud Suid.

Ἀντείνω, in contrariam partem tendo seu trado. Interdum, vicissim, tendo, obtendo, opponor: vt apud Euripid. in Med. ἐν ὑν χρὼ ἐμεῦ θνῆσκε κρυφῆ. Οὐδὲ ἀντείνῃ τάδε ἀστὶ πόνοις, fluctibus obtendere. Item neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior: Eurip. in Herc. fur. τὸ δ' ἀναγκαῖον πρέπει, ὃ ἐκ ἀντείνειν πρὸς ἐμὲ ἡμᾶς βρόδον. qui renititur moribus necessariò vsurpandis. Plut. in Numa. ἀντείνων πρὸς ἐμέ. Sine præposit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, opponitur sum: apud Plut. in Themist.

Ἀντάτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg.

Ἀντάτης, ὁ, in contrarium tendens, renitens: in Epigr.

Ἀπότεινω, in longum extendo, produco: vt ἀποτείνεται τὸν πόλεμον ἐπὶ πολύ, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτείνας. sermonem produxit: quod & absolutè ἀποτείνω dicitur apud eundem ibid.

Ἀπότείνομαι, in longum extendor: vnde ἀποτεταμένος πρόχολος, in Hippiatr. Itē producor, in longū tempus extendor, vt ἀποτείνεσθαι πόνος, apud Luc. Item longam & verbosam orationē habeo: apud eundem in Amoribus, ὃν μὲν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ἐκείνῳ δόξης ἐκείνος ἀποτείνεται. Item cuebor & contendo: Basil. ἐγὼ χαρὶς τὰ ἐκεῖ ἴδωμι πάρα τὴν μάχην πρὸς ἐκείνους ἀποτείνασθαι. Et cum εἰς apud Gal. ἀποτείνῃ εἰς θεωρίαν.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio, expotrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptorum: apud schol. Aristop. in Auib.

Ἀποτείνω, productè, expotrectè, extentè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigor: vt apud Xen. pæd. 1. ἀνάγκη οἶμαι τὰς τοιαύτας ἡλικίας ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας. Itē distendo: vnde διατεινόμενοι φλέβες, quæ distendūtur: apud medicos. Interdū neutraliter, porrigor & me extēdo, pertēdo pertineo: vt διατείνει ἐπὶ πολύ. Aristot. eth. 4. c. Idē eth. 10. διατείνει ταῦτα ἀφ' πολλῆς ἢ δίκης, extendunt se, seu pertinent.

Διατείνομαι, protēdor, extendor, porrigor: vnde apud Athen. l. 5. πᾶν διατεταμένον εἰς ἀδύνατον σχῆμα. Et actiuè, idē cum διατείνω, protendo: vnde διατεταμένοι εἰ μὲ τὰ πολλὰ, εἰ δὲ τὰ νεῦρα, apud Xen. pæd. 1. Idē contendo, efficere laboro, nuntio: Aristo. eth. 9. διατεταμένον τὰ πολλὰ τὰ φρονεῖν. Apud eundē pol. 7. πᾶσι ἐν διατεταμένῳ puteri qui vires ac voces contendunt. Interdum pro, verbis & oratione contendo. Theoph. hist. pl. l. 5. εἰς διατείνεσθαι τινί. Vnde & exp. affirmo, asseuero: apud Aristot. Luc. & Plut. [tistot. eth. 9. c. 4.

Διατεταμένως, magna contentione, magnopere, enixè: A-

Διάτασις, ἡ, extētio, distentio, cōtentio, vt διατάσεις τῶν πνευμάτων, spiritus cōtentiones. Plu. in præcept. san. Apud Arist. pol. 7. διατάσεις τῆς πνοῆς, virium & vocis cōtentiones in pueris.

Διατείνων, ὁ, ἡ, pertendens, contendens, aut tendens Theoph. de caul. pl. l. 2. c. 20.

Διάτονος, distentus, extentus. Item contentus, vehemens. τὸ διάτονον apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in lib. de musica. Vitr. l. 5. c. 4. & Mart. Cap. lib. 9. c. de sonis. Dicuntur & lapides quidam διάτονοι, in structuris: apud eundem Vitr. l. 2. c. 8.

Διατόνια, dicuntur circuli, annulli. Exod. c. 35.

Ὑπερβατείνομαι, (decomp.) supra modum contendo, mira peruicacia contendo. Demosth. in Leptin.

Ἐκτείνω, extendo, protendo: vt ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Plat. polit. 5. idē extrahо, educo. Sap. c. 10. ἐξέτεινον αὐτὸν ἐν ἀδιαφθόροις.

Ἐκτείνομαι, extendor, porrigor. Xen. in symp. τὸ ἱμάτιον καθ' ἑαυτὸ ἐκτείνεται.

Ἐκτεταμένως, extensè, more eorum quæ extensa & porrecta sunt. Suid.

Ἔκτασμα, τό, extensio, productio: vel id quod extentum est & (productum.

Ἔκτασις, ἡ, extensio & porrectio: vt ἔκτασις χερῶν, apud Greg. in Maccab. encom. Item figuræ nomen apud Gram. qua syllaba brevis extenditur & producitur. Exponitur etiam, explicatio. item discessus, transitus: Apud Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἐκτατός, exporrectus, extensus. Plat. (& Luc.

Ἐκτάδιος, & ἐκτάδιος, idem cū ἐκτεταμένος: Eurip. in Phœn.

Ἐκτάδης, extensus, exporrectus: vel qui in longum se extendit: Oppian. de venat. l. 3. Item amplus, qui longè latèque distendi & explicari potest: vt ἐκτάδιος ἰξάλαινα. Il. κ.

Ἐκτενής, idem. Exponitur etiam, sedulus, diligens: apud Suid. item ingis, assiduus: vt ἐκτενὴς προσδοκία. Act. Ap. c. 12.

Ἐκτενῶς, idem cū ἐκτάδιος, seu prolixè. Item promptè: apud Polyb. Item impensè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ἐκτένεια, seu ἐκτενία, ἡ, extēsio, explicatio. Hesyc. Itē ingis & assidua opera. Suid. Item copia, abundantia. Herod. l. 6. & 8.

Decomp. Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Aristop. in Ran. ἀντεκτείνει αὐτὸν τοῖς. Ἀντέκτασις, contentio, collatio, comparatio, apud Greg.

Ἀνεκτείνομαι, extendor, prolator, vel prolongor.

Ἐξεκτείνω, extēdo, exportrigo, protēdo. Alex. Aph. Ἐπεκτείνομαι, cōtendo, enitor, annitor. Ἐπέκτασις, exporrectio, extensio, vel dilatatio. Δυσεπέκτατος, qui difficulter extendi potest.

Περιτείνω idem, extendo & produco: vel ad comparationē alicuius extendo & produco: vnde περιεκτείνομενον τοῖς αἰῶσι διάστημα, spatium quod cōparatione sui æternis respondeat: Gregor. Naz. Περιτείνομαι, exp. etiam simul extendor & circuo, vel alterius magnitudinem assequor. Περίτασμα, τό, immodica extensio, immodica longitudo. Περίτασις, nomen figuræ Gramm. qua vox aliqua vna syllaba inserta extenditur & longior fit: vt quum ἀδελφεός dicitur pro ἀδελφός, & ἐπέτυμος pro ἔτυμος. Ἀντιπερίτασις, idē quod ἀντέκτασις. Greg. Συμπεριτείνω, simul extendo. Item comparo, contendo. Συμπερίτασις, idem cum ἀντιπερίτασις. Greg.

Ὑπερεκτείνω, vltra extendo, vel vltra modum extendo. Ὑπερεκτείνομαι, vltrà extendor, i. efferor, & euehor supra, excello, supero. Greg. ἄρθρα καὶ πάντων ὑπερεκτείνεσθαι. & cum accus. apud Dionys. Areop. Ὑπέρτασις, extensio qua aliquid supra aliud euehitur & attollitur.

Ἐντείνω, intendo: vnde in voce media τέξα ἐντείνασθαι, apud Xen. Pæd. 4. Idem exēdo, pulso, ferio. Synes. πυξ ἐντείνειν. ¶ Apud Xen. νόμους ἐπεχείρησε ἐντείνας εἰς ἔπη θεῖναι, exp. leges edere versibus tentauit. ¶ Apud Plut. in Sol. γνώμας ἐντείνει φιλοσόφους, sententias adiecit philosophicas.

Ἐντεταμένως, intensè, omnium virium intensione. Exponitur & constanter, impensè.

Ἔντασις, ἡ, intentio, contentio. Item distinctio, productio, vehementia, rigor, item obiectio. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ἐντατός, ὁ, intēsus cōtentus: vel qui intendi solet aut potest: vt ἐντατὰ ὄργανα, apud Plut. Ἐντατικός, intendendi seu contendendi vim habens: vt ἐντατικὰ φάρμακα, apud Paul. Ægin.

Ἐντεής, contentus, intentus. Vnde ἐντεής, intentis viribus, vehementer: Apoll. Arg. 2.

Ἐντός, idem intentus, vehemens, acer, ridigus. Plat. in Theæt. Plut. in Publ.

Ἐντόνια, cōtentio, intentio: vel valida & firma contentio. Itē

Ἐντόνως intentè, intentis viribus, acriter. (firmitas.

Decomp. Προσεντείνω, insuper intendo. Et προσεντείνω πληγάς, insuper verbera infligo. Luc. & Demost.

Συνέντασις, intentio quæ simul fittaut idem quod ἔντασις.

Ἐντείνομαι, intendo, contendo, Plut. de educ. lib. τὰ τέξα καὶ τὰς λύρας κείσθαι ἵνα δυνατὸν ἦν δυνατῶς. Metaphoricè apud Aristot. pol. 3. τὰ τιμήματα δυνατεῖται ἢ ἀνίεται, intendere, i. augere. Itē neutraliter, inualesco, increscо validior fio. Plutarc. in Cam. ἐντείνει ὁ λιμός. Item contendo, enitor, annitor. Aristot. pol. 4. ἰσὸν δ' δυνήσεται τῷ ἐλάττονι ἐνίοις μείζονας ἰσόπους ἔχειν.

Ἐπιτείνομαι, idem, accresco, inualesco, augmentum capio. Phal. in epist. ἐπιτείνεσθαι ταῖς φροντίσι, curæ nobis accrescunt. Exp. etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. polit.

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer.

Ἐπίτασις, intensio seu intentio: vt δυνάμεως χερῶν, apud Plat. de rep. l. 1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Est & pars quædam fabularum.

Ἐπιτατικός, intendendi & augendi vim habens: vt α dicitur esse δυνατικόν, apud Gramm.

Ἐντεῦθεν, (ἐμοὶ, locum quo aliquid intenditur. Et specialiter, funis seu rudens qui à summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Od. μ.

Ἐπιτόνιον, τό, verticillum seu vertibulum, quo intendunturnerui ἐνταθῆναι ὀργάνων. Et metaph. amplificatio. vt ἐπιτόνιον τῆς δύνασεως, apud Plut. de educ. li. Dicitur & esse instrumentum quibus chordæ funēique intenduntur.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intensionis expers: vel qui intendi non potest. Porphyr.

Συνεπιτείνω, vnà intendo: vel intendo, adaugeo: vt συνεπιτείνει τὰ ἀλγήματα, apud Basil. Et neutr. simul intendor, vt à augeor. Aristot. de insomn.

Καταστείνω, idem quod τείνω, tendo: Il. ν. κὴν δ' λύσα τείνεν ὁ πίστω, tetro tetendit lora seu habenas. item retineo retractis aut detractis habenis: vt apud Plut. in Publ. οὐδὲν ἀλλ' ἢ γνῶμον ἐν λιμένι καταστείνοντες, vnde metaph. apud eundem Pericles dicitur τὸ δυσχεραίνον καὶ δόμον καταστεῖναι, inhibere & coërcere. Significat etiam prosterno, deiicio: seu toto vitium nixu detraho. Idem in Public. καταστείνοντες αὐτὸς εἰς τὴν ἀφύν. Item cōtendo: vt apud Synes. καταστείνω δ' ὅμως ὅτι τὸ λιμένιον, cursum contendo: quod interdum absolutè καταστείνω dicitur: vt apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 44. Item distendo, extendo, vel distendendo torqueo. Chrysost. com. in epist. ad Tit. ἡμᾶς καταστείνων τὸ κεφάλαιον. ¶ Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: vt καταστείνει τὰς θαλάσσας, apud Phil. de vita M. l. 1. item in instituto orationis cursu pergo, latius differo. Syn. epist. 111. καταστείνει συνεχῶς. Sic & apud Plat. de rep. l. 2.

Καταστείνομαι, distendor, extendor, seu extendendo cruciorz Demosth. καταστενόμενος ὑπὸ τῶν βασάνων, ὁμολόγησε. Et neutr. contendo conitor. Plut. in Anton. (l. 1.

Ἀντικαταστείνω, (dec.) cōtrà contendo, cōtrà differo. Plat. pol.

Παρατείνω, protendo, extendo, produco. Luc. παρατείνειν τὴν ὀνομάτων, producens. Apud Plut. in Cam. παρατείναι ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem vestem post terga. Item procrastinando in longum tempus protraho, protogo: vt παρατείνειν τὸ βάπτισμα apud Greg. Interdū detineo, suspensum teneo, remoror. Xen. Pæd. ὅστις ἔτι ἐμὲ παρατείνει. Phil. de vita M. l. 1. λιμῷ παρέτεινον αὐτούς, fame seipsos remorabantur. Item extendo & torqueo aliquem donec viribus concidat, conficio, eneco: Phi. de vita M. l. 1. παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας. ¶ Neutraliter significat, prætentus sum. vt apud Thuc. παρατείνει ἡ λιμένα, portui prætenta. Item producor, protogor, in longum ducor. Gal. ἐπὶ πλεῖστον παρατείνασι τὰς χειμῶνας. Sic παρέτεινε ζῶν, diutius vita ipsius producebatur. Synes. ep. 67. Interdum & pro porrigor: vt apud Strab. l. 8. τὸ τῆς Ἀχαΐας ἔθνος τῇ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατείνει.

Παρατείνεται, dicitur quod producitur & extēditur seu protenditur: apud Aristop. in Nub. Item quod cunctando prolatatur: vt ὁ κωμῳδὸς παρατεινόμενος, apud Plut. in Fab. Item quod conficitur & enecatur: vt λιμῷ παρατείνεσθαι. Plat. in symp.

Παράτασις, extensio, porrectio, productio. Eust. παρατατικὴ, extendendi seu protendendi vim habens. Apud Gram. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus; quoniam longius aliquod temporis spatium significat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος: seu quoniam rei extensionem longiorem habet, teste Suid.

Παρωτατικῶς, cum quodam spatio temporis, per præteritum imperfectum tempus: apud eundem.

Παρατεινός, protensus: vt παρατεινοῖ χεῖρες: Eurip. in Alcest.

Ἀνεπαρατείνω, (dec.) contendo, cōparo, compono: *sicut è regione rei alicuius extensa aliquid aliud extenditur vt cū eo cōferatur.* Plat. in Phædro. Ἀνεπαράτασις, idē cū ἀνεπαρίστασις.

Περιτείνω, circumtendo, circum extendo, aut obtendo. Interdum valde extendo.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut obtentus. Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 14. Itē vehemens seu valida distentio. Diosc. l. 5.

Περιτατός, valde tentus, rigidissimus, contentissimus.

Περιτόνιος, seu περιτόνιος, aut περιτόνιος, circumtentus, obtentus: vnde περιτόνιον aut περιτόνιον. Lorcipasma, dicitur membrana seu tunica totum internum ventrem continens, cui circumtenditur. Poll. lib. 2. In naui περιτόνιον dicitur quod ex superiori parte latera & veluti parietes nauis vtrinque continet, teste eodem l. 1.

Προσεπιτείνω, insto, instanter posco.

Προτείνω, prætendo, obtendo, obiecto. Plat. de rep. l. 2. ψεύδη θεὶς ἀν' ἑαυτοῦ ἢ ἔργῳ φαντάσματα προτείνων, falsam speciem prætendens. Item propono in medium affero. Isocr. de Pace, οὐδὲν ἐδόκουν προτείνειν. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur cuius in medium proposiri explicationem postulat. apud Laert. Athen. l. 9. & Alex. Aphr. Item protendo, porrigo. Aristophan. in Plut. Ὁπόταν προτείνῃς γὰρ δραχμὰς εἴκοσι. Sic δεξιὰς προτείνειν, apud Xen. Pæd. 4.

Προτείνομαι, idem prætendo, obtero. Plat. in Epist. τοῦ ἀλιείου προτείνομαι. Item effero, in medium profero. Dem. ἐξ ἀφανοῦς. Et passiuè offeror. Phil. de vita M. ἀλεωθεὶς γὰρ τοῦ ἢ προτεινομένου, oblatis inescatus. Sic χαλινὸς προτεινόμενος, fræuum quod equo offertur: apud Xen. de re equ.

Πρότασις, ἡ, propositio: aliquod ad disputandum proponitur: sæpe apud Aristot. Est & pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, & primus actus.

Προσωπικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona quæ in πρόσωπον tantum loquitur.

Πρόσωνις, prætensus seu protensus: vt φρουτωνὶς δόρυ, apud Apoll. Arg. 1.

Πρόσω, ὁ, ἡ, ἡμῶν aut κῶλων, lorum seu funis à malo summo proram intendens, seu quo à summa mali parte protento in proram ipse malus firmatur. Odyss. μ. Iidem πρόσωνα etiam πρόσωνα dicuntur, teste Eust.

Προτείνω, rodentes laxos intendo. Syn. ep. 4.

Πρότονον, τό, dictum fuit vestimentum quoddam quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei qui sacrificium maclaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω, (*Decomp.*) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hellen. Item è cõtrario seu contra propono. Ἀντιπρόθεσις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Σωτείνω, cõtendo, propriè, de arcu. Item cõtendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. in ep. αὐτὸ τοῦ ξωτείνου οὐκ ἀνήκει πώποτε. Interdum cõtendo, i. cursu, vel cursum. Plut. de deo Socr. σωτείνει ὁδόν. Itè incito, vrgeo, instigo. Plat. ep. 7. ξωτείνας αὐτὸς τε καὶ τὴν γυναῖκα, τὸν υἱὸν οὐκ ἀνίει. Itè adduco, cõtraho. Plut. de def. ora. τὰ ξωτείνει καὶ συνιστῶν τὸ πρόσωπον. ¶ Neutraliter idè significat cũ τείνω, tẽdo, specto seu pertineo: vt apud Aristot. eth. 6. τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ σωτείνοντα.

Σωτείνομαι, annitor & omnes nervos intendo vt ad exitum perducam. Plat. de rep. l. 6. Πᾶν ποιῶν, σωτείνομαι ὅπως ἐπὶ τὸν ἀκριβέστατον ἥξω.

Σωτείνῳ μόνος, contentè, enisè, maximoperè. Idem ep. 7.

Σωτάσις, ἡ, contentio, vel distentio: vt σωτάσεις κλιφῶν, apud Diosc. lib. 3.

Σωτατικὸς, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. method. l. 4.

Σωτός, ὁ, ἡ, ὁ, contentus, qui cum animi & virium cõtentione fit. Itè acer, vehemẽs, cõcitatus: vt σωτὸν πορείαν ἐπ' ἀρετῶν, apud Plut. in Erot. Et σωτὸν σπουδὴν, apud Herodian. l. 1. Τὸ σωτὸν, idem quod σωτονία, cõtentio. Xen. in Cyneg. Interdum adverbialiter vsurpatur: vt σωτὸν βλέπειν, acriter intuetur, apud Philostr. pro quo & σωτόνως, apud Eur.

Σωτόνως, idem cum σωτὸν & σωτονία, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Syn.

Σωτονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. polit. 8. apud eundem hist. an. l. 3. σωτονία τῆς αἰδοίου, genitalis membri rigor, seu tentigo.

Ἀσωτός, (*Decomp.*) non contentus, laxus, remissus, languidus. Ἀσωτόνως, sine vlla contentione, remissè. Xen. pæd. 4.

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, seu contendo vltra iustam mensuram. Et neutraliter, extollor & euehor supra vel vltra, supero. Theophr. hist. pl. l. 4. τὰ ἄγχια ὑπερτείνει πολὺ πλεῖστα τῶν ἄλλων χωρίων. Apud Aristot. eth. 3. c. ἐὰν ἡ φρονήσει ἡ ἐλεῖ γένοιτο ὅσῳ ὑπερτείνει ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum maius fuerit quam putauerint. Item ὑπερτείνω, tensus sum supra vel super: vt ὑπερτείνει τῆς ἠιείνου, apud Athen. l. 12.

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνομαι δ' ἡμῶν, vtrib. supero. Apud Xen. ὑπερτείνας τὸ κέρας, superatis cornu vlterius se extendẽdo.

Ὑπερτείνης, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimium tentus, vltra modum contentus: vt ὑπέρτονος ἦν, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub.

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo. Et passiuè seu neutr. tẽdor seu tentus sum subtus: apud Eucl. l. 1. ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. Itè subiicio, suggero, exhibeo. Syn. ep. 105. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τῷ μέλλοντι, spem amaram subiicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σοι τὸν ἡμαρτημένον ἐπιτείνατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine propositione: ac primùm partim in τονος, desinentia, partim ex τόνος.

Ἁλιτονὴς, ὁ, ἡ, ὁ, vt ἁλιτονὴς τόπος, maritimus vel mari adiacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἁλιτονὲς, exp. demissum & humile. Hesych. & Etymol. Apud Appian. ἁλιτονὲς θαλάσσης, exp. mare vadosum.

Ἀτονὴς, intentus, vel admodum intentus: vt ἀτονὴς νόος, apud Hesiod. in Theogn. Item qui intentis & inconnitentibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaphoricè de homine dicitur qui eundem semper tenorem seruat, rigido, inflexili, constanti: vt apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de pertinaci: vt Aristoph. in Vesp.

Ἀτενὲς & ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Ap. c. 7. ἀτενίσας εἰς αὐτὸν ἐφόβηθη. Et cum dat. Luc. 4.

Ἀτενιστικὸς, intentus, continuus & inconnitens.

Ἐπιτενίζω, (*decomp.*) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Basil. in ep. 3. Mart. 5. 30.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Nonn.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Ptolem.

Ὀρθοτενὴς, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa via recta, apud eundem.

Νευροτενὴς, nervis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poeticè dicitur πολυτενὴς) multum porrectus: seu in multum longúmque spatium porrectus & extentus: Dionys. de situ orb.

Πρωτοτενὴς, qui miti & mansueta ceruice est, mansuetè iugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus vt funis: Herod. Exponitur & prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. & Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intensè. Hermog.

Τελχτένων, qui dura ceruice est: Hesych.

Ὑψοτενὴς, in altum tendens: item in alto extensus. Nonn.

Ὑψοτένων, qui alta ceruice est. Item qui erecta ceruice incedere solet: vt τοῖς ὑψοτένοντες. Phocyl.

Νευροτένων, qui manibus est nervosis. epith. canci, in Batrachom.

Composita in τονος, &c. desinentia, itidem sine propositione.

Ἄκρατονος, ὁ, ἡ, ὁ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia summis viribus intendit. Athen. l. 12.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως, sine contentione virium, remissè, languidè. [Plut.

Ἀτονία, ἡ, nervi remissi: languor, infirmitas, remissio virium.

Ἀτονῶ, ῶ, languidus & inualidus sum, infirmus & imbecillus sum, torpeo. Idem de fori. Alex. ἀτονεῖ δὲ ἡ χεὶρ, ἡ βάρος οὐχὶ παρεῦσα. Cum infinit. exp. non potis sum: vt apud Chrysost. de sacerdot.

Βαρύτονος, qui graui tono effertur seu pronunciatur.

Βαρυτόνως, graui tono.

Βαρυτονῶ, graui tono claudo seu finio, graui tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθοτονος, in anteriora tendens: morbi cuiusdam nomen, & species τῆς ἐπιλεψίας: apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem sine ſtructurâ.

Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ, apud eũdẽ ibid.

Ἑπτάτονος, septem tonis habens: seu septem nervis aut fidibus intentus: vt ἑπτάτονος λύρα, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Εὐτόνος, idem quod εὐτονὴς.

Εὐτονος, bonis & firmis nervis intentus: & metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè, vehementer. Hesych. Aristoph. in Plut. [eundem.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud

Εὐτονῶ, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum: Plut. εὐτονῶ δ' ὑποκρίνας.

Διεντονῶ, (*Decomp.*) idem. [Heror.

Ἡμιτόνιον, τό, dimidia pars toni, item pro fune seu nervo: apud

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel æquali tenore, æquali mora.

Μονότονος, qui vno tantùm tenore progreditur seu profertur. Exponitur & pertinax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, vnus idémque tenor, vna eadémque spiritus ac soni intentio. Quintil. l. 11. c. 3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem seruans. Item æqualiter tentus, seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l. 3. c. 1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur, apud Gramm. Apud Sophoc. ὀξύτονος φωνὴ, qui acuto vocis tenore eduitur.

Ὀξυτονία, in acutũ tẽdo vel angustus sum. Greg. de homin. *Decomp.* Παροξύτονος & προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima: vocab. grammatic.

Ὀπισθότονος, in auersum tendens aut tentus: nomen morbi, de quo vide Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas conuellitur: aliàs ὀπισθοτονικὸς.

Ὀπισθοτονία, idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur, apud Cæl. Aurel. de acut. morb. l. 3. c. 6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονῶ, rectum tonum seu accentum do: Gaz.

Παλίντονος, idem quod ἀντίτονος, in auersum tendens, remittens: παλίντονα τόξα. Il. θ.

Χειροτονῶ, manum protendo & attollo: Aristoph. in Conc. Item scisco, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. ἀ πάντες οἱ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ χειροτονήσαντες εἰ νομοθέτῃ, ἅπαν κύριον εἶναι. quæcunque legem scito suo probauerint legumlatores. Idem Philipp. 1. χειροτονεῖν τὸν ἐξαμαρτάνειν. Significat etiam, suffragiis defero, apud Herodian.

Χειροτονούμενος, magistratus creor. Et cum accusat. ἀρχῶν, apud Aristoph.

Χειροτονητός, suffragiis creatus. Χειροτονήτος, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruu.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur &, plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Deriuat. Ἀνθιχειροτονία, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno, refragor. Aristoph. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀνθιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονία, suffragio meo improbo aut antiquo: vel, veto abrogo. Dinarch contr. Philoc. ὁ μὲν δῆμος ἀποχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τοῦ ἐφήβου ἐπιμελείας. Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ ἡ ἀποχειροτονηθεῖσα ὑφ' ὑμῶν γραφὴ, vbi imperium ei vos abrogastis. Idem plebiscito abiolato. Idem Dem. τὰ πεπραγμένα ἀκύρους ὁ δῆμος ἀποχειροτόνησε Μακεδόσι.

Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item, abiogatio: apud eundem in Theocr.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est & creatus suffragiis.

Διαχειροτονία, suffragio meo declaro vtra ex duab. rebus quæ propositæ sunt, mihi placeat. Dem. in Euerg. Δεαχειροτονούμαι, idem Xen. Hellen. l. 1. Διαχειροτονία, diuidicatio illa qua ex duabus rebus propositis vna alteri, suffragio præfertur. Demost. in Timocr.

Ἐγχειροτονία, inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονία, scisco, decerno. Dem. in Timoc. ἐπιχειροτονεῖτε δ' ὑμῶν μὴ φίλοι εἶναι. Item suffragia fero. Item Philipp. l. 1. καὶ εἰ ἐπιχειροτονεῖτε τὰς γνώμας, quum suffragia de sententiis ferentis. Ἐπιχειροτονούμενον, dicitur quod decernitur & plebiscito probatur: vnde εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα. apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiscitum sæpe apud eundem.

Καταχειροτονία, aduersus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Dem. in Mid. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Et addito accusat. θάνατον: apud eundem, οὐ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia & à plebe facta: apud eundem.

Προχειροτονία, antè seu prius creo: vel præ aliis seu ante tempus aliquid designo. Dem. in Timocr. μετὰ ταῦτα ῥηθείσης ἐκκλησίας προχειροτόνησεν ὁ δῆμος. prima de illo suffragia tulit. Et in pass. μάρτυρες προχειροτονηθέντες. testes iam antè designati. Act. Ap. 10. Προχειροτονία, cum sententia cõsilij (quod προβούλευμα dicebatur) ad populum allata prius decernebatur an illud ratum esse, an quæri amplius deberet.

Χορδοτονία, cordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex Τείνω.

Ἐκτείνω, idem quod ἐντείνω, extendo, &c. Theocr. Idyl. 26. Μίσγεις οἱ ἐξεκτείνεσκε βραχίονας.

Παρεκτείνω (*dec.*) idem cum παρεκτείνω. Epigr.

Ἐντείνω, intendo, extendo: Od. υ. Ὁς δέ κε μείναι ἐν τοξοσύνῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι.

Ἐπιτείνω, (*dec.*) insuper intendo: vel idem quod τείνω: Odyss. χ. ἀφίβολλε θόλῳ Ὑψοῦ ἐπιτείνας.

Ἐπιτείνω, idem cum ἐπιτείνω.

Καταστείνω, & per syncopen, καστείνω, extendo. Itẽ explico, expedio. Hom. Hymno in Bacch. Ἐμπνεῖσον δ' ἀνεμῷ μέγα ἰσχύν, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄστρα κατεστεῖνε.

Προεκτείνω, extendo. (Epigr.

Τετείνας, ter extensus, vel multùm extensus, longus. Suid. ex Ὑποτείνω, subtendo, subter protendo seu extendo. Il. κ.

ΤΕΙΡΩ, F. τερῶ, vexo, affligo, infesto, molesto. Od. δ. ἐπεὶ μ' ἔτειρε γυναικὸς φίλης. Il. ζ. Ἠ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν. summopere nos vexãt & affligunt. Exponitur etiã, domo, subigo, absumo, tero, attero: vnde, Il. ε. τείροντο δ' ἐν κλῇσι χαλκῷ Ὀκνοι ἀερσιβόαι. Il. δ. γέρσαι λυγρῷ Τείρετο conficiebatur senecta.

Ἄτειρος, ον, ὁ, ἡ, (*comp.*) qui non teritur, indomitus: vt κεφαλὴ ἄτειρος. Il. γ. & ἄτειρα φυήν. Il. ν. & ἄτειρες χαλκός. Il. ν. & alibi.

Τείρα, τὰ dicũtur afira apud Hom. Iliad. ε. ἀμφὶ τὸ τείρεα. Eustat. πολλοὶ γὰρ ἐκ τῆς ἀφίων κατασταθῆναι μόνον ἐγράφοντο.

Τείρων, idem quod τειρών. Hesyc.

Τίρυες ἵπποι, quidam exp. imbecilles: vt qui laboribus aut morbis exhausti sunt. Item voraces. apud Hesyc. Idem Hesych. τίρυ exponit enim λεπτὸν, tenue, subtile.

Τέρεος, ον, ὁ, ἡ, tener, mollis, qui facile teritur. Il. δ. Τῶν ἔτοι αὐτῇ τέρεα χεῖρα χρόος εἴδεται. Et Metaphoricè. Il. γ. & Odyss. π. τέρεα ἄκρα. Fœm. gen. dicitur τέρενα, tenera: vt Ἀπόλ. τέρενα φύλλα herbæ teneræ & τερενίω ὄμματι, teneros oculos. Euripid. Compara. τερεώτερος, tenerior: vt ἀμνὸς τερεωτέρου, agnus tenerior. in epigr.

Τερμίων, ὁ, ἡ, idem quod τέρεος, tener, mollis: propriè de leguminibus & seminibus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora, seu quæ sunt cocibilia: vt docet Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. Sic Diosc. γλοῦ τερμίονα dixit solum cocibilia semina ferens.

Τερμότης, ητος, ἡ, tenertas illa leguminum cocibilium: apud Theop. eod. l. c. 14.

Τέραμνος, ον, ὁ, idẽ quod τερμίων, Plat. At τέραμνος, (substãt.) Hesych. est κυλίνη, arca. Itidẽmq; τέραμνα eidem sunt σῆγα, σκεπάσματα, tecta, tentoria. Similiter apud Eust. τὰ τέραμνα dicuntur esse οἰκίας σῆγα, domuum tecta τὰ πρὸς τὸ τεκτονικὸν σιδηρουργηκελάπλεθρα, in quorũ constructione ferrea instrumẽta terantur & absumãtur. Hinc & apud Eur. in Troad. τέραμνα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hipp. Steph. ἐντέραμνοι Πυθίοις, exp. in fanis seu delubris Pythis.

Τεραμνότης, idem quod τερμότης: apud eundem Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9.

Ἀτέραμνος, (*comp.*) qui non est τέραμνος. Metaphoricè dicitur ἀτέραμνος ἀνήρ, apud Plut. symp. 7. probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτέραμνοι φύσει χρηστοὶ qui natura sunt indemita, qui ingenio sunt refractario & quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, inexorabilis.

Ἀτέραμος, idem quod ἀτέραμνος, apud Theoph. loco citato. Et ἀτέραμνα ὀδάξ, Aristot. l. 4 de gen. animal. quæ coctioni resistunt. Sumitur & Metaph. apud Polyb. 4. Ἀτεραμοτής, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνος: duritas quædam & pertinacia in coquendo. Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 5. Ἀτεραμία, ἡ, incoctilis natura. Hippoc. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμονία, ἡ, ὁ, ἡ, natura incoctilis. Gal. comm. in epidem. l. 6.

Τερμίν, ἡ, peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia maiore. & Aristoph. in Auib. & alibi.

Τερμίνω, ὦ, agito tolyna. Poll. l. 6. c. 13.

Τεύω, Τεύχω, Τεύνω, quomodo huc pertineant vide suis locis.

ΤΕ�ῖΧΟΣ, ους, τὸ, murus, mœnia (ἀπὸ τοῦ τεύχω, tollo. Eust.) Od. ζ. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πολύς, vrbem muro cinxit. Thuc. l. 2. ξυνέστησαν τεῖχος ξυλίνοις καὶ ἀπηρτισμένοις τοῦ αὐτοῦ τείχους, constructo muro ligneo. Sic & alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaphoricè apud Luc. de calumn. ἀδάμαντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cuius animus adamantino muro est circumdatus.

Τεῖχιον, τὸ, paruus murus. Odyss. π. Ἐκ δὲ ἔλθεν μεγάρου παρὰ μέγα τεῖχιον αὐλῆς. Exp. etiam, paries: apud Thuc. Apud eundẽ legitur & τεῖχεα, quod exp. munitio seu muralis munitio.

Τειχίεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. ω.

Τείχωμα, (tanquam ἀπὸ τεῖχος) murale tormentum, seu muralis machina, qua vtuntur ad oppugnandos & subruendos muros. Polyb.

Τειχίω, ὦ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, ὦ, murũ ædifico seu struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον ἂν ἐξελθόντες &c. Cum accusat. loci idẽ cum τειχίω significat. muro cingo seu munio: vt apud eundem eod. l. ἐτείχιζον τὸ προμνῆμα τῷ ὄπῃ τῷ ἕλους. Sic Xen. Pæd. 3. ἐτείχιζε τὰ ἱερώματα. Significat & munio veluti muro, aut munito: vt apud Æschin. in Ctesiph. χαλκοῦς τείχεσι, ἀδάμαντινοις τοῖς χώροις ἡμῖν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo: addito accusat. τεῖχος. Thuc. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, muratius, qui muros struit.

Τεῖχος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀνατειχίζω, muros instauro, reficio mœnia.

Ἀνατειχισμὸς, instauratio & refectio murorum. Xen. Hel. 4.

Ἀντιτειχίζω, contra mœnibus munio. Et generaliter, contra munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio alteri opposita. Athen. l. 13.

Ἀποτειχίζω, muro obsero, muro interlepio & concludo. Xenop. Hellen. 2. βουλόμενος τὴν πόλιν ἀποτειχίσαι. Item muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo adversus, & velut muro excludo. Plut. in Pot. ἀπετείχισε τοῖς καθ' ἑαυτὸν τῆς Θρᾴκης, aduersus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀποτειχίζειν τεῖχος. exp. mœnia circumuallare, vel muro vallóque cingere. ¶ Exponitur ἀποτειχίζω, etiam, murum capiora; ut Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel interlepior & concludor. Xen. Hellen. 1. Plut. in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circumductus ad obstruendum seu interlepiendum munimentum loci, quod fit fossa vallóque eum cingendo. Xen. Hellen. 1.

Ἀποτειχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumuallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur & murorum ablatio: Suid.

Εὐαποτείχιστος, (*dec.*) qui facilè muniri & circũuallari potest.

Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ, ον, muro non cinctus, nec munitus.

Διατειχίζω, differmino & separo muro interiecto. Et generaliter velut muro interiecto separo, dirimo, diseludo. Xen. in Symp. ἢ ὑφ' ἑνὸς ἢ ὑπὸ πλείονος διατετείχισται τὰ σώματα. in passiua voce apud Synes. ep. 142. πολὺ εἴκοσι γραμμῶν διατετειχισμένοις θεμελίοις μεγάλοις, magnis maceriis à se inuicem disiunctas.

Διατείσμα, τὸ, mutus in id structus vt interseptat aliqua, muris interseptens. Plut. de Herod.

Ἐκτειχίζω, muris cingo & communio: vel muris quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. Thucyd.l.7. ἀφικόμενοι ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐντείχιος τόπος, locus mœnibus conclusus & cinctus. Poll. l.9.

Ἐντειχίζω, munimentum & murum ædifico in aliquo loco vel muro includo & circumvallo. Thuc.l.6.

Ἐντείχισις, muri seu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω munio muris eductis adversus: vel munio veluti muro. Philo de vita M.l.3. μένει γὰρ σχεδὸν ἀπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπιτείχισαν ἄρουρα, terram tanquam munimone in cœlum obvallarunt. item excitato muro oppugno. Xenop. Hell.5 ἐπιτείχισαν Αἰγινήταις. Significat etiam idem quod διατειχίζω apud Thuc. Exponitur &, murum addo, muro cingo.

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Phil.1. Metaphoricè apud Phil. de vita M.l.1.

Ἐπιτειχισμός, excitatio muri seu munimo adversus aliquem. Thucyd.l.1.& 5.

Ἐπιτειχισις, idem: apud eundem.l.1.

Ἀντιπιτειχίζω, (decomp.) vicissim munitionem excito adversus eum qui me extructo munimento infestat.

Εὐτείχης & Εὐτείχιος, bonis muris cinctus: bene munitus: prius. Il.π. posterius. Il.α.& β.

Εὐτρείχετος, idem: Hom.h.in Ven.

Κατατειχίζω, muros demolior & subruo. Xen. in Agesil.

Παρατειχίζω, murum excito iuxta. παρατείχισμα, munimentum seu murus iuxta aliquem locum excitatus, adiacens munitio. Luc. de scrib. hist.

Περιτειχίζω, muro circundo seu cingo. Thuc.l.2.& 3. cum accusa. & dat. [idem l.3.& 6.

Περιτείχισμα, murus seu munitio aliquē locum ambiens.

Περιτειχισμός, & περιτείχισις, ipsa actio cingendi locum aliquem muro. idem l.8.& 2.

Προσεκτείχιζω, murū addo, præterea muro cingo: apud eundē l.6.

Προτειχίζω, muro præmunio. Προτείχισμα, murus quo quis præmunitur: vel simpliciter, propugnaculum: apud eundem ibidem & Plut. in amat. narr.

Συμπειχίζω, extruendi muri socius sum: vel, simul munio. Xen.

Ὑποτειχίζω, murum substruo, murum subrus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco subiructus, aut subiecta munitio, subiructio. Thuc.l.6.

Ὑποτείχισις, idem apud eundem ibidem.

ΤΕΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei Arist. rhet.1. τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας τοιοῦτόν ἐστι καὶ τοῦ ἀρχαίου γλῶττα. ¶ Item signum. Eust. Exponitur &, prodigiosum signum, prodigium, ostentum.

Τέκμωρ, pro eodē dicitur. Od.δ. οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρίσκω μύθοισι. Sumitur & pro fine seu scopo quem quis in actionibus suis proponit. Il.ι. teste Eust. Μαχήσεαι δ' οἴσεαι τέκμωρ Ἴλιον ἀρούρας. Exponitur &, testimonium signum. Hesych.

Τεκμαίρω, certis signis ostendo & probo. Arat. Τεκμήρατε πᾶσαν ἀεὶ λαῶ certis signis ostendite.

Τεκμαίρομαι, ad finē & exitium perduco, perficio. Od.α. Πεμπτοῦδ' ἐς τοῦ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον. Itē fluvio, molior, infero: pato. Hesiod. in Erg. οὐδέ ποτ' αὐτοῖς λήγαλέον πόλεμον τεκμαίρεται Κρόνου υἱὸς. Exponitur etiam, prædico, denuncio. Iliad. τόν τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νεῖκός τε κρατερόν. Item noto, observo: apud Dion. de situ orb. Item speculor, dispicio, considero, item coniicio. Thuc. l.1. τεκμαιρόμενοι τῷ ἰδόντι, è veste coniecturam facio. Cum accusat. Isoc. in Paneg. μὴ μόλις ἐκ τῶν γιγνομένων τεκμαίρεσθαι. Cum præposit. ἐκ sequente genit. Plut. in Sol. Et cum ἀπὸ, apud eundem in Lyc.

Τέκμαρσις, ιος, ἡ, coniectura. Thuc.l.2. item cognitio quæ fit per τεκμήριον. Exp. &, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum & indubitatū signum, seu necessarium: vel quod perpetuū vnum significat. Aristot. Rhet.1. Generaliter quoduis signum, indicium, notam, seu argumentum significat. Plat. in apol. Socr. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic & apud Isocr. & Aristot.

Τεκμηριώδης, ὲς, ὴ, ὸν. constans ex iis signis quæ vocātur τεκμήρια: vt τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, apud Arist. Rhet.2.

Τεκμηρέω, f. ήσω nitens coniecturis. & τεκμηρέομαι pronuntio. Thuc l.3. τοσοῦτο μὲν ὅμοιον ἐτεκμηρίωσεν. Sic & apud Arrian. l.6. & Theodorit. hist. eccles. l.2.

Composita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὲς, ὴ. sufficientibus argumentis probatus.

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem & exitum perduci nequit. Hesych. & Suid. item de quo nulla certa coniectura fieri potest. Thuc. l.4. Plut. de orac. Pyth. Exp. & actiuè, inconsideratus, nullas coniecturas aut signa sequens in re aliqua. Aristoph. in Anib.

Ἀτέκμαρτος & ἀτεκμάστως, nullam sequendo coniecturam, absque coniectura. Synes. de insomn. Xen. Pæd.2.

Διατεκμαίρομαι, per signa demonstro ita, vt coniectare sit facile, certis signis ostendo. Hesiod. in Erg.

Δυσεκμάρτος, coniectu difficilis. Soph. in Oedip. tyran.

Εὐτέκμαρτος, coniectu facilis. Hesych.

Συμπεκμαίρομαι, coniicio, coniecturam facio. Suid. ex Eunapio. Apud Hipp. Aphor. l.1. χρὴ καὶ τὴν νοσέουσαν, considerare oportet.

Τέκνον, &c. τεύχω, &c. vide in τίκτω. τίκτων, &c. in τέλχω. Τελαμών, in τελάω. Τελέθω, in τέλλω. Τέλιος, &c. in Τέλος.

ΤΕΛΛΙΝΗ, ης, ἡ, tellina: piscis de quo Diocl. l.2. Gal. de simpl. & Hippocr. l.2. de diæta.

ΤΕΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: vel locus cœnosus, seu paludis. Aristoph. in Auib. ὅμβρεσι ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελματίας, cœnosus, item paludis: vt τελματίαιον ὕδωρ, aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι: apud Aristot. meteorol. l.2. Apud eundem τελματίαις βατράχοις exp. lutariæ ranæ.

Τελματικός, paludis, lacuſtris.

Τελματώδης, idem quod τελματίας. Exponitur etiam, luteus & fœculentus. [Lvlt.

Τελματόομαι, ὠμαι, exp. in lamam luteſco & exiccor, apud Strab.

Τελμής, ῆτος, ὁ, lutum quod est ἐν τοῖς τέλμασι, inquinamentum ex teimali collectum: Hæsus apud Erym.

ΤΕΛΛΩ, thema est cuius exempla aut nulla aut rara sunt. Hesych. τέλλον exp. ἐνιαύσιον & ἔμελλον. Etymologo autem τέλλω est φροντίζω, vnde ἐπιτέλλω. Dicitur etiam pont τέλλω per aphæresin pro σέλλω. pall. σέλλω), idem Hesyc. exp. γίνομαι, ἀτενίζω). fit, perficitur.

Τελέθω (poët.) fum. Hom. Od.ρ καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόλεας. [fiūt di].

Τελεθομαιδέ, itē fio, orior: Phocyl. ὁσίοισιν ὑπ θεοῖ τελέθοντ'].

Composita.

Ἀνατέλλω, oriri facio: Matt.5. ἀνατέλλει τὸν ἥλιον. Et generaliter, existere facio, produco, enuntio: vt Il.1. τέσσερα δ' ἀμφοτέροισιν Σιμόεις ἀνέτελλε. item neutraliter, orior, exorior: propriè de Sole & Luna dictum, (vt volunt quidam grammatici) Xen. Pæd.2. ἡνίκα ἥλιος ἀνατέλλοι. Et simpliciter, enascor, exilio, aperior: incipio. Apoll. Arg.2. ὄρνιν ἀνέτελλον ἔρεβοι.

Ἀνατολή, ὁ, ortus, exortus: propriè Solis & Lunæ: vnde & absolutè ἀνατολὴ τοῦ ἀνατέλλειν dicitur: apud Plutar. in probl. Rom. πρὸς ἀνατολὴν γὰρ ἀρχὴν ἐποιοῦντο τοῦ ἀνατέλλειν, ἀφ' ἑσπέρας δὲ τοῦ δύνειν. Item oriens, pars orientalis: in qua significat, frequentior est numerus pluralis. apud eundem & Herod. ¶ Item album illud quod est iuxta vnguium radices. Poll. l.2.

Ἀνατολικός, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω: apud poëtas. Apoll. Arg. l.2. χρυσοῦς δὲ ἀστὴρ ἀντέλλων, producens. Aristoph. in nub. εἰ μὴ κεῖν' ἀντέλλοι σελήνη.

Ἀνθολή, idem cum ἀνατολὴ: ortus, oriens: ad eundem Apol. ibidem. Pro eodem epentheti syllabæ τε dicitur ἀντολή: apud Plut. in Rom.

Ἀντολή, idem cum ἀνατολή: vnde ἀνθολή interdum substantiuè vsurpatur pro ἀνθολή, vt Epigr. l.5.

Decomp. Ἐξαντέλλω, exorior & existere facio, vel excito. Plut. in Per. Item exorior, exilio.

Ἐπανατέλλω & ἐπαντέλλω, idem: orior, exilio. apud Eur. in Phœn. δεῦρ' κλιμάκων πεδ' ἐς ἴχνη ἐπαντέλλων. exp. pedum vestigia subleuans & quasi oriri faciens.

Παρανατέλλω, seu παρεκανατέλλομαι, iuxta orior seu exorior.

Προανατέλλω, prius orior.

Προσαντέλλω, orior seu exorior ad, sursum ascendo. Eurip. in Supplic. πρὸς εἰς ὑπαιθρον κίνν προσαντέλλουσαν.

Συμπανατέλλω, vnà orior.

Ἐντέλλω, & ἐντέλλομαι, faciendum iniungo, mandatum impono: quod quis exequatur. Herod. l.3. ἐνέτειλε τοῖσι τῶν πεντακοσίων ἑκατὸν ἄγγελοι Πλαυσιανῶν, &c. Sic & alibi apud eundē. Pall. [sine ἐντέλλεσθαι, dicitur quod faciendum mādatum: vnde τὰ ἐντεταλμένα, mandata, iussa: apud Eur. in Phœn. & Xen. Pæd. 5.

Ἐντάλμα τό, præceptū, mandatū, iussum: in ep. ad Colos. c.2.

Ἐντολή, idem: passim in nouo Test. vt Matt. 17. Ioan. 14. &c.

Προσεντέλλω, seu προσεντέλλομαι, (decomp.) insuper mando & iniungo. Xen.

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Il.φ. Ὡς οἱ ἐπιτέλλε πολίεσσι. Od.μ. ἐμοὶ μάλα πολλὰ πολλ' ἐπέτελλε Νεῖκος ἀλεύασθαι τῆς ἡμετέρης ἀπόοιο. Sic & alibi apud Hom.

Ἐπιτέλλομαι, idem. Il.τ. Σοὶ δ' αὖτε τόδ' ἐγὼν ὑπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Et passiua signif. Il.β. τοὶ δ' ὑπὸ πάντ' ἐπέβαλλε ἀναστήμεν Λιτωλεῦσι, mandatum est iuerat. ¶ Significat etiam, orior, exilio. Hesiod. in Erg. φρούδη σκαιόφρων ἐπιτέλλει).

Ἐπιβολή, ortus, exortus: vt ἀστοῦ ἐπιβολή, apud Theophr. de caus. pl. l.1. Et ἄστρων ἐπιβολαί, apud Eur. in Phœn.

Συμπιτέλλω, (*Decomp.*) vnà orior.

Περιτέλλω, circumvolvendo seu circumverrendo perficio: vnde apud Hom. annus περιτέλλεσθαι dicitur, quum circumvolutus perficitur & exigitur. Il.β.& θ.

Ὑπερτέλλω, exorior & exilio supra alios, supereminco: propriè de stella dicitur, quæ quum orta est, alias omnes antecellit, gena-

generaliter & de aliis quæ suprà aliquid existunt & eminent: vt apud Eurip. in Hec. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτίλλων ἄνω, supra terram eminens. Sic apud Greg. inuect. 2. in Iulian. κορυφὴν ὑπερτίλλουσα πέτρον, lapidem supra verticem existentem. Apud Herodot. ὑπερείλας ἥλιος, exp. Sol. efferuescens, vel quum ad vmbilicum cœli est eructus.

ΤΕΛΟΣ ους, τό, finis, exitus, extremum: vt τέλος ἔχειν, finē habere, ad finem perduci, apud Dem. Dicitur etiam τέλος ἔχειν qui moritur, apud Xen. Pæd. 7. Τέλος βίου, finis vitæ, in Axioch. Εἰς τέλος, postremò, denique, tandem: pro quo dicitur & πρὸς τέλος, apud Plat. & ἐπὶ τέλει, apud Luc. Interdum & sine præpos. τέλος ᾖ, vel τὸ ᾖ τέλος. Διὰ τέλους, apud Soph. exp. assiduè, iugiter: alibi significat, ad finem vsque, à principio ad finem: vt in principio orationis Æginetiæ, apud Isocr. apud Hom. Il. τ. οὐδ' αὖτε τέλος μεθέωσ' ὑπὲρ ὅρκον ἐποίσεις, exp. non præstabis re, seu non efficies quod dicis. ¶ Item τέλος, vectigal. Herod. l. 3. φορτίδας τῇς ἐπὶ τὸν θαλάσσης τέλεσι τε καὶ ἀλείαις μεγάλως ὠφελέετο. Item impensa, sumptus: apud Thuc. & Plut. ¶ Item dignitas, qualis est eorum qui magistratu funguntur: vnde οἱ ἐν τέλει, magistratus, aut qui principem locum apud aliquos eminent. Soph. & Thuc. hinc & comp. ἐντελεῖς, exp. ἄρχοντες, apud Suid. Et ἐντέλεια, ἕξις ἀρχοντική, apud Hesych. ¶ Significat tam legionem, turmam. Item cohortem, agmen seu numerum eorum 2048. vt est in lib. de vocab. milit. Il. n. κρατὺν ἐν τέλεσι. ¶ Τὰ τέλη, exp. mysteria: apud Plat. de rep. l. 7.

¶ *Deriuata à τέλος, finis vel effectus.*

Τελικός ή, ὸν, finalis, ad finem pertinens. Item extremus: vt τελικὰ κεφάλαια, apud Aphthon.

Τέλειος, ου τέλος, perfectus: vt ἀρετὴ τελεία, apud Arist. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem, summus, extremus: vt τέλειοι κακίαι, apud Plat. de rep. lib. 1. Item vltimus, postremus, vt τελεία ἡμέρα. Absolutè positum τέλειος, de eo dicitur qui adultus est, seu qui ad virilem ætatem peruenit, interdum qui vxorem duxit: vt apud Laert. Heraclitus dicitur τέλειος μὲν ἐν ἡμέρᾳ πάσῃ γυναικί, qui in iuuentute seu adolescentia se nihil sciuisse affirmabat. De eo qui vxorem duxit, apud Plut. vnde τέλειος Iupiter & Iuno τελεία tanquam nuptiarũ præsides. Dicitur & de brutorum ætate adulta seu integra: vt λέων τέλειος, apud Diodor. ¶ Τέλεια ἱερά, eximia vel sanctiora: vel largiora & luculenta. Dem. aduersus Neær. & apud Luc.

Τελείως, seu τέλειος, perfectè, absolutè. Item integrè, plenè. Exponitur &, prorsus, omnino Isocr.

Τελειότης, ητος ἡ, perfectio: item integritas.

Τελειόω, ώσω, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo & absolutum.

Τελειοῦσθαι, absolui, ad finem perduci, consumari. Item ad virilem ætatem peruenire, virum fieri, vnde τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem peruenerunt apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat τελειοῦσθαι etiam maturescere: vt apud Theophr. hist. pl. l. 8. ὁ δὲ ἱριβινθος δεῖ τῆς ἀστρᾶς ὃν τεσσαρακοντα τελειοῦται ταῖς ἀπάλαις. ¶ Est etiam γαμεῖν vxorem ducere, teste Eust.

Τελείωσις, seu τελίωσις, εως ἡ, perfectio, consummatio. Arist. eth. 7. c. 2. Exponitur &, maturitas, apud Theophr.

Τελειωτής, οῦ ὁ, q. d. perfector, consummator, finitor.

Τελέστος, ου τέλος, ἡ, idem quod τέλειος, perfectus. Exponitur, & eximius, solennis: vnde τελέστοις ἱεροῖς, eximiis hostiis facta sacrificia: Il. α.

Τελέω, f. έσω. p. εκα, ad finē perduco, perficio, effectũ reddo. Il. α. ἠοῖ γὰρ (ταῦτα μελέσσω) ἔρρα τελέσσω, vt efficiã. Od. δ. Οἷσ' ἐνιαυτὸς ἐλίσσεται ἐρχόμενος περ, vbi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. τελέω ὀλεθρον, exp. exitium afferre. Matth. c. 20. τελεῖν τὰς πόλεις dictum putatur, pro τελεῖν τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per ciuitates cõficere. Sic apud Thuc. l. 4. ἐς Φαρσάλον ἐτέλεσε, l. ὁδὸν, viam Pharsalum ducẽtem absoluit, i. Pharsalum peruenit. Matth. cap. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, exp. quum finē mandandi fecisset. ¶ Item τελέω, ago, perago, celebro: *de ludis sacris.* Herodian. πομπεύω μετὰ θυσιῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic Dion. Arcop. τελεῖν τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερά, peragit ea quæ sacerdotes præstituit. *Alia significat Iude in sequentib. ex dim. derivat.*

Τελειόομαι, ώσομαι, perficior ad finem perducor. Il. δ. τὰ δ' ἐν νεῷ φοινικηΐῃ τελέοντο. Particip. τελειούμενος, vnde τελειούμενοι ἴσαι, sæpe apud Hom. erit perfectum, seu perficietur. Dicuntur & festa τελεῖσθαι, i. peragi celebrari, apud Greg. (Hesych.

Τελεστός, finem imponens. Τελεστὸς ἡμέρα, vltimus dies.

Τελετή, finis, exitus. Hom. in Batrach. φόλεμον τελετὴ μοτόμενος ἐξετελοῦτο.

Τελεσσ, idem quod τελεωσ ex quo factum est, metri gratia, insertio ι: vnde τελέσσομαι, idem cum τελέομαι. Il. α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Iouis consulta perficiebantur.

Τελετηΐς, ΐδος, idem cum τελετή, & τελετὴ ἐστὶ βίος τελετή. Il. π. pro quo fine adiectione dicitur τελετή: vt apud Herodian. lib. 7. εἰς τὴν Ῥώμην ἐδεδίει ἡ φοιτήσουσα τελετή, mors seuis. Εἰς τελετήν, tandem, postremò. Hesiod. in Erg. τελετῇ, exp. etiam, extremitates, apud Aristot.

Τελευταῖος, q. d. finalis: vltimus, postremus: vt τελευταία ἡμέρα, apud Luc. Τὸ τελευταῖον & τελευταῖον, exp. postremò, demum tandem: apud Æschin. Item, vt minimum, apud Ioseph. Sic τελευταῖα seu τὰ τελευταῖα, tandẽ, denique, apud Luc. de luctu.

Τελευταῖος, (tanquam expositiuo τελευτῶν) vltimus, vel summus. Hesych.

Τελευτάω, ήσω, finio, ad finem perduco: vel efficio, effectum reddo. Od. γ. τελευτάσει τὰ ἔργα. Eur. in Hel. Κἀγὼ κρανθεὶς σὺν, τελευτήσω βίον vitam finiam, te orbatus. Sic & apud Luc. in Macrob. Interdum & absolutè τελευτᾶν dicitur *pro*, mori: vt apud Xen. Τὸν τελευτήσω. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. ἐπεὶ δ' οὐ τὸν ἀνθρώπινον βίον τελευτήσω. Item τελευτῶ, finem habeo, desinoi: vt apud Thuc. lib. 1. τὰ δὲ κατὰ Πεισίστρατον οὕτως ἐτελεύτησε: hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates desinit. Et cum πρὸς apud Aphth. ἐτελεύτα πρὸς ἐνδειαν in inopiam desinebat. Particip. Τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad postremum: vt, τελευτῶν ὁ συγχωρεῖν, tandem concessit. Plat. de rep. l. 1. Sic & apud Isocr.

Τέλευ, finis, extremitas: (ex τέλος per metathesin factum & addita litera ν, teste Eust.) vt τέλευ ἀρούρης, Il. σ & ν. Vsitat. & Hippocr.

Composita.

Ἀγχιτέλεος, ὁ, ἡ, tempus appropinquans, & cuius completio prope est, apud Nonn.

Ἀκρότελευτον, τό, finis seu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio, præsto. Polyb. τὸ τῆς πολιτείας τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ φήμης.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: vnde ἀποτελεσμένος ἀνὴρ, vir consummatus & absolutus, vir præstantissimus. apud Xen.

Ἀποτέλεσμα, τό, effectio: vel effectus. Gal. & Procl. Peculiariter ἀποτελέσματα dicuntur effectus stellarum: vt apud Plut. in Rom. ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων οἱ τῶν Ῥωμαίων ποιοῦμενοι συλλογισμοί. Item ἀποτέλεσμα, euentus: apud Artemid. in Oniroc.

Ἀποτελεσματικός, effectum præstans: Dioscor. ἀποτελεσματικὴ, ἐπιστήμη, scientia docens apotelesmata, i. tum genituram tum effectus stellarum. Eust.

Ἀποτέλεσμις, effectio. (Basil.

Ἀποτελεστικός, q. d. effectiuus. De astrologis vsurpatur apud

Ἀποτελευτάω, finem habeo, desino. Arist. polit. lib. 5. c. 6. Et actiuè, finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἐνεπιτελέω, (*Deriuat.*) perficio seu afficio in: vel, efficio, reddo, apud eundem probl. lib. 1.

Ἀτελής, ές, ὁ, ἡ, imperfectus, mutilus. Aristot. in polit. ἀτελῆ μεθῆν ἡ φύσις ποιεῖ. Apud Plat. de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non seruatum.

Ἀτελεία, ἡ, q. d. imperfectio: vt ἀτελεία τῶν ἀναιμάτων, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Ἀτέλεστος, infectus, non effectus: vel qui effici nequit. Od. β. & apud Plat.

Ἀτελεύτητος, ad finem non perductus, non finitus, vel non effectus, irritus. Il. α. Item qui finiri non potest, fine carens: vt ἀτελευτήτου ἀγωνίας, apud Phil.

Αὐτοτελής, in se finem suum habens: vt αὐτοτελὴς θυσία, apud Aristot. Item per se finem faciens seu imponens: vt αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. & αὐτοτελὴ αἰτία, apud Galen. item per se absolutus & consumatus: vt αὐτοτελὴς ἀρετή, apud Arist. Item ipse sibi sufficiens, apud Polyb.

Αὐτοτελῶς, absolutè, perfectè. Polyb. αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio: item integritas. Hermog.

Αὐτοτελέστατος, per se perfectus. Nonn. (& Hesych.

Βραχυτελής, breuē finem habens. Expon. &, compendiarius. Suid.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarum solennia celebro. Hesyc.

Γαυτελεῖν, idem exp. γανοποιεῖν, εὐθυμεῖν ποιεῖν, lætitiam efficere iucunditatem afferre.

Δημοτελής, publicis expensis vel publico nomine factus: publicus: vt δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἱερεῖα, apud Chrysost. de sacerdot. * (pud Dem.

Δημοτελέω, publicis expensis aut publico nomine facio, a-

Διατελέω, peragio, traduco, conficio. Isocr. in Busir. encom. ἐκεῖνοι τὸν αὐτὸν ἔχοντες τρόπον ἅπερ βίον διατελοῦσιν. Xenop. Pæd. 1. διατελεῖς τὰ ἐν τοῖς ἔφηβοις δέκα ἔτη, quum peregisset decem annos. Item neutraliter, permaneo, perseuero. Arist. ἄγονοι διατελοῦσι, sterriles permanent. Plut. in Thes. διατελεῖ χωρὶς τῆς κορείας, clausa perpetuò est vsus.

Ἐκτελής, perfectus: seu perfectam & cumulatam mensuram habens. Interdum & adultus: vt apud Hesio. in Erg. Ἐκτέλεα βρίβειν Δημήτερος ἱερὰ ἀκτῆς.

Ἐκτελόω, seu ἐκτελεόω, exp. perfectum reddo, consumo.

Ἐκτελέω, perficio, absoluo, ad exitum perduco. Il. ζ. Οὐδέ τι ὀκτελέουσιν ὑποσχέσιν ἣν ὑπόσχωσιν, apud Luc. ἐκτελέσαι τὴν κρίσιν, exp. supplicium perpetuum esse. Apud Phocy. φόνον ἐξετέλεσας, eadem patrasti. (Hesych.

Der. Διατελής: vnde διατελέστερον absolutius, perfectius.

Συνεκτελέω, ad consummationem confero, apud Theophr.

Ἐντελής, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest, vt apud Luc. de sacrif. ἀφότερον ἐξεταζόμενος εἰ ἐντελὴς εἴη. Et ἐξ ἐντελοῦς τάγματα sex integræ legiones apud Plut. in Pomp. Dicuntur & viri ἐντελεῖς, seu ij qui iam adulti sunt, apud Synes.

Ἐντελῶς perfectè, absolutè, integrè. Hesych. & Suid.

Ἐντελεχής, perfectus, idem cum ἐντελής. Ἐντελέχεια apud Aristot. exp. actus & perfectio. Vide & in comp. ex Ἔχω.

Ἐντελοῦν, finio vitam, morior, immorior.

Ἐπιτελής, ad finem seu ad exitũ perductus, absolutus, non irritus: vt ἐπιτελὲς ἀρχὴ, preces ratæ vel non irritæ, apud Plut. Apud Hesych. ἐπιτελὴς exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro.

Ἐπιτελεῖν, seu ἐπιτελεῦν, vnde ἐπιτελεύσεις, perfectio, absolutio, perfectio: vt ἐπιτελεύσεις τῆς ἀρχῆς Plut. in Num. Exponitur &, augmentum. Hesych. Apud Plat. de leg. ἐπιτελεύσεις παίδων procreatio liberorum. (bant. Suid.

Ἐπιτελεύτια, vt ultima postrema qua priores omnes ratæ fie-

Ἐπιτελεῖν, perficio, peragor, exequor. Thuc. l. 2. ἃ ὑπεδέξατο καὶ ἐπιτελεῖν, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. lib. 1. νοῆσαι τε ἐξῆς καὶ τὸ κοινὸν ἐπιτελεῖσθαι βουλόμενος. Exponitur & obeo, perfungor: vt ἀδελφὸν ἐπιτελεῖν, apud Luc. Significat &, celebro, peragor, ἐπιτελεῖν θυσίαν. Plut.

Συνεπιτελεῖν, (dec.) ad consummationem confero.

Εὐτελία, ἡ, felicitas: prospera fortuna in exequendis rebus & ad finem perducendis. Aristoph. εἰ μὴ διὰ σκόμβρον ἐπ' εὐτελίᾳ τῆς ζωῆς ἁλίσκεσθαι. (κωμῳδοῦς l. β

Ἡμιτελής, non omnino perfectus: vel imperfectus: vt ἡμίφαυλος.

Ἡμιτέλεια, dimidium seu fessis. Luc.

Ἡμιτέλειος, dimidia ex parte absolutus.

Ἡμιτέλεια, id dictum fuit olim coniugium, teste Poll. l. 3. c. 3. ea de causa (vt quidam putant) quoniam in nuptiis Lunoni tanquam conubij præsidi sacra fiebant.

Καταστέλλω, vnde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τὴν θρατὸν πάντα καταστέλλα ἰδιόδοξα, exp. sacrificiorum reliquias mittebat.

Νεοτελής, recens absolutus. Hesych. (distribuit.

Νυκτέλλω, noctu sacra peragor, idem.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus cui noctu sacra fiebãt. apud Plut. & Pausan. Et νυκτέλια, ἁ, ipsa sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ὁλοτελής, perfectus, integer. Greg. de hom.

Ὁμοιοτέλευτος, q. d. similem finem habens. Fab. l. 9. c. 3.

Ὁλοτελής, ἐς, ἐτὸ perfectus vel factus. l. 1. β.

Παντελής, idem cum ὁλοτελής.

Πανσέλινος, idem, item plenus, vniuersus, vel vniuersalis. Plut. σπουδάζει ὁ Λακεδαιμόνιος ἅπας πανσέλινος γίνεσθαι, fuli exhique ad vnum Lacedæmonij omnes. Interdum ἐς τὸ πανσέλινος dicitur pro παντελῶς: vt Lucæ c. 13.

Πανσέλως, omnino, prorsus, plenè, absolutè. Xen. Plat. &c. Pro quo poëtæ dicunt πανσέλινος.

Πανσέλεος, idem, integer & perfectus. Suid. πανσέλεια, perfectio, seu perfectionis summa. apud Phil.

Παραστελλόμενος, qui est iuxta finẽ, ut penultimus. Schol. Aristoph.

Προστέλεος, qui fit ante nuptias: (ἀ τέλος quod interdum de eo dicitur qui vxorem dorit) vt προστέλεια θύματα, preces quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προστέλεια θύματα generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad inuitandum se & expiandum ante sacrificiorum & cerimoniarum tractationem: vt apud Dionys. Ad Demosth. προστέλεια, τὰ, dicuntur dona ante nuptias. Poll. *Vide & προστέλεσον, in Glossis, Lasse campos.*

Προστελεύω, ante finio vitam seu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & consummatio: vt Παντέλεια τῶν αἰώνων, Matthæi 13. & alibi.

Συντέλλω, q. d. simul ad finem tendo, vnà ad eundem finem tendo. Herodian. lib. 1. ἀνεῤῥοῦν τὴν νῆσον (οἱ θανάτου αἰτίνοι) εἰς ἓν τέρμα τῶν βίων συντέλλουσι. Item consumo, perficio, peragor: vnde apud Polyb. συντελεσθείσης τῆς ἐκστρατείας. dum fuerit peragitur. Sic Act. 21. ὡς δὲ ἤμελλον αἱ ἡμέραι συντελεῖσθαι, in epist. ad Hebr. c. 8. συντελέσω κυρίῳ διαθήκην. exp. fœdus nouũ pangã, seu consummabor. *consummaneu enim fœdera dum pangunt.* Significat etiam, simul celebro festum apud Lacit.

Συντελεστής, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur & consummator: apud Greg.

Συντελεστικός, valens ad reddendum aliquid perfectũ. Hermog.

Ἀσυντελής, (dec.) imperfectus.

Ὑπερτελής, plus quàm perfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione τὸν ὑπερτελὴς θεοῦ ἐστιν ὑπερτέλεσε, exp. supra sacras ædes eminens.

Ὑπερτέλεος, seu ὑπερτέλειος, idem. (oens.

¶ *Derivata à τέλος vectigal.*

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σοφίας. Sic Aristoph. Τελῶν δ' ὑπ' ἀρχὴν μισθόν. Itẽ sum sub dimone, sum sub imperio, pareo: quo significatio ex priori derẽdet: solẽt enim tributa aut alia peoberari alicui ab iis qui eius imperio parent. Theodorit. ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπ' ἄτερα σωμάτων τελοῦντων φρουρὰν θεωρῶ. Significat &, contribuor, tributor, conferor, & quasi inter eos qui vnum vectigal pensi-

ἐστοῦνε πόλις εἰς τὸ Καππαδόκων θεῶν τελοῦσα, apud

eundem hist. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠξιώμεθα, postquam inter viros iam census. (Paud.

Τέλεσμα, τὸ, vectigal tributum: aut ipsa tributi perfiratio.

Composita.

Ἀποτελέω, pendo tributi nomine & soluo. Xen. εἰ ἡμῖν μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νῆσοι τὰ τῶν ἀποτελεῖν. Et penetral. persoluo: apud eundem Pæd. 4. λέγεται καὶ ὧν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

Ἄτελής, à pendendo vectigali immunis. Aristot. & Dem.

Ἀτέλεια, ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελία, apud Herodot.

Αὐτοτελής, qui suis vnius vectigalibus.

Ἐπιτελέω, pendo, soluo. Herodot. (port Suid. & Hes.

Ἰσοτελής, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Har-

Ἰσοτέλεια, æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Δυοτελής, vtilis, frugifer (quasi ὁ λύων τὰ τέλη, quod qui facit, iis quibus soluit & abolet tributum, vtilitatem affert, vt putauit Schol. Soph.) Diod. Sic ὑπολαμβάνει γὰρ τοὺς Ῥωμαίους ἅμα μὲν δόξῃ τὰ λυοτελῆ, ἅμα δὲ καὶ τὸ κοινωφελὲς εἶναι, φροντίσειν ἐξιόντας τῶν νεῶν.

Λυοτελέω, vtilis sum, expedio, confero. Xen. μηδὲν εἰς ἐλευθέρους λυοτελοῦντας, vtiliter, apud eundem. (λυοτελεῖν.

Ἀλυοτελής, (Dec.) inutilis. Dec. Ἀλυοτελῶς, inutiliter, χε.

Ὁμοτελεῖν, qui idem tributum pendunt. (Xen. anab. l. 6.

Προτελέω, expon pecuniam repræsento & ante diem soluo: apud

Συντέλλω, simul tributum pendens: vel, cõdem tributo aut collectam conferens. Demost.

Συντέλεια, mutuus in decuria sua conferendi. apud eundem. Item consortium & communitas eorum qui communi concilio eiusdem gentis sunt attributi.

Συντέλεω, in eandem gentem contribuor, eiusdem gentis cõcilio & communi attribuor. Paus. in Achaic. ὧν ὁμοιόμενοι εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et, conferor, annumeror. Dem. in Aristocr. εἰς τοὺς νόμους ὀκνεῖν συντελεῖν. Interdum, contribuo, cõfero. Idem, συντελεῖν εἰς τὸ πόλεμον. Item, confero, prosum, vt quã dicitur, τὸ τῶν ἰσχυόντων τοῖς ὀλίγοις συντελεῖ.

Ὑποτελής, (q. d. qui sub tributo est) qui tributo pendendo est obnoxius vectigali. Interdum addito genit. φόρου. apud Thucy. & μισθοῦ, apud Xen.

Ὑποτελέω, pendo. Isocr. μεγάλου φόρου ὑποτελοῦντες.

¶ *Pertinentia ad τέλος impensa sumptus.*

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio, vnde Gal. apud Hippocr. ἠλεῶν, exp. ἀναλίσκειν, & Athen. l. 2. δαπανᾶν.

Ἄτελης sumptu seu impensa carens. Hesych.

Ἀτέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Near.

Αὐτοτελής, qui suis sumptibus viuit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Εὐτελής, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: vt εὐτελὲς δεῖπνον & εὐτελὴς τράπεζα, apud Herodian. Item qui parcos sumptus facit, parcus. Menand. Ἐγὼ δ' εὐτελὴς ὑπερβολῇ. Sæpe & exp. vilis: vt apud Herodot. ἐὰν πάντα τινὸς τὴν εὐτελὴς γαμβρὸν γένωσθαι. Et εὐτελὴς ἐκ βασιλῆς, sæuissima calumnia & vilissima, apud eundem l. 7.

Εὐτελῶς, q. d. parvo sumptu frugaliter, tenuiter.

Εὐτελεία, ἡ, parua impensa, parvus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 1. Interdum & vtilitas. Greg.

Εὐτελίζω & ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς, vilipendo, floccifacio. (etiam Suida.

Καταστέλλω, impensæ & confessus esse dicuntur in lex. Herod. teste

Πολυτελής, magnos sumptus postulãs, sumptuosus: vt πολυτελεῖς τράπεζαι, apud Plut. Interdum exp. exquisitus, vt πολυτελὲς δεῖπνον, apud Epicur. Interdum &, magnificus.

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè, πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut.

¶ *Derivata à τέλη, mysteria.*

Τελέω, seu τελεῖν, consecro, sacro, initio. Greg. τὸν ἀνθρωπόμορφον τελεῖν μὲν δεῖ τὸ βαπτίσματος. Exod. c. 29. τελεώσεις τὰς χεῖρας τῶν Ἀαρὼν. Τελεοῦμαι, ῶμαι, consecror, initior. Idem Greg. καλὸν ἐν τῇ χεῖρας τελεῦσθαι ἐν τῷ ἁγίῳ πόδας. Apud eundem ἐπεὶ ὁ ἐπὶ παιδὸς τελεωθεὶς τῷ ὄντι.

Τελείωσις, ἡ, consecratio, initiatio. Dion. Areop. Sic & dicitur baptismus: apud Greg.

Τελεστὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελέω, initio & res diuinas facio: vnde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια. Et Greg. τελεσθεὶς τὸ βαπτίσματι. Item mauguro, vnde τελεσμένοι οἱ ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur.

Τελεστικός, mysticus. Et τελεστικῶς, mysticè, arcanè, Hermog.

Τελεστήριον τὸ, locus in quo fit initiatio. Hesyc.

Τελετὴ, initiationis ritus. Greg. Item ipsa initiatio. Plutar. in Dem. Exponitur & expiationem sacerdotium, apud Dem. Itẽ cerimonia, apud Synes. Apud Plat. Sic & nominantur ludi ac sacrificia.

Composita.

Ἀποτελεῖν, seu ἀποτελεῦν, idem cum τελεῖν. Dion. Areop.

Ἀρτέλεος, recens initiatus. Plat. in Phæd.

Ἄτελεστος, nõ initiatus, profanus. Plat. εἰς ἀν ἀμύητος καὶ ἄτελεστος εἰς ᾅδου

εἰς ἀδυσσέων) ἐν βορβόρῳ κείσεται. Cum genit. apud Eurip. in Bacch. ἀτίλες & βακχεύματων.

Ἐποπτεύω, consecro. Hesych.

Ἱερεύς, qui sacris initiat, sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστής, qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλεια, τά, q. d. tyrocinium & initiatiuum: vt apud Greg. Nyss. Ἃ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν βυθῷ μυνθησόμεθα. Et general. omne primordiũ rei diuinæ faciẽdæ. Gr. Naz.

Προτελεύω, ad initiationem præparo, vel expio ante rẽ sacram. Alciph. προτελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant. Significat & simpliciter, præparare se, idoneum parumque se reddere: vt apud Greg. item ante eruditi seu doceri. Luc. εἰ μὴ προτελεσθεὶς τῷ σοφῷ τῆς ῥητορικῆς.

Προτελίζω, idem cum προτελεύω. Eurip. in Iph. Aul. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τῷδε νεανίδα. πύλιβ' ἁγάστῳ.

Συμμύστης, qui simul cum alio initiat.

Χριστοτελεστής, qui Christi mysteriis initiat.

TEMNΩ. (Fr. τεμῶ, & 2. τεμοῦ: vnde aor. 2 ἔταμον & infinit. ταμεῖν. Perf. pass. τέτμημαι, tanquam ex τμάω) seco, cindo, resecco, amputo. Luc. in Zeux. τέμνοντες ἢ δ' ἀκεῦντες δ' ἐπιπάνους. Apud Eurip. (cum duplici accus. τέμνειν ἵππους φόβῳ, resecare equorum inbas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. Aliquando exp. cædo, succido: vt apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην & δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀγρὸς τέτμηται est succisis segetib. vastare agros: sic τὴν γῆν τέμνειν apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ καίοντες τὴν χώραν. Dicitur pro ambulare μέσον τέμνειν, medio ire, mediũ tenere: vt apud Plat. ep. 8. Dicitur & τέμνειν ὁδόν, apud Greg. viam secare, i. tenere: sic τέμνειν κέλευθον, apud Eur. sic & σπονδὰς τέμνειν, fœdus percutere, apud eundem in Hel. Τέμνειν φάρμακον, concidere, in minutissimas partes secare, cõminuere, conterere, cõcundere.

Τέμνομαι, secor, incidor, succidor, dissecor, resecor: vnde metaph. τέμνεσθαι ὁδὸν τῆς κοινῆς καὶ περιόδου, instituram viam & methodum sequi. Et actiuè idem cum τέμνω: vt apud Luc. νῦν γὰρ σοφῶς ἑαυτῷ ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. Et apud Basil. τὰ μὲν ἀφ' ἡλίου τὰ δὲ ὑπὸ σκιᾶς τεμνόμενα, abiumpere & diirimere.

Τομίς, ἡ, i. fiendens, incident, acutus: vt λόγος dicitur esse ὀξὺς ἢ τομίς: vt apud Phocyl. item τομὶς incisoria præditus: vt apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ἰξὺς προσφέροντες ὑπόκαυμα τῆς ἐρέξεως.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter. Exponitur & clarè, apertè, apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum, vt γαστρὸς καὶ σάρκος τόμον, apud Athen. l. 4. Suidæ & Hesych. est ὁ χάρτης, ex eo quòd exciditur è pellib. animantium. item maioris voluminis lectio & pars, in quas est diuisum & veluti dissectum. Laer. in Anthist.

Τομή, ἡ, sectio, sectura: vel incisio, amputatio. Il. α. (de sceptro) ἐπεὶ ἦ ῥα τοῦ τομὴν ἐν ἔθεντο λέσχῃσιν, quum semel in moribus cæsum ipsos montes reliquit. Isocr. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένοντες. Exponitur & portio sectione demenia.

Τομικός, incisorius, vel incidẽs: vt τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus. vt τομαῖα γαῖα, apud Eurip. (pud Soph. in Aiace.

Τομάω, sectione egeo, sectionẽ desidero: vt τομῆς τε πάμαλι, a-

Τομεύω, seco incido, idem quod τέμνω. Hesyc.

Τομεύς, ὁ, sector, incisor: vel exector, castrator, putator. idem. Interdum instrumẽtum putatorium vel incisorium significat: vnde & inter scalpra sutoris refertur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in vtraque gena quatuor, qui cibum abscindunt & digidunt. Lat. incisores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur resecta circuli parte duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τό, instrumentum quo aliquid scindi & dissecari potest. Galen. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομίας, ὁ, sector, sortex. prov. 30. 14.

Τομίας, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus: castratus, vt κρεὸς τομίας, apud Athen. lib. 9. & Herodia. lib. 1. Traditur & sumi pro separato selectóque, apud Plat. de leg.

Τομίον, τό, frustum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τομία nominantur quæ ex victima reciduntur, vt apud Dion. Halic. l. 7. vel potius exta quę sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta manus imponebant & iurabant. Dem. in Aristocr. Æschin. de malè gesta legat.

Τμάχος, ὁ, τό, idem cum τμῆμα, frustum sectione ablatum: piscunque de grandiorum piscium frustis & segmentis: vt apud Aristoph. in Plut. πολὺ κρέμα τμάχων ἢ κρεῶν ὀστεμίνων. impropriè apud Athen. lib. 8. Æschylus suas tragœdias dicit esse τμάχη τῆς Ὁμήρου μεγάλου δείπνου.

Τμάχιον (seu τμμάχιον) frustulum sectione alicunde ablatum, tomaculum, seu tomaclum. Synes. ep. 4. & 73.

Τμαχίτης ἰχθύς, piscis qui in frusta secari solet & muria condiri. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo & absolutè dicitur τμαχίτης, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τμαχίσκος, parvulus τμαχίτης, Athen. l. 6.

Τμαχίζω, in frusta & τμάχη seco.

Τέμενος, ὁ, τό, agri portio à cæteris selecti seorsum ab aliis sita. Il. μ. Τέμενος νεμέσσητον μέγα Πάνδιον παρ' ὄχθας. Plerunque eiusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: vt Od. θ. (de Venere) ἔνθα οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις: vnde exp. & agri sacri. Significat & fanum seu delubrum. vnde apud Strab. lib. 14. τοὺς τεμένους προεστῶτας, exp æditnus.

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: vt apud Plat. de leg. l. 5. τιμήσῃ τι τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισεν.

Τεμενίσμα, idem cum τέμει. Dion. lib. 42. προτεμένισμα, τό, (comp.) vestibulum templi quod est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ὁ, i. λόφος, collis quidam in Thracia propè Triballum, teste Soph. Item absolutè, incola loci illius in Sicilia prope Syracusas, qui τέμενος dicitur, teste eodem Fest. τεμενίτης, vt τεμενίτης ἄκρα, vertex temenites, apud Thuc. l. 9.

Τεμάω, inusitatum format ex se particip. τεμώμενος, quod Suid. exp. διατεμνόμενος. Et perf. τέτμηκα & τέτμημαι: vnde apud Gal. οὐ κεῖται δὴ ἐπ' αὐτῷ ὁδὸς τετμήσεται, via secta est.

Τμῆμα, τό, tegmentum, frustum sectione alicunde ablatum: vel, particula, portio. Plat.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur seu diuiditur. Exponitur & diuisio, item clades belli.

Τμητήρ, ὁ, sector, incisor. Τμητὴς, idem. Hesy. Τμητικὸς incidendi vim habens: vt τμητικὸς χυμός, apud Alex. Aphr. & τμητικὸς λόγος, qui velut scindens ferrum in re instituta pergit. Item aptus ad secandum & incidendum, putatorius. Et passiuè, incisus, sectilis. apud Diosc. l. 4. c. 174. (do. Suid.

Τμητεώς, in modũ eorum quæ incidunt, incidẽdo seu secẽ-

Τμητὸς, sectus, incisus: vt ἑμπτὸς ὀλκὸς. apud Eurip. in Orest.

Τμήδην, idem cum τμητεώς. Suid. Exponitur etiam, leniter, Il. π. Τμήδην δ' ἀκόνῃ ἐνεπάλθην.

Τμήδω, idem cum τμάω, seco, scindo, succido. Apol. Arg. 2. αὐτὰρ ὁ τῷ γε κάρηνα τμήδεν, impetuenter succidit. Hinc & ao. 2. pass. ἐτμάγην, vnde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμήθησαν. Il. π. πόδας πολλὸν ὁδὸς ἐστὶ κατὰ τμάγεν, quoniã diuisi & dissipati erãt. Sunt tamen qui hac tempora à τμήγω formare malunt.

Τμήγω, ὁ, idem cum τμητὴρ, ὁ, ἐστί. (

Τμῆγος, ἐος, τό, sectura, scissura, sulcus: apud eundem.

Τάμνω, Ionicè & Doricè, idem cum τέμνω, apud Aristot. de arte poet. Τάμνειν ἀτερεῖν ἀλκά. Item execo, excindo. Od. α. Τάμνετο δ' γλώσσας, καὶ ἀπέκοπτο δ' ἕκαστον. Interdum execo, i. testiculos excido, castro: vt apud Hesiod. in Erg. ἐσθφὺς τάμνῃ. ¶ Apud Hom. Il. γ. ὅρκια τάμνειν est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus obseruari solebat.

Ταμνομαι, idem: scindo, seco. Od. ω. Τεμνόμενος κρία καλά.

Τέτμω, inuenio, effundo, nanciscor propriè de ὀλιγοχρόνιον καὶ σπουδαῖον λαμβάνω, vt inquit Eust. cui & per diplasiasmum ex τμάω factum videtur. Il. δ. Εὖτ' ὄγε Νίσσαν ἔτετμε. Od. α. ἐν κτεάτεσσιν ἐοῖς ὅθι γῆρας ἐτέτμη. Cum genit. apud Hesio. in Theog. ὁς ἄρα τέτμε θαρσαλέῳ ἠνοιβῆς.

Τέμπη, τά, dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum & Ossan, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, vt Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cauitates, & angusti exitus quorumuis montium, eodem teste & Suida παρὰ τὸ τέμνειν, (vt videtur) sunt enim quasi disiecta & rupta loca quibus montes à se inuicem diuiduntur. Item loci arboribus consiti, & pratis ac herbis virentibus amœni: quib. videlicet nec herbæ nec arbores τεμνόμεναι amœnitatem conciliant. Theocr. idyll. 1. Ἢ κᾶν Πιερίδες καλὰ τέμπεα, ἢ κᾶν Πιερίδων.

Τεμάχη, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τέμνω, τμήγω, τέμνω, cum præpositione.

Ἀμφιτέμνω, circumcido, vndiquaque puto vel amputo.

Ἀμφιτομός, circumcisus, vndiquaque amputatus. Eurip.

Ἀνατέμνω, disseco, incido: à partib. inferiorib. ad superiores progrediẽdo. Athen. l. 12. τὰς αὐτὰς χεῖρας ἀνέτεμε τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἀνατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς σαυτοῦ σε ἀνατεμνόμενον ἰδεῖν τῷ ἔρει.

Ἀνατομή, dissectio, incisio: & specialiter, membrorum incisio: vt apud Aristot. ὅσα τῇ ἀνατομῇ δεῖ θνητῶν.

Ἀνατομικός, ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομική, i. τέχνη, ars anatomica, ars mẽbra incidẽdi. item ἀνατομικός, qui anatomen facitat, vel dissectionis corporum peritus. apud Gal.

Ἀποτέμνω, abscindo. Od. ε. Ὅς κ' ἀπὸ μέν σε τέμῃσι καὶ ὦτα καὶ χαλκοῦ, qui nares tibi & aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω, vt apud Plat. de rep. l. 1. οὐ δὴ εἴσει μὰ Δία τοὺς τῶν ἀκαλαντίων ἀποτέμνοντας λέγω.

Ἀποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. ¶ Item fines circumcido, agris mulcto. Isocrat. in Archidam. τὰς χώρας ἀποτέμνουσι, idem cum accusat. in ep. ad Philipp. χώραν ἀποτεμνόμενοι τοῖς πολεμίοις. ¶ Itẽ præcido, separo, præfinio. Arrian. l. 5. τῷ γὰρ ἐστόρνυν καὶ ἄνεμον ἀπαυγάζει ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνει, ditimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. ἀφιόντον μὲ

ὅλας

ὅλας ἀποτέμνουσα. ¶ Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. (vocabulum.

Ἀποτομή, ἡ, abscissio, scissura. Est & peculiare musicorum

Ἀποτομός, ὁ, idem. Hesych. Item iaculi genus, quo pentharli vtebantur, apud eundem. Interdum adiectiuum est, vt quum dicit Eust. τίμιον εἶναι τὴν ἀποτομάδα, i. abscissam.

Ἀποτομεύς, abscissor, item iaculum pentharli. Poll.

Ἀποτετμημένος, ὁ, ἡ, abscissus, abruptus, præruptus: vt ἀποτόμου ἀκρώρεια, apud Soph. i. abrupta, conscensu difficilis. Sic ἀποτομαὶ πέτραι, apud Luc. Et metaph. durus, seuerus, inexorabilis: apud Plut. & Sapient. c.

Ἀποτόμως, abscissè, abruptè. Et metaph. seuerè, rigidè, vt in epist. ad Tit. c. 1. ἐλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως. Exponitur &, planè, præcisè, apud Isocr. in Archid. οὐδὲν γὰρ ἔστιν οὗτον ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθόν.

Ἀποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. Item seueritas nimia qua res nimis ad viuum resecatur.

Ἀπότμημα, τὸ, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Ἀπετμήσω, seu ἀποτμήγω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theog. ἀποτμήξας αἰδοῖα μάχαιρι. Iliad. ω. πολλὰς δ' κλειτὺς τοῦ ἀποτμήγοιτο χαράδρας.

Ἀπότμητος, ὁ, ἡ, abscissus, abruptus: vt ἀποτμήγι σκόπῳ. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Ἀποτάμνω, idem cum ἀποτμήγω. Herodot. l. 8. ἐμάχετο ἐξαίρετον πολὺ ἐν τοῖσι αἰδοῖα ἀποτάμνειν.

Προαποτέμνω, (decomp.) præcido.

Διαιτέμνω, disseco, discindo, vt apud Eur. in Hec. Θαλασσόπλαγκτον γ' οὐδὲ διατεμνῶν χρόα. Et, distingno, separo. Plat. de leg. διατέμνω γνώμῃ. Item metaph. studia in contraria scindo, dirimo, diuellor: vt Æschin. in Ctesip. διαιτέμνεσθαι τὴν πολιτείαν.

Διάτομος, dissectus, discissus. Item æqua portione diuisus seu dissectus: vt διάτομος στολή.

Διατμήγω, seu διατμήγω, idem cum διαιτέμνω. disseco vel dissecando vulnero. Theocr. idyll. 7. καλαμίδες μὲν διατμηγεῖσαι διέτμαξεν. Item disiicio, dispergo, Iliad. φ. Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίον δ' ἐδίωκε.

Διατμήγομαι, idem. vnde διατμήξαντο ἀρόρας, arua scindere aratro: apud Apol. Rhod. Arg. 2. διατμάγεν dissecus seu dissectus fum. disiunctus fum: vnde Il. α. Τώ γ' ἐς βουλεύεστο (διάτμαγεν.

Διατέμνω, disseco, discindo.

Ἐκτέμνω, execo, excido. Il. α. Μηρούς τ' ἐξέταμον. Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. Luc. ἐμὲ Κρόνος ἐξέταμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν τὴν γῆν, exp. per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, execor, excidor. Luc. ἐκτεμνόμενος τὴν γλῶτταν. Item castror. vnde ἵππου ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. pæd. 7.

Ἐκτομή, excisio, exectio. Plut. in Alcib. Gregor. Naz. Apud Dioscor. pro fenestra fumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς βοτάνης dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profundius exectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτομίς, scalper exciforius, vel secator. Hesych.

Ἐκτομίς, exp. lectrix. Ἐκτομὶς μύστρα, dicitur vulua porcarum exectitia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτομίας & ἐκτομός, exectus, castratus. Hesych. & Suid. ἐκτομον dicitur etiam veratrum seu helleborum nigrum. Gal. apud Hippocr.

Ἔκτμημα, frustum exectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτέμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ. Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (dec.) disseco, execo: vel penetrans execo.

Ἐντέμνω, incido. Item cæsas seu mactatas hostias immolo & sacrificio. Thuc. l. 3 ὡς ἱερεῖ τε ἐντέμνοντι καὶ τιμὰς διδόασι. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐντέμνειν σφάγια τοῖς θεοῖς.

Ἐντομή, incisura, incisio, aut incisus. Aristoph. Item immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima sit: vnde ἐντομὰς ποιεῖσθαι idem quod ἐντέμνειν, apud Plut. de Herodot.

Ἔντομος, incisus seu insectus. Et ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντομα, Hesych. sunt fœdera & expiationes. item apud Physicos ἔντομα ζῶα, animalia insecti, ab incisuris sic appellata: vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. & Plin. l. 11. c. 2.

Ἐντομίας, idem quod ἔντομος. Exponitur &, spado. Hesych.

Ἐντομίς, idem cum ἔντομα. Hesych. & Suid. ἐντομίδες, ὁ, ἡ, idem insectus, incisus: cuius facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς. Suid.

Ἐντόμια, idem quod ἔντομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐνταμνω, idem cum ἐντέμνω.

Ἐπετέμνω, incido, concido: peculiariter id, quod in nimiam excesserum erat longitudinem: breuius reddo, abbreuio. Synes. ep. 44. ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας.

Ἐπιτομή, præcisio seu incisio, qua aliquid breuius fit, item id quod tali præcisione est abbreuiatum: compendium, breuiarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπιτομός, incisione seu præcisione breuior factus, præcisus. vt ἐπιτομα ξύλα, apud Theoph. hist. pl. l. 5. c. 2. Et general. breuior factus, in compendium redactus: vel breuis, compendiarius: vt ἐπιτομος ὁδός, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπετμήσω, seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω. Hesy.

Κατατέμνω, concido. vt Xen. ἑαυτὸν κατέτμησεν. Item vulneribus multis concisum interficio: vel simpl. occido. in Epigr. φοινίκας ὀσίους συγγίον κατέτμηξεν. Item disseco, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατεμνεῖν πολλοὺς τρόπους πλεῦρα. Et general. diuido, dirimo: apud Greg.

Κατατομή, concisio, incisura, sectio.

Κατατάμνω, idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατέμνω, (Decomp.) concido, lacero.

Παρατέμνω, seco iuxta me situm: vel perperam seco, aut limites transgressus. Basil. in Hexaem. homil. 7. Exponitur & simpliciter, diuido, scindo.

Περιτέμνω, circumcido, circumseco. Apud Græcos bibl. interpr. & N. T. script. significat, præputium amputo. vt Act. Ap. c. 21. &c. item accido, interdum, imminuo, attero.

Περιτομή, circumcisio seu circumcisura in ep. ad Col. c. 5. & alibi in N. Test.

Περιτομεύς, έως, ὁ, is qui circumcidit. Item scalper excisorius seu quo sutores coria circumcidunt. Poll. l. 7.

Περιτομίς, pars quædam nauis. Hesych.

Περιτάμνω, idem cum ἀφιστέμνω. Hesio. in Eg. Τοῖ φθάμβ' ἐστὰς ἀφιταμνόμ. περιτάμνεται, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνουσι τὰ αἰδοῖα.

Ἀπερίτμητος, ὁ, ἡ, (dec.) cui præputium non est amputatum, non circucisus. Met. Act. Ap. c. 7. ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν.

Προτέμνω, proscindo, vel præscindo, prius scindo.

Πρότομος, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præscinditur: vnde apud Hom. Il. λ. vmbilicus aspidis πρότμηνος dicitur: quoniam ab ipso statim partu vmbilicus infantibus præcindi solet: aut quoniam iuxta vmbilicum in duo diuiditur medius homo. In hac signif. legitur & προτμητός, apud Hesych.

Πρότμνω, idem cum προτέμνω: vnde Od. τ. Τῷ κέ μ' ἐδῶς εἰ οἶλκα δ' ἐλωνοῖο προτμεῖμεν, an sulcum tectum proscindere aratro possem.

Συντέμνω, conscindo, concido. Item præcido, in angustum contraho, decurto, vt apud Thuc. l. 8. τὴν μεθόριον ἐξυντέμνον. Et apud Eur. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντέμνω νῦν φράσω, omnibus in angustum contractis, seu paucis dicam.

Συντομος, concisus, breuis, compendiarius: vt συντομος λόγος, & συντομος ὁδός, pro quo & absolutè συντομος dicitur: vt apud Aristo. de gen. an. lib. 4. τὴν συντομον παρεῖς, omissa breui & compendiaria via.

Συντόμως, concisè, breuiter, compendiosè: vnde συντόμως εἰπεῖν, sæpe apud Hocr. Demost. Item actutum, continuò, è vestigio: vt συντόμως ἀπεκρίνατο apud Athen. l. 8.

Συντομία, ἡ, concisa seu succincta breuitas, compendium. Aristot. rhet. 3.

Συντομέως, velocitet, celeriter. Hippocr. aphor. l. 3.

Συντάμνω, idem quod Συντέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita seco, vt τομὴ aut τομεὺς deorsum vergat: velut quum coria obliquè secantur vt crassiora videantur: vt apud Aristop. in Equ. ὑποτέμνων δ' ἁρμα μεχθερῶ βοός. Item præcido: vt ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xenoph. Hell. 3.

Ὑποτέμνομαι, idem. Æschin. Ctesiph. τοὺς χρόνους ὑμῖν ὑποτεμνόμενος, præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exponitur &, transitu aliquem arceo: apud Xen. Pæd. 1.

Ὑποτομή, succisio. Ὑποτομεύς, qui succidit aut præcidit: vel instrumentum quo succidimus & præcidimus. Ὑποτομός, præcisa, succisa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

Composita sine præpositione ac primum ex habentia τομ.

Ἀγκυλοτόμον, ὁ, τὸ, instrumentum chirurgicum quo τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, vinculum nervorum (quod filum vulgo vocant) in pueris hęsitantibus eximitur,

Ἀερότομος, i. aerem secans & findens. epith. auium.

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ, cuius summæ partes sectę sunt: vt πέτρα ἀκρότομος, rupes adeo prærupta latera habens, vt ferro resecta esse videantur: apud Ioseph. Οἷς ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati & positi: apud eundem.

Ἀκροτομέω, extremas seu summas partes amputo, trunco, Xen. in Oecon. (tertia secta adhibetur.

Ἀρτηροτομία, ἡ, arteriæ dissectio. Est remedi) genus quod ar-

Ἀρτίτομος, insuper cæsus, nuper sectus. Ἀρτίτμητος, nuper secans, qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομος, qui sectus non est: vt ἄτομος λιθαυτής, apud Dio. c. l. 57. cap. 8.

ap. 82. item insecabilis, qui dissecari nequit: vt ἄτομοι ἰδέαι, apud Plut. adversus Colot.

βολαντοτόμος, crumenarum incisor, saccularius: pro quo dicitur & βαλαντοτόμος, apud Aristoph.

βολαντοτέμνειν, crumenas incidere.

βοῦτομον hinc βούτομον, nomen fruticis palustris, ex eo sic dicti, [vt quidam putant] quòd commodissimè secetur boum pabulo: id quod & Suid. monere videtur, quum ait esse plantam calamo similem, qua boues vescantur. Alij sic appellatum volunt, ὅτι τὸ βοῦ ὄγκον σφόδρα τέμνει, quòd valde secet digitos eorum qui ipsum carpunt vnde & à Theocr. idyll. 13. vocatur βούτομον ἄγχι. Vide & Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

βραχυτομέω, ita putatus vt reliquiæ breues remanserint, breuiter recidit.

βραχυτομία, ita puto vt breues remaneant reliquiæ, breuiter recido. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19.

βωλοτόμος, glebas secans: vt βωλοτόμοι μύρμηκες, in Epigr.

Γεωτόμος, qui terram scindit, item agricola: in eidem.

Γήτομος, idem: apud Apoll. Arg. lib. vii. Γεότομος, pro eodem.

Γειτόμω, terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 2.

Γλωσσοτομέω, linguam alicui amputo. 2. Maccab. c. 7. vnde γλωσσοτετμῆσθαι, cinguatum esse, apud Plut.

Γορτυνὸς ἔλυξ, iulus processus orbiculatim: quoniam aratum ad extremum agrum perueniens, in orbem vertitur.

Δειροτομέω, ceruicem abscindo decollo. Il. ψ.

Ἀποδειροτομέω (dec.) idem. Od. λ. Et generaliter, abscindo, amputo: ἀφαλοῦ κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε. Hesiod. in Theog.

Δενδροτομία, arborum excisio. Thuc. l. 1.

Διχοτόμος, in duas æquales partes dissectus, vt διχότομος σελήνη, apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ meatu. διχοτόμος, in duas partes secans.

Διχοτομέω, in duas partes seco. Polyb. item æqua portione diuido. Procl. in Sphæri.

Διχοτόμημα, τὸ, vna ex duabus partibus æqua portione resecta. Heroch. [tione facta.

Διχοτομία, ἡ, diuisio in duas partes: seu diuisio æquali por-

Δρυοτόμος, quercetum amputator. Et generaliter, arborum amputator. Exponitur & materiarius, item lignarius faber. Pro eodem etiam & δρυοτόμος, Il. λ. & ω.

Δρυοτομία ἡ, arborum amputatio, seu materiæ.

Δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύσκολος, difficilis cæsu. Vide & in comp. ex σκολιὸς.

Ἐμβοτόμαλος, ὁ, vmbilici sectio in fœtu recens in lucē edito. Pol.

Εὐτομος, lectu facilis, item bene seu pulchrè sectus. Εὔτομος οἰκία δόμος, quæ vulus meatib. secta est seu patia. Arist. pol. 7. c. 11.

Ἡμίτομος, semisectus. Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. & Athen. l. 2. Ἡμιτόμιον, idem. Diosc. l. 2.

Ἡμιτόμος & ἡμιτόμιος, seu semicastratus, cui alter ex testiculis eiectus est. (nys. Areopag.

Ἰθυτόμος [q. d. in rectum sectus] rectus: vt ἰθυτόμος εἶμι. Dio-

Καινοτόμος, qui nouas vias secat: qui nouas res molitur, nouarum rerum studiosus. Καινότομος, in quo nouæ viæ sectæ & apertæ sunt, innouatus. Hermog.

Καινοτομικῶς, nouè, nouo quodam more.

Καινοτομία, ἡ, innouatio, rerum nouarum molitio. Plat. Exponitur & nouitas apud Synes.

Καινοτομέω, innouo. Luc. ἐπικαινοτόμησε τὸ ἔργον: item rem nouam aut res nouas facio. Greg. item res nouas molior, noua designo: Herodian. l. 6. Significat etiam, metallum aut lapides excido, teste Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innouari, præter solitum fieri. Et τὰ καινοτομούμενα, res nouæ quas aliquis moliebat. Herodian. l. 7.

Καινοτόμημα, τὸ, innouatio, rerum nouatio. Item nouum institutum.

Καλαμοτομία, stipularū sectio apud Suid. Accipitur & pro messe.

Κεφάτομος, cui caput amputatum est, vt Γοργόνος κεφάτομον, apud Eurip. in Alcest. item è capite abscissus vel resectus. Soph. in Elect. κεφατόμος, caput abscindens: vnde κεφάτομος σφαγή, apud Eurip. in Rheso.

Κεφαλοτομέω, caput amputo. Phrynich.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum studium, quum via ad res vanas inanēque secatur.

Κίρτομος, ὁ, cor alicui scindens maledicentia: vt κίρτομον βάλε, apud Hesiod. in Erg. item cauillatorius, iocularis. Suid. ex Epigram.

Κερτόμιος, idem: vt κερτομίοις ἐπέεσσιν. Il. ι. pro quo & absolutè κερτομίοις: vt Il. κ. & Od. υ.

Κερτομία, ἡ, maledictum. Il. υ. & Od. υ. [sor. Hesyc.

Κερτομίας, ὁ, maledicus, conuitiator: vel cauillator, deri-

Κερτομέω, maledictis incesso, cor alicui conuitiis & probris studio. Od. σ. Κερτομέοντες Ὀδυσῆα. Sic & Il. ζ. & π. item cauillor, ludificor, derideo. Od. ν.

Κερτόμησις, irrisio, ludibrium. Soph. in Phil.

Decomp. Ἐγκερτομέω, conuitia ingero, probris incesso. item illudo. Euripid.

Κατακερτομέω, maledictis seu probris incesso super aliqua re. Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio: vt Il. ω. τὸν δ' ὀπιπτεύοντες προσέφη πτόλιν ἀνὰ ἄστυ Ἀχαιοί. Item deludo, derideo. Agathias, apud Suid. Ἐπικερτόμησις & ὑπικερτόμησις, dictū mordax vnà cum illusione seu cauillo: vel obiurgatio. De-

Διακερτομέω, conuitiis proscindo. (metr. Phal.

Κατακερτομέω, idem.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ, qui maledictis incessere amat: vel qui ea vitiari & deludere amat. Od. χ.

Κυματόμος, q. d. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro nauis longæ assimilis, teste Suida. Sic autem dicta putatur, quod columnis & sustentaculis pontium præstui soleret, ad fluctus findendos, ne maiori impetu impingerent.

Κωλοτομέω, membra incido, membris truncо.

Λαιμοτόμος, cui iugulus sectus est, iugulatus. Euripid. in Hec. Pro eodem dicitur & λαιμοθόμος, apud eundem. Λαιμοτόμος verò iugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, iugulum incido, iugulo. Apol. Arg. 2. λαιμοτόμησε μολα. Plut. in Oth. λαιμοτόμησεν ἑαυτόν.

Λαιοθερμέω, segetem demeto, τὸ λαῖον τέμνω, apud Theoc. idyll. 10. Dicitur autem λαῖον. Dorice pro λεῶν.

Λατόμος, ὁ, lapicida. Poll. & Eust.

Λατόμειον, τὸ, lapicidina. Strab.

Λαθόμεια, ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut. de fort. Alex. Lucil. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, vel lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (dec. comp.) lapidibus construo. Num. c. 21.

Λιθοτόμος, idē cum λιθόμος. Itē chirurgus calculum excidens.

Λιθότομος, incisus à lapide. Cyril.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc. l. 7. Paus. in Att.

Λιθολομία, ἡ, ὁ, idem cum λιθόλομος. Poll.

Μακρότομος, ita putatus vt amputati longæ reliquiæ supersint.

Μακροτομέω, ita puto vt longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9

Μηροτομέω, femur incido, femur abscindo.

Μεσότομος, per mediū sectus: pro quo poet. Μεσότομος. in Epig.

Μεσολομέω, mediū seco, seu per medium seco. X. in Oeco.

Νεότομος, recens sectus. Eurip.

Ὀμφαλοτόμος, siue ὀμφαλοτόμος, ἡ, ὁ, quę vmbilicos infantibus recens natis præcidit: obstetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτομία, siue ὀμφαλοτομία, vmbilici præcisio, apud eundem, & Suid.

Ὀρθότομος, in rectum sectus. ὀρθοτόμος, in rectum secans.

Ὀρθοτομέω, in rectum seco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, testes excido, castro, euiro. Apsyrt. in Hippiatr.

Ὀρχοτομία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀψίτομος, serò putatus, vel qui serò putari solet. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 18.

Πρωτότομος, qui primus cæsus & putatus est. Idem ibid.

Πρωτοτομία, primum seco vel cædo, imprimis puto.

Πυροτομία, sectio seu messis critici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum peritiam habens. Apud Nic. ῥιζοτόμος ὥρη, tempus secandarum radicum. (ctio. Theoph.

Ῥιζοτομία, radicum sectio seu exci-

Ῥιζοτομικός, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem vt ῥιζοτομικὸς liber Diocles, apud schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo seu seco: ablaqueo, apud Hippocr. & Theophr.

Ῥινοτόμος, scuta seu clypeos dissecans. Itē qui nasū vel nares escat.

Ῥινοτομέω, scuta seco, vel natum seco, nares amputo. Eust.

Ῥυμοτομία, viarum vicorumque sectio & nectatio: partitio in strigas. Polyb. & Diod. Sic.

Ῥυμοτομέω, per vicos partior & secos: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod. Sic. & Ioseph.

Σιδηροτομέω, ferro seco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in suos vsus aptata & concinnata, ad calceos, loræ ve aut similia conficienda: cerdo. Plat. in symp. Xen. Hellen. 3. Plut. in Num. &c.

Σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον pertinens: vnde σκυτοτομικὴ τέχνη, ars sutoria, ars sutorum, calceariorum seu loratiorum. apud Plat. de rep. l. 1.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Aristoph. in Pluto. & Aristot. polit. 2.

Σπλαγχνοτόμος, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro resoluit & eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in syluis succidit, seu cæsor materiæ. Hesiod. in Erg. Item lignator, qui in syluis ligna cædit cremanda. Il. ζ. Pro eodem dicitur & ὑλοτόμος, apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinēs, vel aptus ad ὕλας τεμνεῖν.

Ὑλοτομία, materiæ succisio. Poll. l. 7. c. 24. item ars seu scientia cædendi ligna & materiam. Aristot. pol. l. 1. c. 7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo seu succido, ligna in syluis cædo. Hesiod. in Erg.

Ὑμα-

Τεμνατίμος, qui apum fauos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat. Φλεβοτόμον τὸ scalpellum seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. lib. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal. (eundem.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Itē sanguinē mitto, apud

Φλεβοτομέομαι, incidor venam, vena mihi inciditur.

Ὠμοτόμος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτομέω, seco vel incido adhuc crudum. Ægin. l. 6. c. 34.

Ἄτομος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex τμάω aut τμήγω eisdem sine præpositione.

Ἄτμητος, ος, ὁ ἡ, ὁ, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus: vt κόμη ἄτμητος, coma non delecta, non tonsa. Et ἄτμητος ἀμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item indiuiduus: item insecabilis, apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vastata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Εὔτμητος, bene incisus, bene apparatus. Pro quo poëticè εὐτμητος: vt εὐτμήτοις τοίχοις, apud Hom. Od. χ.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότεμος: vt apud Eurip. in Phœn. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

Λεῖτμα, traiectus, latitudo: seu æquor. Od. ε. τηλοῦ δὲ περάων μέγα λεῖτμα θαλάσσης. Od. ι. Νῦν δ' ὅσσοι τοῦδε πεπεύδατε λείτμα νήεσσι λεῖτμα μετ' ἐκπέρσαντες. Silenus in glossis λεῖτμα mare esse tradidit, idémque Irenæus. Dictum est autem quasi λεῖτμαμα. Nam quum vniuersum distributum esset in partes duas, terram & mare, λειὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, super sectus, recens incisus vel cæsus. Exponitur etiam, recens tritus. Luc. νεότμητοι κρατῆρες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: vt φιλότμητος ἰοὺς, sectionis amica autora apud Nonn.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Leuit. 22.

Τίναγος, &c. vide in Τίνασσω.

ΤΕΝΔΩ siue τένδω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἡματι χιμαίρῃ, ὅτ' ἄνοστος ὀν πόδα τένδει, quum caos polypus suos pedes rodit. * Factum ex ἐδω, pleonasmo τ & ν, inquit Eust.

Τένδης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενδάω, sum catillo & gulosus, ad carpendos delicatiores cibos auidus ingero manum patinæ.

Τενδεία, ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρήνη ἡ, insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans, apud Nicand. in Alexiph. Apud Hesych. & Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 43. est Τενθρηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quod liguritione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, fauus illius insecti, vel locus vbi fœtum edit, apud Aristot. an. l. 9.

Προλινδής, ου, ὁ, (*comp.*) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem *pro*, præguſtator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & guloso, apud Suidam ex Æliano, & apud Aristoph. in Nub.

Προλενδάω, præguſto, seu ante alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus ium & catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibidem.

Τίνων, vide in Τείνω. Τέξις in Τίκτω. Τέρ, in Σύ.

Τέραμος, &c. in Τέρμα.

ΤΕΡΑΣ, ατος, τὸ, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult: * vnde & φάσμα τὸ εἶρω deducitur, ἀπὸ λέγω, vt sit quasi εἶρας, pleonasmo τ & α abiecto. Latin. portentum, ostentum. Interdum de visatis signis, & quæ non sunt præter naturam, vt Iliad. μ. ἦρα θεοῖσι φίλοισι Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἐμφήνας ἢ πολέμοιο Ἠ' καὶ χειμῶνος δυσθαλποῦς. Sic Il. μ. anguis ab aquila raptus, & postea in Troianorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpe de insuetis & insolitis, seu monstris, prodigiis: vt Il. δ. cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρός, ὅν τε πολλοὶ καλέουσι κύνα Ὠρίωνος ἰόντα) mitti dicitur Ἠ' καὶ τοῖσι τέρας τί κε σημαίνῃσι κακοῖσι. Et apud Plut. in Fab. ἀλλ' ὁρᾶς ἐλάσμους θεῶν καὶ τινάτων δεισιδαιμονίας συνεφόρουν οἱ μάντεις, quæ ad monstra auertenda renunciabant vates. Dicitur & metaph. τέρατα λόγων.

Τερατώδης, ης, ὁ ἡ, portentosus monstrosus, pro prodigio habendus: vt σημεῖον τερατῶδες ἰσχύον, apud Phil. de vita M. l. 1.

Τερατωδῶς, portentosè, monstrosè, prodigiosè.

Τερατῶδες, ου, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατώνης, idem cum τερατώδης. Τερατωνῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. aduersus Colot.

Τεράτης, idem cum τερατικός.

Τεραστίος, ρ iisdē. Ælia. τὰ γιγνόμενα παρὰ φύσιν καὶ ἀνθρώπων σωμάτων, τεραστία εἰδέα. Τεραστίος Ζεύς, Iupiter qui signis è cœlo hominibus portendit. Lucian. Τὸ τεράστιον, idem cum τέρας: vnde τὰ τερατεία, monstra, miracula, apud Suid. & Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω, & frequentius τερατεύομαι, portenta & monstra loquor, monstrifica fingo & vana. Item monstrificè mentior & calumnior. Æschin. ἀλλ' ἀπόφασιν καὶ συκοφαντίαν οὐδὲν ἀλληθὲς ἔχουσαν, τερατεύεσθε.

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Hoc, in Panath.

Τερατεύς, ου, ὁ, præstigiator, incantator, impostor, dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερατεύω & τερατεύομαι, illudo præstigiis, incanto, impostoris vtor. Exponitur etiam, inaniter me iacto, apud Plut. de aud.

Τερατεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curiosa subtilitate vti, λεπτολογία, apud Lacit. In qua signif., Etym. ex τέρατον fieri dicit ex Rhet. lex. de quo τέρατον in Τέρας.

Τέρατεύμα, τὸ, idem. Hesych.

Composita.

Ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Arca.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Προτερατεύομαι, idem, apud Themist.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3.

Τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus, vt τερεβίνθινος οἶνος, vinum ex baccis terebinthi confectum. Diosc. l. 9. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβινθίνη, ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ: vt Τιρεβινθίζων λιβός, terebinthiæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Diosc. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas nectere solebant, ad quarumuis rerum in ea repositionem vriles & accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur & tumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. & Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμίνθιος, idem cum τερεβίνθινος: vnde τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμίνθης. Nicandro in Alexiph.

Τέρμινθος, idem quod τερέβινθος, vt vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕΩ, ῶ, F. τερῶ, terebro, torno, item vulnero: vt τέρετον apud Hom. Hesy. expon. ἐτόρωσε. Item ἐτρώσε. * Fit τείρω ortū traditur propter affinem significationem. Hinc comp. Κυκλοτερής, ές, ὁ ἡ, ὁ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: vt ὄμμα κυκλοτερές, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur & orbicularis rotundus, teres: vt κυκλοτερὲς κύκλον, apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Il. δ. κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ι. τέτρηνα δ' πάντα τερέτρῳ, omnia terebro perforaui. Sic & Od. ε.

Τερέτριον, terebellum seu terebella. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in naui tenuis, per extremitates linteorum seu velorum traiectus. Etym. ex rhet. lex. qui & addit hinc τερθρεύειν dici παρὰ λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti eius quod supra malum nauis est, & ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alij dicunt esse funem quo velum nauis vtrinque trahitur, alij antennæ summum extremumve iugum. Metap. Hippocr. γυναικ. l. 2. τὸ τέρθρον τῆς νούσου dixit summum morbi vbi in præcipiti stat, præsensque remedium postulat. ¶ Polluci est pars pertendens vsque ad ingula.

Τέρθρον εἰ, rudentes qui vtrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur & laxatur. Hesych.

Τερθρωτήρ, eidem est locus vbi considens prochera in mare prospicit.

Τερηδών, ὀνος, ὁ, teredo vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 5. vnde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τεριδόνων ἐκπεσὼν ἐσθίομαι καὶ κατατρώγομαι. De quorumuis lignorum teredinibus apud Plut. Iymp. 2. probl. 2. Τερηδόνες dicuntur etiam lumbrici equorum: Aphyr. in Hippiat. Est & in ossibus τερηδών, à caries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri in osse putrescente ipsumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor, teredinis iniuriam sentio. Diosc. in præfat. lib. 1.

Ἀτερηδόνιστος, ος, ὁ ἡ, (*Dec.*) à teredinibus non erosus, vel teredinum iniuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τερίω, idē cum τειρίω, perforo, ferro trancorpitem penetro: vnde. ao. 2. ἔτερον. Il. λ. Οὐδ' ἔτερε ζωστῆρα παρηορίδα, non penetrauit. Hinc & præt. med. τέτορα, perforaui, traieci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω, formari potest, sicut ἔστερα à στείρω,

ενίκα. Apud Aristoph. in Pace. εἰ μὴ τὸ τρῆρον τοῦτο, exp. nisi hec perspicuè declarem & aperiam.

Τρής, ῆ, ὁ. penetrans, acutus: vt τρὴς φθόγγος, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic τρὴς λόγος, oratio clara & perspicua facilè ad intellectum & mentem penetrans. Exp. etiam, validus, magnus: apud Xen. de rep. Laced. ἴδοις τὰς ἴλας ἑκάστας τρηφεῖς τε καὶ ἀρρίνους ἀρχάς, validissimum quenque.

Τρῆς, ita vt penetret, clarè, firmiter. Suid. item perspicuè, apertè: apud Eur. & Athen. l. 6. item agiliter, perniciter, exacta diligentia. Plat. in Theæt.

Τρῆρ, (subst.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium infixum habens, cuius vsus est in puteis fodiendis, apud Philyllium, vtite Eust.

Τρήω, idem cum τρέω, ex quo est deductum: item facio clarum & perspicuum, clarè & perspicuè explico. Aristoph. τρήει τὰ κατ' ἐμέ.

Τρήλυμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τρήλυμα ποδὸς ἐνωτίου φαρέτρᾳ βαλεῖν φρὶς ἔτυχε. De sculpturis in opere aliquo torno factis dicitur apud Plat. de aud.

Τρήλυσις, ἡ, actio tornandi seu tornando aliquid faciendi.

Τρηλυτής, οῦ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. lib. 5. Plutarch. in Per.

Τρηλυτικός, ad tornaturā pertinens, seu cuius vsus est in tornando. Et τρηλυτική, (τέχνη, ars tornādi, toreutica. Pli. l. 34. c. 8.

Τρηλυτός, tornatus seu tornatilis, torno elaboratus: vt ἀργυρώματα τρηλυτά. Athen. l. 11.

Τρηλυτώς, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. lib. 10. Τρεῖα, ἡ, idem cum τόρευμα. Plut. in Apophth.

Τρεῖ, idem quod τίρῃ, tornus instrumentum quo aliquid tornatur & excauatur. Theogn. Τέρνα δὲ σάθμης δὲ γνωμοσύνῃ ἀνὴρ ἀνιηρόν.

Τρεῖω, idem cum τρήω, torno, aut torno cœlo. Item rotundum aliquid facio: item circulo circumscribo: vnde Iliac. ψ. Τρηφεῖν δ' ἐν σάκεϊ, &c. Sic. & Od. ε.

Τρηφεῖν, idem cum τρέω, vnde pass. apud Theophr. (de terebinthio arbore) ἐξ αὐτῆς κυλικας θηκαλέας τρηφεῖν. item circino circino describo. Plut. ep. 7.

Τρέθλυμα, idem cum τρήλυμα. item scopi quæ torno egerunt: item quod tornator deiicit. Diosc. l. 1. c. 109.

Τρεθλής, idem cum τρηλυτής, τρηλυτήριον, τό, idem cum τίρῃ seu τρῆρ. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τρεῖα, ἡ, idem cum τρεῖα: apud eundem ibidem.

Composita ac primum ex τρέω seu τρέω.

Ἀντιτρέω, ῶ, idem quod τρέω, perforo, perfodio, transfodio, trāsigo. Il. ι. ἀνδρὸς δ' ἑ δόρυ χρὼς ἀντιτόρησεν. Et Il. κ. πολλὸν δ' ἐμὸν ἀντιτόρησας.

Βουτρῶς, ὁ, ἡ, boues penetrans & transfigens, seu bobus penetrandis, & transfigendis aptus: apud Suid.

Διατρέω, ῶ, perterebro, perforo: apud eundem.

Διάτρητος, penetrans: aut traiectus: vt apud Soph. Oed. tyran. Δύω σ' ἔχουσ' ὀξυτόμοις ποδοῖν ἀκμαῖς. Dicitur etiam διάτρητος vox, quæ autem penetrat tono suo acuto firma & vehemens, apud Suid. idem Suid. διατρητότατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum.

Ἐκτρέω, tornando efficio: apud Hom. hym. in Merc. χλυφάνῳ πολλὸν ἐπ' ἀμφὶ κόλῳ, ἐξ τέρετρον ὀρειχάλκοιο χελώνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam priuauit.

Πανοτρῶς, scuta seu clypeos perforans aut secans. Exponitur etiam, pellem diffecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Il. φ. & apud Hesiod. in Theog.

Composita ex τορεύω.

Δικτορεύω, idem quod τορεύω διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile: item tornatura. vt lib. 3. Reg. c. 7.

Ἐντορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno inculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Suid. Hesych.

Composita ex τέρω & τορεύω.

Ἀμφότερος, vtrinque tornatus: item vtrinque tornando excauatum: ἀμφότερος ἀκωκὴ, apud Eurip. in Troad.

Ἀπετορεύω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno: item in orbem redigo. Poll.

Ἐτόρος, ὁ, ἡ, tornatus. Plat. de leg.

Εὐτορος, torno facilis seu tornatu facilis. item pulchrè tornatus: vt εὐτορεῖ σφεδόρμοι ἔτυσ: apud Eurip. ibidem.

Περιτορεύω, detorno, torno facio vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam circumscribo circulo: vt τορεύω.

Τερεύω, vide in τείρω. τερθρεύω, &c. in τέρας.
Τερθρεύω, vide τερετίζω in τείρω.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ. ὑπὸ δ' ἐπιπόδῃ Εὐ σχεδίον ἐξ τέρμα, καὶ ἐπιζήνοιο ἐλίσσας. ibidem, σήματα δ' ἐν τέρματ' ἀγώνος τιθέντες ἐν πεδίῳ. Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέχνης apud Athen. lib. 7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Hesych. simpliciter significat dicit τέλος, finem vitæ. in monte τέρμα dicitur eius ima pars. Suid. Dicitur & accepi pro planta pedis. interdum aduerbialiter significat ad extremum, tandem: vt apud Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου πάντων μὴ τέρμ' ὑπόδλητος.

Τερματίζω, terminо, finio ad exitum perduco. Hesych. & Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, αντος, ὁ, ad imam vsque corporis partem dependens ad pedes vsque demissus: vnde τερμιόεντα χιτῶνα, Od. τ. & ἄπτις τερμιόεντα. Il. π. [Ant. g.

Τέρμιος, extremus vltim.* vt τερμία ἡμέρα, apud Sophocl. in

Τερμιόδιος, terminalis: sic dicitur Iupiter, ὅθεν τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα οὖσα. Etym.

Τερμίων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. in Hippol. item terminus, i. custos finium deus.

Τερμιστής, idem cum τέρμιος. Aeschil. in Prometh.

Composita.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, iuxtæ proximus, item conterminus, finitimus: vt ἀγχιτέρμων λαός. Eurip. in Rheso.

Ἁλιτέρμων, mari finitimus seu conterminus. in anth. Epigr.

Ἀποτερμαλίζω, determino, desinio, item extermino, excludo. Nic.

Ἀποτερμαλισμός, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de

Ἀποτερμίζω, idem: vt ἀποτερμίζω, desinio seu finio. [Sphæra.

Ἀτέρμαλος, ὁ, ἡ, interminatus, infinitus: vt θυμὸς ἀτέρμαλος, apud Diod. Sic. item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych. [Aristoph.

Ἀτέρμων, idem: vt ἀτέρμων αἰών, sempiternum æuum. A-

Ἐπιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Συνέρμων, idem: vt συνέρμονες σφῶν, in Epigr.

Τέρμινθος, vide in τερέβινθος.

ΤΕΡΠΩ. F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. I. τ. τέρποντες πυκινοῖς ἀκαχημένον. Od. α. τεανοῖσι φρεσὶ θυμὸν ἔτερπον. Plut. de fort. Alex. τὸ μυθῶδες ἡδὺ, ὃν ἔτερπε ἀπελαμβάνοντες. * Deriuari dicitur ἀπὸ τοῦ τέρπω, vt sit τέρπω τὴν ψυχὴν εἰς εὐδονίαν.

Τέρπομαι, delecto, oblector, delectatione capio. Od. δ. Αἰνῶς γὰρ μυθεῖσθαι ἔπεσσί τε εἴδεσί τε ἀκούειν τέρπομαι. interdum, delecto me, oblecto me: vt Il. α. Τὸν δ' ἄρα φόρμιγξ τερπέμβολον φόρμιγξ λιγείη, cithara canora animum suum oblectantem. Sic Il. ζ. Δεῦρο κέλευε τέρπεσθαι, αἴ κ' ἀνίωσιν ἑοῖσι. &c. Cū genit. exp. fruor aut satio me: vel ad hilaritatem vsque me satio. Il. λ. Αὐτὰρ ἐπεὶ τέρπησθ' ἐδέων ἠδὲ πόσιος. Od. ψ. ἔπειτα δὲ γλυκερῷ τέρπομεθα κοιμήσασθαι.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio: vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. Thuc. Athen.

Τερπωλή, idem. Od. ε. Οἴκαδε τερπωλὴν θυμὸς ἔχει ἀγαθὴν εἰσιδέσθαι.

Τερπός, delectatione & voluptate afferēs, iucūdus. Eurip. in Bacch. Οἶνος δ' ἐμοιγ' ὅστις ἀν ἦν Κύπρις, οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. Vtitur & Hoer. & Plut. Superl. τερπνότατος, (pro τερπνοτάτος) iucundissimus, summā delectatione afferēs.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas. [Etym.

Composita.

Ἀντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Ἄτερπής, ες, ὁ, ἡ, minimè delectans, iniucundus, molestus, acerbus: vt λιμὸς ἀτερπής. Il. τ. Thuc. ἀτερπῆς εἰς ἀκρόασιν, auditu infuauis. Ἄτερπος, idem.

Ἀτερψία, ἡ, molestia. Luc. in vit. aut.

Δημοτερπής, populum delectans, populo iucundus.

Ἐπιτέρπω, idem quod τέρπω. Ἐπιτέρπεσθαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod. in Theog. κακὸν δ' ἐπιτέρπεσθαι ἔοικεν.

Ἐπιτερπής, delectatione & voluptatem afferens, iucundus: vt ἐπιτερπὴς ὄψις, apud Plut. in Rom. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur qui deditus est rebus voluptatem & delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib.

Ἐπιτερπῶς, iucūdè, suauiter, ita vt delectationi sit idem in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (dor) insuper oblector.

Εὐτερπής, aptus ad delectandum, vt delectandi præditus. Εὐτέρπη, ἡ, nomen vnius è nouem Musis. Plut. symp. 9. prob. 14.

Θεοτερπής, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Ὀχλοτερπής, turbam delectans.

ΤΕΡΣΩ. arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. apud eundem τέρσῃ, exp. καίῃ. item πόνῳ. Thema factum ex Aeolico futuro τέρσω verbi τέρσω, τέρσῃ, τέρσῃ, ὃ καὶ ὅτι τὸ ξηραινεῖν, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor: vnde particip. τερσόμενος, siccans. in Epigr.

Τέρσις, siccatio, arefactio. Iulian. ep. 24. ad Scrap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. τ. Δῶρε δ' ἐλκεῖ αἰγαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσαιν, siccaut. Τερσαίνομαι, idem cū τέρσομαι. Iulian. ibid.

Διατερσαίνω, (comp.) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς & Attice τάρσος, οῦ, crates super qua calci aliāque solent siccari. Od. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν ἔσεσθον. &c. Sic Theocr. idyll. 11. Ταρσοὶ δ' ὑπερκαθέοις αἰεί. Accipitur & pro omni plexu ex vimib. ¶ Ab harū cratiū texta: ū figura ταρσὸς dicitur ala auium-

teste Suid. Item ordo remorum, apud Herodot. & Diodor. l. 20. Exponitur etiã. palmula remi seu palmulæ remorum ordine positæ. Æl. Dionys. Itẽ palma manus: seu digiti ita infixi sunt vt alis pinnę & navibus remi. Suidas & Eust. esse dicunt extremam manus partẽ, i. digitorum ordinem: alij, totum μετακάρπιον, eo nomine accipiunt. Tribuitur etiã pedi ταρσός, quæ est post calcem anterior vestigij pars, vbi incipit prima articulatio ossium quæ plantã constituunt. Suidæ τὸ πλατὺ τοῦ ποδός. Eustathio τὸ κάτω πλατύ. Herodot. in Vran. ἀπέτεμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ. plantã pedis sibi resecidit. Poetæ ταρσὸς & ταρσὰ (metaplasmo generis facto) vocant integrũ etiam pedem synecdochicè: vt in Epig. Ὀμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδοκίνημα, pedes vẽtis peruicitate equandi. Idem sic vocant & ipsa calceamina quæ ταρσοῖς circundunturi vt in iisdẽ. τί δ' ταρσὸς πέλεται ἰχνέων, cur calceos circũ pedes habeat Nonnus, περιπλύξατο ταρσὰ πεδίλων. Galenus ταρσὸν vocari scribit quidquid latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς siue κοιλὶς Theophilo medico dicitur esse palpebrę extrema ora limbúsque, vnde cilia nascuntur: plúque pilorum in cilis series palmularũ remigij instar. Vide Pol. l. 2. & Ruf. Dicitur & de nexu ac contextu radicũ implicitarum in modum cratis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8.

Ταρσώδης siue ταρσῶδ-ης, ες. ὁ & ἡ. figuram ταρσοῦ gerens in modum cratis implicitus seu implexus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Τάρσιον, τὸ, craticula. Poll. l. 1.

Ταρσόω, siue ταρσῶ, instruo & munio ταρσῷ. Arbores etiam ταρσοῦσθαι dicuntur quarum radices mutuo implexæ veluti cratem efficiunt apud Theophr. & caus. pl. l. 3.

Τάρσωμα, siue ταρσῶμα, idem cum ταρσὸς seu ταρσός. Poll. 1. Ab Eust. exp. κωπηλασία.

Τρασιά, ἡ, locus vbi siccantur casei & ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alij fructus imponuntur: vide Pol. & Hesych.

Composita ex ταρσὸς seu ταρσός, &c.

Εὐπαρσος exp. καλὸς ἐπὶ ἱστοῦ. Epigr. l. 3.

Συνταρσόω, ὁ, ἡ, qui cum aliquo coniunctus ταρσόν, efficit vt συνταρσοῦσθαι δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem & sepem cõficiunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8

Τερύσκω, &c. vide in Τείρω. Τερψις, in Τέρπω.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ (& Amicè τέτταρες) quatuor. Od. ι. Οἱ δ' ἕλαχον τοὺς οὐ κε, θέλοιμι αὐτὸς ἑλέσθαι Τέσσαρες. Xenophon ὅσα τέτταρα τέσσαρα μόρια, quatuor. Pro eodem dicitur & neutro genere τέσσαρα seu τέτταρα: vt apud Luc. παραβλώπων τέτταρα.

Τεσσαρακοντάς seu τετταρακοντάς, quadraginta. Hom. in Bœot. Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Τεσσαρακοντάκις, siue τετταρακοντάκις, quadragies. Plat. de leg.

Τεσσαρακοστός, quadragesimus. Thuc. 8. Τεσσαρακοστάς, idem Aristot. & Theophr.

Τεσσερες, Ionicè pro τέσσαρες. Τεσσερήκοντα, pro τεσσαράκοντα. Herodot.

Τέτρες, & τέσσρες, poeticè, idem quod τέσσαρες: prius apud Hesiod. in Erg. posterius Od. π.

Τετραέτηρος, ὁ, quaternio, quaternarius numerus. Plut. symp. l. 9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. & eundem Plut.

Τετράδιον & τετραδέον, idem cum τετρὰς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδίτης, ὁ, ἡ, dicitur qui cruũosam vitam degit, teste Suida: sumpta appellatione ab Hercule qui quarto mensis die natus multos labores exantlauit. Apud Athẽ. l. 14. τετραδίται dici videntur qui quarto die festum agitant.

Τετρακόσιοι, quadringẽti. Sic dicebatur apud Athenienses magistratus quidam, apud Isocr. Dem., Plut. & Xen.

Τετρακοσιόστος, quadringentesimus.

Τετρακτύς, ὑος, ἡ, idem quod τετρὰς. Pythag. in carmin. aur. v. 47. Luc. & Plut.

Τετρακις, quater. Od. ε. Isoc. ad Philipp.

Τετρυχῶ & τετραχῶ, item τετραχὰ & τετραχθὰ, quadrifariam: quatuor modis: vel in quatuor partes: priora duo apud Suid. posterius Iliad. γ & Οδυσσ. ε.

Τετραχίζω, Hesych. est δὶς τέτταρσι μέρεσι ποιῶ.

Τέταρτος, η, ο, quartus. Od. β & Il. ε. Pro quo in prosa dicitur τὸ τέταρτον, vnde adverb. τέταρτος, quarto gradu seu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quartidianus, quartanus: vt τεταρταῖος πυρετός, apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. pro quo interdum simpliciter dicitur τεταρταῖος.

Τεταρταίζω laboro febre quartana.

Τέτραξ & τετράων, anium nomina quarum prioris Aristoph. in Auib. meminit, & Athen. l. 9. vbi scribit magnitudine eam maximum galium excedere, ab auib. vtrinque τέλλαια dependentia habere, ob quæ etiam nomen accepisse putatur. Eiusdem mentionem facit & Alexander Myndius l. 2 de volatilib. anim. vbi inter paruas aues eam referens ipsemologio similem esse dicit, τῷ φωνῇ τετραίζειν ὅταν ὀργῶσι. Posterior Phasianus dicitur, vt idem Athẽ. testatur l. 14. vide & Plin. l. 10. c. 31. Est & τέτραξ auis quædam de qua Aristot. hist. an. l. 6 c. 2.

Τετραπλάσιος, ια, quadruplus Luc. 19. Τετραπλῆ quadrupliciter Iliad. α.

Τετραπλάσιος, quadruplo maior seu amplior. Plat. de rep. l. 2.

Τετραπλασίων, idem Aristot. in probl. & Diosc. (plicatio.

Τετραπλασιάζω, quadruplico. Τετραπλασιασμός, quadru-

Composita.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor. Pro quo & εἰκοσιτέτταρες vt εἰκοσιτέσσαρα ἀστραγάλια, apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor.

Τεσσαρτεμόρια, tres quartæ partes minæ, dodrans minæ. Gal. τῶν μ. τέσσ. l. 4.

Τέτανος, &c. vide in Τείνω. Τέτρατος, &c. in Τέσσαρες. Τέτμω, in Τέμνω. Τέτρακες, τέτρασι, &c. in Τέσσαρες.

ΤΕΤΤΑ, vox benevolentiæ aut honoris qua iunior seniorem compellat, vt scribit Eust. Iliad. δ. Τέττα, σιωπᾷ ἔσο ἐμοῦ δ' ὑπακούσεαι μύθῳ. Fuerunt & qui crediderint vocem esse indignationis per apocopen factam ex τέτλαθι, vt annotat idem Eust. Vide & Ἄττα.

ΤΕΤΤΙΞ, γος, ὁ, cicada. Il. γ. τεττιγάων ἐρατεινῶν. Theocr. Idyl. 9. Τέττιξ μὰν τέττιγα φίλει, idem Idyll. 1. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φίστερος ἀοιδός ἐσσι. Vtuntur hac voce etiam prosę scriptores. Thuc. lib. 1. Plat. in Symp. Plut. symp. 2. & alij. ¶ Τέττιγας dicebantur etiam coqui quidam. Athen. l. 14. Eust. & Hesych.

Τεττιγόνια siue Τεττιγονίαι, cicadastræ seu cicadæ minores, cicadulæ. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

Τεττίζω, stridio vt cicada, frinnio.

ΤΕΥΘΟΣ, ὁ, piscis ex lepiarum genere, de quo Athen. lib. 7. ex Aristot. qui existimatur esse loligo maior.

Τευθὶς ίδος, ἡ, loligo minor: idem piscis genus quod τευθὺς, nisi quod eo minus est, purpurima habens sepiæ similia, numerum videlicet pedum & proboscides. Aristot. αἱ δὲ τευθίδες νέμονται ὅμοιον τοῖς σηπιόλοις μέρεσι. Suidas vilem piscículum fuisse scribit. ¶ Apud Plut. in Apophth. τευθίδες exp. gladioli pisces: loquentem de Fretrienfibus habentibus μάχαιραν, vt αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus: vide Erasm. proverb. Teuthidum more. ¶ Nominatur & τευθὶς placentæ quoddam genus, apud Iatrocl. ἐν ἀξιοπιστίᾳ teste Pamphil. apud Athen. l. 7.

Τεύκρεις, τεύκριος, &c. vide in Τεύχω.

ΤΕΥΤΑΖΩ, satago, sedulò rem gero, operam & studium in aliquam rem confero. Etym. exp. φροντιστικῶς, πολὺ δεξιῶς ἐν τῷ αὐτῷ. Innuẽs derivari ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, vt sit τὸ αὐτὸ ποιῶ. Idem quod Plato dicit ἐν ἑνὶ τεύτῳ τεταγμένοι, exp. ἑνὶ, φροντιστικῶς ἐν ἑνὶ δεξιῶς. Ab eodem Etym. τευτάζειν exp. etiam σπουδάζειν: item τὸ αὐτὸ λέγω, φλυαρῶ. Dicitur & τεύζω, pro eodem. apud Teleclidem, πάντες δὲ τεύζουσιν, i. αὐτὸ ἄζουσιν. Hinc & particip. τεύζυκος, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. διαφθείρων.

Τεύζομαι, militia, στρατεύομαι. Hesych.

ΤΕΥΤΛΟΝ, ὁ, τὸ, beta oleris genus apud Diosc. l. 2. c. 149. πόα in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωραῖς ὀπτῶ σκόμμα. Dicitur etiam τεύτλιον & τεύτλις. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

ΤΕΥΧΩ, Fut. ξω fabricor, struo, paro. Il. ζ. δώματα καλὰ τεύχε' αὐτῷ ἔνι ἄλοξι. Sic Theocr. idyl. 2. 8. Τεύχεις μὲ θαλάμους, τεύχεις καὶ δώματα καὶ αὐλάς; Metaphoricè Hesiod. in Erg. Οἷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχει. Et Iliad. α. σφῶϊν ἐπὶ λοιγὰ τεύχει, dolores ipsos infert.

Τεύχομαι, struor: vnde particip. τετυγμένος pro τετυγμένος τε vt δόμος τετυγμένος, ara structa, seu bene parata, affabre facta. Interdum exp. fum, fio: vnde Il. ζ. θαυμάζεμεν εἴ κε τετύχθαι, mirabatur quid factum esset, & præt. τέτυγμαι (pro τέτυκμαι) sum. Il. δ. ἔμμεν πολέμοιο τέτυκται, belli est arbiter. Interdum significat armis instruor, armor: vnde Od. χ. τετυγέσθαι γὰρ ἄμεινον, melius est vt armati simus. Actiuè etiam vsurpatur pro τεύχω, vt τεύξεσθαι δ' ἄριστον, cœnam paraturum esse. Il. ζ.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoristi primi ἐτύχθην thema statuũt τύκω seu τύχω, à quo τύκω est aor. 2. infinit. τεῦκεν Od. ε. per reduplicationem pro τέτυγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (elisio ε) dici tradit.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipsa actio parandi aliquid & extruendi, extructio, structio. Pro quo & τύξις dicitur. Hesych.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Hesych. & nomen proprium, à quo Troiani dicti sunt Teucrithine & Τεῦκριον, τὸ, & Τεῦκρις, ιδος, ἡ, teucrion, teucris, herba ab inventore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3. c. 111.

Τευκτὸς, ὴ, ὸν, fabricatus, factus, Hesych. Suid.

Τυκτὸς, ὴ, ὸν, idem vt τυκτὸν δ' ἀνέδεον. Od. δ. solum manu artéque factum: vel etiam elegantes & affabre factum.

Τυκὼ, siue τύκω, ὸς, ἡ, instrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ vtuntur in politandis lapidibus. Eust. Paul. Hesych.

Τυκίον sive Τυχίον, τό, idem quod Τύκος seu τύχος.

Τυκίζω sive τυχίζω, paro seu polio τοῦ τύχου. Aristo. in auib.

Τύκισμα, τό, quod τοῦ τύκου constructum & paratum est. Lycophr. ἐν παρθενῶνος λοιπὰ τυκίσματα. Apud Eurip. in Troad. Ilium vocatur κατάπυργα τύκισμα Φοίβου, cuius mœnia regia & τύκου Apollinis extructa erant.

Τυκάνη, instrumentum quo fruges triturantur: vt est tribulum seu tribula apud rei rusticæ scriptores.

Τοῦχος, τό, vas, alueus, οἷον γέφυρα. Xen. Hell. 1. φάσκων ὅτι τοῦχος ἐλφίτων ἐκκλίνοι. De vasis & instrumentis nauticis, Oecon. 6. Interdum peculiariter in plurali Τοῦχα dicuntur instrumenta quib. ad bellum nos paramus, i. arma: vt passim apud Hom. ¶ Τοῦχος, exp. etiam, volumen, liber.

Τοῦχος, armati, seu armati milites. Hesych.

Τοῦχος τοξότης, dicitur iuncus Arabicus seu Babylonicus, vt tradit Dioscor. l. 1. c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius seu materiarius, vt patet ex plut. in Pericle. Sic Xen. pæd. 5. χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Sic sæpe apud Hom. Soph. & alios. Item generaliter, quivis artifex quilibet opifex, quicunque aliquid τέχνῃ. Apud Eurip. Τέκτονες κακῶν, malorum fabricatores.

Τεκτονικός, ad fabrum pertinens, fabrilis: vt Τεκτονικὴ χρεία, fabrilis vsus. Et Τεκτονικὸς μόλυβδος apud Diosc. lib. 5. c. 112. rubrica fabrilis. Item Τεκτονικός, qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: quæ ars Τεκτονική dicitur ab Aristot. in probl. & Ælian. in Cersiph.

Τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτονικός, ἡ, ὁν, idem structura, seu ars fabrilis. Odyss. 1. αὐτὰρ ἐπεὶ τεκτονικῶν. Et in Epigram. Τεκτονικὴ ἐκείνων, fabricatio, rerborum.

Τεκτονεῖον, τό, officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2. πύργοισιν ὁ δὲ κ τεκτήνατο. Item metaph. apud Chrysost. (de diabolo) ἡμῖν ἀφεστηκὼς φρεσὶ τοιαῦτα τεκταίνει.

Τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior. Aristoph. in Equit. τοῦτο μὲν τὸν Δημοσθένη κατὰ λόγον τεκταινόμενα τὰ πράγματα. Materia verò aliqua Τεκταινόμενα dicit, quæ operi fabrili apta, quæ apta est. Luc. in vit. auct. ὡς ἐν ἀγλαοῖς καὶ τεκταινόμενα καὶ πλοκιζόμενα. ¶ Item Τεκταίνομαι, actiuè, fabricor, struo: aut ipse fabricem exerceo. Aristoph. ὁ δὲ τεκταίνεται. Et cum acc. apud Phil. de mundo τὸ κόσμον ἄνωθεν τεκτήνατο.

Τοῦχος, τίχος, τοῖχος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita a primum ex Τέκτος *& τυκτός.*

Ἄτυκτος, ον, ὁ, ἡ, non factus, infectus. Phocyl. Οὐκέτι δὲ ἀνάκτων τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Εὔτυκτος, & poet. dialysi) εὐτυκτος, bene seu affabrè factus: vt εὔτυκτος κιβωτός. Odyss. ξ. Apud Herodotum εὐτυκτα exponit etiam, sicilia, parata.

Ἡλιότυκτος, à Sole factus: vt ἡλιότυκτος αὐγή. apud Dionys. de cœl. hierarch.

Θεότυκτος, à Deo fabricatus.

Νεότυκτος, nuper fabricatus, recens factus seu paratus.

Πηλότυκτος, è fago fabricatus. Lycophr.

Χαλκότυκτος, ex ære factus. Eurip.

Χρυσότυκτος, ex auro fabricatus: vt ἀγάλματα χρυσοτύκτου, apud eundem in Phœn.

Composita ex Τυγχάνω.

Ἀποτυγχάνω, vnde ἀποτυγχάνει λίθου, Eustathio est à lapide affulas & eximito malleo rostrato decutere ad eum complanandũ. Περιτυγχάνω, vnde περιτυγχάνει circumcirca decutere malleo illo affulas è lapide adhuc rude & impolito. Eust. & Hesych.

Composita ex Τοῦχος.

Ἄτοιχος, ὁ, ἡ, ὁν, armis carens, inermis. Eurip. in Androm.

Μυριοτοῖχος, multis armati, apud eundem in Iphig. taur.

Ναυτοῖχος, idem cum νεότυκτος. Il. α.

Ναυτοῖχος, idem quod ναυπήγιος. Eurip. in Supplic.

Πεντατοῖχος βίβλος, liber quinque voluminum. Sic vocantur Musis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris Test. libros.

Χαλκοτοῖχος, ære armatus: vel simpliciter armatus. Eur. in Sup.

Χρυσοτοῖχος, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rhalo.

Composita ex Τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum materiariorum præfect, ædificij structor, architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, fundator: vt ἀρχιτέκτων ὑπόνοιας, apud Dem. in Dionysod.

Ἀρχιτεκτονικός, ad architectum pertinens, architectonicus. Item εἰ peritus architectonices. Aristot. polit. 3. c. 7. Ἀρχιτεκτονίζω vel ὑπόμνημα, ars architectonica, seu architectura.

Ἀρχιτεκτονικῶς, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam facio. Athen. lib. 9. Exponitur & transitiuè, fabrefacio, architector, fabricator.

Ἀρχιτεκτονία, ῶ, opus ab architecto fabricatum, structura.

Προσεπιτεκτονέω, q. d. ad fabricor, admachinor. Od. ξ. Ἀλλά κε καὶ σύ γε φῶτ' ἀφιστήσαιο ἱερῆι, veritati affinxeris, & cõmentus fueris.

Συντεκταίνομαι, confabricor, vnà molior, vel struo: vel idem quod Τεκταίνομαι. Apoll. Rhod.

Φρεντέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix & architecta. Sic vocatur Æschylus tanquam mirificus verborum grande ionantium architectus seu artifex, apud Aristoph. in Ran.

Χρυσοτέκτων, qui auru seu vasa ex auro fabricatur, artifex. Epigr.

-ΤΕΦΡΑ, ας, ἡ, (& Ionicè Τέφρη) cinis. Il. σ. Νεκρῶν ἐν χιτῶνι μέλαν' ἀμφιζάνει τέφρη. Comicus quidam apud Athen. l. 7. Ἀνακρίματ' ὥσπερ δ' ἁλὼν εἰς πολλὴν τέφραν. Plut. symp. 6. (de ligno siculno) κατεκαυθεὶς ἡ τέφρα ἐστὶ κονιστικὴ τῶν παρόντων κείνων. Sic & appellatur aliarum rerum vstarum cinis. * vnde & & à τέφω deducitur, teste Etym. sunt enim τέφρα nihil aliud nisi lignorum aliarumve rerum vstarum reliquiæ.

Τεφρώδης, ὁ, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. l. 9.

Τεφρώδης, ἐς, ὁ ἡ, idem.

Τεφρωδὲς κολλύριον, dicũt certi generis collyria, quæ & σποδωτὰ.

Τέφρον, τό, collyrium quoddam cinerei coloris, apud Æt. l. 7. & Cels. lib. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid. & 2. Pet. 2.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, & ἐκτεφρόω, idem cum Τεφρόω: vnde ἀποτεφρωθῶσι & ἐκτεφρωθῶσι, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἐντέφρος, in quo cinis est. Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυκεοντέφρος, miscens cinerem seu confundens. Aristoph.

Ὑποτέφρος, aliquatenus cineraceum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Diosc. l. 5. c. 166.

-ΤΕΧΝΗ, ης, ἡ, ars: ἡ δὲ τέχνη ὄνομα, * vnde & deducitur. Plat. polit. 2. ἀδύνατον ἵνα πολλὰς καλῶς ἐργάζῃ τέχνας. Aristoph. in Vesp. Ἔρδοι τις ἣν ἴσκε καὶ εἰδείη τέχνην, quam quisque nouit artem in ea se exerceat. Dicitur δίχα τέχνης καὶ τέχνῃ, & σὺν τέχνῃ aliquid fieri, quod fit arte, artificiosè, scitè. Aristot. μᾶλλον δίχα τέχνης ἢ ἐπιμελείας δ' ἰωνικόν. Lucian. καὶ τέχνῃ αὐτὸ δ' ἂν ἴδοι. Paul. in Act. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Eodẽ significatu dicitur & τέχνῃ aliquis aliquid facere: vt Il. γ. ἐρέω τί τέχνῃ Νῦν ἐκτελέεσθαι. ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, technæ: vt Od. θ. Τέχνας εἰδείησι πολυφρονέων Ἡφαίστου. Isocr. in Euag. μὴ δόλῳ καὶ τέχνῃ κρείττω γιγνόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Sic & aliis sæpe apud Dem. Æschin. Herodian. &c.

Τεχνήεις, εσσα, ὁ, arte exculus, artificiosus: tã de persona quàm de re: vt δ' ἐστὶ τεχνήεις πολύφρων Ἡφαίστου. Od. ῶ. (Rhod.

Τεχνηέντως, artificiosè, solertèr, scitè. Odyss. ι. & apud Apol.

Τεχνικός, qui artis est aut artium, ad artem vel artes pertinens: vt τεχνικὰ ἀκούσματα, apud Hermog. & Τεχνικὰ ἔργα, apud Aristot. polit. 8. Item artificiosus arte valens, ingeniosa solertia præditus: vt apud eundem polit. 7. τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη διέκειντο διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν. (κεφαλ.

Τεχνικῶς, artificiosè, solertèr. Isocr. in Nic. in Plat. περὶ ἀρ-

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2. ἐκείνοις ἐν μόνοις τοῖς τεχνίταις, οὐ γὰρ χωρεῖ. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμόνιοι γὰρ μόνοι τῶν ἄλλων τεχνίταις ἢ πολεμικοῖς.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor: vnde Τετεχνιτευμένοι φαρμακοῖς, commonefactiones magno artificio instructæ apud Phil. de vita M. l. 1. Item arte molior: vel simpliciter molior, machinor. Ioseph. ἀτεχνῶς τεύξει, πολὺ τῶν φρεάτων φρεάτιον.

Τεχνίδιον, ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνεῶν, ὁν, ars, artificium. Epigr.

Τεχνίδιον, articula. Athen. l. 10. Exponitur & arguta ars, inventuncula, versucia.

Τεχνάω, idem cum Τεχνιτεύω, arte paro & conficio, artificiosè fabricor: vt Od. α. mulieres Phæacum scite dicuntur præ omnibus alii. Ἴσον τεχνήσαι. Et Ephippus comicus, apud Athen. l. 14. πάντα ταῦτα ἐτεχνησάμην.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paror & conficior. Xen. Pæd. 8. Et actiuè, idẽ cũ Τεχνάω. Interdũ & simpliciter, fabricor, conficio: vt Thuc. l. 1. αὐτὸς δ' ἀφ' ἑαυτοῦ πολλὰ τεχνᾶται φρίξ τὸ φρύγανον. Itẽ, dolosè machinor & molior, solertèr inuenio & comminiscor. Il. ψ. πεύθεσθ' δ' ἔγωγ' αὐτὸς τεχνήσομαι, ipse machinabor & comminiscar. Sic Thuc. l. 4. πολὺ τὸ πρόσω ἐκάτεροι ἐτεχνῶντο, moliebantur, machinabantur.

Τέχνημα, τό, opus arte confectum: vel id quod arte conficimus, Xen. Item artificiosum commẽtum seu inuentum. Plut. in Cæs.

Τεχνήμων, ον, ὁ ἡ, ἡ, artificiosus, artificiosè factus: vt Τεχνήμονες αὐλοί, in Epigr.

Τεχνωτὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνόω, idem cum Τεχνάω, arte conficio, seu simpl. conficio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item machinor, molior: artificiosè machinor aut dolosè, solerter comminiscor. Phil. de mon. φθονεῖν δὲ τοῖς σωτηρίοις πανταχῶς ὑπεκφεύγει τεχνόω. machinari internecionem conatur. Xen. in Cyneg. (de lepore) εὐθὺς ἀπεκρύπτετο τῷ καθ' ἑαυτὸ, consueuit dolosa arte vti inter progrediendum. Exponitur & transitiuè, dolosis artibus instruo: apud Plut. in Alcib.

Τέχνημα,τος, ars dolosa, machinamentum, commentum dolus. Xen. Hell. 6. Herod. l. 4.

Τεχνητός, τεχνητός.

Τεχνικός, ῆ, ό, machinator: doli fabricator. Τεχνικός, idem cum Τεχνίτης, arte instruo. Τεχνάομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ, aduersarius alicui in arte quapiam, & veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. Et general. æmulus, contrarius commodis alterius, polit. 5.

Ἀντιτεχνέω, sum ἀντίτεχνος.

Ἀντιτεχνάω, & ἀντιτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus vtor, è contrario machinor.

Ἀντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item contraria machinatio, contraria molitio.

Ἐπιτεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἔντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item de re dictum, artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: vt ἔντεχνοι πίστεις, apud Arist. in Rhet.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐπιτέχνησις, ἡ machinatio, adinuentio: vel commentum, inuentum, solertia. Thuc. l. 1.

Ἐπιτέχνητος, arte factus, artificialis Luc. in Cauc.

Ἀπεπιτέχνητος, (dor.) cita autem, non consultò & ex industria.

Καλλίτεχνος, artificiosus, industrius, *de homine*. Vitru. lib. 4. c. 1. Item artificiosè elaboratus & perpolitus *de re*. Plut. in l. de disc. adul. ab am.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, vel circumquaque me vertens machinor, apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: vel solertia.

Σύντεχνος, qui eandem artem profiteor, eiusdem artis opifex. Aristoph.

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἀγαθοτέχνης, ὁ, ἡ, optimus & præstantis. artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ, ἡ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis: vt ἄτεχνοι πίστεις, apud Arist. in Rhet. Interdum exp. artificio nullo exercitus, rudis. Item carens dolosis artibus. Naz.

Ἄτεχνος, sine arte, nullo adhibito artificio. Ammon.

Ἀτεχνία, nulla ars, nullũ artificium, rudimentum. Arist. eth. 6. c. 4.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, & fraude factus, ἀπατεωνικῶς Etym.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. ἀτεχνῶς γὰρ παμπόνηρος εἶναι. Sic & apud Plat. in Protag. Item valdè, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub.

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Ἰατρότεχνος, qui medicorum artem profiteor. Aristoph. in Nub.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus, malignus, Il. o.

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem conuertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνου, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. vnde κακοτεχνίαν δίκη, maleficij crimen, apud Lys. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus vtor & maleficio: vt apud Dem. κακοζῆν ἐκ κακοτεχνῶν τῶν. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φαίνεσθαι τῶν κακοῦν. Et actiuè, malis artib. adultero & deprauo: vnde κεκακοτεχνημένος, adulteratus, maleficium passus: de Hæmatite lapide, apud Dioscor. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem facitans, vel pulchra artis suæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificij elegantia. Plu. in Per.

Καλλιτεχνέω, elegante artificio elaboro.

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epithelon Vulcani, apud Hom. Iliad. α. & alibi.

Ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, in anium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: vnde τὸ μεγαλότεχνον magnum artificium, artificij magnitudo. Dion. Halic.

Ὁμότεχνος, idem cum συντέχνος supra. Athen. l. 14. Synes. ep. 61.

Ὁμοτεχνέω, eandem artem profiteor seu factito. Hippocr.

Πολύτεχνος, multa arte accuratus, multum artificij habens: vel, valde artificiosus.

Ὑαλοτέχνης, & ὑαλότεχνος, artifex vitri coquendi & conficiendi.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. & Plut. (ingeniosè, solerter.

Φιλοτεχνίως, more eorũ qui artiũ studiosi sunt: vel artificiosè.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel, studium elegantiæ & varij artificij, tanto artificiosa. Laert. in Gorg.

Φιλοτεχνέω, artium studiosus fum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item incumbo in aliquam rem, more eius qui artib. est deditus. Epict. Item disseto de arte aliqua, velut eius studiosus. Athen. Φιλοτεχνῶν φρὸς τὸς τεθεὶς Ier. artificiosè & ingeniosè ago. Basil. in Hexaem. ὅτω ὑφὸς φιλοτεχνῶν τὸς δοτοῦκας ἢ μίλιτ.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solertes aliquid efficiendi & more eorum qui artium sunt studiosi. Item artificium, opificium. Basil.

Προσφιλοτεχνέω, (dor.) studium & industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, (q. d. manuarius artifex) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτεχνία, opificium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικός, vnde χειροτεχνικαὶ τέχναι quæ & βαναυσικαὶ, artes mechanicæ. Poll.

Χειροτέχνης & χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. Hippocr. in ep. ad Demag.

Χειρότεχνημα, opus manu factum. Poll.

Τῆνος, &c. vide in Τῆλε: Τῆθη, &c. in Τιτθός.

TH'BENNA, & τήβεννος, ἡ, toga, vestis Romana: (* ita dicta à quodam Tebenno Arcade inuentore: ac primùm τριβώνιος appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, vt tradit Suidas, qui & chlamydem vocat.) Plut. in Rom. τήβεννον φέρων ἐπιπόρφυρον, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λευκοφοῖ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dionys. Italic. Fuisse in vsu etiam apud alios colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur & τηβέννος.

Τηβεννικὸς vt τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

THKΩ (& Doricè Τᾶκω) F. ξω, liquefacio, liquo Theocr. id. 2. Ὡς τᾶκω τὰν κηρὸν ὑπὸ πυρὸς· ὁ δ' ἀείδων Τᾶκω. Ὡς τᾶκεται ὑπ' ἔρωτος ὁ Μιδίας· κοὐτέα Δελφὶς, vt hanc ceram liquo sic Delphis amore liquescat. Plut. symp. 6. probl. 8. ἐν τοῖς τᾶκομένοις. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ. μηδ' ἐτι θυμὸν τάκε, πόνον γοόεσσα. nec animum tuum macera deflendo maximè. Exponitur etiam mollioriem attenuo. Hesyc.

Τῆκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. ζ. (de nive) Τηκεσίμη δ' ἄρα τῆς πολλὴ κατὰ νῆδυς ἐγένετο. Pract. med. τήκεται. vnde Τητικὸς κηρὸς, liquata cera, apud Gal. l. 3. ad Glauc. ll. 7. ἐξ ὧν κλαίουσα τήκεται, quamobrem & lacrymis liquefeo.

Τῆξις, ἡ, liquefactio. Item tabefactio, maceratio. Greg. (resolueo. Naz.

Τηκτικὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans.

Τηκτὸς, ὁ liquefactus, liquatus: vt τηκτὸς μόλυβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item qui liquefieri potest liquabilis Arist. meteor. l. 4.

Τακερὸς, ὁ, (formatũ ex aor. 2. pass. ἐτάκην) liquefactus, liquatus: vel mollis & humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus *more eorum quæ liquefacta sunt*: vt apud Atheo. lib. 3. Ὡς τακερὸν τῷ ζεῦκι μαλακὸν τὸ βλίμμα ἐστί. Sæpe de carnibus & aliis cibis dicitur, maceratione vel coctione ita emollitis, vt in ore quasi liquescere & diffluere videantur: vt apud Gal. ad Glauc. 2. ἐὰν δὲ τὸς τερὸς δεῖς τακερὰ, μὴ ἐν ὅλοις ἔστω. Sic τακερὰ μηκάδων μέλη, apud Athen. l. 9. & τακερὰ ἐρίθεια, apud Phereer. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Tóxar. Interdum actiuè, tabefaciens, emacians: vt ἔρως τακερὸς apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 9.

Τακερόω, idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: vnde pass. τακεροῦσθαι, apud Diosc. l. 4. c. 184.

Τηκεδὼν, liquens: vel liquans, liquefaciens. Hesyc.

Τηκεδὼν, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. ω.

Τήγανον, τὸ, sartago, vel patella, in qua butyrum oleumve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: vnde & τηγὸς τὸ τήγανον dicitur Athen. l. 6. ex Eubulo. Πολὺν τ' ἐλαίου τὸν μέλιτος τηγάνου.

Τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admisto caseo. Hesyc. & Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, torreo in sartagine: vnde φλαμοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένους, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frixio quæ fit in sartagine. Poll. ex

Τηγανιστὸς, in sartagine frixus seu coctus. Athen. l. 3. (Menãd.

Τηγάνιον, τὸ, idem quod τήγανον, ex coque ortum transpositis literis, teste Boit. Quidam tamen τήγανον propriè volunt esse id quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Plutar. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Τηγανίτης, idem cũ τηγανίτης: Idem l. 14. Τηγανίας, ὁ, ἡ, idem apud eundem ibid. Etym. τηγανίας dicit esse placentas in sartagine coctas ex adipe humido, caseo, melle & vuis passulis.

Τηγανίζω, idem cum τηγανίζω. Τηγανιστὸς, idem cum τηγανιστὸς, apud Athen. l. 3.

Composita ac primùm ex τὴ.

Ἀτάκτη, idem quod τάκτη vnde pass. apud Plutar. de primo frigido,

γλο, οἷ χαλκεῖς τὸ πυρωμένον καὶ ἀνατηκόμενον σὺν ἡρῷ μάρμαρον καὶ λατύπαις ἐφέρουσιν, liquescenti ferro marmor ac lapidem cæmenta inspergunt. Item tabefacio, tabidum reddo, mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens. vt apud eundem in præcepr. san. Τοῖς δὲ νοσοῦσι ἐξυγραίνων καὶ ἀνατήκων τὴν σωματικὴν ἀῤῥωστίαν.

Συνανάτηκω, (dec.) simul liquo, simul liquefacio. Itē in Pomp. Ἐὰν καὶ πεπυρωμένον χαλκὸς τοῦ πεπυκνῶται καὶ ἀυχρὸν ἀφεψήσῃ, ὁ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνει καὶ συμμανθάνει.

Ἀνατήκω, idem quod ἀνατάκω, liquo. Item macero, tabefacio, consumo. Herodot.

Ἀπότηξις, destillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἄτηκτος, non liquatus, non liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l. 4.

Τηκεδών, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω idem quod τήκω. Aristoph. in Νεφέλαις δ' διατήκεις.

Διαλανθάνω, idem quod τήκομαι. Plut. symp. 6. probl. 8.

Ἐκλέω, eliquo, ex primo liquefactum. Item emacero, extabefacio. Eurip. in Hec. ἐκτέτηκα καρδίαν θρηνῶν μακρῷ, τλὰν δ' ἐν ἔτεσιν γόοις.

Προκατήκομαι, (dec. comp.) prius contabesco.

Ἐγκέω, diliquefacio. Itē liquefactum infundo seu instillo. Plut. ἐγκεῖν μολύβδου τὰ κεφάλα. Metaphor. odium aut desiderium alicui cordi esse dicitur, i. ita innatū & impressum esse, vt liquefactū & infusum plumbū firmiter inhæreat. Soph. in El. Μῖσος τι τοῦ πάλαι ἐγκεῖται μοι. Et Iulian. in ep. ad Ecdicium, ὡς ἐν βολίσιν κατάστικτος ἐκ παιδὸς ἀρετὴ δ' ἐστὶ ἐγκεῖται πάθος.

Ἐγκάτηκω, idem quod ἐγκέω: vel liquefacto obduco. Herodot. ἐκπίπτει τὸ κηρὸν ὅτι ἐγκεκάτηκται.

Συγκάτηκω, colliquo, colliquefacio: vel ita liquefacio vt diffluat. Odyss. r. Ἤτοι τὸν κατέτηξεν ἐπὶ ζόφῳ καὶ ἀκάχησεν. Item emacero, extabefacio: vnde ibidem. Ἀλλ' Ὀδυσῆα πόθῳ φίλον κάτεκειρε γόοιο ἥρ.

Παρεξαναλίσκω, idem exponitur & absumo, accido.

Προχέω, liquefactum affundo. Et metaph. adhæreo, infideo: more eorum qui liquefacta aliquid affusa firmiter inhærent. Synes. ep. 44. ἥτοι φροντιστὴς ἔχει καὶ πρόσχωσιν τῷ πάθει, nondum penetrabit pectori eius vinum illud. Plut. ἐξὶ φιλοπλουτία καὶ φορτικοῦ φρονήματος φορτικός.

Συντήκω, liquatum iungo & vno, vel commisceo. Et metaph. confio & coalescere facio in vnum: Plat. in symp. ἐθέλω ἡμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό. Item colliquefacio, i. liquefaciendo consumo: vt nix dicitur συντήκειν ὕδωρ. apud Xen. in Cyneg. Et metaph. contabefacio, tabe & macie consumo, & quasi colliquo: vnde apud Eurip. in Electr. Λυπαῖς τε συντήκουσ' ὥστε μὴ γνῶναι, dolorib. es quasi colliquefacta. Sic πυρετοὶ συντήκοντες apud Gal. the cap. l. 10.

Σύντηγμα, τὸ, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deterior liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Συντῆξις, ἡ colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. lib. 3. cap. 6.

Συντηκτικός, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: vnde Συντηκτικοὶ πυρετοὶ apud medicos. Item qui συντηκτικὸν πυρετὸν seu τὴν συντῆξιν obnoxius est. Plin. l. 28. c. 9.

Ψυχοτάκης, ὁ, ἡ, animum maceratus. Epigr.

Composita ex τήκω.

Ἀποτηκανίζω, è sartagine comedo. Athen. l. 6.

Ἐπιτήκανον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem ipsis est λοπάς, teste Athen. ibidem.

ΤΗΛΕ, peul. il. β. Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, longè ab Ascania. Il. γ. Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη θείου δίου, longè à scuto aberrauit hastis. Superl. Τηλεθέστατα, maximè procul, longissimè, apud Orph. in Arg.

Τηλεκέστατος, longissimè remotus: item longissimè progressus ante. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum τῆλε. Interdum cum genit. vt Od. ν. Τηλοῦ φαίνεν Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cum ἀπὸ: vt Hesiod. in Theog. Τηλοῦ κατ' ἀθανάτων, longè à dijs. Superl. Τηλοῦστον, item cum τῆλε, τῆλε. valde procul, longissimè Od. ω.

Τηλόθι, idem quod Τηλοῦ & τῆλε. Il. α. Τηλόθι φαίνεσθε, procul à patria. Τηλόθεν, procul, è longinquo, eminus. Od. λ. Τηλόθεν ἠλάλησας. Item pro Τηλοῦ & τηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. 2. Τηλόθι Αἰμονίης, procul ab Hæmonia.

Ἀποτῆλε, (comp.) procul. Τῆλε δόμοιο. vt in Epigr. Ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo. Ἀποτηλοῦ, idem: Od. ε. v. 116.

Τηλεθάω, τηλεθόω, vide in Θάλλω.

ΤΗΛΕΦΙΟΝ, ου, τὸ, portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 117. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Dioscor. semperuiuo tertio tribui dicit, lib. 4. cap. 91.

ΤΗΛΕΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud poetas. * sic dictus ἀπὸ τοῦ θηλάσαι αὐτὸ ἔλαφον, quòd cerua eum lactaverit.

Τηλέφειον ἕλκος, Telephium vlcus, malignum, inueteratum & quod vix cicatricem recipit: sic dictum à Telepho qui in tali vlcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙΑ, (Attice) & θηλία (communiter) ας, ἡ, vas fictile figura. Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item pegma quadranguli forma, vndiquaque laras affixum habens tabulas, in quo farina vendebatur, & coturnices vel galli gallinaceæ committebantur. Etym. ex rhet. ¶ Suidæ est tabula lata cui pistores panes superponebant vt siccarentur, à quo nominatus etiam καρδόπος. ¶ Sic dicitur etiam arca qualis est frumentariarum: de Pitholaus Sesium dicebat esse τήλειον τῶν Περσικῶν, apud Aristot. rhet. lib. 3. ¶ Orus apud Etym. sic nominari scribit ambitem cribrum qua significat. Aristoph. vsurpatur in Pluto. ¶ Item fumarij operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. sic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab alis dici annotatur & de coturnicum lusu, apud Synes. ep. ad fratrem: quoniam qui coturnices πρὸς ἀρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ committebant.

Τηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΤΗΛΙΣ, ιδος, & ιδος, ἡ, fœnogræcum, herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 124.

Τήλινος, vt Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina. Τήλινον μύρον, ex fœnogræco confectum vnguentum, apud Dioscor. lib. 1. cap. 58. ¶ Τήλινα, à quibusdam dicitur ἀνήθος, vt est in append. Dioscor. producit enim folia fœnogræco similia, vt testatur idem Dioscorid. lib. 4. cap. 113.

Τηλόθι, &c. vide in Τῆλε. Τήμερον in Ἡμέρα. Τῆμος in Ἡμος. Τίνω in Ἐκτίνω.

ΤΗΝΕΛΛΑ, & τηνέλλος, ου, ὁ, erat lyræ harmonia & pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν μόνον ἴδῃς τὴν ἡδὺν τηνέλλος εἶ, si exuperas voce, tenellus es, i. maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τηνέλλα καλλίνικος. Archilochus. Τηνέλλα καλλίνικε χαῖρε ἀνὴρ Ἡράκλεες, &c.

Τηλίκος, vide in Ἡλίκος. Τήλιος, in Ἐκκαίω. Τῆξις, in Τήκω.

ΤΗΡΕΩ, ῶ, Ἑ. ήσω, seruo, conseruo tueor. Demosth. pro cor. ἐὰν (εἰρήνην) ὑπὸ τῶν ἀκριβῶς τηρῶσι οἱ χρηστοί. Plut. de def. orat. αὐτὸς (ὁ κέρμος) ἑαυτὸν ἐν ἑνὶ σθένει τηρεῖ, sese in vno tenuit clemento. Sic τηρεῖν ἐντολάς. Matth. 9. præcepta seruare. Item seruo, i. asseruo, reseruo. vt Ioann. 2. Σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. Item seruo in custodia, custodio. vt Matth. 27. εἰ μετ' αὐτοῦ ἐτηροῦντο τὸν Ἰησοῦν. Interdum obseruo, capto. Thuc. l. 3. Τυρβοῦντες νύκτα χειμέριον οὖσαν καὶ ἄνομον, obseruata & captata nocte quadam procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δ' ἐπήμυν ἀνόμῳ καταφύγῃ, Et sequente ὅπως, apud Hocr. in Areop.

Τηρέομαι ὦμαι, eadem obseruo, caueo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς τοῦτο τὴν μὴ λαβὴν ὑπόσχου, caue ne accipias sugillationes & vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, seruatio, obseruatio. vt Τήρησις ἐντολῶν θεοῦ 1. epist. ad Corinth. c. 7. Item custodia. Act. Ap. 4. & 5. Item attenta obseruatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. Ἐμπειρίαν τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis obseruassent.

Τηρητικός, seruandi vim habens.

Τηρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἁλιτηρός, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἁλιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὴν ἀλφίτου καὶ διαρπάζων, qui tempore famis cum qui molit obseruat, & farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. vide & in Ἁλίω & Ἁλίτω.

Διατηρέω, seruo, conseruo, tueor. Item seruo, obseruo. vt διατηρεῖν τοὺς νόμους, Æschin. Item attentè obseruo, caueo. Dem. Philipp. 3. διατηροῦσι μὴ τι πάθωσι.

Διατήρησις, obseruatio.

Δυσπαρατήρητος, obseruatu difficilis: vel qui difficulter custodiri potest. vt καλῶν δ' δυσπαρατήρητος, apud Phocyl.

Ἐπιτηρέω, obseruo, seu diligenti animadversione obseruo. Dem. φοβούμενοι γὰρ ἐγὼ τὴν παρ' ὑμῶν ἐξαπάτην τὴν ἐπιτηρεῖν εἰ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες.

Ἐπιτήρησις, ἡ, obseruatio, animadversio. Greg.

Ἐπιτηρητικός, q. obseruare solet, obseruatorius definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter ius & fas obseruo, superstitiosè obseruo: ep. ad Gal. c. 4. Item simpliciter obseruo, diligenti animadversione noto. Luc. in lib. de luct. ἄξιον γὰρ καὶ παρατηρεῖν τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενον.

Παρατήρησις, ἡ, ἐπιτήρησις, notatio. Eust. (uersio. Suid.

Παρατήρημα, & παρατήρησις, obseruatio, notatio, animad-

Παρατηρητικός, obseruator, obseruatorius, qui obseruationibus solet vti.

De comp. Ἀπαρατήρητος, non obseruatus, vel qui obseruari nequit. Ἀπαρατήρητος τὴν φύσιν, vt obseruari nequeat.

Συμπαρατηρέω, vnà obseruo.

Πρωκτοτηρεῖν, adulterorum nates obseruare, & quidem propriè, dum διορύττοντες βαφάνῳ καὶ τίλλοντες. Aristoph. in equit.

Πινοθηρευτής, ὁ, obseruator pinnæ: cancellus vel squilla quæ semper pinnam affectans eámque hiantem obseruans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, leui morsu comprimendâ esse concham docet, capiendámque prædam in retia iam illapsam. Athen. l. 3.

Συνθηρεύω, conseruo, obseruo.

Συνθηρευτική, conseruatio, obseruatio. Greg. Naz.

Συνθηρευτικός, conseruandi vim habens. idem.

Τοποθηρεύς, q. d. loci seruator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 8.

Ἀρθηρεία Πετηρ. quomodo hoc pertineant, vide suis locis. Αἰσυμνητής, vide in Αἰσυμνήτης. Σιρός. vide in Σαίρω.

ΤΗΓΑΩ. ῶ. f. ήσω, primo, ησέτω. Eust. ¶ Τῇ quarto, τέτο. Etym. Τήκομαι, priuor, careo. Eurip. in Helen. εἶλον τηκόμενον δ' ἥλιος καθίσκε· ὥστ' ἐλθόντων ἄστα. Apud Hesiod. l. 2. Erg. Μὴ σὺ μὲ ἀτῆς ἄλλοτε, ὁ δ' ἀτιμῇ σὺ δ' τήκῃ, tu priueris, seu careas.

Τήκτη, ἡ, priuatio, inopia. Hesych.

Τήκης τήκοις, vide in comp. ex Ἐ Ἕς.

ΤΗΥΣΙΟΣ, ία, ιον, inanis. Hom. Od. ε. οὐ μὴν τηύσιόν γε ἐδ' ἐν ἐλθεῖν, inane itet confeceris, frusta iueris.

Τι vel τὶ, vide in Τὶς vel Τίς.

ΤΙΑΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia. κατεστεφώσατο ἐξ ἀρχῆς πίλῳ τιάρας τῇ Περσικῇς, τάδε in Polymnia, Πέζαι μὲν δὴ τοῦ ἱππικοῦ μάλιστα τῇσι κεφαλῇσι ἔχον τιάρας καλεομένας πίλους ἀκωνάκας. Xen. Paed. 8. ἐρυθρὰν ἔχων τιάρα. (πλὴν τιάρας.

Τίαρις, cista galeæ. Hesych.

ΤΙΒΗΝ, tripus. Lycophr.* Dictus quasi τριβίων, quoniam τρία νοι τρεῖς βάσεων ἔχει, vt tradit Etym.

ΤΙΓΡΙΣ, ιδος, vel ιδος, ἡ, tigris fera. vide Ælian. & Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΩ. & τιθαιβάσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ζ. ἠδὲ δ' ἔπειτα τιθαιβάσσουσι μέλισσαι.* ὡς δὲ τὸ τιθήνη, τὴν θοῦσαν. Etymol. Hesych. & Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟΣ, ῶ, ὁ, ἡ, (pro quo scribitur & τιθασός) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. ἡμερόν τε καὶ ἥμερον καὶ ζῶον τὸ τιθασσὸν καὶ ἄγριον. Lucian. in vita aut. μὴ δ' ἰδίᾳ, τιθασσὸς γοῦν ἐστι. Dicitur & de plantis, ac tum exp. latiuus: vt apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ καὶ δρῦς τὰ μὲν ἄγριον, καλλικαρπότατον, τὰ δὲ τιθασσὸν ἰσχυρότατον.

Τιθασσία, natura cicur & mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσόω, seu τιθασσίω, f. ώσω, cicuro, mansuefacio. Plat. ἀλλ' ἀργεῖ, ἀλλ' ἡμεῖς ἀγρίαν τε καὶ τιθασσοῦμεν, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphorice etiam apud Demosth. vtuntur Olynth. 3. εἰ δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο τῇ πόλει καθείξαντες ἡμᾶς ὑπάγοιεν ὑπὸ τὴν τύχην, καὶ τιθασσοῦσιν.

Τιθασσόομαι, cicuror, mansuefco, mitesco. Plat. in polit. τὰ μὲν ἔχοντα τιθασσοῦσθαι φύσει ἥμερα προσαγορεύομεν, quæ naturam habent vt cicurari possint.

Τιθασσωτής, seu τιθασσευτής, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit, palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα γνοῖεν ἡ τιθασσωτοῦ. (fuscere.

Τιθασσωτικός, siue τιθασσευτικός, ὁ, qui cicurare potest & mã-

Τίθη, idem cum τιθασσός. Hesych.

Ἀτίθασσος, (comp.) qui mansuetus & cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych. Ἀτιθάσσωτος, seu ἀτιθασσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Artox.

Τιτθίω τιθήνη, &c. vide in Τιτθίς.

ΤΙΘΗΜΙ, f. θήσω, pr. τίθεκα pro τίθηκα, pro quo frequentius vsurpatur aorist. 1. ἔθηκα, tanquã à θέω, pono, colloco. Plat. in Timæo, ὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδατός τε καὶ ἀέρος τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, ita contigit vt inter ignem & terram aquam Deus aëremque poneret. Hesiod. in Asp. Ἐς δίφρον θῆκαν, curui impositerunt. Dicitur & ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι, apud Aristot. rhet. l. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item propono, vt Τιθέναι ἆθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item pono, repono: vt Τιθέναι εἰς ἕτερον τὸ ἀγκάλιον, apud Plut. Dicitur & Τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item pono, suppono, thesin facio & hypothesin, apud Aristot. Metaph. l. 10. ¶ Item pono, i. facio ita esse, esto vt ita sit. Isocr. καὶ τίθημι σφαλερὸν αὐτοῖς. Dem. θαυμάζω μὲν τοῦτον εἶναι φόβον ¶ Item facio vt Il. α. ἀμφὶ δὲ χαῖτας ἔθηκε. ¶ Item tribuo, attribuo, assigno. Xen. apomn. lib. 4. Πείσεται τοῦ ἀκούειν ταῦτα θεῶν ¶ Item oppono pignori, pigneror. Demosth. ad Nicostr. Τίθημι ἐκεῖνα τὰ σκεύη ἐνεκα δέκα μνῶν ἀργυρίου Πασιβούλῳ, oppono igitur cœnaculariae ædes in sedecim minas.

Τιθεῖν, etiam inuenitur, aut certè quædam tempora ab eo deducta. vt Il. α. ὀν χερσὶ τίθει, in manibus ponebat, pro ἔτιθει.

Dicitur etiam τίθει in imperatiuo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod τίθημι, pono: adhibeturque in iisdem loquendi generibus. vt Il. ζ. εἰς δίφρον ἄρματος θέτο, in curru posuit. Apud Eurip. & Plut. ἐν αἰσχρᾷ τίθεσθαι, turpe existimare: cui opponitur ἐν καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. lib. 1. θυμῷ ἐν ἀδικήματι ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, apud Plut. & Demosth. pro nihilo duci, floccifacio, contemno. Apud Plut. in Galba, Τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τῆς ἰδίας, publicum bonum suo anteponens: cui opponitur ὑστερον τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς τοῦτον τίθεμαι τὸν τρόπον, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τὸν καμάτου πάσιν, finem labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. Apud Luc. ὅπως τὸ παρὸν εὖ θεμένοις, quum composueris quod instat. Pro existimare, ducere, arbitrari, Aristot. Dem. Synes. cum variis accusatiuis interdum variè exp. vt Τίθεσθαι νόμον, legem ferre. Demosth. Τίθεσθαι δῶμα, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. & Hesiod. pugnam committere seu conferere. Τίθεσθαι ἀρὰς, apud Plutar. in Theseo, imprecari. Apud eundem θέμενος φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, amicitiam iniens, seu concilians, contrahens. Item τίθεμαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. Τίθεμαι τιμὴν τοῦτον εἰς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. Item pigneror, apud Dem. Item assentior, astipulor. Synes. ἐτίθεμεν τῷ λόγῳ. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, suppono, &c.

Θέμα, τὸ, id quod positum, appositum, depositum aut propositum est. Plut. in consul. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. c. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium & horoscopum, i. id quod mathematici norant, quomodo cœlum sit affectum, compositáque sidera, quum homo aliquis ortus, apud Sueton. in Aug.

Θεμαλιός, ῶ, ὁ, posititius. vt θεμαλιοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. l. 3. Apud Gramm. θεμαλιὸν ῥῆμα, verbum primitiuum, quod veluti fundamentum est cæteriorum inde deriuatorum.

Θεμαλίζω, depono. Item pono casum in pand. Græc. Θεμαλισμὸς, ὁ positio casus. Item positus, statio. Vitrun. lib. 1. c. 2.

Θέσις, εως, ἡ, positio. vt νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. Item, depositio seu oppon. ἄρσις & θέσις, apud Plat. de leg. & Loc. in Harm. Interdum impositio: vt Demetr. Phal multa esse nomina dicit venusta & iucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, i. etsi ei ab initio imposita non sint. Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt: vel, principium quod demonstrari non potest, quódque non necesse est habere scientiam aliquam percepturum. Aristot. post analyt. l. 1. c. 2. Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda concepta de re aliqua in philosophia nota: item quæstio infinita, quæ remotis personis & personarum circumstantiis, in vtramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat etiam positus, situs. Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppignerauit. Isæus.

Θετικός, positiuus seu positiuus: vt θετικοὶ νόμοι, apud Aristot. pol. 2. c. 10. & θετικὰ ὑπόμνημα, apud Gramm.

Θετικῶς, positiuè, affirmatiuè. Greg. Naz. Item, infinitè: Hermog. (in Solon.

Θετός, ὁ, positus. Item adoptatus, vt θετὸς παῖς. Appian. & Plut.

Θήκη, ας, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. &c.

Θηκίον, τὸ, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesych.

Θῆμα, τὸ, eidem est θῆκη τάφου, ex Sophoc. Salmoneo.

Θῆμων, ονος, ὁ, acerius & cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. ε.

Θημωνία, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur & θημωνιὰ apud Hesych.

Compositæ ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κἀν πυρὶ λαμπάδα τόνδε ἀμφιθεῖσ' ἀνθρωπόκτονον ὀλεῖ).

Ἀμφιτιθεὶς, ὁ, & ἡ, circumpositus. Item qui vtrinque poni potest. vt ἀμφιτιθεὶς φιάλη. Il. ζ.

Ἀνατίθημι, sursum pono, in altum pono, sustollo. Aristop. in Plut. ἀνεθεὶς γὰρ ὅτι κρεμνὸν τὸν αὐτὸν, vbi eum in præcipitiũ aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεῦη ἀνεθεῖσαι. Et metaph. iniungo, impono, curam rei alicuius demando. Aristoph. in Nub. Τὰ μὲν ἀνατεθεὶς ἅπαντα τὰ μὴ πράγματα. ¶ Item expono, narro. Act. Apost. 25. Φησὶ τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. τοῦτο μὲν ἂν τις εἴποι θεῶν ἀνάθειν. Deorum beneuolentiæ ascripserit. Isocrat. ad Dem. οὐ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἡμάρτη. Τοῖς αἰτίοις ἀνατιθέμενον Simili construct. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro dativo præposit. accusat. additam verbo iunxit. Interdum, tribuo, i. fauco, propensus sum. Plat. in symp. οἷμαι τοίνυν ἅπαντας τοῦς

τὸ λόγον κατεῶντες, ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. ¶ Item suspendo: vel, suspensum dico, & simpliciter, dico, consecro. Aristoph. ταῦτ' ἀναθήσειν ἐρχόμεθα πρὸς τὸν θεόν. Æschin. χρυσᾶς ἀναθεῖναι ἀνθεμίδας πρὸς τὸν κρείττονα θεόν. Cum præposit. εἰς. Herodot. ἀναθεῖναι μιν ἐς τὸ Ἡραῖον, templo Iunonis consecrasse. ¶ Item transfero, traducere. ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἀντιθέντες εἰς τοιοῦτον ἀνάθεσιν τὴν τέχνην. ¶ Item differo, prorogo, cum geniti. Sopho. in Aiace.

Ἀναθέθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xen. pud 8. ἀνατίθεμαι δὲ ἄλλοτε ἄλλοι ἐπὶ τὸν ὑποζύγιον, Interdum mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Syn. ἀλλ' ἀκάμπτου ψωριῶντος πολλῶν ἔνεκα ἀνατίθεται φορτία, camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Item dico, consecro. Plato pol. 2. ¶ Item committo, communico. Plut. in amat. narr. τοῦ φράζειν ἀνεθέτο τοῖς ἑταίροις τινί, rem commisit. Sic in ep. ad Galat. c. 2. ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, exp. communicaui cum ipsis Euangelium. ¶ Item differo, in futurum reiicio: q. d. retropono: vt ἀνεθέθη τὸ πρᾶγμα, apud Synes. ¶ Item retracto, reuoco: q. d. iterum pono: ab iis ducta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, rutiùs collocant teste Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κεκτημένα. Antiph. ἀνεθέθη ὥσπερ πρότερον. τὸ δὲ νῦν ἐξῆν. Ἀνατίθεμαι, (passiuè significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristop. in Plut. Dicitur & ἀνατίτεθαι, quod alicui demandatur: seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τὸ, donum quod dicatur seu consecratur, parietibus & columnis templi appensum. Plato polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. ¶ Item ἀναθήματα, ornamenta vrbis vt sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo libro 5. Et quæliber ornamenta vt ἀναθήματα δ' αὐτῆς, ornamenta conuiuij Od. α.

Ἀναθηματικός, ad dicandum seu consecrandum comparatus ad dicandum: in anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, vt ἀναθηματικὴ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τὸ, sacer homo, cuius caput diis inferis diuatum est & deuotus: execrabilis, communione cum aliis hominibus nõ dignus, in conf. ad Galat. c. 1. Item idem quod ἀνάθημα. Iustin. mart. quæst. 121 in respons. ad orthod.

Ἀναθεμαλίζω, anathema esse declaro, execror, vel execrando extremis diris & execrationibus deuoueo. Reg. libro 4. cap. 19.

Ἀναθεματισμός, execratio alicuius, cum pronunciando esse anathema. Iustin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio, apud Suid. τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Item dicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἀντιθεμαι, poeticè dicitur pro ἀνατίθεμαι. Apoll. Arg. 2. Sic ἀνθέμεν pro ἀνάθεμεν.

Dec. Ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, insuper pono. item attribuo, acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Καταθέμενος, exp. maledictum. Apocal. c. 22. Καταθεματίζω, exp. meipsum deuoueo & iuro. Matth. 26.

Προσαναθέμενος & προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθεμαι & ἐπανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel insuper suscipio. Xeno. apomn. 2. προσανατιθέσθαι τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις πολίταις, οὐ δίκαιον ἦν πεφεύγειν. insuper hoc oneris suscipere. Sic in ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil præterea oneris imposuerunt. Exponitur etiam communico & confero cum aliquo, item me alicui adiungo vel addico. Diod. Sic τοῖς μάντεσι προσαναθεμένου τοῦ θείου τὴν ἐκμαθεῖν, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. in Ione tragœdo, ἐμοὶ προσάνεθι, mihi te adiunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθεμαι, exp. etiam, differo, cunctor: vt apud Suid. οὐ βραχεῖα προσανατιθεῖς, κατεγνῶσι ποιήσειν.

Ἀντίθημι, contra seu ex diuerso pono, oppono. item, comparo, confero quæ enim conferuntur inter se, veluti ex aduerso ponuntur. Plut. in Fab. Σαμνῖται δὲ τοῦ Πειθικλοῦς ἀλόντος τὸν Τάραντα τῷ ὄχλῳ ἀντέθεσαν. Cum præposit. πρὸς & accusat. Dem. in Mid. ἐν αὐτῷ πρὸς τὰ ἐκείνου πεπραγμένα ἀντέθετο. Cum accusat. & genit. apud Thuc. l. 2. & 3. ¶ Item ἀντιτίθεμαι, idem quod ἀντιθέτως λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam simpliciter, pono: vt Leuit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum.

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio. αἱ ἀντιθέσεις, oppositiones & obiectiones aduersariorum contrà disputantium. Gregor. Nazian. ¶ Apud rhetor. ἀντίθεσις, appellatur assumptiua causa: vnde κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod per se improbabile assumptis extrinsecus auxiliis defenditur. Quintil. 7. cap. 5. ¶ Dicitur & ἀντίθεσις, vsus antithetorum, vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. item obuersatus. vt ἀντίθετοι εὐχαῖς, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia sententiæ & membrum orationis membro oppositum, Fab. lib. 9.

Ἀντιθέτως, vt ἀντιθέτοις λόγοις, vti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικός, habens ἀντιθέσεις, vt σχέσεις ἀντιθετικαί, status assumptiui. Hermog.

Ἀποτίθημι seu ἀποτίθεμαι, depono. vt τὰς φορτίδας ἀποτίθεσθαι. Herodian. Et ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν, Plut. in Cor. Exponitur etiam, abiicio. Item amitto vt apud Naz. τὸ κακῶς κτᾶσθαι ἀποτίθεσθαι. ¶ Item expono: vt ἀποτίθεσθαι τὰ γενόμενα, infantes exponere. Aristot. Polit. 7. ¶ Item repono, recondo, reseruo. Dioscor. ἀποτίθεσθαι εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item differo, reiicio. Xenop. apomn. l. 2. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸν χρόνον ἀποτιθέμενος. ¶ Exponitur interdum, contero. ¶ Ἀποτίθεσθαι, passiue etiam exp. referri: apud Plu. in Per. ὅπως εἰ δέοι τῶν χρημάτων ἐκ τῆς Περικλέους εἰς τὰς Πρυτάνεις ἀποτίθεσθαι.

Ἀπόθεσις, ἡ, depositio. Demetr. Phal. Exponitur & abiectio: vt ἀπόθεσις φορτίου. Nazian. Item expositio: vt ἀπόθεσις γενομένων, infantium expositio, Aristot. polit. 7. c. 16. Significat &, repositio, asseruatio.

Ἀποθετικός, deponendi vim habens, deponens. vt ἀποθετικὰ ῥήματα, apud gramm.

Ἀπόθετος, repositiuus, qui reponi & recondi solet in apothecis: vt ἀκρωνὶς ἀπόθετος. Poll. l. 1. Item repostus, reconditus. Plut. symp. 8. probl. 8.

Ἀποθέτη, in Laconico agro erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, ἡ, apotheca: repositorium, reconditorium. Thucyd. Plut. Herodian.

Decomp. Ἐπαποτίθημι, depono in, Galen. in meth. med. lib. 11. Προσαπόθεσις, exp. assignatio.

Διαθέθημι, dispono, cõpono. Luc. οὐ γὰρ διαθεῖναι τὰ βάθρα. Item, administro, constituo. Herodian. l. 3. τὰ τε κατὰ τὰς Γαλλίας εἰς εὔτακτα διαθείς. Item instituo, vt ἀγῶνα διαθεῖναι. apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Dem. τοὺς ἁπαντᾶς ἀπιστοῦσι φαῦλον ἡμᾶς διαθῶμεν. ¶ Item afficio, tracto. Item, ἰσχὺν τρόπον Ὀρχομένιος διέθεκε, quomodo Orchomenios vexarit.

Διατίθεμαι, (act.) itidem cõpono & administro, statuo, constituo: vt ἱερὰν διατίθεσθαι, apud Xen. apomn. l. 2. & apud Basil. in Hexaem. hymn. 3. ἀξιοῦμεν τὰς τῶν ἐλλείψεων τρόπους μὴ πρότερον ἡμᾶς καταγνῶναι, πρὶν τὰ πρὸς ἀλλήλους διαθῶνται, antequã inter se discrepantia cõponant & concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell. ciu. lib. 2. διαθέμενοι τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο, manũ iniicientibus creditoribus satisfaciens, vt poterat. ¶ διατίθεσθαι νόμους, leges condere. Plat. de leg. ¶ διατίθεσθαι λόγους, verba facere. Polyb. & Appian. ¶ Item διατίθεμαι, venundo, vendo. Dem. ἐπειδὰν διαθῆται τὰ φορτία, postquam vendiderit. ¶ Item testor, testamento aliquid mando heredibus. Idem τοῖς λαθεῖν ἃ διέθετο. Item paciscor. Aristoph. ἐὰν μὴ διαθῶνται, διαθοκίζω ἐμοί. διατίθεμαι, (pass.) afficior. Plut. διατίθεσθαι δὲ φοβῶς περὶ τὴν ἀνόρα.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: vt διάθεσις τῆς ἐνεῶν. ¶ Phrynic. ¶ Item testamentũ: extrema voluntas, qua moriens disponit & disperat res suas, ac quid de illis fieri velit, exponit. Lys. in Timonid. Interdum exp. & testatio. ¶ Item vẽdito. Plut. in Lyc. & in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur apud Athen. l. 5. est enim in pictura dispositio & ordo rerum quæ depingũtur. ¶ Interdum exp. conditio, & ratio: vt apud Luc. in Alc. διὰ τὴν τῆς φύσεως ἡμῶν διαθέσεως. Interdum idem valet quod σχῆμα. vt apud Athen. l. 5. αὐτὸν μεζόνων τυγχάνοντα ἐνεγκεῖν διάθεσιν τῷ προσώπῳ. ¶ Διάθεσις τῶν νόμων, legũ cõstitutio. Plat. de leg. 3. ¶ Item affectio: tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθέτης, ὁ, ἡ, ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης itidem, dispensator, ordinator, apud Suid.

Διαθετικός, adiicienti vim habens. Item affectum denotant, vt διαθετικὰ ῥήματα, apud gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἑτέραν ἐκόμιζον διαθήκην ἐφάσκον Ἀρχίππου τοῦ Λάμπρου διαθέσθαι. Sic & apud Dem. & Isocr. ¶ Item fœdus, pactum passim in scriptis vet. & noui Test.

Decomp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam, intestatus. Apud Plut. in Caton. maiore, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἐμεινεν, exponitur quòd nihil serius rei egisset.

Ἀντιδιατίθημι, oppono. 2. Tim. 2. cap. 9.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, compositu difficilis. Plut. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affecta, mente conceptus, vt ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur, apud Plut. Phil. & Damascen. item sermo qui ex sententia animi profertur, non fallax nec simulatus, apud Hermog. tom. 1. de Ideis.

Ἐνδιάθετος λόγος, è sententia animi loqui, ita in animo affectum esse vt verba pronuntiata significant, apud eundem.

Ἐνδιαθηκός λόγος, oratio scripto constans. Hesyc.

Ἐπιδιατίθημι, insuperpaciscor. Demost. in Apatur. ἐπιδιαθέμενος, posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, benè seu pulchrè dispositus. Εὐδιάθετος, extrà interpositis spatiis.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προσδιάθεσις, exp. affectus, dispositio.

Εἰσίθημι, seu ἐσίθημι, impono, pono in seu intra, indo. vnde

sorist.1.med.apud Pausan in Arcad. ἐθέμην τῷ αὐτῷ ἐμοῦ τοῦ παιδὸς ἐς λάρνακα, ἀφίεσαν εἰς θάλασσαν, conditam vna cum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono. Plut. in Alcib. τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας σιωπῇ ἐκτίθεσθαι. Aristoph. καὶ νῦν ἐξέθηκα πᾶν ὅ,τι. Item expono.1.explico.declaro, edo, prodo vnde apud Iustin. Mart. (de Aristot. γνώριμον ἵνα τῆς ἐκείνου φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὁρῶν.

Ἔκθεμα, τό. tabula quæ exponitur oculis prætereuntium, seu qua præterentium oculis exposita aliquid significatur & declaratur.

Ἔκθεσις, expositio. explicatatio. Alex. Aphr. Item editio alicuius dogmatis, vel editum & promulgatum dogma. Theodorit. hist. eccles. l. 2.

Ἐκθετικός, expositiuus. aliis expressiuus.

Ἔκθετος, expositus, vt ἔκθετος ἔνδον. Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, prior loco expono, propono. Hermog. προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem.

Ὑποκτίθημι, vel ὑποτιθέναι, clam subducta & subtracta expono. Soph. in Ἐλένῃ ἐκ χειρὸς ἀλλάξας Ὀρέστου τοῦ ἐμοῦ, ὑποκτίθου. Sic & apud Plut. in Themist.

Ἐνκτίθημι & ἐντίθημι, impono, pono in. item indo, insero. Dem. ὅτε τὰ χρήματα ἐνέβαλον εἰς τὴν γῆν. Lucian. δόλον τὸ αὐτὸ μόνον ἐνέθετο. Metaph. Od. φ. Πᾶν δὲ ἐς ᾧ μῦθον ἀπηνυσάμην ἐνθέο θυμῷ, animo concepit & recondidit. Il. δ. ἐνθέσθαι ἐν εἴδεσι τιμὴν. exp. in pari honore habere. Exponitur &, in animũ induco. apud Plut. in Demetr. Dicitur & ἐνθέσθαι, pro iisdem: apud Aristoph. in equit. τοῦ Ἀλέξιν ἐντεθεῖς.

Ἔνθεμα, τό, surculus qui inseritur & inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἔνθεμον, τό, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἔνθεσις impositio. Peculiariter ita dicimus frustum quod ori inditur, buccea seu bucella. Athen. l. 3 & Lucian. in Crobyle.

Ἔνθετος insitus, seu insitiuus, qui inseri potest. Theogn.

Παρεντίθημι & παρενθέσθαι. [*Decomp.* [obiter impono vel insero, interiecto. Demost. Παρένθεσις, interpositio, interiectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens. vt quum ῥῆσις dicitur pro ἑῆσις Tryphon. Item figura oratoris de qua Iulian. Rufin. & Rutil. Lup. παρένθετος, interpositiuus seu obiter insertus, obiter introductus. παρένθεσις, interpositio, interiectio, intercalatio. Et metaph. additamentum, appendix. Paus. in Attic. Syn. ad Auxent.

Ἐπιτίθημι & ἐπιτιθέω, impono, superimpono. Herodian. l. 2. ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τὴν πεσοῦσαν ἑαυτοῖς. Dioscor. ἐπιθεῖναι εἰς λοπάδιον. Dicitur ζημίαν, τιμωρίαν & τιμωρίαν ἐπιθέναι, mulctam imponere, mulctare, apud Xen. Dem. osl. & Æschin. Item αἰτίαν & δίκην ἐπιτιθέναι, intendere, obtiere. Isocrat. in Panath. τὴν δὲ τῶν ἀπαντῶν ἐν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖναι. Dicit & ἀδικίαν seu ἀδικίας ἐπιθεῖναι, i. afferre, inferre. Iliad. β. ¶ Item ἐπιτίθημι, addo adiicio. Il. ο. Πάντ' ἐπιθεῖναι ἐπιφρασσάμενος κεν ἐκάστῳ ἀλλ' ἐπιθεῖναι. Sic & apud Demost. in Mid. ¶ Interdum exponitur obdo, occludo. vt Od. ι. ἐπέθηκε θύρῃσι λίθον, obdidit ostio lapidem.

Ἐπιτίθεμαι, itidem impono, irrogo, infligo. Thuc. ἐπιτίθεται θάνατον ζημίαν. ¶ Item impono aliquid exequendum, iniungo, mando. Athen. libr. 11. ¶ Item manum impono, inchoo, aggredior. Æschin. ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem statum euertere. Item adorior, inuado, per vim occupo. Herodian. lib. 6. πρῶτος γὰρ ἐπέλαμψε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc. libro 3 ἐπιθέμενοι ἢ τὴν ξυμβασιν, aggressi, adorti. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere deditus sum. Synes. ep. 57. νῦν ἡ διανοητικὴ ἐπιθέμενον. ¶ Exponitur &, i. unctor, dicem duo. apud Hippocr. de arte. ¶ Ἐπιτίθεμαι, [pass.] imponor, superimponor. Plato de rep. l. 6.

Ἐπίθημα, τό, id quod superimponitur rei alicui: opercula, opertorium Paus. in Ach. Il. α & Aristoph. in Pace.

Ἐπιθήματα, operculo. Athen.

Ἐπίθημα, idem. Diis. lib. 7. cap. 1. Pausan. in Att. Philo de v. M. lib. 3.

Ἐπίθεσις, ἡ, impositio. Alex. Aphr. Item inuasio, aggressio. Aristot. eth. 5. & Polit. 5. Plut. & Diod. Sicul.

Ἐπιθετικός, aptus ad inuadendum: seu cui non deest animus ad inuadendum & aggrediendum, vt κύων ἐπιθετικός, apud Xen.

Ἐπίθετος, adiectus, seu adiectitius, qui adiici solet: vt ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα, apud gram. Exponitur etiam, ascititius, aliunde inuectus: vt ἐπίθετοι ἐφεταί, apud Isocr. in Areop. Item impositiuus seu impositus, qui imponi solet: vt ἐπίθετοι ἐπιστολαί, apud Lys.

Ἐπιθέτως, adiectitiè, seu adiectiuè. Item fictè.

Ἐπίθεσις, additio, adiectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος, aggressu vel inuasu facilis.

Συνεπιτίθημι, simul impono. συνεπιτίθεμαι, vnà adorior & inuado. Apud Polyb. lib. 5 μὴ συνεπιθῶ τοῖς καιροῖς, expo. ne arriperet occasionem, seu ne vteretur occasione oblata.

Καταθίθημι, depono. Xen. pæd. 2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item depono, i. pendo, persoluo, numero. Aristoph. in Ran. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ καταλέγου. Interdum cum genit. & accusat. vt apud Xen. pæd. 3. οὐδέν τοι τῶν γυναικῶν τῶν τοῦ παιδὸς μεδὲν αὐτῷ καταθεῖς, nihil pro ipsis persoluens. ¶ Item repono, colloco. Xen. in Oecon. δίχα δὴ καὶ εἰς ἑκάστου λελογισμένα κατέθημεν, quæ in unoquoque vium deputata sunt, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Plato. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Eurip. καταθέντες πόνον ἀεί, fœdus facere.

Καταθίεμαι, idem quod καταθίθημι, deponor vt Il. γ. τὰ δ' καλέσσαντ' ἔδη γαίῃ. Plutar. in Fab. τὸ φαῦλον καὶ ἀτολμοῦν ἀπαλλάττει καταθέσθαι τὴν μεταρσίαν, cogere ad deponendum dictaturam. Item dependo, persoluo. Phaler. in epist. ¶ Item colloco, constituo. Isocrat. in encom. Euag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ αὑτοῦ, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam comparo, acquiro: vt οἶκον δόξαν καταθέσθαι, apud Thuc. l. 4. ¶ Καταθέσθαι χάριν, collocare & conferre beneficiũ gratiam inire. Idem l. 1. & Dem. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα καταθέσθαι, literis mandare, scriptis prodere & testificari. Syn. ¶ Καταθέσθαι δίκην, passiuè dicitur, i. conferri: apud Herod. lib. 6. Item παρὰ τὴν καταθέσθαι, dicitur, i. collata esse: apud eundem.

Κατάθεσις, depositio. Item positio, i. affirmatio. τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terram sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καθθεσις, itidem, depositio. Item pro καταθήκη. Isocr.

Decomp. Ἐγκατατίθημι, (& poet. ἐνκατατίθημι) depono in, repono seu cõdo in: vnde apud Hesiod. in Theog. αἰεὶ ἐγκατέθετο νηὸς per syncopen, pro ἐγκατέθετο.

Παρακαταθίθημι, seu παρακατατίθημι, depono apud, fidei alicuius cõmitto, custodiendũ trado. Æsch. τοῖς δὲ κατὰ πόλεις παρακαταθέμενοι τὰς ἑαυτῶν παῖδας. Plut. in Them. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῷ Λιβανῷ. Interdũ exp. depono tanquã apud sequestrũ, vt apud Xen. Hell. 6 item, fortunæ cõmitto. Æschin. in Ctesiph. παρακατέθεσθαι, depositum fidei commissum. Thuc. l. 2. μίσχει τὸ ἐξαμῆρ παρακατεθέμενον. Sic & apud Dem. in Mid. &c.

Προσκαταθίθημι, insuper depondo seu persoluo. Aristoph. in Nub.

Συγκαταθίθεμαι, vnà depono. Συγκαταθίθεμαι, idem vnde metaph. συγκαταθέσθαι τὴν δόξαν dicitur, i. in eandem sententiam descendere, idem sentire. sumpta metaph. ab iis qui eiusdẽ sententiæ existentes calculum vna in vnam ponunt. Sæpe tamen sine accusat. συγκαταθίθεμαι in hac signif. vsurpatur, vt apud Plut. de prim. Frig. τὸ κοινὸν ἐν τοῖς ἀδήλοις τὴν συγκατάθεσιν ἐφότερον ἠνάγκαζε. Συγκατάθεσις, assensio, approbatio, Scr. Philosoph. in Pyrrho. Item contentus seu consensio, in ep. ad Corinth. 2. c. 6.

Μετατίθημι, transpono. Item huc illuc transfero, commuto, permuto. Plut. in Coriol. οἱ τὰς χεῖρας μετατιθέντες αὐτοὶ ἐφ' τὰς πόδας.

Μετατίθεμαι, transponor. Phil. de mun. Frequentiùs idem significat quod actionum. Thuc. l. 8. ἐξεστὶ ὑμῖν μετατίθεσθαι τοῦ μέν τι ἀρέσκον. Xen. μετατίθεμαι τὴν εἰρεσίαν. muto & retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι dicitur pro retractare dicta & motare sententiam: vt apud Plut. polit. 1. φανερῶς μετατιθέμενος ἐν ἡμῖν μὴ ἐξαπάτα.

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plutarch. in symp. 7. lap. Synes. ep. 67. Est & figuræ genus nomen de qua Tryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετος, non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis, constans.

Δυσμετάθετος, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facile transponitur & mutatur.

Παρατίθεμι, appono, seu iuxta pono. Il. ε. Ἀλλὰ σὺ δὴ τοῦτο παρατίθεο ἔντεα καλά. Plat. de rep. l. 2. ἀλλὰ δὴ τεκμήριον αὐτῷ παρατιθῶμεν, apponemus eis bellaria. Item addo, indo. Od. γ. Αἰ γὰρ ἐμοὶ τόσσον γε θεοὶ δύναμιν παρέθεσαν. Item commẽdo, fidei alicuius depositum seruandum trado, commito. Act. Ap. 20. τὸν νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς ἀδελφοὶ τῷ θεῷ. Sic & alibi in n. Test. Significat etiam, pono iuxta aliquid vel cum eo comparem, compono, confero. Isocr. in Panath. παρέθεσαν τοῖς κατὰ τὴν ἀρετὴν τοῖς ἀρχαίοις. Item propono. vt Matth. 13. παραβολὴν παρέθεκεν αὐτοῖς. Exponit. &, imponor: apud Hesiod. in Theog. στεφάνῃ παρέθηκε κεφάλῃ.

Παρατίθεμαι, apponor. vnde τὰ παρατιθέμενα, fercula quæ apponuntur. Aristot. polit. 1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθεμαι, apponor: παρέθεσθαι δ' ἄρ' ἀοιδοὶ κρέων τε ἐδωδῆς. Od. ι. Interdũ iuxta pono, vt δαῖτ' ἐς παρέθεσθαι. Odys. κ. Interdũ appono, i. cito, allego, in medium affero. Plato de leg.

de leg.lib.1. καὶ μὴν δὲ τὰ ἄλλων ζῴων, παραβάλλοντα ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τὸν λόγον. Exponitur etiam, confero, comparo, compono. Item depono apud fidei alicuius custodiendum trado, commendo. Plutarch. in Num. παρατιθεμένους τῶν τοῦ πυρὸς ἱερῶν ἁμαρτήσεις σωμάτων. ¶ Est etiam expono, explico, enarro. Areth. in apoc. cap. 4. item periculo expono seu obiicio. Odyss. ζ. ὅν τε θάλασσα) ἀνέμοις παρὰ θινὶ παρέθηκε, exp. reposuit & recondidit.

Παράθημα id quod apponitur vel adiicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, & idem cum παράθημα: vnde apud Athen. l. 5. & 10. epulæ quæ conuiuis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. l. 3. item depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est & species ἀγωνίσματος: apud Plut. Symp. 2. probl. 4.

Παράθετα, res reposita & recondita. Maccab. l. 2. cap. 3. Item res deposita. Phocyl. pro additamento & appendice vsus est. Plut. in lib. de Herodoti malitia.

Ἀντιπαρατίθημι, (dec.) ex aduerso pono, oppono, vt comparem & contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian. l. 3. τῷ χλαμύδα περιτίθεσθαι. Metaphoricè plerunque περιτίθεσθαι aliquid alicui dicitur, quo eum velut vestimus & amicimus. Æschin. ὑφ' ὧν ἀνθρωπῶν παρέλαβεν ἡ πόλις, περιέθετο πίστιν αὐτοῖς, auctoritate quasi amictos. Plut. in Sol. Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθεσε, effecit vt in autoritate & pretio haberentur. Interdum exponitur, tribuo, attribuo: vt apud Aristot. polit. 8. cap. 6. ἀξιοῦσι τὸ ἀθλητικὸν τῷ σώματι τῷ ἀνθρώπου.

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circumpono, induo. Idem de mun. ὁ δὲ κόσμος ἀφάνειαν ἀξιόχρεω περιτίθεται.

Περίθεσις, q. d. circumpositio, actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid, in ep. Pet. 1. c. 3.

Περίθετος, circumpositus: seu circumposititius, qui circumponi solet: vt περίθετος κεφαλή, apud Aristoph.

Συμπαρατίθημι, (dec.) vnà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono. Herodia. l. 7. προτιθέντες τῷ δήμῳ τὴν Γερμανικὴν στρατείαν, proponunt in publico. Iidem propono, oratione in medium affero. Thuc. l. 3. θαυμάζω τῶν προτιθέντων αὐτοὺς τοὺς Μυτιληναίων λόγους. Apud Plut. in Cam. βουλὴν προτιθέναι, denatum habere. Apud Demosth. προτιθέναι, permittere vt sententiam dicant iudices. ¶ Item προτίθημι, appono, obiicio. Soph. πρόθετ' ἀδελφὸν ὄντινον εἰκείνων τινῶν. Il. ω. εἰ μὴ ἄδε Η. ὅτι κοῦρε μελιζόμενος θυμὸν πρόθεαι Ἀχιλῆος, deuorandum obiicit canibus. Item præponi, antepono, præfero. Thuc. προτιθέντες τὴν ἡσυχίαν τῷ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thuc. l. 2. καὶ ἐφ' ἃ προτίθενται τὸν ἀγῶνα ἐν τῷ δημοσίῳ, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse, idem l. 3. οὐ τοῦτο δὴ τὸ ἐκείνων κακὸν τῷ δεδραματισμένῳ προτίθεσθε. Exponitur etiã, proposito edicto cõstituo: apud eũdem l. 5.

Προτίθεμαι, passiuè dicitur quod quis sibi propositum habet. Dem. Phil. 1.

Πρόθεσις ἡ propositio vt ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. item propositio, i. ea argumentationis pars per quam summatim ostendimus quid sit quod probaturi sumus. Aristot. rhet. 2. Quintil. l. 4. cap. 4. item propositum, intentio, scopus quem sibi proponit: vnde τὸν τῆς προθέσεως διαμαρτόντα, apud Phil. de vita M. l. 3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικός, proponendi seu præponendi vim habens, præpositiuus seu propositiuus.

Πρόθεσμος, præstitutus, ante constitutus seu statutus: vt πρόθεσμα ἑορτὰ, apud Lucian. in Nigr. Et πρόθεσμα ἡμέρας quæ sæpe omisso sub. πρόθεσμα dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Diosc. lib. 7. cap. 4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: vt πρόθεσμα ἐπαγγελίας & δίκης, apud Naz.

Decomp. Ἄπροθυμος, sine animi proposito & cõsilio. Soph.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de vita M. l. 3. ἐκπρόθεσμος, post diem præstitutum condicto die iam elapso. ἐκπρόθεσμος, diem præstitutum excedo in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit Luc. ἐμπρόθεσμος, intrã præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ἐκπρόθεσμος Lucian.

Προσίθημι, appono, applico, adnouco. Thucyd. lib. 3. κλίμακας προσιθέντες ἀπὸ τῶν τείχων τοῖς πύργοις, scalis admotis. Item addo, inficio. Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, ἀλλ' ἀφελεῖν. Aristoph. ἵνα σοι προσθῶ τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον. Apud Dem. προσίθημι εἰς τὸ πρόγραμμα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adiungo: vt apud Thucyd. lib. 13. μελλόντων Ἀθηναίοις προσθεῖναι ἐφὰς αὐτοῖς. Item, attribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

Προσίθεμαι, adiũgor, adiũgo seu coniungo me. Herodia. l. 7. προσθέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις. Plut. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, sententiæ eius se adiungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc. l. 3. μὴ τοῖς ἐλάσσοσι καὶ αἴτια προσίεσθαι. Adiuè idem significat cum προσίημι apud eundem lib. 1. nonnaliter exp. insisto, insto, pergo vt Act. Ap. c. 12. προσετίθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον.

Πρόσθημα, quod apponitur, adnouetur, aut adtribetur. Exponitur & appositus: apud Diosc. l. 3. ἐν προσθήματι ποιεῖ, appositu prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admonitio, applicatio vt πρόσθεσις τῶν σκευῶν, apud Aristot. Rhetoric. 3. & προσθέσεις κοσμῶν, apud Philostr. ep. 39. Item addictio, adiectio: vt apud Plut. de ser. N. lib. 3. ὀνὰς dicitur προσθέσει μετὰ τοῦ εἰς ια τὸ πρόσθεσιν. Est & figuræ gramm. nomen, vocabulo alicui ab initio syllabam adiicientis, Thryph.

Πρόσθετος, appositus seu appositiuus, qui apponi solet: vt πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. p. ad. 1. & πρόσθετα θεραπεύματα, apud med. Item addictus creditori, Plutar. in Luc. Scribitur & πρεσθετος, apud Luc. de saltat.

Πρόσθηκη, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. l. 1. Plut. de aud. poem. &c.

Συντίθημι, compono, coniungo, concinno, Aristot. rhetoric. 2. τὸ διηρημένον συντιθέναι λόγῳ ἢ τὸ συγκείμενον διαιρεῖν. Thuc. l. 1. ἃ τε πρὸς τοὺς Μηδικοὺς ἐκ πολλοῦ ξυνετέθεντο καὶ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono: vt apud Antiph. ἔστι δὲ ἐπιβουλὴ συντεθεῖσα τοῦτο. Apud Plut. συντίθεσθαι τῷ δεῖνι τὸν Σίμων πρᾶγμα πολεμεῖν, exp. confecit negotium.

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 16. Item compono & accommodo me: vt κολακεία πρὸς τὸ ἀλλότριόν τινα τῷ θεῷ συντιθεμένη, apud Luc. de cal. συντίθεμαι, (act. signif. idem cum συντίθημι. Thuc. ξυνετίθεντο τῇ συμμαχίᾳ, societatem cum iis iniit, quod iæpius sine illo accusat, dicitur: vt apud eundem l. 8. τῷ πολέμῳ ἐπὶ ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur & συντίθεσθαι qui inter se paciscuntur seu inter quos de aliqua re conuenit: idque sequètè interdum accusat, vt apud Plut. in Alcibia. interdũ infinit. vt Herodia. l. 1. συντίθεσθαι φιλίαν τινὶ δράσαντες ἢ παθόντες. Interdum etiam cum ὡς vt Xen. Hellen. 1. ξυνεθέντο ὡς τῷ Χίῳ βοηθήσοιεν. Apud eundem dicitur & συντίθεσθαί τινι πρός τινα. ¶ Item συντίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Pausan. Item attendo, animum adtendo: vt Odyss. ε. & ω. Σοὶ δ' ἐνὶ θυμῷ ἀνεῦρον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: vnde ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex composito fit & compacto. Item signum partibus commune Herodian. l. 2. πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνουσι, repètè dato. Hinc. ἐπὶ τὸ ἔναι seu δίδοναι, δέχεσθαι, ἐξαιρεῖν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum, apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum, quod imperator militibus dat, tessera: vt apud Eur. in Rhes. Τροιανὸν ἐκκεῖνος σύνθημα εἶχε Φοῖβος. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quæuis signa & notas extenditur: apud Plat. & Syn. &c. ¶ Apud Athen. l. 5. idem ferè significat quod συνθήκη, i. consensus, quam de Socrate inquit. Τί γὰρ ἀπιστεῖ ξύνθημα ἐξ Σωκράτους;

Συνθήματεος, vt συνθήματεοι γραφαί, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, vt codo signis & notis patri vtique communibus: vnde συνθηματικῶς γεγραμμένοι δίφθεραι, apud Polybium.

Συνθηματίας, vt εἰδωλοματίας ἐφόνευε, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδότοι, i. qui conficiendi ἐκδίδοτο alteri qui confici curat.

Σύνθεμα, idem signum quod ex compositio datum tesseræ pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio coagmentatio, commissura cuiuslibet rei Demetr. Phal. Aristot. &c. Est & figuræ nomen apud gram. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere: apud Suid. & Matt.

Σύνθεσια, pactum, fœdus. Il. 8.

Συνθέτης ὁ, compositor, autor. Plat. de leg. συνθετικός, qui componere & construere nouit. Luc. de scrib. hist.

Σύνθετος, compositus coagmentatus, concretus. Demtr. Phal. Herod. l. 3. Scribitur & συνθετός, vnde συνθετὸν, apud Aristot. de arte poet.

Συνθῆκαι, idem quod σύνθεσις compositio, &c. vt συνθῆκαι τῶν ὀμμάτων apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat pactum, conuentum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: vt apud Demost. ἀνεγνώσθησαν τοῖς συνθήκαις ἐνταυθοῖ ὅσαι τῶν διαιτητῶν. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis. Suid. Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus, simplex. Arist. polit. 1. Item qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non inire

Hesych. apud Dem. οὐδὲ πᾶς ἄνθρωπος, ἀσυνθετοῦντας ὄχλος, inter alia exp. etiam plebs quæ quid sentiat, minimè aliquis intelligere & animaduertere possit. Harpocr. Ἀσυνθεσία, non sto pactis & inito fœdere. Esdra. 2.

Ἐπιτιθέναι, insuper compono & coniungo cum: vel, cumulatim adnecto & adiungo. Themist. Ἐπιτιθεσις, cumulata coniunctio. Idem.

Εὐσυνθεσία, bona & elegans compositio. Eust.

Εὐσύνθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem quis componi facilè potest. Εὐσυνθεσία, bene compositus sum. Item fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta seruo. Suid. εὐνοεῖν ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus, item mala compositio. Hesyc. idem est cum κακοῤῥαφία.

Παρασυνθετος, ex composito derinatus, decompositus.

Προσυντίθεμαι, ante paciscor, priùs conuenio.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel superimpono, superattollo. Plut. in Rom. τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες. Exponitur & præpono.

Ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus reiicio. Polyb. l. 5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸν Ῥῆνον ἐκστρατείαν ἡμέρας.

Ὑπέρθεμα, vnde ὑπερθεματίζω, pretium augeo, supra omnes licitor.

Ὑπερθεμαντισμός, melior allata conditio in pacto addictionis in diem. in Pan.

Ὑπέρθεσις, transpositio. Hermogen. Gram. idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπερθετικός, superlatiuus, vox gradum.

Ἀνυπέρθετος, (dec.) qui differri & procrastinari nequit, interdum, citus, subitus. Dioscor. in præfat. l. 7. Ἀνυπέρθετος, sine mora, sine dilatione. Phil. ep. 8.

Ὑποτίθημι, suppono, subiicio. Plut. de sol. an. τίξε μικρὰ ὑποθεῖς. Item subiecto, i. proponor: vt ὑποτιθεμαι ἐλπίδα. apud Thuc. l. 1. & 4. item suppono, i. velut principium pono. Aristot. metaph. 3. ¶ Item pignori oppono, oppignero. Aeschin. in Ctesip. ὑποθέσθαι αὐτῷ τὴν φιλίαν τὴν ἐμαυτοῦ πρὸς ὑμᾶς. ¶ Exponitur & statuo, fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι, suppono, &c. Item edoceor: vnde ὑποτιθέμενος, edoctus. Philostr. in Heroic. Item proponor. Aristot. eth. 8. Item oppigneror, pignori oppono. Demosth. aduersus Aphob. Adhuc frequentius vsurpatur pro pono, statuo. Isocrat. ἐξ ὧν ἡγούμεθα τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ὑποτιθέμεθα δ' οὖν εἶναι. Interdum, censeo, decerno. Aristot. ἐστὶ δὲ καλῶς ὑποτιθέμεθα. Item propono, propositum mihi habeo: vt Isocr. in Helen. ἐν ᾧ δὲ τὸν ἀρχὴν ὑποτιθέμεθα, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur & scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. Apud Atticos significat, præcipio doctrinæ moralis & philosophicæ præcepta do: vt apud Isocrat. ἐγὼ τοῦ πράγματος τοιοῦτον ὑποτίθεμαι, &c. Sic Plat. in Charm. ἀλλὰ ὑποτιθέμενος, alij præcipiens. Sic & apud Plut. & Arist. Interdum, moneo, cõsulo: vel edoceo, suggero. Od. 1. Αὐτὰρ ἐγὼ τοι τοῦτο ὑποθήσομαι. Od. 2. Σοὶ δ' ἀπὸ πυκνὰ ὑποθήσομαι. Cum accusat. rei. Il. 9. Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ἄριστα. Sic & alibi apud Hom.

Ὑπόθεμα, τὸ, id quod supponitur seu subiicitur: pedamentũ basis. Plut. in quæst. Plat. Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subiiciuntur.

Ὑπόθεσις, itidem fundamentum, basis alicui rei suppositum: apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 94. Item suppositio, subiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicuius tanquam demonstratæ & ab alio concessæ vnde καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem & pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. l. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις, dicitur quum quid demonstratur ex eo quod pro demõstrato assumitur non tamen est demonstratum. Plulo in post. anal. ¶ Apud rhetores & iuris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa, species, vel legis casus: sic & apud Basil. ¶ Item sic nominatur quæstio seu res proposita, res de qua agitur: vnde apud Plut. in Erot. λόγον τὶ περὶ ὑπόθεσιν. ¶ Item materia & argumentum operis alicuius: apud scholiast. Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plutarc.

Ὑποθέτης, ὁ, qui subiicit aut suggerit, auctor, cõsultor. Suid.

Ὑποθετικός, hortatorius. Item cõditionalis: vnde ὑποθετικοὶ συλλογισμοί, qui Aristot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως pr. an. l. 1. cap. 16. in quibus præmissæ concedente aduersario & ex pacto positæ sunt & assumptæ.

Ὑπόθετος, suppositus: seu suppositiius, qui supponi solet. vnde ὑπόθετον φάρμακον, apud Aegin. l. 7. c. 12.

Ὑποθήκη, suppositio. Item argumentum, materia subiecta. Item pignus. Dem. Arist. Item ὑποθῆκαι, præcepta & admonitiones ad vitam instituendam. Isocr. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areopag.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen. ὑποθημοσύνη, præceptum, monitum, consilium, ll. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non suppositus, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6.

Προὑποτίθημι, & προὑποτίθεμαι, præsuppono. Plut. de procreat. anim.

Composita sine præpositione: ac primum ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἄθεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 1.

Ἄθλοθεσία, præmij constitutio: ipsum munus athlothetarum, apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem vtriusque concertantium.

Ἄγροθεσία, plures stellæ simul positæ: quidam constellationem vocant.

Εὐθεσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμός, apud Dionys. Areopag.

Νομοθεσία, legi latio, sanctio. vel, ius ferendarũ legũ. Arist. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio, actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνοματοθεσία, nominum impositio.

Ὁροθεσία, designatio terminorum, Ὁροθέσια, τά, ipsi termini & limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Υἱοθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impositio, *cuius à Luca fit mentio.* Dicitur & de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θέσις & θετός, itidem sine præpositione.

Ἀγωνοθέτης, q. d. certaminis dispositor: iudex & præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθετεῖν, præsum certaminibus, omnia moderor & rego in certaminibus. Thuc.

Ἀγωνοθέτις, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Ἄθετος, ὁ, ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Dioscor. l. 1. & 3.

Ἀθετεῖν, loco moueo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μὴ δὲ ἀθετεῖν μηδ' ἀκυροῦν τὴν τούτων δωροδοκίαν. Sic in ep. ad Gal. 1. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Interdum exp. reiicio, improbo, aspernor: vt Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp. etiam prætuaricor: in proverb. Solonis, l. 11.

Ἀθετῶ μὲν, reiicior, contemnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα, ipsum fœdus quo aliquid irritum fit, violatur & rescitur, prætuaricatio, transgressio. Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετῶς, apud Hesych. exp. ἀθέμιτος, item ἀνωφελῶς, ἀθέμιστος.

Ἀθλοθέτης, & ἀθλοθέτος, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. significat &, qui quoduis præmium proponit: apud Dionys.

Ἀθλοθετῶ, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, exhibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθετήρ, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμοθέτης, τὸ, incudis repositorium: id cui incus imponitur, dictum per sync. pro ἀκμοθέτιον. ll. α.

Αἰσθοθέτης, poeta in Anth. Epigr.

Ἀστροθετῶ, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

Αὐλοθετῶ, fistulas compingo.

Δυσθετῶ, malè affectus sum, sum animo malè affecto & alter ato: apud Suid.

Δυσθέτεμαι, idem apud eundem, apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxios, perplexus.

Εὐθετῶ, appositus, accommodatus, idoneus. Dioscor. l. 1. c. 65.

Εὐθετῶ sum aptus & idoneus. Idẽ l. 1. c. 106. εὐθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item bene habitus sum. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 1. ¶ Item transitiuè, concionè dispono, eleganter & scitè digero. Luc. & Syn. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogon.

Decomp. Ἀνεύθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διεύθετῶ, suum quodque loco digero & dispono. Exponitur & boni consulo.

Θεσμοθέτης, legislator, legum & institutorum autor. Æschin. in Ctesiph. Arist. de mun.

Θεσμοθετῶ, sum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετῶ, (dec.) exp. instituo, item designo. (Areop.

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor qui sacra aut sacros ritus instituit.

Ἱεροθετῶ, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legumlator, legis sanctor. Aristot. polit. 2.

Νομοθετικός, pertinens ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετῶ, legem vel leges fero, leges sancio. Isocr. νομοθετεῖν τοῖς μεταρσίοις. Item general. iubeo, sancio: *more legislatoris.* Theophr. καὶ πρόστιμα καὶ φόβους θεῖναι νομοθετοῦντες οἱ Ἕλληνες. Sic & apud Alex. Aphr.

Νομοθετοῦμαι, lege sancitũ seu cautum esse. Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item legi subiici & legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθετημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθετικός, idem quod νομοθετικὴ supra.

Decomp.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus, Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. Polit. 2. Exponitur &, legibus positis non obtemperans, sine lege viuens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, aduersus legem fero. Plut.

Διατιθεμοθετέω νόμους, constituere leges. Plat. de leg.

Ἐπιτιθεμοθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

Κατατιθεμοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συντιθεμοθετέω, vna leges fero, socius sum in ferendis legibus Demosth. in Timocr.

Νουθετέω, (q.d. menti impono aut indo) moneo, commoneo, commonefacio. Menander, Κ' φανεῖς ἐσμὸν οἷς τὸ νουθετεῖν ἐστί, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες κ' γινώσκομεν. Luc. τοιγαροῦν ἐκεῖνο ἐνθυμοῦ σε νουθετοῦσαν. item, reprehendo, castigo, increpo, vnde apud Plat. in Phæd. νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινοῦντα, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio. Isocr. in epic. Busir. Item, reprehendor, &c.

Νουθέτημα, τό, monitum, monitio, admonitio Plut.

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristotel. in Eth.

Νουθετικός, monitorius, pertinens ad admonitionem: vt νουθετικοὶ λόγοι, apud Plat. & Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω. Νουθετισμός, idem cum νουθεσία, apud Mezard. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνεπνουθέτητος, qui moneri non potest: vel qui monitionibus non emendatur. Isocr. & Plat.

Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo. [Synes.

Καταινουθετέω, commoneo. Item, monitis instituo, & moderor.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i. auguria captat. Soph. in Oed. tyr.

Ὀνομαθέτης, & ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impositor, Plat. in Cratylo.

Ὀνομαθετέω, nomina impono. [gionis statuit.

Ὁριθέτης, finitor, qui terminos & limites alicuius agri vel re-

Παλαιοθετέω, à longo tempore asseruatus & reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιοφύλακτον & δραστήριον.

Υἱοθετέω, adoptatus. Idem Υἱοθετέω, adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina ponens: poeta. Theocr. in Epigr.

Χειροθετέω, manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετεῖσθαι, exp. accipere manuum impositione: in can. 8. Concil. Nicen.

Ὠμοθετέω, crudum impono arc. Il. α.

Ὠμοθετόομαι, idem Od. ξ.

Ὠρωθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill. Epigr. l. 1.

Composita ex θήκη itidem sine præpos.

Ἀγγεθήκη, vasorum apotheca Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη, vas in quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur & ἀλαβαστροθήκη apud Suid.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur, panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 37. c. 1.

Δῃροθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur, & δορατοθήκη.

Ἐγγυοθήκη propriè dicitur esse scrinium in quo velut in fideiussione nummi deponuntur & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur & ἐγγυαθήκη & ἐγγυθήκη, apud Athen. lib. 5.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus vbi edulia reponuntur: qui & κυμινοθήκη dicitur, teste Poll.

Μυροθήκη, vnguentorum repositorium, vas vnguentarium. Suid. Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium: Et specialiter, locus vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 1.

Σανδαλοθήκη, locus vbi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 22. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium. Athen. lib. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æschin. in Ctesiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in naui, locus ad asseruandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη, locus vbi æs & ærea supellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσοθήκη, auteæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex θημι seu θήμων.

Εὐθήμων, ων, ὁ, ἡ, qui est corpore breue constituto & habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam aptè seu pulchrè compositus concinnus.

Εὐθημοσύνη, ordo cõcinnus & elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 1. Xenoph. Pæd. 8.

Εὐθημονέω, & εὐθημονίζομαι, aptè & cõcinnè digero & disponeo. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item malè digestus, &c. opponitur τῷ εὐθήμων. [siod. ibidem.

Κακοθημοσύνη, quum res malè gerun tur & disponuntur. He-

Composita remotiora.

Καλαθος, Λιθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΤΙΚΤΩ, (F. τίξω, aorist. 1. ἔτικον, præt. med. τέτοκα ab inusitato τίκω) pario, procreo, item genero, gigno. Hesiod. in Erg. Τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἐνθεν ἄλις τίξουσι βροτοὶ θαύμαστα μογέοντες Μηδέων βουλάς τε καὶ ἄρτεμας. Od. ξ. ὃν τίκε Ὀδυσεύς, quem genuit Vlysses. Plut. de aud. ὥσπερ τῶν τεκόντων τὸ συλλαβεῖν τε καὶ κατασχεῖν τὴν γενέσιν, ἐφότερον ἐστί. Interdũ ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix: vt apud Aristot. Ἀποκτείνει δὲ τὸν τεκοῦσαν ἀποκλείσας. Sic passim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, pario, generor: vnde τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. Item actiuè, idem quod τίκτω. Od. Μαίαν τὴν αὖ τέκετο Πολυφείδεω. Paul. in Att. λύσασθαι τὴν ἐξωνῆσαι τὴν τεκομένην.

Τέξις, εως, ἡ, partus seu partio.

Τεκεῖνος, ῶ, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. c. 1.

Τεκὰς, ἀδος, ἡ, quæ perperit & enixa est. Euripid. in Hecub. & in Med. Item quæ breui paritura est, grauida. vt θαλεραὶ τεκάδες. Od. υ. ξ.

Τοκεύς, ἡ, ὁ, pater, genitor. Il. φ. πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλέχου τε, καὶ υἱῶν. In plurali τοκῆς & Ion. τοκῆες. Od. α. & ξ. πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες. Sic & τοκῆας pro τοκέας. Il. υ. & Hesiod. in Erg.

Τοκετός, ὁ, partus, puerperium. Exponitur &, natiuitas. Poll. lib. 2.

Τόκος, ὁ, itidem, partus. Il. ρ. πρωτοτόκος μάτηρ ἣ οἴ ῥ' εἰδῶς τὸν τόκον. Arist. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νῖαι πονοῦσι τε πολλάκις καὶ διαφθείρονται πολύς. Interdum sic dicitur & id quod partu edidit mater, seu edit: vt apud Synes. ep. 141. Metaphoricè sic appellatur fœnus quod ex vsura ad nos redit. Isocrat. & Demosth. &c.

Τοκάω parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω fœnori do, fœneror. Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμὸς fœneratio, Arist. polit. 1. c. 7.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τόκος, τὸ, fœtus, proles, tam paruula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum: Il. β. Δὸς τόκον Ἀστυάνακτι. Il. θ. τόκον ἐλάφοιο θοῆς. Sic & alibi apud Hom. &c. De prole brutorum animantium, Plut. in Per. κυνῶν τέκνα καὶ πτηνῶν ἐν ταῖς κόλποις ἀναφέροντες.

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Ioan. 13. & ep. eius 3. c. 4.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno: apud Athen. lib. 13. ἐκ τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δ' ἡ Κόρινθος. Plut. in Per. δ' ἐκεῖ ἔχω νῦν ἐν τούτοις τεκνῶσαι. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph. in Trachin. ἀνὴρ ὅν τεκνοῦσα.

Τεκνόομαι, gignor, nascor. Plut. in Aut. περὶ Ἡρακλέους τεκνωθείσας τὸν ἀφ' ὁ ἐστι αὐτοῦ. Apud Eur. in Per. Ἐξ οὗ τεκνοῦται Λαΐου θεῶν, exp. ex quo tempore factus est pater, Laius.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 1. Plut. in Lyc.

Composita ac primùm ex τίκω & τοκίζω, cum præpositione:

Ἀνατοκίζω, vsuram renouo. (5. ep. vlt.

Ἀνατοκισμὸς, vsuræ renouatio, annuersaria. Cic. ad Att. lib.

Ἀπόκτιξις, partus seu partio Diosc. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (dec.) vnà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἢ οὐκ ἀνὴρ μόνον τι ἐκτίκτομεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτίκτομενα;

Ἐκτοκίζω, fœnori do. fœnero. Deut. c. 33.

Συνεκτίκτω, (decomp.) vnà cũ partu edo: vel, ad partum confero & conduco.

Ἐντίκτω, pario in seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μόγις ἐπιχειρῶν ἐνέτικε. Plut. in Cæs. μεῖζον ἐνέτικτον ἐπιθυμίας πράγματων, in animo eius pariebant & excitabant. Particip. med. ἐντίκτοιος, ingenitus, infitus, Aristoph. in Vesp. νόσον ἀρχαῖον ἐν τῷ νοῦ ἐντίκτοιον.

Προσεντίκτω, (dec.) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπιτίκτω, insuper pario. Exponitur & simpliciter, partum edo, in Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτιξόπος, exp. agnatus suus hæres.

Καταποκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Arist. polit. 2.

Composita sine præpositione, ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ, exp. in propinquo natus.

Αἰξίτοκος, fœtum augens. Apud Nonn. αἰξίτοκος dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych. Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰνότοκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀλοιτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Ἀλλότοκος, (per hypersthesin dictum pro ἀλλότριος) cuius partus alie-

tus alienus & longè diuersus est à cæterorum animalium partubus: prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, inusitatus, rationi non consentaneus: vt ἀλλόκοτος συμβάσεις apud Luc. apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, & rusticus.

Ἀριστοτόκος, qui optimos parit. Ἄριστος τοκὸς, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus: vt apud Eurip. in Rhesio ὃς με ἄπαιδ' ἀπηλλάγης Ἕκτορ ἀριστοτόκου. Δυσαριστοτόκεια ἡ, (decomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. ε.

Ἀρρενοτόκος mares pariens. Diosc. l. 3. c. 131.

Ἀρρενοτόκεια, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Ἀρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη dicitur noua luna. Ἀρτίτοκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, quæ nondum peperit: vel, quæ non parit, sterilis. Athen. lib. 9. ἀφεῖμεν ἄτοκα τὰ ἄχρηστα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data sunt absque vsura. Plato de leg. lib. 11. & Aristot. Oecon. 2.

Ἀτόκιος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit. Diosc. lib. 3. c. 146. & alibi.

Ἄωρότοκος, intempestiuo seu immaturo partu editus.

Βελόδακος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμος seu pulegium syluestre: vt est in append. Diosc. quòd & sagittarum & partuum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δεύτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit.

Δευτεροτόκος, secundo partu editus.

Δίδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens: pro quo apud Theocr. idyll. 1. dicitur δίδυμοκίων.

Διδυμοτοκία, geminos pario: vnde διδυμοτοκούμενοι, qui gemini vno partu edantur.

Διδυμοτοκία, geminorum partus.

Δίτοκος, quæ bis peperit vel parit. Δίτοκος, idem apud Anacr.

Δίτοκία, bis pario: seu geminos pario. Arist. hist. an. l. 6.

Δυοτοκία, *idem* bina pario.

Δυσλοχος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυσλοχία, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, εἰ δ' ἐς δυσλοχίαν κακὴν οἴκαδε κάνιλλον.

Δυσλοχία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐρωτοτόκος κόρος, amorem pariens & allicens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκία ἡ, facilè pario, facili partu vtor.

Εὐτοκία ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωοτόκος qui vel quæ animal parit, animal gignens. Arist.

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τοῦ ὠοτόκου, apud eũdem. Item, animale & viuum procreo seu gigno: vnde ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam peruenire.

Θεοτόκος ἡ, ὁ, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator. Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυτοκία, fœminei sexus partum edo. Diosc. l. 3. c. 140.

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. lib. 3.

Καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens proiem.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus. (Hesych.

Καρποτοκία, fructus editio. Theoph. de caus. plant. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. l. 5. c. 2.

Κλεπτόκος, partum furans. Oppian. de venat. lib. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κυροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic.

Κυοτοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2. Epigr.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborans. Lucinæ epitheton. Il. λ. π. & τ. quæ parturientibus adesse fingebatur & circa τόκους μογεῖν. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοστοκία, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ vnum singulis partubus edit. Aristot.

Νηβοτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recèns peperit. Eurip. in Bacch.

Ὀλιγοτόκος, rarò & paucos pariens.

Ὀλιγοτοκέω paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία ἡ, paucus partus seu parcus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. Ἀν ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens vt mulier citò pariat. Diosc. lib. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Nonn. παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix. (in Hellen.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris datij repetitio. Plutar.

Παντοτόκος, omnia pariens, epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, parto fœcundus.

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerosus.

Πρωτότοκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ρ. Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Luc. 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεύω, primogenituræ priuilegia tribuo. Deut. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα, τά, priuilegia seu ius primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτοκία. Gen. c. 25. & Hebr. 12.

Πυροτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυμνοτοκεῖν catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Arist. & Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, breui tempore pariens.

Τελεοτόκος, perfectum edens partum. (pario.

Τελεοτοκέω, perfectum eo partum. Item, perfectum fructũ

Τελεοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ὁ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edẽs.

Τερατοτοκέω, monstrum pario, porrectosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκυτόκιον partus celer, facile puerperium. Herod.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιος. Diosc. l. 5. c. 173. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. & apud Diosc. l. 4. c. 14.

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 1.

Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Act. l. 16. c. 46.

Ὠοτόκος, ouum partu suo edens, ouiparus. Arist.

Ὠοτοκέω, ouum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ὠοτοκία, oui generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τίκτω, itidem sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ, ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. 2. Eurip. in Hec. & sæpe alibi.

Ἀτεκνία ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Ἀτεκνέω, liberis seu prole careo, vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis & prole orbo, vel, sterilem efficio: vnde ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse. Reg. l. 4. c. 2.

Δύστεκνος, liberis infelix. δυστεκνία, liberis infelicem esse.

Εὔτεκνος, fœcundus. Hipp. aphor. lib. 5.

Εὔτεκνος, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: vt Ἀτρεκὴς γυνὴ apud Plut. in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτεκνότατος, prole felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Arist. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Crespiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de lib. educ.

Μονότεκνος, vnicam habens prolem, cui vnicus filius est, aut vnica filia. Eurip. in Herc. fur.

Παιδοτεκνία, liberorum procreatio. (Cratino.

Πολυτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. ex

Πολυτεκνία, multa proles, multi libri. Arist. Rhet. l.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Item polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam. Eurip. in Phœn. Φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος, Arist. Rhet. lib. 1.

Ἀφιλοτεκνία, (*decomp.*) liberos suos non amare.

Τεθλαίω, &c. vide in Τεθὸς. Τιλάω, in Τίλος.

ΤΙΑΛΩ, vello, vellico. Odyss. ε. (de circo accipitur.) ὃν δ' ἐν πόδεσσι τίλλε πίλεσσι ἰσχίον κεῖ δὲ πίλεσσι καὶ ἐν ὤμοισι. Il. χ. ἡ δὲ τὸ μὲν τίλλε κόμας. Dion. in Vitellio. εἰ δὲ ἐρράπτοιο αὐτὸν, οἱ δὲ ἔρρειν ἔτιλλον. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat & diuello seu conuello, discerpo: apud Theophr.

Τίλλομαι, idem. Il. κ. τίλλοντό τε χαῖτε, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Ano. δεῖ τὸν συκοφαντῶν τίλλεσθαι, à sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. τέφρᾳ τε τιλλόμενος, exp. vellatur & feruenti cinere conspergatur.

Τίλμα, τό, lineamentum conceptum, penicillus, turunda. Abfyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Diosc. l. 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. περὶ κρίσεως l. 5.

Τιλμός, vulsio, vellicatio. Eust. Est & ludus quidam. Hesych.

Τιλτικός, ἡ, idem in priori signif.

Τίλτος, ὁ, vulsus, item, concepitus: vt τιλτὸς μητρὸς, apud Cal. ad Glauc.

Glauc.l.1.Exponitur &, vulsilis,euulsilis. Τὸ τίλτὸν, idem cum τιλτὶς μετὸς, apud Ægin.l.6. ¶ At τίλτρον est fallamenti species,apud Poll.l.6.c.9.ex Plat. Com.& Athen.l.3.

Τίλια, ἀν parnæ quisquiliæ seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare:præsertim verò quisquiliæ è panno vulso euolantes : vnde & περὶ τὸ τίλλειν, dictæ videntur. Plut. symp.8 probl.3.

Τίλλων, piscis nomen est apud Aristot. Apud Herodot.lib.5.scribitur τίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, euello,reuello:vnde ἀποτίλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur cui capitis pili euelluntur : apud Plut. in apophth.

Ἀπότιλμα τὸ, id quod auulsum est,seu vellendo abstractum. Theocr.idyll.15.χρυσὲν ἀποτίλματ' πυρῶν.

Συμποτίλλω,simul euello. Diosc.

Διατίλλω,peruello. Διάτιλμα,euulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω,euelio: vnde pass. apud Athen.lib.12. κόμαν πολυανθὲς ἐκτιλλόμενος. (in Aub.

Προσεκτίλλω [dec.]insuper euellervel,simul euello. Aristoph.

Καθαιρέω,depilo,compilo,cõuello. Item euello : apud eundem.

Νεοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Poll. ex Philemon.

Νεοτιλτῶν, velleta vellere seu tõdere. Idem ex Archippo.

Νεοτίλτος, velleris in modum vultus : apud eundem ex Carmi Dionysalexandro.

Παρατίλλω compilo,depilo,vulsella pilos traho. Clemens Alex. Pæd.l.3.

Παρατιλμὸς, vulsura,pilorũ euulsio,depilatio.schol. Aristop.

Παρατιλτρία, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Philostr. in vit.Sophist. [homo.

Περιτίλλω,circũcerca vellio:vel simpliciter,vello,reuello. Luc.in

Ὑποτίλλω, q.d.subuello. Apud Theophr.hist.pl.l.1.c.8. ὑποτίλαι, ἐκτίλαι, ex.subuncare herbam.

ΤΙΛΟΣ ου, ὁ, stercus,merda. Poll.l.3.

Τιλόω, caco stercus edo.in Hippiatr. Item pro,liquidum stercus euacuo:idem.

Composita.

Διατιλόω, idem quod τιλόω, caco,excernor.in Hippiatr.

Ἐντιλόω, incaco,stercore seu merda inquino. Aristoph.in Achar.

Ἐντιλτὸς, ὁ, morbus quidam equi ex argumento dictus : de quo Tiberius in Hippiatr.

Καταντιλόω,stercore contamino: vel stercus emitto aduersum. Aristoph.in Aub.& Ran.

Προστιλόω, idem : apud eundem in Nub.

Σκατιλὸς, ὁ, idem quod τιλὸς. Poll.lib.5. Schol.Aristoph.in Pace dicit esse humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro segmento corij quod scalpro recidunt sutores. Gal. apud Hippocr. exp.liquidum excrementum.

Τιλφὴ, vide in Σιλφὴ. Τιμαν, τιμὰν &c. in Τιν. Τὶν in Σὺ.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F.ξω, quatio,concutio,vibro. Il.χ. τινάσσων φάος ἐγχος ἐξύ, quatiens & vibrans acutum ensem. Exponitur etiam,pertempo & perfringo : in Epigr. δέμας τινάξας.

Τινάσσομαι quatior,&c.Iliad.ο.item pro Τινάσσω : vt Od.ω. Ἐνθ' ὀδυνήσιν τε τινάξαιτο πόρφυρε πολλά.

Τιναγμὸς ου, ὁ, quassatio : vibratio. Item excussio,apud Greg. Pro eodem dicitur & τίναγμα.

Τινάκτωρ ορος, ὁ quassator,concussor, vibrator: vt τινάκτωρ γαίας,apud Sophocl.

Composita.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque quatio, vel vndique quasso & concutio: vnde φρένας ἀμφιτίναξε,mentem vndiq; cõcussit aut perculit.

Ἀνατινάσσω,concutio : vel vehementer concutio.

Ἀνατιναγμὸς concussio,cmotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω,decutio,vel excutio. Eurip.in Bacch. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσὸν; Et in med.voce apud Chrysost. de sacerdo. ἀποτινάξασθαι πτῆνα. (Esai.1.

Ἀποτιναγμὸς, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symmac.

Ἀτίναχτος, inconcussus,immotus,non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω discutio,quasso discutio. Et simpliciter,quatio, vibro. Eurip.in Iph.Taur. κόρας τε διτινάξ' ἄνω κάτω.

Ἐκτινάσσω,excutio:vnde Iliad.φ. ἐκ δ' τίναχθεν ὀδόντες. Item amoior,expello.

Ἐκτιναγμὸς, excussio quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω,incutio. Ἐντιναγμὸς incussio.

Συντινάσσω,concutio,conquasso.Aristot.de mundo.

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, ὁ, calidus,feruidus:vnde Τινθαλέοις ὕδασιν apud Nicand.in Alex.schol.exp.θερμοῖς. Sic Τινθαλέα λουτρὰ Suidæ sunt χλιαρὰ nec non θερμά.

Διαλινθαλέος, comp. feruidus,igneus candens.Aristoph.in Vesp. ἐμὲ κεφαλῇ διαλινθαλέῳ κατιδὼν τοιχίου.

Τίνυμι, Τίνω, vide in Τίω. Τὶ πτὶ, pro Τί ποτὶ.

ΤΙΣ, aliquando est oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, (oxytonum, cuius genit. Τίνος.) quis? interrogatiuè. Fœm. itidem τίς, quæ? Neutrum, τί, quod vel quid. Odyss.ι. Τίς τόδε εἰς ἀνδρῶν; Plat.in Charm. ἔστι δ' τίς καὶ φῶς; interdum dicitur ὁ τίς, quum videlicet præcedit sententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit: vt apud Greg.in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula *nullus* absque interrogatione posita. vt apud Aristoph.in Plut. τούτῳ τίς ἀνέξεται ποτ' ἄμεινον; quis hac re melius quippiam inueniat? i. nullus inuenpsit. ¶ In indirecta etiam interrogatione adhibetur. vt quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἐρώτα τίς ὢν χλευάζει σε αὐτός. ¶ Exponitur etiam, vter. vt Epigr. lib. 2. γνώστω τίς τινων ὤστ' Κρόνος, vter vtrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & pro qualis, qualisnam : in vtraque interrogatione : In directa, apud Demosth. Τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβαλλόντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δημοβόρους εἰμί. In indirecta, apud Æschin.in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φανεῖν εἶμι, ἀλλὰ τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat.in Charm. Τί δὲ φράσω; ὦ Σώκρατες. Exponitur &, quod. Luc.17. ἐθαύμαζον τί ἐφίνετο. Sæpe post ipsum, verbum subaudiendum relinquitur, vt quum dicitur apud Luc. in Tim. τί φῶ. Sic Xen.in Symp. Τί οὖν εἰ κρείττονα τις ἡμῖν ἐνέγκοι. quid igitur dices? Dicitur & ὦ τί; quidcam? apud Aristoph. quod exp.etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? vt apud eundem in Nub. ἢ τί εἰκῇ τι δεῖ κρούειν; Interdum ponitur pro διὰ τί; quamobrem? vt Xen.Pæd.5. τοὺς μὴ ἀδικοῦντας εἰκὸς ἐξελθεῖν δεῖ λέγειν; ¶ Vsurpatur & in interrogatione indirecta. vt Aristoph. λέγε τί κλαίεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur. vnde exp. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quiditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adiunctum significationem mutat. & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, vt passim apud Xenoph. Plat. Luc.&c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam. τίν seu τιν, apud poëtas. vt Odyss.ξ. τίν ἢ σὺ δὴ τόνδ' ἀπόλεσας Ἡγήνορ; Sic & alibi apud Homer.& Aristoph.

Τὶς barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est. significans,aliquis,quispiam. idque per omnes casus. Iliad.β. Οὐδέ τις εἴσεται. Thucydid.lib.4. εἴτε τὶς τινὰ ἴδοι ἐξθρὸν ἐκείνῳ. ¶ Iunctum numeralibus nominibus, exp.circiter,fermè: vt apud eundem lib.8. δέκατόν τε τινὰς τὰς πόλεις τῷ δ' υστέρῳ ἀπέστησε. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκας & πολὺς, superuacaneum est, itidémque facit præcedente aliquo adiectiuo, & in ὁποῖός τις, οἷός τις, τοῖός τις, τοῖός τις, & aliis quibusdam. apud Thuc.& Basil.&c. ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τὶς. vt apud Dem.in Lepti. Μεγάλαις τισὶν εἶναι φασκούσας. Interdum idem valet quod πᾶς τις, vt apud Aristoph. Τὶς ἀφικέσθω ἀνιστάσθω. Thuc. lib.7. ὅτε ἄλλοι πᾶσιν ἐφέρετο, ὅτι τὶς εὐτυχεῖ. ¶ Exponitur etiam quidam, certus quidam Aristot. rhet.1. Τοῖς μὲν δι' ἔθνους τοῖς δ' ἐν ἔθνεσι. In qua signif. dicitur & ὁ τὶς. vt Basil. ὁ τὸν τινὰ ἄνθρωπον, ἀλλὰ σῶμα τὸ φύσει δουλοῖ.

Τὶ similiter significat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur & pro μέγα τὶ. vt apud Plat.in apol.Socr. ἐνόμιζε τι εἶναι, ὄντες οὐδὲν ὄντες σοφίας. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc.&c. ¶ Significat etiam, quiddam seu quoddam, quiddam certum, nonnihil, interdum &, pars. vt quum dicitur τὸ μὲν τί, τὸ δ' τί, apud Plat.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅτι, quod, quódnam. Plut. in Lyc. ἐρώτημα πρόβλημα ὅστις ἄρα τῶν ὀνομάτων ἀνδρεῖα. Thuc.lib.8 ἐρώτα ἵνα ἕκαστον. ἵνα τὸ ἀλυσιτελὲς ἢ τὸ σωφρονεῖν. Apud Isocr.ad Mityl. οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ πολεῖν λέγειν, exp. quánam de causa. Pro ὅ,τι poenicè dicitur ὅ,τι. vt Odyss.ξ. Ὅ,τι μάλιστ' ἐνθυμεῖσθαι δεῖν Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis quicunque, quilibet. vt Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν τῆ μὴν λεῶ τινα νεῖμον, Ἡγήτορ λῆε. In qua significat.dicitur & ὅστις ἂν ὅστις δὴ & ὅστις ποτὲ apud Thucyd.&c. Sic ὅστις πότε, quicunque, vel quicunque tandem. Luc.in Herm. ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο. exponitur tamen & quisnam. vt apud Isocr. θαυμάζειν ὑμᾶς εἰμι, λεῶ τινα πόθεν γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις exp.etiam, siquis. vt apud Nic.in Ther. Ἢ ἄρ δὴ πολὺ σῶν φασιν ἢ ὅστις ἐπαυρῇ. si quis attrectet. Sic ἐὰν ὅστις οὖν apud Plat. de leg.

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis vel qui. vt Odyss.ω. Οἷσιν γὰρ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accusat. ὅτινα pro ὅστινα. vt Od.δ. τοὺς δ' ἄλλων ὅτινα πρῶτ' ἐν θυμὸς ἐπιδέοιτο, quem vel quemcunque animus iusserit.

Οὔτις, ὁ & ἡ nullus,nemo. Iliad.α. οὔτις χείρας ἐπιστρέψει. ¶ At Οὔτις fictio nomine vocatur Vlysses Od.ι.

Οὐτιδανὸς, ἡ, ὸν appellatæ fuerunt Chrysippi σοφισματικὰ captiosæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα) q. d.qui nihil est, homo nullius pretij.Il.α. & Od.ι.

Τίος, vide in Τίω. Τιαίνω, &c. in Τείνω, & in Τίω.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ὁ, calx. Luc. in opusculo περὶ τῆς ὀνόματος inscripto, τιτάνου καταγομένου. Idem de hist. scrib. ἐπιχρίσας τῇ τιτάνῳ καὶ ὑπακούσας ἐπίχρυσα τοῦνομα τῆς τε βασιλίδος. Apud Gal. Τιτάνου ἀκατασβέστου, calx viua. Apud Hesiod. in Asp. Πᾶν μὲν ἄρ κύκλῳ τιτάνῳ λίθῳ τ' ἠλιβάτῳ τε Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔλαν, poni existimatur pro gypso. Masculino etiam genere, sed rarò vsurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, ώμαι vnde τιτανωμένος, calce oblitus vel gypso, gypsatus. Hesych. Τιτανωτὸς pro eodem apud eundem.

ΤΙΤΘΟΣ ου, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici scribit Poll. l. 2.

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Aristoph. in Ran. & in Pluto.

Τίτθη, sine τιτθή, ἡ, idem quod Τιτθός, μαστός. Hesych. Item nutrix, τροφός: nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Arist. rhet. 3. vbi Democrates εἰκάζει τὰς ῥόζας τοῖς τίτθαις, αἱ τὸ ῥοφούμενον καταπίνουσι, τοῖς σπάλαξι τοῖς παιδίοις παραλείφουσι. Plutarch. in lib. περὶ ἀστρ. ὥσπερ αἱ τίτθαι τροφὸς τοῖς παιδίοις λέγουσι Μέλιτταν, καὶ λέβητα. ¶ Item auia, matris mater.

Τιτθὶς ίδος, ἡ, nutrix: siue quam exp. apud Synes. epist. 3. Item soror matris, matertera, amita: apud Plut. in problem. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθίω, ίσω, nutrio. Τιτθιόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Demosth. διὰ ταύτας τὰς τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τιθή, ἡ, idem quod τιτθή, nutrix. Plat. polit. 1. εἰ πόθεν μοι τιθὴ ἔσται ἔχειν; habésne nutricem?

Τιθηνέω, idem quod τιθήνιω. Plut. in Lyc. τιθῶ τε Ἀλκιδάμαν καὶ τὸν Τιθήνιον. Τιθηνὴς ἥρως, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιθηνός, οῦ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœm. gen. nutrix: apud Dionys. Long. & lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ. Plut. symp. 3. & apud Athen. lib. 4. & 10. ¶ At τιτθήνη, apud Hesych. exp. regina.

Τιθηνίδια, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνίω, οῦ, nutrio, nutricor. Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 2. τιθηνεῖν ἀνὰ, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Ioseph. de antiq. Iud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθηνεῖσθαι, adhuc pro τιθηνεῖν: apud Greg. de homine, & Basil. Τιθήνιμα, τὸ, id ipsum quod nutritur: apud Athen. lib. 13. Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cuius fœm. Τιθηνήτρια nutrix: in ijdem.

Τιθὴ ἡ, nutrix, idem quod τιθή: apud Suid. & Eust. ¶ Item auia: apud Aristoph. in Acharn. Athen. lib. 13. & Plut. symp. 8. probl. 9. Exponitur etiam amita seu matertera, i. patris aut matris soror: Suid. Hesych. Eust. Poll. Hinc comp. ἀπιθή, abauia, Eust. & ἐρετιθή, auia, seu auiæ mater.

Τιθὺς, dicitur terra, teste Eust. quoniam est communis omnium nutrix. Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis poetis pro mari potius accipitur quam pro terra.

Τιθὸς, οῦ, τὸ, ostreorum quoddam genus, vt scribit Eustath. Iliad. ν. cuius loci meminit & Athen. lib. 1. Vide & Aristot. histor. anim. lib. 4. cap. 6.

Τιθίς, ίδος, ἡ, idem quod τιτθίς, auia: amita, matertera. Suid. Eust. & Ammon.

Τιθίλος, ου, ὁ, qui à sua auia nutritus & educatus fuit.

Τιθαλλοδῶς, idem: apud Hesych. Poll. & Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, ἀπαλὸς, deliciosus, luxuriosus: qualis esse solent qui ab auis seu auis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido & fatuo. apud Eust.

Τιθία & τιθίδιον, apud eundem Eust. pro vetula quam matris aut auiæ nomine reuerentiæ causa dignamur.

Τιθύμαλλος, ου, ὁ & τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Diosc. l. 4. c. 155.

Τυτθὸς, ή, ὸν, paruus, pusillus. (λέγεται τὸ τυτθὸν, mutatione literæ ι in υ. Etym.) Iliad. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc paruulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρέφος, quasi quòd sit adhuc ὑποτιτθίον. Iliad. κ. κοῦφ' οὐ μὲ τυτθὸν ἔτισαν, ne minimum quidem me honorauit.

Composita.

Ἀπότιτθος, à matris vberibus amotus. Phil. de v. M. l. 1. θῆτ' ἀπότιτθος γίνεται, ocyus mamma depellitur.

Ἐκτιθήνω, enutrio, educo.

Ἐκθιθήνω, ἡ, idem.

Ἐπιτίτθιος, infans lactens. Epigr. lib. 2. & apud Theocr. idyll. 25.

Ὁμότιθος, eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθοτίτθιος, dicitur puella habens rectas seu arrectas mamillas: quibus opponuntur pensiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactat vt ὑποτίτθια παιδία seu βρέφη. Suid. & Eust. Hesych. 16.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, dicitur de voce quam edunt aues vel potius pulli auium. ἁπλῶς μὲν τιτίζειν οἱ νεοσσοὶ κατεστιόμενοι τῇ τρίχοντι, inquit Eustath. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo deriuatum esse vocabulum τίτις, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quamuis auiculam significat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, secundum alios: Hesych. & Eust. Apud Athen. l. 9. scribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur & τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑΩ, seu τιτρήμι, & τιτραίνω (fut. τρήσω, tanquam à τρήω) perforo, terebro, idem quod τιρόω, suprà Theophr. hist. pl. lib. 1. ἀδιορύξας τὸ τρίλιχον καὶ τιτρήσας ἔδει παλαιστιαῖον. Dicitur & Τιτραίνω pro τιτραίνω: apud eundem hist. pl. lib. 5. Vnde aor. 1. τέτρωνα, Iliad. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε πολὺν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τετράομαι, & τιτταράομαι, perforor. Diosc. lib. 5. cap. 77. Τετρᾶται λεπτὸν τρήματα. Præt. perf. Τέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. probl. lib. 2. Τὸ γὰρ ὀστοῦν νεῦρον τέτρηται. Hinc participi. Τετρημένος, perforatus, pertusus: vt εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xen.

Τρῆμα, τὸ, foramen. Diosc. l. 5. c. 77.

Τρημαλέος, ία, ον, & τρημαλιώδης, ης, ὲς, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Aristot. hist. an. lib. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, effossio & traiectio quæ fit terebra.

Τρητὸς, ὁ, perforatus, foramina habens. vt Τρητοὶ λίθοι apud Homer. Od. ρ. & τρητὸν Νεμέης. Hesiod. in Theog.

Τρανὲς, perspicuus, manifestus, apertus: metaphora ab iis ducta quæ ita perspicua sunt & aperta ac si perforata & pertusa essent. Plut. symp. lib. 8. οὐδ' ἐν εἰδῶ τρανὲς, οὐδ' ἐν ἀνάρθρον, οὐδ' ἐν δίσημον ἐν τοῖς φαντάσμασι δοκοῦν ὄντα. Elaix 36. γλῶσσαν τετάνου ἔδωκε τρανές.

Τρανὴς, idem cum Τρανὲς. Soph. in Aiace, & Aristot.

Τρανῶς manifestè, apertè diserté. Eurip. in Rheso, πολλὰ γὰρ εἰπὼν, Οὐδ' ἐν γε τρανῶς ἀπεδείξας.

Τρανόω, reddo clarum & perspicuum, declaro, manifesto. Philo de vita Mos. lib. 2. ὥσπερ δ' ἡμέρα μάλιστα τρανοῦται ἡ μέλλουσα ἐμφανεστάτη τε καὶ φαιδρότατα. Item, illumino, illustro: apud Greg. de theol.

Τρανωτικὸς, explanatorius, declaratorius: vel, illustratorius, apud eundem.

Τρανίω, idem cum Τρανόω, explano, declaro, vt in carmine quodam de laudibus Dauidis, Τρανοῖ τε κρυπτὰ τῆς θεοῦ μυστήρια.

Τραμὴ, vel τρόμος, podex. Τρῆμα τῆς ὁδοῦ: Aristoph. dicta est τρόμος secundum quosdam & ea linea quæ medium scrotum diuidit in duas partes. Etym. Poll. Hesych.

Διατρόμιος, (comp.) Hesychio est ὁ διῤῥωγὼς τὸν τρόμον. Polluci est depygis, depressas nates habens.

Composita: ac primùm ex Τίτρωμι.

Ἀμφιτρὴς, ὁ, ἡ, vtrinque perforatus, vtraque parte pertusus.

Ἀμφίτρης, ου, ὁ, ἡ, pro eodem, apud Nonn.

Ἀνατίτραω, seu ἀνατιτραίνω idem quod Τιτράω: vnde apud Diosc. l. 1. c. 80. ὥστε (φρέσματα) ὑπὸ τῶν σκελῶν ἀνατιτρᾶται.

Ἀνάτρητος, ὁ, ἡ, perforatus, pertusus. Synes.

Ἄτρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu perterebratus. Aristot. hist. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διατιτράω, & διατιτραίνω, seu διατιτρήσκω, perforo, perterebro, pertundo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11. & Herodot.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine. Herodot.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damasc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poet. εὐτρήτος, bene seu eleganter perforatus. vt εὔτρητον λέβητα, Iliad. ξ. Item multis pertusus foraminibus: vt εὔτρητον πίδον, in Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. vt εὐτρήτου χάνοιο, apud Hesiod. in Theog.

Καταστιτράω, seu καταστιτραίνω, idem quod διατιτράω: vnde καταστίτρωμα ῥίζα, apud Diosc.

Κατάτρησις, perforatio. Item exesio. Exponitur & foramen.

Περιτιτράω, seu περιτιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruu. l. 1. cap. 2. & lib. 10. cap. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus. Od. χ. Diosc. lib. 2. cap. 213.

Συντιτράω, seu συντραίνω, itidem perforo.

Συντρησις, perforatio. Idem foramen. Aristot.

Ὑποτιτράω seu ὑποτιτραίνω, subus perforo & pertundo.

Ὑπότρητος, subus perforatus & pertusus. Athen. l. 4.

Composita ex τρανὲς & τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus & manifestatus non est, obscurus.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Τιτρήσω, idem cũ τρανός: vt ἀφ' ἑτέρου λαλεῖν. Plut. de lib. educ.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ (f. τρώσω, tanquam à τρόω seu τρῶ, quod Eust. putaverunt ex Ἴωρω factum dicit) vulnero, cutem telo permolo seu perfodio. Plut. in Artox. ἐπ' αὐτὸ ἐξακοντίζας, ὀξέῃ τῇ δόξῃ τιτρώσει τῆτο. Metaph. apud eundem de aud. αὐτὰς τιτρώσας λόγῳ ἰᾶτο. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua significat. τρώω dicitur. Od. φ. Οὐδέ σε τρώσ' μαλακῇσ' ἐπέεσσι. Il. ι. Μή τοι ἔπος τι τρόπον κ' ἐν θυμῷ βάλε σῷ.

Τιτρώσκομαι, & τιτρώσκομαι, vulneror. Herodis. l. 7. εἰ δὲ ἐκ τῆς ἐκ τῆς ἐπιμελείας κακῶς ἀπολλάξαιμι. Xen. Præd. 3. τοὺς δὲ τετρωμένους καλίσας, θεραπεύειν ἐν ἐκλόγῳ. Metaphor. apud Herod. l. 5. ἐπὶ φόβῳ τῆς ἐν ψυχῇ τιτρώσκεται, animi eorum illo timore exulceratu erat. item lædor, damnum accipio. Il. μ. ἐπεὶ δὴ τοῦ τρώσεως εἶναι. τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam exp. ἐκτιτρώσκω abortio.

Τρῶμα, τῆ, vulnus. Hesyc. item clades, damnum, detrimentũ. Schol. Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρῶμν, teste Eustat. qui & Ionicum esse ait, significans τὴν τρῶσιν.

Τρωμαίνω, vulnero.

Τρώσις, ἡ, vulneratio. Exponitur etiam vulnus, ictus.

Τρωτός, vulneratus item lædus, vel qui vulnerari, lædive potest. Eurip. in Hel. Οὔτω σὺ δ' ἔρω τρωτὸν ἐκ χερῶν λίμνας.

Τρωτόν, τῆ, (tanquam à Τρωτός) idem quod ἐν μέσῳ. in communi locus. Plat. de deo Socrat. λαβὼν δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν μέσῳ τρώτῳ δὲ ἐν πολλοῖς. Xen. præd. 5. τρωτὸν δὲ ὄντα ἐν μέσῳ, quibus vulnera obligata erant. item, clades, strages, detrimentũ bello accertum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τὸ τῶν Ἀμαζόνων τρῶτον.

Τραυματικός, ad vulnus seu vulnera pertinens, vulneratius: i. vulneribus sanandis aptus: vt θεραπευτικὰ ἀγλαΐσματα, apud Dioscor. l. 1. c. 111. Et τραυματικὴ μίξις. apud eundem lib. 2. c. 4.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius. Thuc. libr. 8. Theophil. epist. 14.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Dem. pro cor. Ἀνὰς δὲ ἐν τῇ τραυματίζεσθαι. Reiger. lib. 5. ὥστε ἐνα τὸ πάντ' ἐτραυματίσθαι.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. Thu. l. 5. τραυματιζόμενοι ὑπ' αὐτῶν.

Composita.

Ἄτρωτος, ἄτρωτον, invulneratus, illæsus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plat. in Symposi. χρήματα γὰρ πολὺ μᾶλλον ἄτρωτα καὶ ἀθάνατα ἢ σὺ καὶ ἐγὼ ὁ λόγος.

Ἄτρωτος, sine vulnere, vel, inuicte. Hesych.

Ἄτρωτος, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκβιβάσκω, abortum facio, abortum infero. Diosc. l. 5. ἐκβιβάσαι καὶ ἐκβιβάσαι, fœtus immaturos expellit. Sic & alibi apud eundem.

Ἔκβρωμα, abortus. Hippocr. aphor. lib. 4. Ἔκβρωμα ἐκβιβάσεις.

Ἐκβρωματισμός, & ἔκβρωσις, ipsa actio abortandi. Arist. hist. an. lib. 7.

Ἐκτιτρώσκω, vulnero, saucio, vel vulneribus conficio.

Νεοτρῶτος, recens seu nuper vulneratus. Etym.

Νευροτρῶτος, qui vulneratos seu saucios neruos habet.

Συντιτρώσκω, simul vulnero: vel idem quod τιτρώσκω. Plut. in Alcibiad. ἔκεντε τοὺς νεῦς καὶ συνετίτρωσκε τὴν κεφαλὴν ἐκτεσόλων φάρυγα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Τίτυρος, &c. vide in Σάτυρος.

ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ, intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: collimo, dirigo ad scopum. Il. β. τὸν δ' ἐπιτξάζοντ' ἐκέκασμεν ἀμφοῖν τ' ἐξ ἀγκῶνε, Γ' εἶσιν τε τυτκεμένοι λάβοιν τ' ἐβάλλον. ità postina significatione dicitur aliquid τετυσκέσθαι: vt Ἐγχείαν δ' αὐτῷ τετύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. Exponitur etiam, paro, τετυμάζω, vt τετύσκεμαι φρεσίν, apud eundem, sequente infinitiuo.

ΤΙΦΗ, fumenti genus de quo Theophr. hist. lib. 8. c. 1. & lib. 4. de caus. & Arist. hist. lib. 8.

ΤΙΦΟΣ, ου, ὁ, palus, vliginosus locus. Apollod. Arg. lib. 1. καὶ φοινικοβόρεις τοῦ. ab Hesych. exp. ἕλος, palus.

Τίφη, ἡ, res palustres apud eundem.

ΤΙΩ. F. τίεω, honoro, in honore habeo, magni æstimo, interdũ carum habeo. Odyss. ν. ὅτι μοι βροτοὶ ἄλλοι τίουσι φάσθαι. Il. ν. ἐ ἐκ τίον ἴσα τίεσκον. tanto habuit in pretio & tam dilexit eum natos suos. Legit & imperf. Ion. ἐτίεσκον pro ἔτιον. Od. ν. Οὐτιδανὸν γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item punio, vindico, vlciscor in qua signif. vsitatior est vox media: vt Od. μ. τίσαιμι δὲ ἔργα κακῶν Ἀκαστοῖο καὶ Ὀδυσῆος, Οἵ μοι ἔχον ἔλεσκον. Od. ζ. ἀνέρες ἀμείνονες ἐτίσαντο φαιήκων. Ibid. τίσ' θεοὶ μνηστῆρας ὑβρήσαντας ἀλεγεινά. Et cum accus. rei, apud Hesio. in Scut. Πείρ γὰρ φόνον τίεσθαι κασιγνήτου μεγαθύμου. idem periolvo, soluo luo: interdum etiam luo. Il. α. τίσεσιν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σῷ βέλεσσι. Od. ξ. ἀλλὰ δ' ἐκεῖνα τίνοντ', dant seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Homerum, &c.

¶ Derivata à τίω honoro.

Τίεμαι, in honore & pretio habeor, magni æstimor, color. Il. ι. ν. & τ. θεὸς ὅν τε τίεται ἐν θυμῷ. Od. κ. τοῖ μὲν ἔπειτ' ἀνέρες ἔασι δόλῳ τίεσθαι ἄλλοι. Hinc particip. τιμώμενος, honoratus, in pretio habitus. Iliad. ω. Significat etiam τίομαι, idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. Ἀνέρες τίεσθαι αὐτίκα.

Τιμὴ, ἡς, ἡ, honor, cultus, qui alis exhibetur: vt τιμὴ γὰρ νέων πρὸς τοὺς γέροντας. Plut. in apophthog. Lacon. item honor, dignitas, siue parentum siue magistratus & virorum præstantium. Il. ρ. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Thuc. l. 2. ἐν μὲν φόβῳ τὴν αἰδῶ, ἐν μέσῳ δὲ τὴν τιμὴν. Dicitur ἄγειν & ἔχειν τινὰ τιμῇ, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμὴν nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Arist. pol. l. 3. c. 7. Apud quem lib. 5. cap. 6. εἰ μὴ τιμᾶς ἔχοντες, iidem sunt qui alias εἰ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμᾶσθαι ἀπὸ πολλῶν φαλάντων. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμήεις, εσσα, ὄν, honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Od. ν. & δ'. in accus. pro τιμήεντα dicitur τιμήεσσα. Iliad. σ.

Τίμιος, idem. Herodia. l. 6. Thuc. l. 7. De rebus inanimis quoque dicitur, & idem exp. honore dignus, item pretiosus. Plut. de educ. lib. πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τυχὸν κτῆμα.

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur & nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαδία. Hesych. est μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo, magni æstimo. Il. ζ. ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθανάτοις τιμᾶτε πελασγοτόκοις καὶ θρόνοις. Sic Odyss. ι. θεὸν ὡς τιμῶσι. Æsch. in Ctesiph. πότερον τὸν τιμήσεις ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσεις; Et cum dat. rei qua honoramur aliquem. Plutarch. symp. lib. 1. τὸ μὲν μὴ ἐδρῶν τὴν κρίσιν τὴν δὲ πλείστου ἐποίουν. ¶ Item æstimo. Cum genit. Arimi. τιμᾶν τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præpos. περί. Gregor. Τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accusat. exp. etiam, dignum iudico, frequentius tamen in voce media. Construitur & cum dat. perf. & accusat. rei, sub audito accusat. δίκην. Demost. ὑπ' ὑπολαμβάνω τιμᾶν ἐλάττονος τοῦτο, &c.

Τιμάομαι, honore afficior, in honore & pretio habeo. Plutarc. in polit. præcept. τὸ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν ἀνδρεῖον. ¶ Item æstimor. Xen. in symposi. in voce media idem significat, quod τιμάω honoro. Od. τ. Οἱ δ' ἐμὲ μὲν θεὸν ἄνεῳ θεόν, ὡς τιμῶντο. Et pro τιμάω, æstimo. Xen. præd. 1. μείζονος αὐτὰ τιμῶντο εἰ λαμβάνοντες, pluris æstimant. Cum genit. & accusat. Chrysost. de offic. epist. πολλῶν τῶν ἐμαυτῶν τιμώμενος φιλίαν. in eadem constructione exp. etiam, dignum iudico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμωρίαν ἂν ἐμαυτῷ τῆς ὑπερβολῆς τῆσδε. Cum dat. perf. & accus. rei subaud. accusat. δίκην, apud eundem. ἔστι τὸν μάγειρον σταυρῷ ἂν τιμώμενον, qui coquum cruce mulctandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ, pretium, æstimatio. Euripid. interdum, litis æstimatio mulcta: vnde τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Dem. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem. item τίμημα ὀφλεῖν, apud Æschin. de male gest. leg. pro quo & τίμημα ὑπηρεῖν dicitur, apud Aristoph. in Pluto.

Τιμήσεως, ἡ, honoratio, honoris delatio. item litis æstimatio: vnde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Æsch. in Ctesip.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in consolat. ad Apoll. τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est vt honorari & æstimari debeat. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα æstimatio litis. Dem. in Apho.

Composita ex primum ex Τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor, vel, ignominiis afficio, honorem derogo. Apol. Ἀτίζω Ἀχιλλεῦ ἀνὴρ δ' οὐδ' ὅσσον ἐλάχιστον ἐθέλει ἀτιάσαι. Exponitur etiam negligo, non curo. Il. φ. ἀτίζων τοῦ μὲ ἀτίζων Ἕκτορ.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus. Il. ι. vide & comp. ex τίω punio.

Ἄτιτος, idem Hesyc. Ἀτιτῶν, eidem est ἀδικῶν, qui eum iniuriam inferunt, vi iustitiam ignominia suis sceleribus afficiunt. Ἄτιτος quoque pro ἄτιμος dicitur: vnde apud Eurip. in Ione ἄτιτος φίλων exp. exp. spretus ab amicis. Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Πιεσίω, vehementer honoro & colo. Il. β. ἐξεῖ μὴν σε τίον Δαναοὶ ὡς χύπριοι Ἐδρῆς κρίσεν τε ἰδὲ πλείστοις δ' ἐπέεσσι.

Composita ex Τιμὴ & Τιμάω.

Ἀγλαότιμος, ὁ & ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγαλότιμος. Hesych.

Ἀνάτιμάω, pretium nimis magnum statuo: aut supero cæteros in statuendo pretio. Hesych. Apud Athen. ἀνάτιμᾶν τὰ ὄνια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. Xen. Pæd. 5 Πειράσομαί σε ἀντιτιμᾶν πᾶσι τοῖς καλοῖς. Item ἀντιτιμάω, & ἀντιτιμάομαι, contra æstimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι;

Ἀντίτιμα, & ἀντίτιμος, æstimatio litis quàm reus actoris æstimationi opponit, mulcta quâ reus sibi cõtra actorẽ statuit.

Ἄτιμος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus. Soph.

Ἄτιμα χρήματα, quæ aliquis æstimata accipit: seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀτιμάω, æstimatum do. Demost. Apud Hom. hymno in Merc. Οὐδ' ἀτιμήσω, exp. non ignominia afficiam: vt propter meritum dicatur pro ἀτιμάω.

Ἀτιμάομαι, æstimatum accipio. Hesyc. ἀτιμώσασθαι est pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἀτίμημα, pignus quod dotis loco datur. Hes. & Poll. l. 3.

Ἀτιμόω, describo, censeo.

Ἀτιμῶται, dicuntur ij qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt. Harpocr.

Ἄτιμος, idem cum ἀτίμητος. Il. α. Hesiod. in Theog. Synes. ep. 78. Item cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus. Dem. in Mid. οὐκ μὴν ἐγκαταμένοι τραφεῖν τὸν κακῶς εἶναι ἄτιμον. Vnde ἄτιμα χρήματα, bona ἄτιμον, quæ invadere licebat & rapere, apud eundem.

Ἀτιμία, sine honore. Plat. in ep. Item ignominiosè, cum infamia seu contumelia apud eundem.

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia. Od. ν. Isocr. in Panep. & alibi.

Ἀτιμάω, ignominia afficio, infamia noto. Dem. ἐκβάλλω καὶ ἀτιμῶ τὸν ἐν τῇ πόλει.

Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio. Idem in Mid.

Ἀτιμόω, ignominiosum reddens. Ἀτιμωτικός, ignominia & infamia afficiendo.

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Item, negligo, aspernor. Soph. μὴ τοῦ ἀτίμα δύνας. Exponitur &, indignitate seu contumelia afficio. Xen. τὰς μὲν γὰρ ἀτιμᾶν. Pro eodem Ionicè & poet. dicitur ἀτιμέω. Od. ξ. ὁ ξένος τὸν πάντες ἀτίμεον ἐν μεγάροισιν.

Ἄτιμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Il. ι. Item non æstimatus vel, qui æstimari non solet: vt ἀτίμητος δίκη, apud Dem. in Pantæn.

Ἀτιμήτω, idem cum ἀτιμάω. Odyss. ξ. Νῦν δ' μ' ἀτιμήτωσε κακὴ γρῖ εἵμαθ' ἑηγῆς. Plat. de rep. lib. 2. ἀτιμήτων καὶ ὑπερορᾶν. Exponitur & ignominia afficio, infamia noto. Xen. Pæd. 1. Plat. in apol. Socr.

Ἀτιμαστὸς idem quod ἀτίμωσις.

Ἀτιμεῖν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἐξατιμάω, prorsus & penitus infamia noto.

Προσατιμάω, præterea ignominia afficio.

Βαρυτίμητος, q. d. qui gravis est pretij, pretiosus. Matth. 26.

Βαρυτιμάω, pretium augeo & gravius reddo, solito graviore pretio vendo. Suid. in τιμαλφεῖν.

Βούτιμος, bovis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, æstimo: vnde διατετιμημένον πρᾶγμα, in Pand.

Διατίμησις, æstimatio. Διατιμητικὸς indicatorius, indicandi vim habens, i. rei venali pretium constituendi.

Ἀδιατίμητος (*Dec.*) inæstimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐκτιμάω, valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. ep. 7. ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Arist. œcon. 2.

Ἔντιμος, qui in honore & pretio habetur. Dem. Olynth. 3. Et οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xen. Pæd. 3. & 8. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honesta, honorabilis, honorifica: vt ἔντιμος φιλία, apud eundem Pæd. 3. Et ἔντιμον ποιεῖν τι, magno in honore habere, magni facere, Isocr. in Pan.

Ἐντίμως, honestè, honorificè, in maximo honore. Plat. de leg.

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas. Arist. rhet. lib. 2.

Ἐντιμάομαι, suo pretio æstimo. Poll. lib. 8. & Harpocr.

Ἔντιμος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus salvus est & integer. Thuc. lib. 5. Xen. Hell. 2.

Ἐντιμία, status civis iustus atque integer, quum fama & existimatio alicuius illæsa est, nec vlla infamia notata. Demost. pro cor. Æsch. in Ctesiph. Significat etiam idem quod ἔντιμος, apud Chrysost. de sacerdot.

Ἔντιμος, qui in honorem alicuius sit, ad honorandum aliquem institutus. Soph.

Ἐντιμόω, carius indico, pretium augeo, seu intendo: vnde apud Demost. pro cor. ὅτι ἡ οὗτος ἐντιμόθη πρότερον, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aphob. α. μόνον αὐτὸ κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐνετίμησεν. Cum dativo expon. reprehendo, obiurgo, increpo, interdum &, incenso. Item, interdico addito minis. Isocr. in Panath πολλοὶ τούτοις ἐνετιμήσαντο, Apud eundem ἐνετίμων τοῖς ἡγεμόσι. Et cum accus. apud eundem in Paneg. ὡς ἂν ἐνετιμᾶν ἐστιν οἱ λόγοι αὐτοῖς. Dicitur & ἐνετιμᾶν τι τινὶ, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐνετιμᾶν τοῖς ἀβελίσκοις. Ἐνετιμάω, exp. etiam, gloriãco, celebro. apud Thuc. li. 3. Itidemque apud Herodot. τὴν ἀδελφεὴν Στησιγορίαν δὲ πολλὰ ἐνετιμάων, exp. in honorem Stesigori fratris. vbi ἐνετιμάων Ionicè dicitur pro ἐνετιμάων.

Ἐνετιμάομαι, reprehendor, taxor. Arist. eth. 3. cap. 5. & Xenop. apomn. lib. 1.

Ἐνετίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur. Aristot.

Ἐνετίμησις, reprehensio, increpatio, obiurgatio. Macrob. Satur. lib. 4.

Ἐπιτιμητής, reprehensor, increpator, castigator. Pol. lib. 9.

Ἐπιτιμητικός, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, inculpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλεπιτιμητής, qui libenter obiurget & increpat, ad reprehendendum promtus. Isocr. ad Demon.

Ἔσκτιμος, qui in maximo haberur honore, admodum honorificus. Il. β. ¶ Est & piscis nomen apud Aristot. hist. anim. lib. 5. & Athen. lib. 7.

Θεότιμος, à deo honoratus, vel, divino honore afficiendus, venerandus.

Ἴσοτιμος, qui in pari & æquali est honore. Plut. in Fab. Phil de v. M. lib. 1. Item τὸ ἴσοτιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodia. l. 2.

Ἰσοτιμία, par honor & dignitas seu par conditio & ius. Phil. de v. M. l. 1.

Dec. Ἀνίσοτιμος, qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz.

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exequatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Ὁμότιμος, idem cum ἰσότιμος, qui in pari & eodem habetur honore. Interdum &, eiusdem conditionis. Il. ε. Xen. Pæd. 2. Plutar. in Pab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Παντίμητος ἡ ἱερὰ, munus honoratissimum. Soph.

Πιεσίμηνος, ἡ, ὁ, admodum honoratus: vnde fœm. πιεσιμήνη, apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πολύτιμος, multo honore dignus, vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. lib. 2.

Πολυτίμητος, idem. Aristoph. in Nub. & Luc. in somn.

Πολυτιμήσω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo. Hesych. (quior. Luc.

Πρότιμος, maiore honore & pretio dignus, præstantior, anti-

Προτιμάω, pluris facio, maioris æstimo, præfero, antepono. Plut. in Nom. προτιμῶσι τὸν δεξιοπαίων τῶν βασιλείας. Herodot. προτιμήσας πολλῷ ἐμὲ ξεῖνον ἐθέλειν. multis pecuniis anteponens meum hospitium. ¶ Item rationem habeo, curo. Aristoph. Ἐπὶ τὰ προτιμᾶ γ' οὐδὲν Δημ. ὧν οὐδὲν ἀρέσκομαι.

Προτιμάομαι, pluris fio, anteferor, antepono. Plut. in Nom. τὸν πολεμικὸν δ' ἀνδρείως προτιμᾶσθαι τῶν πολιτικῶν.

Πρότιμησις, ipsa actio pluris æstimãdi & præferẽdi. Thuc. l. 3.

Συντιμάω, pretium augeo, carius indico. Demost. in Dionysod.

Συντίμησις, indicatura, pretium. Reg. lib. 4. c. 12.

Ὑπερίμετρος, pretij magnitudine modum excedens. Aristotel. œconom. 2.

Ὑπερτιμάω, supra modum honoro vel, supra alios honore afficio. Luc. Item nimis magno pretio æstimo.

Ὑπότιμάω, idem cum τιμάω æstimo, indico. Athen. l. 6.

Ὑπότιμάομαι, idem Aristot. in œconom. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, item mihi æstimo contra actorem. Xenop. in apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus & studiosus. Xen. Interdum & ambitiosus, qui nimia honorum cupiditate ducitur: apud Plat. polit. 1. Aristot. eth. 2. cap. 7. Dicitur & generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit, ex eóque honorem sibi parere nititur: vnde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtutis obiurè studens, apud Plat. de leg. Τὸ φιλότιμον, studium honorum. Thuc. lib. 2. Item studium contentionis: cuius scopus est honor & gloria. Synes. ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμον ἦθος, exp. liberales mores.

Φιλοτιμία, studio honoris: vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in Epitaph. Φιλοτιμίας ἔχει πρός τι, ad aliquid honoris & gloriæ studio contenderet: vt apud Xenophontem. Φιλοτιμίας ἔχω πρὸς ἀγαθὸς φαίνεσθαι. Interdum φιλοτιμία exponitur statimve apud Herodian. li. 5. φιλοτιμίας πάσης ἐπὶ θεωρίαις ἔτυχε πολυτελεῖ ἀναθήματι. Significat etiam, magnificè, apud Polyb.

Φιλοτιμία, honoris seu honorum studium. Interdum, ambitio. Herodian. lib. 6. & 3. Significat etiam æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, contentiosa simultas, apud Plut. de fort. Alexand. lib. 1. Xenoph. Pæd. 8. & Philostr. ep. 13. Exponitur & simpliciter, studium, contentio: vt ἐδεῖ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας. apud Plat. in ep. item, cupiditas, libido vt φιλοτιμία πρὸς τὸν καθιέρωσιν, libido consecrandi. Plut. in Public. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas.

Φιλοτιμέομαι, honoris consequendi gratia facio aut annitor ambitiosus & magno studio conor & annitor *more eorum qui honoris causa res suas in aliquam rem.* Xenoph. εἰσὶν οἱ πάνυ ἐν φιλοτιμίᾳ θεῖν φίλῳ τοῦ χρῆσθαι, qui magnopere amico te vti vellent. Et sequente particip. Plat. polit. 1. μὴ φιλοτιμοῦ λίχνον ἐπιεικὲς ἄν τίς τι δοκεῖν). Sequente verò μὴ exponimus honoris mei studio ardens vereor ne: vt apud eundem ep. 7. Item æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocr. in Panegyr. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item efferor, glorior, mihi placeo. idem in Euagor. ὅτι τοῖς ἔργοις τὴν μνήμην φιλοτιμούμενος. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lys. ¶ Significat etiam, munificentia & liberalitate iuciareleo, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, munero, vt apud Theophyl. ἡμῖν χαρίζεσθαι φιλοτιμούμενος ἐκείνῳ τῷ Περίκλεῖ.

Φιλοτίμημα, ατος, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi propriè, in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat & liberalitatem, item ficnor liberale. apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀνταφιλοτιμέομαι, inuicem certo seu contendo. Plut. in Per. item ex aduerso largior, seu munificentia cum alio certo. Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione. Aristot. eth. 4. cap. 7. Exponitur & illiberalis, qui laudem non mereatur: apud Plutarch. in Erot. Syncl. ep. 118. Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere. Theophr.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus. Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio. Item summa cum æmulatione & contentione. Athen.

¶ *Derivata à τίω, punio, ulciscor, item soluo, persoluo.*

Τίμη, idem quod τίσις, punio, &c. vide Τίω. item exigo seu accipio id quod persoluitur & datur. Odyss. 1. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγερόμεθα μὴ δ' ἡμῖν τίμη μέλοι.

Τίσις, ἡ, ὁ, punitio, pœna, vltio. Od. α. Hesiod. in Theogn. Exponitur & persolutio, remuneratio, apud Hom. in Odyss.

Τιμὴ, pœna, mulcta, vltio. Il. α. Τιμὴν ἀπυτίμεν Μενελάῳ, ὅτι τε κεκίοντα πρὸς Τρώων, pœnas à Troianis repetentes. Item census, id quod principi per capita soluitur siue per focos.

Τιμάω, mulcto. Item mulctandum censeo seu pronuntio, condemno, vnde apud Suid. εἰ γὰρ μὴ Ἰμεραῖοι ὑπὲρ φιλίας ἡμῶν τιμῶν πρὸς τὸν δήμοσιον καὶ φυγὰς ζημίᾳ. Significat & censeo, vnde apud Aristot. pol. 6. Τιμῶν τὰς κτήσεις. & passiua signif. apud Polyb. εἰ ὑπὸ τὰς μυρίας τιμωμένοι δραχμάς, qui supra centum millia æris censi fuit.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna. Demosth. item, census. Plat. Aristot. polit. 5. Demosth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem. priori signif. apud Dinarch. posteriori apud Aristot. polit. 5 c. 8.

Τιμητὸς, ἡ, ὸν, idem census. Dem. in Aphob.

Τίνω, & τινύω, seu τίνυμι, idem cum τίω, luo, soluo, pendo, rependo. Il. γ. Εἰ δ' ἄς ἡμῖν τιμὴν Πρίαμος καὶ Πριάμοιο τε παῖδες τίνοιν ἐν θυμῷ Ἀλέξανδρον φιλότητος. Plat. de leg. Τίνειν τὴν βλάβην damnum rependere. Sic μισθὸν τίνειν, mercedem soluere. apud Xen. Et in apostol. can. 84. Τιμωρίαν τιμωρίαν, pœnam luat.

Τίνομαι, punio, pœnas exposco, vlciscor. Hesiod. in Dieb. Ἐρινύας ἀμφιπολεύουσ' Ὅρκον τιτυσκόμενος. punientes eos qui falsum iusiurandum iurarunt. Item luo pendo. idem cum Τίνυμι. Epigr. lib. 2 Ἀκεδίκου λαοῖς ἐνδίκα τιτυσκόμενος, quæ meritò pœnas luis populo.

Τίνυμι, idem cum τίομαι, punio, &c. Hesiod. in Theog. Θαύματα καὶ τίνυντε κακὰ μεγάλ' ἔξοχα ἔργα. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, punior apud Schol. Hesiod. ¶ At Τίνω, pro τείνω, vide in τείνω.

Τίτανες, seu Τιτῆνες: dæmones quidam à Ioue è cœlo sub terram detrusi: sic dicti à Τίνω, seu τίνυμι significante vlciscor, vel pœnas luo, vide schol. Hesiod. & Plut. περὶ ἐμπυρευμάτων.

Τιτανόδης, ἐς, ἡ, ὸν, Titanicus. vt Τιτανόδες ὀδύνη, tortum tumens, more Titanum. Luc.

Τιτανικὸς, ἡ, ὸν, vt Τιτανικὸς ὄχλος, apud Plut. de solert. anim.

Τιτανίς, ἡ, ἴδος, ἡ, Titania, seu Titanica: vt Τιτανὶς γῆ, apud Etym. & Hesych. terra cognominata à Titano, vno ex Titanibus, qui solus contra deos non militauit.

Τίω, punio, vel potius cruciò, dolore afficio, vnde particip. Τιτὼ καὶ τιτυσκόμενοι. Il. 1. Τῶν δ' εἶν ἀγορῇ τιτυσκόμενοι, sedebant tristes. & Od. α. Τιτυσκόμενος ἦτορ, cor de cruciatio & tristi.

Composita.

Ἀντίτιω, vicissim punio seu vlciscor, vicissim pœnas sumo. Item vicissim pœnas luo. Soph.

Ἀντίτισμα, τὸ, idem vicissim punio. Eurip. in Medea.

Ἀντίτισις, ἡ, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus. Hesyc. Pro eo per syncopen dicitur ἄντιος. Il. ω.

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ, ὸν, quem aliquis ἀντίτιται. Et ἀντίτιμα, quæ aliquis loco mulctæ persoluit. Hesych.

Ἀντίτινω, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. Μὴ τὴν ὑπερβασίαν ἀντίτινε πατέρων.

Ἀποτίω, idem cum τίω, punio, &c. vnde Od. ι. Ἀλλ' ἄγε μοῦνον ὄφαιρε ὅπως δόντι ζῶμεν ἀοιδῆς. Xen. anab. lib. 3. ἀλλὰ τούτου μὲν οἱ θεοὶ δοῖεν ἀποτίσαι ζῶντα με ἔργῳ. Phil. de mun. τοῖς καὶ ἀποτιθεῖσιν ἀχρείοις ἀνθρώποις ἀποτίω δόντι εἶναι. Significat & reddo seu reddo quod accepi. Il. ἀ. ἀνὴρ ὀλίγ' ἔτερπε τὸν ἀπτόλεμον δόντι ζῶμεν.

Ἀποτίνω, idem cum τίω, luo, soluo, pendo. Il. γ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις δοτινάμεν λοῦσιν ἔοικε. Plut. in Sol. ἀρχεῖ δ' ἀκριβὴς τῆς ἰσότητος ἑνὶ δ' ἄλλας δοτίνειν εἰς τὸ ὁμοτιμεῖν.

Ἀποτίνυμι, idem cum Τίνυμι. Ἀποτίνυμαι, idem cum Τίνυμαι, pœnas sumo. Il. ω. Πολλὰ δ' ἀποτιτινύσ' πτολεῖ.

Decomp. Ἀνταποτίω, etiamsi rependo. Iosin ant. Epigr.

Ἐναποτίω, periolio in.

Ἄτιτος, ὁ, ἡ, ὸν, impunitus, inultus. Phocyl.

Ἐκτίω & ἐκτίσμαι, idem quod ἀποτίω, punio. Soph. in Aiace. Item luo, soluo: interdum & rependo: vt ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γεγραμμένον, persolutorum litis æstimationem iussam. Demosth. in Tim. Plut. in Sol. ἐξετίσατο τὴν ἀπὸ, pœnas et pependit.

Ἔκτισμα, τὸ, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Dion. Halic. l. 10.

Ἔκτισις, ἡ, persolutio, exolutio, solutio. Aristot. œcon. 1 Plut. in Cim.

Ἐκτισκὸς, ὁ, qui solut: item, exactor, vindex. Basil. in orat. cit.

Ἐξίω, exoluo, pendo, luo. Plut. in Sol. ἐκτίσθαι δραχμὰς ἑξακοσίας. Ἐκτινύω, idem.

Decomp. Ἀνεκτίω, vicissim luo seu pendo. Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repensio. apud Phil. item mulcta. Ἀντεκτίνω, idem cum ἀνεκτίω.

Συνεκτίω, simul soluo, vnà pendo. Συνεκτίνω, idem. Συνεκτινύω, pro iisdem. Plut. in Rom.

Ὑπεκτίνω, soluo vel pendo pro. Cum genit. perf. Luc.

Ἐπιτίμιον, τὸ, mulcta, pœna. Dem. pro cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμάω, vlciscor, punio. Hesych.

Ἐπιτίμημα, idem cum ἐπίτιμον. Poll. l. 8.

Ἐπιτιμήτωρ, punitor, vltor, vindex. Od. ι.

Παλίντιτος, qui rependitur, vicissim punitus. Od. κ.

Πολυτίμητος, multù punitus, multis pœnis exercitus. apud Suid.

Προστιμάω, mulcto. Dem. ὁ νόμος προστιμᾷ ἐπιζῆν τὸν δημόσιον, mulctare eum iubet pecunia reip. dependenda.

Προστίμημα, idem cum ἐπίτιμημα. apud Poll.

Ὑποτιμάω, seu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno. Plut. item censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, mulcta. Exponitur & præterius. apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non census, non æstimatus. Et peculiariter, cui lis æstimata non est. Ἀνυποτιμήτως, sine estimatione, sine litis æstimatione, idèò, sine mulcta. Ioseph. de antiq. Iud.

Τλάω, Τλητὸς, &c. vide in Ταλάω. Τμήγω, τμητὸς, &c. in Τέμνω. Τοῦτο, τόδε, in Ὁ.

TO I, particula est enclitica, quæ aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur interdum ornatus tantum gratia. vt φανερόν τοι, οὕτω τοι γε τοι, ἦ τοι: cum quibus particulis inuenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis solutuncta, aliquando exp. quidem. vt apud Xen. ἐγώ τοι σὲ μὲ δίκαιον νομίζω. equidè te iustum esse iudico. Sic οὔ τοι apud Aristoph. non equidem. Τοι γὰρ aliquando exponitur equidem, vel ego verò: aliquando exp. atque, pitur in qua signif. dicitur sæpe τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι in solutaoratione. καίτοι, quamuis, quanquam. Demosth. καίτοι τὸν ἐν ἀγῶνι ἡμῶν. sic & apud Isocr. & alios. item pro equidem. vt apud Plut. in Cæsare, καὶ τοι καὶ λόγον τινὰ κατ' ἀνθρώπου εἰς τὸ δῆμον: item pro atqui, at, verùm, sed, itaque, proinde. Τοιγαροῦν interdum pro καίτοι, atqui: at, equidem, proinde: interdum, cit ἐμφατικὸν, sicut Græci Latini. item pro vrique & profectò. Plura apud Ind. in comment. Hom. item pro, μὲν, quidem. apud poëtas. item pro certè, sanè, proiectò. item pro videlicet. vide plura in Η supra.

Τοῖσι &c. vide in Ὁ.

-ΤΟΙΧΟΣ ου. ὁ. paries interdum & murus, *lateralis aut transuersarius.* Od. υ. ἐ δ' ἄνδ' ὑψοῦ βάλε τοῖχον, parietem tangebat. Thuc. l. 2. ἀπορρήσσοντες τοὺς τοίχους. Metaphoricè apud Athen. lib. 13 τῆς νῆ ὀνὸς ὑποστρωσάμενος τοῖχον. ¶ In naui latera appellantur τοῖχοι, vt Odyss. μ. Plut. symp. 2. probl. 7. ¶ Alius etiam rebus τοῖχοι tribuuntur à similitudine domus & cuiusuis ædificij: vt poculis apud Athen. lib. 13. quæ alta sunt & rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Euripid. in Troad. ¶ Lãcoræ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Poll. * Quidam & Τοῖχος & τοῖχος ex τέλχω originem habere censent. alijs ex Τόιχος τοῖχος factum esse videtur, ι in ο mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τοιχόω, ῶ. murum facio. Τοιχοῦσθαι, murum fieri vel esse. Plut. aduersus Color.

Composita.

Ἀνατοιχίω, ῶ, modò in hoc, modò in illud nauis latus iactor, vt fit in tempestate. Poll. l. 1.

Ἀνατοιχίζω, circũ parietem ambulare, parietẽ obire. Hesyc.

Ἄτοιχος, qui ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Eurip. in Ione ἄτοιχοι αὐλοὶ σκηνωμάτων dicuntur ambitus tentoriorũ sine parietibus lapideis aut sine muro cõstructi.

Διάτοιχοι, Hesychio sunt οἱ ὄπισθεν τοίχου ὄντες τοῖχοι, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχίω, idem cum ἀνατοιχίω. Poll. ibidem.

Μεσοτοιχία, paries interiectus & medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legimus & μεσοτοίχος: apud Athen. lib. 7.

Ὁμοτοιχος, cominunem habens parietem. vt ὁμότοιχος οἰκία, apud Ilium.

Τόκα pro τότε. Τοκὰς τόκος, &c. vide in Τίκτω.

ΤΟΛΜΑ, ατος, ἡ, audacia. Plerunque in malam partem accepta in vitio ponitur. Thuc. l. 3. Τόλμα μὲν γὰρ ἀλογίᾳ μετὰ ῥώμης φιλοῦσα ἐνομίσθη. Xen. Pæd. l. 1. μανθάνοντες τὴν τόλμαν. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, & in bonam partem capitur, vt apud Hoc. in epist. ad Philipp. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔχων ἐπιτιμῶντα τόλμαν δεινὴν ἔχλιν χρήσθαι.

Τολμήεις, εσσα, εν, audens, audax, intrepidus. Interdum & tolerans, vt Τολμήεις θυμός. Od. ρ.

Τολμητής, ὁ, idem, vel temerarius. Thuc. l. 7. Dem. in epitaph.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè. Thuc. l. 3.

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo. Il. μ. οὐδ' εἰ ἵπποι Τόλμων οὐκ ἀνέδυν, non audebant. Herodian. lib. 1. Τολμῶμεν τε ἅμα καὶ δράσομεν σωφρόνως, audax & promerens. Et cum infinitiuo, Dem. pro cor. καὶ ἐλπίδα εἰς τὰ τοιαῦτα ἀφίεσθαι τολμᾶς; Cum eodem interdum exp. sustineo, vt apud Hoc. Τίς γὰρ ἐνιδεῖν τολμήσει, significat &, sustineo tolero, persero. Eurip. in Hec. Αἳ αἳ τί δῆτα δεῖ κακὸν πάθω ἀεί. Τολμᾶν ἃ μὴ χρὴ τὴν βίᾳ κεκτημένην, sustinet & patitur quæ non decet. Cùm ac. cusat. exp. audeo, vel, patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thucyd. lib. 3. οὐδὲν ἔλαττον τολμᾶν τὰ κατὰ νοῦν τὰ βέλτιστα. Sic & apud eundem l. 4. & Hoc. Exponitur etiam, comminiscor: apud Herodian. lib. 4. Τολμᾶν δὲ τοιοῦτο, tale quid comminiscitur.

Τολμᾶσθαι, dicitur quod summa cum audacia suscipitur & admittitur. vt apud eundem lib. 6. τὰ κατὰ τὴν ἀνοίαν τὰ τῶν βαρβάρων τολμώμενα οὐκ ἔτι ἀνεκτὰ ἡμῖν ἔφασαν, audaciam & insolentiam barbari non amplius tolerandam esse.

Τόλμημα τό, facinus quod quis perpetrare ausus est: ausum. Interdum in bonam partem accipitur, vt apud Thuc. l. 2. Luc. in Harm. & Phil. de v. M. l. 1. Interdum in malam, vt apud Aristophan. in Plut. Τόλμημα ἀνοσιώτατον.

Τολμητής, qui aliquid suscipere & aggredi audet, homo audax. Thucyd. lib. 1.

Τολμητίας, ου, ὁ, idem. apud Suid.

Composita.

Ἀντετολμάω, idem quod τολμάω. audeo. Eurip.

Ἀντιτολμάω, contrà audeo, aduersor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thucyd. lib. 7.

Ἀπότολμος, ὁ & ἡ, inaudax. Et superl. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Lucian.

Ἀποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Æschin. contra Ctesiph. ἀποτολμῶν λέγειν. Exponitur &, facinorosè audeo, apud Lys.

Ἀποτολμᾶσθαι, dicitur quod cum confidentia & audacia suscipitur, vel quasi cõfidente quadã audacia, vnde ἀποτολμηθέν, confidenter seu audacter cœptum, magnum ausum.

Ἀρεότολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens) Martius, bellicosus. Epigram.

Ἄτολμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 1. Plut. de educ. lib. (v. M. l. 1.

Ἀτολμία ἡ timiditas, formido, ignauia. Xen. Hell. 5. Philo de

Ἀτολμάω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

Δορυτολμος, hasta audens. Epigram.

Ἐπιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. epistol. 4. Item instinco, tolero. Odyss. χ. Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει.

Εὐτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus: vt κυνὸς εὐτολμοι, apud Oppian. de venat. lib. 3. & πανοίκτου εὐτολμος, apud Herodian. lib. 7.

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. Plutarch. de Deo Socrat. Phil. de v. M. l. 1. & 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè.

Κατατολμάω, audeo aduersus, cum genit. apud Suid.

Μεγαλότολμος, magnopere audax, immani audacia præditus.

Πανότολμος, seu παντόλμος, omnia audens, audacissimus, prius apud Gregor. posterius apud Eurip. in Supplic.

Παρατολμος, audax, vel, nimium audax temerarius. Plut. in Demetr. & symposi. l. 4. probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo. Nat.

Προτολμάω, prior audeo. Item prius patro.

Προτολμᾶσθαι, prius audere seu patrari. Thucyd. lib. 3. Herodian. lib. 6.

Προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præcit. Exponitur &, prætentare, audendi exemplum dare.

ΤΟΛΥΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa & operi parata. vel pila seu glomus lanarum carptarum & ad nendum paratarum, teste Eustath. Dioscor. lib. 5. cap. 85. Πλεκτοῖς τῆς αἰξίστης συμβαινούσης τῷ σώματι ἱερὰν τολύπαν ἀφομοιοῦσθαι. ¶ Apud Athen. lib. 13. τὴν φραστὴν τολύπαν dicuntur potri in pilæ formam conglobati, seu globus qui ex potris conuolutis fit & ori ingeritur. ¶ Item à Τολύπης sphærico figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eust. & Tryph. apud Athen. lib. 3. ¶ Suidæ est etiam syluestris colocynthus, quomodo accipi putatur Regum l. 4. c. 4.

Τολυπεύω, glomero, conglomero, conglobo. Eustath. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. Item nexo, contexo: vnde δόλοις τολυπεύειν, Odyss. τ. Significat etiam machinor, fabricor, struor, vt Iliad. ω. οὐδ' ἐπόδα τολυπεύσε σεῦ ἕκητι. Καὶ πάθον ἄλγεα, quantos dolores quum ipse machinatus sit & intulerit. Item, conficio, ad finem perduco, vt πόλεμον τολυπεύειν, Od. ξ. Et τολυπεύειν ἀρχαλέας πολέμους. Iliad. ξ. ¶ Exponitur & passiuè, ærumnas patior, labores molestos eramnio. Hesych.

Τολύπευμα, τό, idem cum τολύπη, glomus lanæ, &c. Suid.

Τολυπευτής, qui nouit τολυπεύειν. Hesych.

Ἐκτολυπεύω (comp.) perficio, conficio: Hesiod. in Asp. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεῦσαι.

Τοιμὴν, &c. vide in Τείνω.

ΤΟΝΘΟΡΥΖΩ, & τονθορίζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item mussito, summissè loquor. Aristoph. in Ran. Τοῖς τονθορίζων λαθὼν ἂν πληγὰς λαβὼν Πολλὰς ἀπῆς θυραῖος; Idem in Acharn. Τονθορίζοντες ὑπὸ τοῦ λέβητος ἀφοσιούμεθα.

Τονθορυγμός, ὁ & ἡ, murmur. Apud Hesych. Τονθορυγμός, ἐπὶ φωνῆ.

Ὑποτονθορίζω, (comp.) submurmuro, ὑποψιθυρίζω: Hesych. & Suid. Apud Lucian. cum accusat. ἅμα καὶ τῶν ἐπιτιμώντων ἐκείνῳ ὑποτονθορύζοντες.

Τονιοῦσθαι, &c. vide in Τείνω.

ΤΟΞΟΝ, ου, τό, arcus. Od. φ. Ἔνθα ὁ τόξον ἕκετο παλίντονον. Plut. in lib. an seni cares. resp. Τόξον μὲν γὰρ ὑπεστεμμένον φύσιν ἔχει, ψυχὴ δ' ἀνειμένη. Interdum per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: vt Iliad. Τόξοισι δὲ νεμεσσῶν ἀνδρας ἐναίρω. Interdum & pharetra cum telis & arcu: vt Iliad. φ. Diana dicitur Iunonem fugere & relinquere κατὰ τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: vt Il. ε. Τῶν δ' Φιλοκτήτης ἄριστος τόξον ἐδίδασκε.

Τοξεύω, ἡ, ἐν, ars sagittandi. Il. ι. & Eurip. in Androm.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hell. 4. &c. Fœmin. Τοξότις ἱππότις, epitheton Dianæ apud Luc.

Τοξικός, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus: vt Τοξικὸς κάλαμος, apud Theophrast. histor. plant. lib. 4. cap. 11. Et ἡ τοξικὴ, τέχνη, ars sagittaria, scientia vtendi arcu & sagittis: apud Plutarch. in lib. de frat. char. & alibi. Item Τοξίδες, senestræ à sagittis idcircò dictæ, quòd instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecùs dilatentur. Hieronym. in Ezech. cap. 40.

Τὸ τοξικὸν dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo illinerentur, vt tradit Diosc. lib. 6. c. 20. & Nic. in Alexiph. Schol. tamen Nic. refert, quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam haustum seu potum è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quòd ortum sit ex sanguine Hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide & Plin. l. 26. c. 10. & lib. 26. cap. 8.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, iaculor. Od. χ. Τῷ ἄρ' ὅγ' ἀνὴρ πρῶ ἐς κλῖσιν τοξάζετο. Item sagittis peto seu impetum vt ibidem. Πάντες, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεται.

Τοξεύω, ἡ, ὄνω, idem. Xen. Pæd. l. 1. Τοξεύω ἀκοντίζων καταβαλεῖν, apud eum id. Pæd. 3. Τοξεύειν τὰς ἀκοντίας, in cedis autores tela dirigere. Luc. de calumn. ἐπ' ἐκείνον τοξεύουσι. Interdũ

velut

velut arcu emittere: τοξεύω μολιβδίνας ὑμνους. apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Troad. [illegible] ἐξ τοξεύσω μαντεῖα. Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferior: τοξεύειν τινὰ ἰοῖς, apud eundem. Xen. Pæd. l. 1.

Τοξεύομαι, arcu petor, sagittis ferior, Plut. Symp. 9. τοξευθεὶς ὑπὸ Πάνος.

Τόξευμα, τό, quod arcu emissum est: sagitta, iaculum, apud Diod. loco suprà in τόξευσις indicato. Item ipse ictus seu iactus sagittæ aut teli, in Plut. Alex. Pæd. 1.

Τοξευτὴς, ὁ, arcitenens, sagittarius, apud Arat. & Oppian.

Τοξευτήρ, sagittarius: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξότης, idem quod τοξευτής. II. 4.

Composita.

Ἀγκυλοτόξος, qui curuo seu adunco arcu vtitur, sinatum seu lunatum arcum gerens. II. 8.

Ἀντιτοξεύω, arcu propulso: *sagittas emittere*, item sagitta arceo seu propello. Luc. τὴν ἀκεστρεπόλεμον φεύγων δόρυ τοξεύοντα τὴν λοιμὸν ἰόντος. Significat & sagitta appeto.

Ἀντιτοξεύματα, sagittis appetit: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem πνεῦμα ἀνέμου ἰόντος, ἀντιτοξεύμ. aptè & scitè probatum est & velut arcu emissum.

Ἀργυροτόξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. II. 9. & alibi apud Hom.

Ἄτοξος, arcu & iaculis carens.

Ἀτοξότος, qui sagitta ictus seu percussus non est, item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel traiicio. Et simpliciter, iaculor, telum vibro. Xen.

Ἐκτοξεύω, iaculando seu mittendo exhaurio: vnde apud Herodot. τὸ ὕδωρ ἐξεκτοξεύετο, sagittæ ablumebantur. Metaphoricè, apud Aristoph. in Plut. [illegible] dicitur ἐκτετοξευμένος, i. exhausta & confecta esse. (l. 10. c. 15.

Ἐντοξίς, crena & concauum illud cui imponitur sagitta. Vitru.

Ἐπιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, sagittis peto, arcum dirigo in. II 3. Τοὺς δ' ἐπιτοξάζοντας καρπουμένους τὰς Ἀχαιοί.

Εὐτοξος & εὔτοξος, bonum arcum habens & bonas sagittas: vt εὐτοξος ἀμφότερα.

Εὐτοξία, dexteritas & iaculandi peritia.

Ἱππότοξος, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. Phil. de vita M. l. 1.

Ὁμοιοπ. Ἀμφιτοτοξόται, desultores, sagittarij.

Ἀφεστοτοξόται, idem cum ἱππεῖς τοξόται.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος. Eurip. in Phœn.

Κατατοξεύω, sagitta impeto, sagittam dirigo in, item sagitta traiicio, sagitta confico. Luc. in Hermot. ἐς δ' ἐν τῷ πολεμικῷ κατατοξεύσαι ὁ τῷ μισεῖν ἐστι τὴν ἐπιμέλειαν. Sic & apud Thuc. l. 3. Significat & simpliciter, traiicio, transfigo, confodio: vnde metaph. apud Aristophan. in Nub. ῥηματίοις κατοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύω.

Κλυτότοξος, arcu & iaculis inclytus, arte sagittandi celebris: epitheton Apoll. passim, apud Hom.

Περιτοξεύω, sagittis vndique configo Aristoph.

Σκυτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur.

ΤΟΠΟΣ, ὁ, locus, qui secundum Aristot. phys. l. 4. est τὸ ἀφωρισμένον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας. Æschi. in Ctesiph. οὐδὲ τὴν τρόπον ἀλλὰ τὴν τόπον μόνον μετέλλαξε, non mores, sed locum solum mutauit. Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum seu locis fœminarum, idque frequentius in plurali: vt apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 3. ὅταν δὲ ὑγρὸν ᾖ μὴ τὸν ὁμαλὸν ὁ τόπος ξηρός. Dioscl. l. 1. c. 59. (de oleo sampsuchino) ἐπὶ τῶν ἀφ' ἑστίας τελεμένων τοὺς τόπους. item apud Dialect. & Rhet. τόποι dicuntur sedes & domicilia argumentorum: de quib. Aristot. in top. Suid. & Quintil. lib. 4. c. 10. in oratione vel disputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Isocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δ' ἀνῶ τὸν τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἑτέρων λόγων διατείνῃς.

Τοπικός, q. d. localis: vt τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur. Gal. τὸν κατὰ τόπον. l. 1. c. 1. Et ἡ τοπικὴ τέχνη ars inueniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos & monstrans quomodo ex iis argumenta inueniantur ad quæstionem probabilem confirmandam: vnde τὰ τοπικὰ inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes.

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur &, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, statuo, colloco, q. d. in loco pono: vnde τοπάζει Hesych. exp. ἐλπίζει. ¶ Exponitur &, coniecto, suspicor. Soph. in Erigone ἢ δίκῃ τοπάζομεν ἐλθεῖν ἐλεύθ. Plat. de leg. l. 2. εἰ δ' ἀντοπάζοι δ' εἰ. quòd si coniectura vti oportet. Significat etiam quæro. Troglodytarum lingua, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis: sic dictus ἀπὸ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno studio quæreretur. Plin. tamen l. 6. c. 39. insolam Topazon gemmæ hanc nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à nauigantibus, à τοπάζειν, fuisse denominatam. Eadem gemma neutr. gen. τοπάζιον dicitur in Apoc. c. 23. & Exodi 28. trissyllaba verò voce, τόπαζος seu τοπάζιον, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπάω, idem quod τοπάζω, coniicio coniector, suspicor. Suid.

Τοπεῖον, τό, funis, rudens. Suid. ex Strabone, τὸ πάχος ὃ τῶν ἱλκύων δ' ἐκκρεμόντες τοπεῖοι ἀνδρες. Pro eodem scribitur & τοπίον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiariae: de quibus Plinius l. 16. c. 33.

Composita.

Ἄτοπος, ὁ, ἡ, (q. d. locum non habens, nulli loco conueniens) absurdus, inconueniens, rationi minimè consentaneus. Isocr. in ep. ad Phil. ἀτόπους καὶ λίαν ἀνάντους ἐπιχειρῶν προσάγειν. Plat. ep. 7. ἀτόπῳ καὶ αἰσχρᾷ πάνυ πάθει. Sic λόγοι ἄτοποι apud Athe. l. 2. Exponitur & insolens, inusitatus, nouus: apud Thuc. l. 3. Interdum & ineptus, stultus: vt apud Athen. l. 7. ex comico quodam. Εἰ δ' τὸν ἵππον πάντες ὄν ἱππάριον, ἀνάτοπος καὶ λαῖος ἐν μειγὸς νεανίας.

Ἀτόπως, absurdè, inconuenienter, ineptè. Demosth. Exponitur & incompositè, insolenter.

Ἀτοπία, absurditas, inconuenientia. Isocr. Phil. de mund. item insolentia, inusitata nouitas. Thuc. l. 3. Plut. in Cato.

Ἀτόπημα, factum aut dictum absurdum & inconueniens. Damascen.

Ἀτόπητος, quem coniectura assequi non licet. Hesych.

Ὑπάτοπος, (*Decomp.*) aliquo modo subturdus.

Δύστοπος, vnde δυστοπία, ex quo superl. δυστοπώτατος, expon. difficillimè: item absurdissimè. Suid.

Δυστοπάζω, difficulter coniicio. Hesyc. Δυσόπωστος, onè coniectura assequi difficulter possis: vel δυστόπαστος, ἀπὸ μυθ. apud Eurip. in Suppl. vbi tamen legitur ὁ δυσόπαστος.

Ἐκτόπος, q. d. qui est extra locum, loco suo remotus: vnde ἐκτοπώτατον, apud Suid. & Hesych. exp. ἐξηρημένον. Frequentius idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis. Plut. de solert. an. apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμών, expon. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur &, peregrinus: vt ἄρμα ἔκτοπος, apud Sophocl. in Trachin. [Suid.

Ἐκτόπως, mirum in modum, modo insolito & inusitato, apud

Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος, peregrinus, longè remotus. Soph. in Oedip. Colon. πῶς οὖν ἐκεῖνος ἐκτόπιος εὐδαίμων ἐκεῖ; ex hoc peregrino profectus solo. Vnde ἐκτόπιον ἀνιέναι, amouere & amoliri, è loco ex quo erat, apud eundem in Oedip. tyr. ἐκτόπιον φλόγα πέμπετε.

Ἐκτοπίζω, è loco moueo, summoueo: in I. Maccab. ἐξεκτόπισον ἑαυτούς. Item, neutraliter, discedo è loco in quo etiam peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laert. de Plat. ἐξεκτόπισε τῆς αὐτῆς πόλεως. Plut. in Demetr. τοὺς στρατιώτας τῆς Ἑλλάδος. ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Μεσσήνῃ ἐκτοπίζων. item à se proposita discedo, apud Apud Aristot. rhet. 2.

Ἐκτοπισμός, locorum & hominum alienatio à finitimis populis. Strab. l. 3.

Ἐκτοπιστικός, qui locum mutare solet & relicto domicilio suo aliò se conferre: ἐκτοπιστικὰ ζῷα, apud Aristot.

Ἔντοπος, qui hunc locum colit, indigena: vt ἐντόπιοι θεοί, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur & ἔνιτοπος, teste Poll. l. 3. c. 4.

Ἐντοπίζω, in loco & sede mea me contineo, sedè non moro, apud Suid.

Ἐφεστοπίζω, idem: apud eundem.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, absurdus, inconueniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etym.

Τοπιτοπίω, idem cum τοπάω. Thuc. l. 1.

Κακυποτοπος, [dec.] mala suspicans, apud Suid. κακυποτοπεῖσθαι, mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΑΥΛΙΟΝ, seu τόραυλον, nomen herbæ quæ & selelì Creticum dicitur, de qua Dioscl. l. 3. c. 63.

Τορεύω, &c. vide in Τερεύω.

ΤΟΡΜΗ, vel ὅρμος, modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui alius πλήμνη & χνοῦς. Hesych. ¶ Suidæ & Eust. est meta, item carceres & repagula. Item cursus in hippodromo. Vnde ἐκ ὁρμῆς, apud Hesych. exp. ἐκ τῆς κανονικῆς, extra metam, extra id, quod decet seu conuenit. ¶ Apud Lycophr. ὁρμὴ nominatur etiam orbita seu vestigium rotæ teste Eust.

Ἐκτορμίω, (*comp.*) constituam: cursum extendo, extra metas excurro. ἐκ τῆς καμπύλης δρόμον βαίνω. Eust. ex Pausan.

Τερος, &c. vide in Τερεύω.
Τερεμνὸν in Τέρμα Τέλος in Ὄστος.
Τοτε in Ὅτε. Τῶνδε in Ἐνθάδε.
Τόσσα in Ὅσσα. Et sic de similibus.
Τῶτο in Οὗτος. Τόφρα, in Ὄφρα.
Τραχηλίζω, Τρυφάω in Τρυχόω.

ΤΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, (caper: dictus ἀπὸ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis: aut ἀπὸ τὸ τρέχειν ἐν ἅμμῳ ἐχέν, teste Etym.)

Etym.] Od.ι. Ἐν δ' ἔρσενα λέσχαι θέρουσι. Ἀρσενίς τε τράγος τε βοηθόος ἐστοβόν αὐλῆς. ¶ Sic & dicitur fœtor qui aliàs τράγος. ¶ Ponitur & pro libidine & salacitate: sunt enim hirci animal lascivum & libidinosum: apud Luc. ¶ Hippo epidem. l.6. iuuenes pubescentes & τραγίζοντας appellauit τράγους. Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominantur naues hirci capite insignitæ: teste Poll. l.1. ¶ Messaniorum dialecto capriscus, τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est & piscis nomen, apud Athen. l.8. ¶ Item spongiarum genus quoddam: apud Arist. hist. an. lib.5. cap.16. & Diosc. l.5. c.138. ¶ Numeratur & inter Cerealia: apud Diosc. l.2. c.115. Item inter herbas apud eundem l.4. c.11. Est & pultis genus quod ex tritici semine fit, vt vult Plin. l.18. c.7. & 10. ex olyra autem, vt tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cauitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nexum. Poll. l.2.

Τράγος, ὁ hircinus.

Τραγία, idem: vnde τραγίας, ἡ δορά, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contracte dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus paruulus: aut hœdus: apud Theocrit. idyll.5.

Τραγίας, ου, capræ vtriusque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib.4.

Τράγιον, seu τραγόειον, (vt est apud Hesy.) herba inde dicta, quod solita eius autumno hirci virus olent, teste Diosc. l.4. c.50.

Τραγίας, eadem herba quæ & τράγος, de qua idem eiusdem lib. c.4.

Τραγίζω, hircum referor vel odore vel lascivia: apud Hippo. de iuuenibus. Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in grauem & asperiorem mutant. Arist. hist. an. l.1.

Τραγιστής, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγίω, idem cum τραγίζω, vnde Παιδία νεόσκοντα τραγίει, dicitur, apud Alex. Aphr. probl. l.1. quæst.125 quæ pubertatis annos ingressa mutare vocem incipiunt, hircorum vitus olere, & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vites τραγίαι quæ fructu carentes fronde luxuriant: ducta signif. ab hircorum natura, qui obesiores minus semine abundant, macriores autem magis ad piguendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. lib. 5. cap. 18.

Τραγικός, idem quod τραγῳδικός, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius: vt τραγικοὶ αὐλοί, apud Athen. lib.4. & ἀγῶνα τραγικός. Luc. in Nigr. Item, conueniens tragicis, ligous tragicis: seu qualis in tragœdis fieri solet: vnde τραγικά, grama & tragœdis conuenientia, apud Aristot. de arte poet. Interdum αἱ τραγικαὶ dicitur pro τραγικαὶ πᾶσαι: vt apud eundem ibidem, & in Rhet. Fœm. τραγικὴ, l. φωνῆς, tragica camœna, apud eundem Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita vt tragicos decet. Greg.

Τραγικαίνομαι, tragicè loquor. Schol. Aristoph.

Composita.

Ἀντίτραγος, pars opposita τῷ τραγῷ, in aure. Poll. l.2.

Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, tragica simia. Demosth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l.7.

Ἐφιτραγία ἡ, Veneris cognomen, ex eo impositum ipsi quòd capra quam Thesetus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem & comitem sibi adiungere oraculo Delphico iussus, fortuitò in caprum transfecit. Plut. in Thes.

Ἐφιτραγίαι, pisces esse dicuntur. apud Arist. hist. anim. lib.4.

Ὑποτραγίζω, supra modum oleo hircum. Diosc. l.1. c.6.

Τράμα. Τραυός, &c. vide in Τιτρώσκω.

ΤΡΑΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. *(dicta quasi ἰσοτράπεζα, ἀφ' οὗ τοῖς πόδας τὸ πρῶτον ἰσοῦται τὰς τέσσαρας. Etym. Od. ι. παρὰ θοῇ τράπεζαν Ἀμφιάλοιο πλήσασα. Xen. pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ μετ' ὄψα.] ¶ Interdũ accipitur pro mensa instructa epulis: vt Il. ω. νῶϊν δ' ἀπέλεγον ἐν ὀφθαλμοῖσι τέκοιμι, ἔτι καὶ περίεστο τράπεζα, & apud Thuc. l.1. τράπεζαν Μηδικὴν παρέθετο, mensam Persico more instructam. Sic & sæpe apud Plut. Xen. Athen. ¶ Interdum sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu nummulariorum: vt apud Demost. ὀφεῖν τὴν τράπεζαν ἐθνικὴν ἐπτὰ μνᾶς. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma constans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata. Ctesiph. de catapulta, & Thurneb adoers. l.2. c.5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vetera & mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. l.7. ¶ Scapularum etiam cira dorsum partes latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis latior instar mensuræ ἡ τράπεζα, dicitur. Nic. in Alex. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεανὸν τῶν ὀστῶν. Poll. l.2.

Τραπεζῶν, ῶνος, ὁ, festum quoddam Athenis. Hesych.

Τραπεζῆς, ῆτος, ὁ, mensæ assecla qui inuocatus ad mensam venit: epitheton canis, apud Hom. Il. ι. & χ.

Τραπεζοῖτης, ου, ὁ, idem Suid. & Eust. (Athen. l.6.

Τραπεζίτης, mensarius, nummularius. Plutar. in consolat. ad Apoll.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὁν, ad mensarium pertinens. Hesych.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζίωμα, ατος, τὸ, mensarum confectio: apud Theoph. hist. pl. l.3. c.10.

Τραπεζίον, τὸ, mensula, abaculus. Hesyc.

Τραπεζόω, ῶσω, mensæ imponor: vnde apud Soph. in Tripol.

Ἀπὸ δ' ἄκυρτος ἡ τραπεζοῦ κύλιξ, fundo carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπεζωμα, τὸ, quod supra mensam ponitur: vt fasa. Eust.

Composita.

Δυστράπεζος, qui mensa vtitur male instructa: seu infelix propter mensam. Eurip.

Ἐκτραπεζίτης, ου, ὁ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla. Ἐντραπεζίτις, ιδος, ἡ, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ, qui super mensam est aut super mensa fit: vt ἐπιτραπέζιον ὄδωρ. Luc. in Hermot. Exponitur & mensarum assecla. Hesych.

Ἐπιτραπεζίδιος, idem apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur. Athen. l.14. Et peculiariter, secundæ mensæ apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, vt εὐτράπεζος βίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. l.4. Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur qui bene instructa mensa vtuntur apud eundem l.4.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. Idem ibidem.

Μονοτράπεζος, vnicam mensam habens: vel solus in mensa cibum capiens, apud Eurip. in Iph. Taur. ξένια μονοτράπεζα dicuntur munera hospitalia quæ seorsum ab aliis in mensa Orestii apponebantur. i. hospitalis mensa seorsum apposita.

Ὁμοτράπεζος, qui eadem mensa vtitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

Τρανελίζω, Τραπεῖν, vide in Τρίπω.

Τραπεῖν. vide Τάρβος in Τέρπω.

ΤΡΑΥΛΟΣ, ἡ, ὁ, balbus, blæsus, quasi Alcibiades fuisse dicitur à Plut. vtpote λ pro ρ pronunciatus: vnde irridetur ab Aristoph. in Vesp. Idem Plut. de prud. anima. Φαλλόν τε τὸ κλαυσιστὸν ἢ τὸ κακαῦ καὶ φύσει τραυλὸν καὶ ἀπροσαίτους. Et τραυλὸς fœmina Caliis apud Pollucem. Τραυλὸ μὴ ἔστι, ἀλλ' ἀνεγνωμωμένη.

Τραυλότης, ητος, ἡ balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus fum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. ὡς Ἀλκιβιάδ' ἐστὶ φωνὴ μὰ τραυλίζοντ', Ὀλᾶν. Θεωλὸς τοῦ κεφαλῆ κεῖλακ' ἔχει. Et cum accus. apud eundem in Nub. εἰ δικαιοῦμαι τὸν φωνὴν τραυλίζοντ'.

Τραυλισμός, balbuties: idem quod τραυλότης.

Composita.

Ἡμιτραυλος, ου, ὁ ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλοτραυλος, variè balbutiens. Theocr. in epigr.

Ὑποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

Τραῦμα, &c. vide in Τιτρώσκω. Τραυξεῖται in Τρύζω.

Τραφερός, in Τρέφω. Τραχεῖν. Τραχύς, &c. in Τρόχις.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, ceruix. (*nomen habens ἀφ' οὗ τὸν τραχύτατον, ἰσχῦν τε καὶ τὸ μέρος, aut quasi τραχεῖς ἔλυς ἔχων inquit Orus apud Etym.] Plut. in Alex. δραξάμενος τῶν ὀστέων τῆς κόχλου ἀπὸ τὸ πέτεμα τοῦ ξυροῦ τὸ τράχηλον. Purpurarum etiam & reliquorũ ostreorum superiores partes τράχηλοι dicuntur apud Athen. l.3. ¶ Item κυστίον, vesicæ paruũ os, τράχηλος nominatur, apud Hippoc. ¶ Itẽ apud Athen. l.11. quidam dicit se ἐκ τοῦ κοτύλου bibisse τὸ τράχηλον ἀπεκλασμένου: erat autem κύθων poculi genus. ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nauticis nauli media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur &, vertebra, vertebellum, apud Diosc. l.4. c.13.

Per metaplasmum generis pro τράχηλοι dicitur: & τράχηλα, teste Eust.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia quæ ex truncis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipuè ceruicibus anium, parantur, viliora cæteris: vnde & quilibet nonnulli exp. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collum seu ceruicẽ attollo, superbio, ferocio. Greg. de theol. κατέκαυτο Κύριε παντοκράτορ τὴν τραχηλιῶσαν πόλιν ἐκ τῆς ἐπάρσεως.

Τραχηλίζω, in colum seu ceruicem resupino. Item, obtorqueo collũ, obtorto collo traho, ango, luctator luctatorem: vt apud Suid. κλεισφρᾶς Ῥόδιος πολλὰ κατὰ τὸ τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et pass. apud Plat. τραχηλιζόμενος τὸν βίον διετέλεσεν, tota vita nihil aliud egit, quàm vt collo obtorto traheretur à luctatoribus. Exponitur etiam, ceruicem cædo & ferio: vt & in præcedenti loco quidam accipiunt. Significare etiam dicitur, luctatores ceruicibus manuum complexu mutuo hæ-

rentes atque implicitos separo: vnde apud Plut. in Ant. Τὺς νεανίσκους ἐκτραχηλίζειν, exp. iuuenes luctantes dirimens prosternit. ¶ Est etiam patefacio, aperio: *dulcia metaph. ab iis quorum facies resupinata omnibus oculis exponitur*: vt in ep. ad Hebr. c. 4. Πάντα γὰρ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμός, ceruicis resupinatio vel flexus. Athen. l. 1. Plut. περὶ φιλοστοργ.

Composita.

Ἀποτραχηλίζω, collum frango, strangulo. Suid. ex Eunap.

Γλυκυτράχηλος, dulcem ceruicem seu dulce collum habens.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω, excutio & collum frango. Plut. de discern. adul. ab am. ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὑπόχειρας. Metaph. apud eundem de educ. lib. ἐκτραχηλίζει τὴν νεότητα, perdere iuuentutem. ¶ Exponitur & in superbiam ago, efferor, extollor: apud Hermog. cap. περὶ σεμνότητος, loquentem de sophistarum tumida oratione & insolenter figurata.

Ἐκτραχηλίζομαι, excutior & in collum deuolvor. Aristoph. in Plut. εἰ ἐκείνοις ἐκτραχηλιοῦ ἡ πεσεῖν.

Ἐπιτραχήλιος, qui supra collum est: vt ὀπιτραχήλιος κόσμος, apud Suid. [ὑπτιος, Iliad. λ.

Μακροτράχηλος, longum collum habens: vt μακροτράχηλοι

Περιτραχήλιος, qui collo circundatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, duram & rigidam ceruicem habens: & metaph. pertinax.

Ὑγροτράχηλος, mollem & flexilem ceruicem habens. Aristoph.

Ὑποτραχήλιον, colli pars infra ceruicem & intra scapula aperta. Est & in contractiuis scaporum columnæ ὑποτραχήλιον, apud Vitruu. l. 8. c. 2. & l. 4. c. 1.

ΠΡΑΧΥΣ, ία, ὺ, asper, scaber: interdum &, confragosus, salebrosus: cui opponitur λεῖος, lævis. Arist. (de polypo.) φορεῖται δὲ τραχὺς τὸ λεῖον φεύγων. Herodian. lib. 6. ὄρη τραχύτατα καὶ ἀνήμερα ἐστίν. Item metaph. asper, agrestis. Demosth. Philipp. 1. ὀργὴ ὑμῶν καὶ τραχεῖς ἐστε καὶ δυσκολαίνετε. Τραχύς, asperè. Plerunque in metaph. signif. Hoc. in Nic. Dem. de male gesta leg. Compar. Τραχύτερον, asperius. Luc. in Dem. Superlat. Τραχύτατα, asperrimè. Herodian. l. 7.

Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas: vt Τραχύτης τῆς χώρας. Xen. Pæd. 7. Et Τραχύτης λόγων, oratio grauis auribus audientiæ. Hoc. de Pace.

Τραχύνω, aspero, exaspero, asperum facio. Athen. l. 7.

Τραχύνσις & Τραχυνμός, exasperatio, seu asperitas. Idem, lib. 11.

Τραχυντικός, exasperandi vim habens, exasperans.

Τραχυώδης, idem quod Τραχύς.

Τραχυωμα, idem quod Τραχύτης, seu τραχυνμός. Peculiariter medicis sic dicitur asperitudo palpebræ interna parte, vide Æt. & Gal. περὶ κρ. τοπ. l. 4.

Τραχυωτικὴ κολλύριον, collyriorum certa species, tollendis oculorum asperitatibus efficax. Æt. l. 7.

Τραχύτατος, ὁ, locus asper & salebrosus. (Suid.

Τραχυτὴς, idem quod Τραχύς & Τραχύδης: vt Τραχυτὴς ὁδὸς apud

Τραχὺς, poeticè idem, cum Τραχύς. Iliad. ε. λίθοι μέλανες τραχεῖς τε μέγαντε.

Τραχεῖος, idem quod Τραχύς.

Τραχεῶν, pro Τραχεῖαν. Oppian. de venat. l. 3.

Τραχυλεύς, idem, asper. Epigr. l. 4.

Τραχῶν, ῶνος, ὁ, locus asper & salebrosus. Nic. in Ther. ¶ At Τράχω, asper & salebrosus sum. Idem ibidem. Ἢ ἐν τραχύνοντι πάγῳ ἢ ἀποφάσιν ἔλθοιν. Pin. τέτραχα, asper & scabrosus factus sum: interdum &, asper sum. Dionys. de sit. orb. Il. β. τεφρὴ δ' ἀγρὴ, exp. concio turbis & tumultibus plena erat.

Τράχω, Τραχύνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Ῥάχις, vide in Ῥίκνω.

Composita.

Ἀποτραχυνόω, & ἐκτραχυνόω, idem quod Τραχυνόω, exaspero: apud Suid. & Plut.

Ἐντραχὺς, in quo asperitas est, idem quod τραχύς.

Ὑποτραχὺς, aliquantum asper. Pro quo Ionicè ὑποτρηχὺς, apud Athen. l. 5.

Βάτραχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΤΡΕΪΣ, οἱ & αἱ, tres. Neutr. Τρία, tria. Theocr. id. 27. Τοὶ κ' Αὐτόνοα, χ' ἁμαλοτόρφος Ἀγαμεὶ τρεῖς βιάτας ἐς ὄρος τρεῖς ἀγαγον αὐτοὶ ἐείσαι. Aristoph. ἰχθὺς πιεῖν κεκερμένον τρία καὶ δύο.

Τρίαινα, ἡ, tridens. Interdum est piscatorium instrumentum quo maiores pisces figuntur: vnde & Neptuno tribuitur velut insigne, tanquam piscatorum & maris deo præsidi: vt Ody. ε. Χερσὶ τρίαιναν ἔχων.

Τριαινοφόρος, ὁ, qui tridente vtitur. Hesych.

Τριαινόω, tridente mouco. Apud Aristoph. in Pace, τριαινοῦσ' τῇ δικέλλῃ δεῖ χρῆν τὸν γῆδιον. Hinc comp. ἐκτριαινόω, tridente mouco. Luc. Συντριαινόω, tridente concutio: vel tanquam tridente quasso Eurip. in Here. fur. σφαιρῶν δ' ἐπὶ κρὶν συντριαινώσας πόλιν.

Τριάκατος, trigiuta. Plat. Pro quo poet. Τριακάτος.

Τρίακις, tricies. Plut. in Coriol.

Τριακοστὸς, & poet. τριτοστὸς, trigesimus: vnde τριακοστὴ, ἡμέρα, trigesima pars. Demosth.

Τριακὰς, ἀδος, ἡ, trigesima dies mensis. Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Hesych. Est etiam ciorum tertia pars. Pro eodem poet. dicitur τριτεκάς: vt apud Hesiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè τριηκόσιοι. Herodot.

Τριὰς, ἡ numerus ternarius, ternio.

Τριασμὸς, ternarij numeri ratio.

Τριαστὸς, & Attice τριστὸς, triplex. Exponitur τριστὸς etiam, ternus, trinus. Apud Plat. de leg. τριστὰς πόλεις, expo. ciuitatibus tribus. Sic τρίστοι δῆμοι, tres populi, apud Dem. τριαστὸς, exp. etiam, tertius. Etym.

Τριαστῶς, tripliciter, trifariam. Exponitur &, tertiò, i. tertia vice. Reg. l. 1. c. 20.

Τριαχῇ, ter. Epigr. Τριαχῇ τρισὶ τόποις in locis. Aristot. meteor. lib. 1.

Τριαχῶς, idem, triplex, ternus, in Epigr.

Τριαῖνω, tripliceo. Greg. in Pentecost. τριαίνω, tertiò facio. Regum 3. c. 18. Exponitur &, tres dies maneo. Reg. l. 1. c. 20. Ibidem, τριαίνω ἀκοντίζων τοῖς ἀγκίστροις tres sagittis iaculor.

Τρεῖος, tripliciter, ternio: apud Gregor. item, triens, tertia pars: apud Dem. & Æsch. Peculiariter, tertia pars tribus. Poll. & Suid. Scribitur & τρεῦς apud Etym. item τρεῦς, seu τρεῦτα, (vt est apud Eust.) sacrificium perfectum & omnibus suis numeris absolutum, quod tribus constabat, sue, ariete & hirco. Vide Etym. & Eust.

Τρεῖς, Ionicè dicitur pro τρεῖς, apud Herodot.

Τρίτος, seu τρίτατος, tertius. Plat. in Sympos. Τὸ ἡμῶν τρίτον δ' συμπόσιον; Il. α. μὴ τρίτατον ἄκουε. Fem. Τρίτη sæpe absolutè dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ, apud Aristot. in probl. & Plut. de mus. Interdum pro ἡ τρίτη μοῖρα, tertia pars, triens. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡμέρα Plut. περὶ ἀοργ.

Τρίτως, tertio loco.

Τρισσὸς, interdum idem quod τρίτος: vt τρισσῶν φέγγος, tertia lux, seu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum significat triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die quidpiam accidit: vt Τρισσὸς ἀφικόμην, apud Herodot. & Τρισσὸς πυρετός, apud medicos, apud quos etiam sine adiectione pedis τρισσὸς, intelliguntur febres tertianæ: vt apud Dioscor. l. 2. cap. 72.

Τρισσικὸς, vt Τρισσικὴ περίοδος, apud eundem lib. 2. c. 7. febris tertianæ circuitus.

Τρισσικῶς, more febrium tertianarum: seu alternis & tertio quoque die. Æt. l. 12. c. 37.

Τρισσάζω, tertia febre laboro. Dioscor. l. 4. c. 61.

Τρισσόω, tertiò facio. Cyrill. Dicitur etiam significare, in tres partes diuido.

Τρισσεύω, tertius sum, tertius obtineo. Τρισσεῖα, ἡ, tertia pars, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τρισσὴ, tertia medium pars. Poll. l. 4. c. 23.

Τρὶς, ter. Hesiod. Τρὶς δὲ καὶ τετρακὶς πρόσθεν. In compositione plerunque significat multoties, sæpe, teste Eust. Interdũ, admodum, valde.

Τρισσάκις, itidem ter. Homer.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. Herodot. Od. ξ. ἔτι δὲ τρίχα νυκτὸς ἐόντος, quum esset tertia & vltima noctis pars. Pro eo poetice dicitur τριχῇ, vt Il. β. & γ.

Τριχθάδιος, triplex, trinus. Epigr.

Τριχῇ, tripliciter. Exponitur &, in tres partes.

Τριχῆ, tribus in locis. Exponitur &, tripliciter. Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τριχῶς, idem cum Τριχῇ.

Τριπλόος, ὁ, triplus, triplicatus: vt Τριπλῆ κυρία, triplices fauces. Aristot. hist. anim. l. 5. Τριπλῆ, adverb. tripliciter, triplicatò. Iliad. α.

Τριπλάσιος, triplo maior, seu amplior. Pro eodem dicitur & τριπλασίων. Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo maiorem facio.

Τρίπλαξ, triplex. Il. ε. Vide & in comp. ex πλάξ, in πλατύς.

Τριάζω, f. ξω, vinco, supero: verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: hinc Τριαχθῆναι, ter vinci, apud Suid.

Τρίακτος, deuictus, superabilis.

Τρίγλα, seu Τρίγλη, mullus: piscis sic dictus à trino partu, quoniã teste Aristot. l. 5. an. c. 9. ter anno pacit. Vide & Athen. l. 7.

Τριγλίδιον, ὁ, mullulus. Suid.

Τριγλίζειν, Hesych. καὶ μίμεσθαι. dici scribit de ridentibus.

Τρίναξ, seu Θρίναξ, instrumentum rusticum tridenti simile. Suid. ex Epigr. καὶ τρίναξ ξυλίνας χοῦρας ἀμφιπόνων.

Θρινακὶς & Θρινακία, dicta est Sicilia quòd Τρίναξι similis, teste Steph. & Strab. l. 6. Apud Nican. in Ther. radix thapsi Θρινακὶς dicitur, quòd in Sicilia nascatur, teste eius schol.

Compositarum primùm ex Τρεῖς, Τρὶς, Τρίχα & Τρίτος.

Ἀποτριτόω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo. in Hippiatr. & apud Dioscor. l. 4. c. 140.

Διάτριτος, accessio morbi seu febris tertia die. Gal.

Διατριχᾶ, tripliciter, trifariam. Il. διατριχᾶ κορυθαίολος.

Ἔντριτος, triplex. Legitur apud interpr. ecclesiasticæ Solom. c. 4.

Βάτρ

Ἐπιτρίτος, sesquitertius. Plat. in Tim. Ἐπιτρίς, ter. Dioſc. lib. 5. c. 4.
Εἰκοσιτρίς, viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria. Sic τεσσαρακοντατρία, &c.
Ἡμιτρίτος, ſemitertianus, vt ἡμιτριταῖοι πυρετοί Gal.
Πρότριτος, triduo antè: ſeu tertio antè die. Thuc. l. 2. Syneſ. ep. 4.
Συνάτριες, ſimul tres, terni. Od. α.
Ὑπότριτος, ſubtertius: in muſica. Capell.

Compoſita ex Τρεῖς.

Ἀποτρίτου, idem cum τριτάτου. Poll. & Heſych. Scribitur & διὸ τριάζω.
Ἀτρίακτος, inuictus. Æſchyl. in Choeph.
Πεντατριαζόμενος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

Τρίμω, &c. vide in Τρίω.

ΤΡΕΠΩ. F. ψω, verto, conuerto. Heſiod. in Erg. Ἀντίον ἀλκρανίου αἰεὶ μὲν τρέψασθαι ὁδόν, venta obuerſa facie. Il. ν. Εἰς Τροίαν δ' ἀ πάμπαν ἐτι τρέπον ὄσσε φαεινώ. Syneſ. ep. 60. ἐτρέψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, conuerſiſti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσι, in alios cauſas transferunt. Interdum Τρέπω dicitur pro Τρίπτω εἰς φυγὴν in fugam conuerto. Il. ε. Τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς. Thuc. lib. 5. καὶ μάλιστα τὸ χρήσιμον τρέπω. Interdum exp. mutor vt Od. τ. Τὴν γὰρ Ἀθηναίην νόον ἔτραπε, mentem ei mutauit. Item verto, conſidero, perpendo. Xen. pæd. 5. ἂν δὲ τρέψας καὶ καθαθίσας οὕτω σε φάνῃ, tecum animo verſans & conſiderans.

Τρέπομαι, (paſſ.) vertor, conuertor: vel conuerto me, conuerto gradum, pedem refero. Iliad. ρ. Τῷ τις τοῖ ἴδοι τετραμμένον ἢ ἀναλύοντα. Hic & Θάτερον, obuerto greſſu. Τρέπεσθαί τινα. l. εἰς ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Syneſ. μὴ ἐκείνους ἡμᾶς τοῦ δεῖν θάτερα ἐτραπόμεθα. Item Τρέπομαι, conuerto, i. confero me, relictis aliis negotiis aggredior. Il. ζ. Ἀμφίπολοι δὲ ἕπεσθαι θεοῖς δόμον ἔργα τραπέσθαι. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ἐτράπησαν πρὸς ἡσυχίας ἐρωτήσεις, hoiuſmodi percontationibus vti cœperunt. Interdum conuerto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3 πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετο τρέπεσθαι, vt ad Athenienſes confugeremus. Significat &, conuertor, i. oculos ſeu faciem meam conuerto. Phil. de v. M. l. 1. Τραπόμεθα καὶ τοῦ ἐρήμου, in ſolitudinem facie verſa. Item in fugam vertor fugor. Xen. Hell. 3. ἐτρέποντο οἱ θεραπευταὶ διὰ τὴν παρασκευήν. Item mutor. Il. κ. ἄνεμοι δύο ἐτρέποντο φρένας. Sic Il. φ. τὸ δ' ἐτρέπετο χρὼς. horum color mutabatur. ¶ Item, vergo, ſpecto. Thuc. lib. 2. ἔτεμον τοῦ πρὸς Εὐβοίας τε καὶ Κάδμου τετραμμένου, viam conficiebant ad Andruin ſpectantem. Τρέπομαι (medium) idem quod Τρέπω, in fugam hoſtes verto. Xen. Hell. 1. Plut. in Anton.

Τρωπόμα, Ionicè idem quod Τρέπομαι. Herod.

Τρεπτός, qui verti poteſt. Item qui mutari poteſt, mutabilis. Nazian.

Τροπὴ ἡ, ὁ, conuerſio ſeu verſio. Heſych.

Τροπαὶ, idem, vt Τρεπαὶ ἡλίου. Heſiod. in Erg. & Od. α. Item conuerſio in fugam. Plat. in Cam. τοῦ τροπαίου τῶν Ῥωμαίων ἀποστρέψαντος. Idem ibidem, Τροπαῖον ἐπείνου τοῖς πολεμίοις, in fugam conuertit. Item mutatio: vt Τροπὴ αἷμα ἀέρα, apud eundem in Numa. ¶ Apud Herm. Τροπὴ λέξεως, tranſlatio ſeu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs Τρεπαῖοι πνοαί. Ariſtot. probl. 4. l. 26.

Τροπαῖος, ὁ, is cuius fit conuerſio, ſeu qui conuertitur: vt Πρὸ τροπαίου, quæ & ſine adiectione dicitur τρεπαία, ventus qui flatu conuerſo è mari in terram reuertitur. Ariſtot. l. 26 probl. 5. Τροπαῖος Ζεὺς & Τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic Τροπαῖος ποσειδὼν, apud Pauſan. in Att. Τροπαῖον, vel Τρόπαιον, τό. monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xen. Hell. 7. Thuc. l. 3. Interdum cum genit. vt Τροπαῖον τῆς ἐπιθυμίας, apud eundem l. 6. Plerunque dicitur στῆσαι ſeu ἀνατιθέναι τρόπαιον διὰ τινος: vt Ariſtid. Τρόπαιον ἱστάντες διὰ τῶν θεβαίων.

Τροπικὸς, vt Τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, τρέπει, conuertit & reflectit curſum ſuum. Procl. in ſphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reuerſionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. Τροπικαὶ λέξεις, in quibus eſt Τροπὴ, ſeu quæ figuratæ ſunt & tranſlatæ.

Τροπικῶς, tropicè, metaphoricè, per tropum. ſchol. Ariſtoph.

Τροπίας, ου, ὁ, q. d. vinum verſum: vinum vappa factum. Ariſtoph.

Τροπιάζω, ſolſtitium facio. Gaz de menſib.

Τροπαλίζω idem quod Τρέπω, verto, conuerto.

Τροπαλισμὸς, conuerſio, mutatio. Heſych.

Τροπάω, idem quod Τροπαλίζω. Τροπάομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, conuertor ſeu conuerto me. Il. ω. Τροπάασθε φίλοισι.

Τρωπάω, idem cum Τροπάω. Odyſſ. τ. Ἠ τε θεμεὶ τρωπῶσα χεῖ πολύκοιρα φυσαῖα, ſubinde conuertens & mutans. Τρωπάομαι, idem cum Τροπάομαι. Od. ω.

Τρωπάσκω & τρωπάσκομαι, idem cum Τρωπάω & Τρωπάομαι. Iliad. ο.

Τρωπάω, in fugã verto & vinco: vnde τρωπαίομαι. Suid. exp. νικῶν, ὀνοβάζω. Et τρωπᾶσθαι, τρέπεσθαι μεταβάλλεσθαι. Heſ.

Τρόπος, ου, ὁ. Plut. in vita Hom. eſt, ἡ τῆς λέξεως διαστροφὴ, deflexio in verbis à communi vſu & propria ſignificatione: verborum immutatio. Cic. vide & Quint. l. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Ariſtoph. ἀπλῶς τρόπου. Æſch. μηδ' ἐν τρόπῳ τρεφοίμην nullo modo, haud quaquam. Sic & apud Plat. Thuc. &c. Interdum dicitur τρόπον ſub κῆ: vt apud Dem. ἢ τὸν τὸν τρόπον καὶ τοιούτους τίγχανε. ¶ Item mos, ritus, conſuetudo. Xen. κῆ τὸν Ἑλλήνων τρόπον. Sic Ἀκκαδικὸς τρόπος. Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ὁ τρόπῳ βοσκήματος, more ſeu inſtar pecudis. Luc. κῆ τρόπον, eo quo docet modo, rectè, conuenienter. pro quo dicitur & ἀφὸς τρόπου, apud Plat. de leg. l. 9. δοὺ τρόπου, perperam, inepte, inconuenienter: apud eundem in Crat. & Plut. de educ. l. 1. ¶ Item τρόπος, mores, ingenium, indoles, animus. Thuc. l. 8. διαφέρει πολὺ τοῦτο ὄντας τὸν τρόπον, ingenio & moribus diſſimiles. Mine & φυσὶ τρόπου, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic & paſſim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas: apud Plut. ¶ Item ſtudium, inſtitutum, voluntas.

Τρόπος, locus in contortũ quo remus ſcalmo alligatur. Od. δ.

Τροπόω, loro illo ad ſcalmum alligo. Luc. τὸ κωμῶν ἐκείνῳ τοῦ τρόπου.

Τροπωτὴς ἱμὰς, idem cum τρόπος. Thuc. l. 1.

Τρόπις, ἡ, ſtanubrium remi, à τρέπεσθαι, dictum quoniam inter remigandum vertatur.

Τροπίλις, ſeu τρόπαλλις, faſciculus alliorum, ſeu alliorum manipulus, apud Ariſtoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπεσθαι, ſignificante ἐλκύεσθαι, teſte Suid.

Τρόπις, ἰδος, vel ἰδος, ἡ, carina, ima navis pars. Od. μ. Metaph. pro principio ſumitur vt τρόπις τῆς φιλοσοφίας. Ariſtoph. in Veſp. quoniam τὸ δικάζειν ἡ τρόπις ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας, inquit ſchol.

Τροπίδες, vt τρόπιδες ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas, kryaol. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. l. 1 lib. 7. (poeta)

Τροπίζω carina inſtruo: vnde ναῦς ἐκείνας τοῖς τροπιστηρίοις. Hip.

Τραπελίζω idem quod τροπαλίζω.

Τραπελίζομαι idem quod τροπαλίζομαι, Heſych.

Τραπελὸς, ἡ, ὁ, mutabilis.

Τραπεῖν, vuas calco in lacu. Heſiod. in Aſp. Οἶνον τε τραπεῖν. Od. ε. Ἄλλοι δ' τραπέοντι.

Τραπατὰς, vuarum calcatores. Heſych.

Τραπατὸς, muſtum, vinum. Idem.

Τρέπω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀνατρέπω ſubuerto, euerto, proſternor. Plat. τὸ μὲν εὐξεῖν τοὺς πόλεις τὸ δ' ἀπολλύναι καὶ ἀνατρέπειν. Dem. pro cor. ἐξαίρετα, ἀνατρέψω τὴν τῆς Ἑλλάδος. apud Ariſtoph. in Nub. ἀνατρέψω τοῦτ' ἀντιλογίαν, euertam iſta, i. refutabo.

Ἀνατρέπομαι, euertor, exturbor, proſternor. Plut. in Fab. Max. ἀνατρεπόμενοι dicitur quum id quod in imo eſt, emergit & ſurſum fertur. Ariſt. anim. l. 8. Item ἀνατρέπομαι, pro ἀνατρέπω. Xen. pæd. 7.

Ἀνατρεπτικὸς, ſubuerſorius, euertendi vim habens.

Ἀνατροπὴ, ſubuerſio, euerſio, exturbatio. Greg. Item euerſio i. refutatio. Apud Dioſc. ἀνατροπὴ στομάχου, ſtomachi diſſolutio quum in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεὺς, ἥως, ὁ, ſubuerſor, euerſor. Plut.

Deteriorum. Δυσανάτρεπτος, ſubuerſu vel euerſu difficilis. apud eundem.

Εὐανάτρεπτος, ſubuerſu ſeu euerſu facilis.

Ἀποτρέπω, auerto. Item auoco, reuoco, deterreo, dehortor. Ilia. λ. ἔθνεα αὐτὰρ ἐπὶ τρόπιν ἀνὴρ Ἀθήνων. H. υ. Ἀλλὰ δ' ἐπείσατο θυμὸν ἀποτρέψας μεμαυῖαν. Isocr. in Panegy. οὐ δεῖ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπιστρέφειν τοὺς φρένας. Idem cum genit. ibidem. ἀποτρέπειν τῆς ἁμαρτημάτων, auocare à peccatis.

Ἀποτρέπομαι, auertor, ſeu auerto me, pedem auerto & retrò conuerto. Xen. pæd. 5. ἀφίξεις ἄχρι οὗ ἀσφαλὲς αὐτὸ εἶναι ἀποτρέπεσθαι, gradum reuocauit. Et cum genit. Luc. ἀποτρεπόμενοι τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexiſſent. Et cum πρὸς. Plutarc. in Fab. ἀποστρεφόμενοι πρὸς Γαλάτας, conuertiſſe greſſum in Italiam. ¶ Item auertor, reticio, repudio, repello. Idem ibidem, Γαΐου μὲν ἀπεστρέφετο τὴν δίκην.

Ἀποστρεπτικὸς, auertendi ſeu depellendi vim habens. Luc. Exponitur &, diſſuaſorius, dehortatorius.

Ἀποστροπὴ, auerſionem amolitio, depulſio. Plat. de leg. l. 2. Iſocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item dehortatio, diſſuaſio. Ariſt. rhet. 1. Thuc. l. 3.

Ἀποτρόπαιος, malorum auerſor & depulſor: vt Ζεὺς Ἀποτρόπαιος, apud Luc. & ἀπόλλων Ἀποτρόπαιος. Ariſtoph. in Plut. 115 εἰ ἀποτρόπαιοι, i. δαίμονες, auertuoci & depellentes. Xen. Hell. 2. Interdum Ἀποτρόπαιος, qui ſit malorum auertendorum cauſa: vt ἱερωσύνη ἀποτρόπαιος. Plut. in probl. Hell. Item, auertuncandus auertendus, ideoque horrendus, abominandus. Plato Ἀποτρόπαιόν μοι καὶ δεῖν ἀκούειν τοῦτο.

Ἀποστρεπτίζομαι, auerſor, abominor, peto vt dij auertuncent. Synel. Exponitur etiam placo, expio. in Bibl. Ezech. 16. 22.

Ἀποτροπιάσμα, sacrificium quod fit malorum auertendorum gratia, piaculum, piamen, piamentum. Ἀποτροπισμός, auerruncatio deûm iræ. Exponitur &, auersatio. schol. Soph.

Ἀπόστρωρ, quem alij auersantur, abominãtur & refugiũt: vt ἀποτρόποι φῶτες, apud Soph. in Aiace. Οἱ ξ. Παρ' οἴκοισιν ἀπόστροφοι, exp. separatus & quasi exterminatus: seu auersans vrbem & fugiens. item depulsor mali, auerruncus siue auerruncator. Plat. de leg. l. 9.

Ἀποστρωπάω, idem quod ἀποστρέφω. Ody. π. & φ. Il. σ. & υ.

Ἀποστρωπάομαι, auersor, declino. Phocy. Χρὴ κακοῦργον ἀποστρωπᾶσθαι.

Ἀδιαπόστρεπτος, (dec.) qui difficulter auerti potest & depelli item qui difficulter potest auocari, refractarius.

Διστρέφω, distorqueo, peruerto. Hom. hym. 1. in Merc. Ῥ'ἔπα μαλ' ἰχνία πάντα διστρέψειν ἐν κονίῃσι. item auerto, dissuadendo auoco & abstraho, pudore iniecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέστρεψε φρὰς ὀλίγον τῷ μειράκιον. Exponitur &, confundo, perterreo, ad inopiam consilij redigo.

Διστρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε καὶ τὰς ἀποφάσεις διαστρεπόμενοι. item perturbor, perterreor, ad inopiam consilij redigor. Polyb. τῷ συλλογίσασθαι τὸν ἀποστολὴν διεστρεπόμην. (tio. Polyb. l. 5.

Διστροπή, pudor, confusa facies. item confusio & perturba-

Διάστροφος, ὁ διαστραμμένος, seu qui solet διστρέφεσθαι. Apud Eurip. in Iphig. Aul. διάστροποι φύσεις βροτῶν, expo. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui nũ potest διαστρέφεσθαι, immot.

Ἀδιάστροφος, ita vt nequeat διστρέφεσθαι. Ecclesiast. c. 26.

Συνδιστρέφομαι, vnà erubesco & confundor. Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in seu intrat recipio me intra seu intus. Atheni. hist. an. l. 9.

Ἐστρέφω, auerto, deflecto seu declino, seu detorqueo. Plut. in vita Hom. τὰ πρόγματα μεταφορᾷ καὶ ἐπιστρέφει τῆς συνηθείας, deflectit à communi consuetudine & vsu proprio. Antiph. τοῦ αὐτοῦ μάχεσθαι εἰς ἡμᾶς αὐτὸν ἐπιστρέψαι, detorquere, interdum, cogo vt declinet. Soph. in Oed. tyr. κἀγὼ τ' ἐπιστρέφουσα τ' τροχηλάτου πάλιν δι' ὁδοῦ, cogentem me via cedere.

Ἐστρέπομαι, deflecto & declino à via. Aristopha. in Plut. Οἱ δ' ἐστρέποντο, κἀκ τοῦ ἀκόλουθ' ἐφάνη μ' ἴτι. Plut. in symp. sep. sap. ἀποδιδόμενον ἐπιστρεπόμενον δὲ τῷ τῶν ἐκείνου καθ' ἡσυχίαν. Et cum ac. ul. person. Demosthen. ὥστ' ἐστρέπετό με τοῦ ἀπαντᾶν, obiam mihi factus, continuò se auertit aliò. Significat & auersor, vito, fugio, Plat. in Phileb. item mutor. Et in malam partem, degenero. Chrysost. εἰς ὀλιγωρίαν ἐστρέπετο.

Ἐπιστρέφω, deflectio, declinatio: vt ἐπιστρεφὴ τῶν λέξεων. Plut. in Hom. interdum digressio, diuerticulum: apud eundem sympo. 4. problem. 1. item locus ad quem deflectimus, diuerticulum, diuortium. Aristop. in Ran. ἐπιστροφὰς ἄτων, aliosi per quos aqua à solito meatu diuersa emittuntur. item ἐπιστροφὴ, depravatio vt ἐπιστροφὴ τῆς κρίσεως.

Ἐπιστρωφίας, qui passus est ἐπιστρωφᾶν vt ἐπιστρωφίας οἶνος, vinum in vappam conuertens, seu simpliciter, vappa: quæ & absolutè ἐπιστρωφίας dicitur apud Aristoph.

Ἐπιστροφή, ἡ. ἡ βλεφάρων ἐπιστροφή, morbus quando palpebræ deorsum conuersæ sunt. Aut defio. med. & Actuar.

Ἐπιστρωφῶν, deflexus, digressus seu qui declinat & recedit. Exponitur &, discursaneus.

Ἐπίστολος, inuenustus, illepidus, insciius. item quem auersari & declinare solemus, seu horrendus, auersandus: vt apud Suid. τὸν εἰδ' ἐπιστρόφου καὶ τὸν σχήματι ἀλλοκότου. interdũ exp. monstrosus, vt apud Hermog. περὶ πολιτικῶν λόγων. item actiuè, horrens, auersans: apud eundem Suid.

Decomp. Παρεπιστρέφω, diuerto, deflecto, seduco: Euripid. in Supplic. Μισῶ δ' ὅστις χρηστὰ μὲν ἐπιστέφει λόγῳ. Νοῦσοις καὶ τρώμασι καὶ μαντείαις Παρεπιστρέφοντες ἰσχύει δίκαιον βαίειν. Περιστρέφομαι, deflecto: vel detorqueor. Aristot. de gener. an. libro quarto.

Τριβολεπιστρόφιον. (compositum ἐκ τῆς τριβόλου καὶ ἐπιστρόφου.) apud Aristoph. in Nub. dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαιδεύτα, i. dura, incondita & absurda testa. Suid.

Ὑπιστρέφω, paululum deflector: seu clam auerto. Ὑπεστρέπομαι, paululum declino, paulatim auersor & vito. Plat. in Phædro.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem inijcio: propriè, facio vt præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Homer. τοῦ αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοὺς μνηστῆρας ἀναφέρων τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει. Sic & apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. & in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι, pudore suffundor, reuereor. Plut. ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παρρησιασθῆναι. Sic & Luc. 20. & alibi in N. Test. Significat &, curo, cuiũ habeo: ducta signif. ab iis qui cura & desiderio rei alicuius inter eundũ sibinde se conuertunt & respectãt. Sophoc. Τῷ δοκεῖν ὅτου ἐντρέπῃ τὸν σύμμαχον. Plat. in Phædro ὅτε κόρων λόγχεσιν ὅτε μαστιγίαις ἔτι ἐντρέπῃ. Exp. & mutor, flector. Ody. ο. οὐδ' ἐν ᾧ περ Ἐντρέπῃ φίλον ἦτορ ἀνεψιὸν κλεομήδεια.

Ἐντρεπτικός, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum.

Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysostom. in ep. ad Cor. 1. c. 11.

Ἐντροπή, pudefactio. in 1. ad Cor. c. 15.

Ἐντροπίας οἶνος, idem quod ἐκτροπίας. Hesych. & Suid.

Ἐνροπῶσαι, inducere. Hesy. ἐντροπώδες, calceamenta quædam apud eundem.

Ἐντροπάδιον, alterna manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω, conuerto, vertor: vnde ἐντροπαλιζόμενος, subinde se conuertens, reflectens inter eundum Il. λ. & ρ.

Ἐπιτρέπω, committo, curæ alicuius tradio, demando Od. τ. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ὅπῃ τρέψεν ἐν θυμῷ. Sic & Il. κ. Item committo, i. permitto. Herod. l. 1 ἐπιτρέψαι τῇ Παλλάδι τὴν κρίσιν, vt iudicium de se Pessinuntiæ deæ permitterẽ. Pro quo interdũ sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι, vt Demost. ἐπιτρέψῃ τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorũ. Interdũ cum infinit. Plat. in Apollo. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι πρὸς ἡμᾶς, qui in suitius sæpe subaudiẽdus relinquit: vt apud Xẽ. pæd. 3. Thu. l. 1. & c

Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Il. β.

Ὦ λαοὶ ἐπιτετράφαθε, καὶ τίνα μιμνε. Thuc. l. 1. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπιτετραμμένοι τῶν φυλακῶν, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item mihi permittitur. Luc. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης, ὁ ὡς ἐπιτρεπτὴ τῶν ἐπιτάξων.

Ἐπιτροπή, ipsa actio τοῦ ἐπιτρέψαι, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Dem. in Apatur. Exponitur &, procuratio, tutela.

Ἐπιτρόπαιος, vt ἐπιτρόπαιον ἔχω τῶν βασιλείων, regnum in mea tutela est. (de leg.

Ἐπιτροπικός, ad tutelã pertinens, vt ἐπιτροπικὸς νόμος. Plat.

Ἐπίτροπος, cui cura alicuius rei committitur, curator, procurator, vicarius. Herod. l. 7. καὶ τῶν Λιβύων ἐπίτροπος. Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes moriturj liberorum suorum curam commendãtur, qui eiusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogatitutores. Plutar. in Lyc. & in Cam. Plat. in Charm.

Ἐπιτροπεύω, sum administrator & præfectus, procuro, administro. Herod. ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Item tutor sum, in tutela mea habeo. Plut. in Alcib. ἐπιτροπεύω Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων οἱ Πυθόδωρον προσείποντες καὶ ἡμῖν ἐπιτροπεύειν.

Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικός, peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπεσθαι possumus tanquam homini perito. Xen. in Oecon.

Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτροπάδιον, ex commisso, non sponte. Hesych.

Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω. Apoll. Rhod.

Ἐπιτρόπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω, apud Herodot.

Ἀνεπίτροπος, (*decomp.*) tutoribus carens, apud Suid.

Καταστρέφω, & καταστρέφομαι, in fugam conuerto, fundo, fugo Gregor. (Hesych.

Κατάστροφος, deorsum versus seu conuersus, deorsũ vergens.

Μεταστρέφω, conuerto. Μεταστρέφομαι, conuertor. Il. α. Θάμβησεν δ' Ἀχιλῆος, μετ' ἰστάμενος, αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem rectò conuertit. Item curo, curam habeo. Il. μ. τῷ μεταστρέφομαι οὐδ' ἀλεγίζω.

Μεταστροφή, conuersio, mutatio. Item cura animaduersio.

Μεταστροφος, qui potest conuertit versatilis, mutabilis: vt μεταστροφον ὕδωρ, apud Nonn. Item reuersus, reditus. Epigra. l. 3. apud Hesiod. in Theog. μεταστροφα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt.

Ἀμεταστρόφος, (*Decomp.*) qui verti mutatique nequit.

Παρεστρέφω, diuerto, deflecto à solita & instituta via auerto vel auoco. Thuc. l. 1. παρεστρέψας ἄλλῃ τὸν ὁδοιπορ. Plat. ep. 7. ἵνα δ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρεστρέψαι, ab honestissima vita ad diuersam auocare.

Παρεστρέφομαι, auertor, auocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter digredior. Xen. in œcon. παρεστραμμένος τοῦ λόγου.

Παρεστροφή, deflectio, i. ipsa actio deflectendi aliunde. Plutar. de orac. Pyth. Et euitr, deflexio, digressio. Theodot. hist. eccl. l. 3. τῶν εἰς ἀσέβειαν αὐτὸν παρεστροφῶν ἀποθεμένων.

Παρεστραμμένος, deflexus, auersus. Nonn. & actiuè, auertẽs, auertendi vim habẽs: vt παρέστραμμένον μέλος μέρος. Eur. in Andrò.

Παρεστραμμένως, idem cũ παρεστρέφω. Il. λ. καὶ τὸν θυμὸν καὶ Λύκωλῆς ἀγανοῖς, Λοιβῆς τε παρεστραμμένως ἀπὸ βρωτοῖ, flectunt & ab ira auertunt.

Παρεστρόφαιος, idem. Od. δ. τί με τεῦ παρεστρόφαιον ἐρεείνεις; à recta via adducens: Ionicè pro παρεστραμμένον.

Ἀπαρέστρεπτος, (*Dec.*) non peruersus, deorsus, aut depravatus: vt χείρεσι ἀπαρέστρεπτοι, apud Basil. Ἀπαρέστρεπτος, rectà, nullo diuerticulo.

Περιστρέφω, circumago, item circumactu encito & percello. Luc. ἀλμῶν τε γείσος ἐμπίπτων, ἐλίγκι δὲ οὐ περιστρέψον μὴν τοῦ ναοῦ. Exp. & in errorẽ induco. in Actoch. ἑαυτὸν περιστρέφει σεαυτόν. Et simpliciter, induco, impello, redigo. vt Actor. Ap. c. 26. Πολλάκις γραμμάτων εἰς μανίαν περιστρέφει, ad insaniã redigit. Item verto, *f. in molinis.* Aristid. Πετρωμένα πάθη περιστρέφει τοῖς συμ-

Ἐς συμφορὰς ὅτι βάλτρα. Sumitur & neutraliter pro conuertor. Hesiod. in Theog. αἰεὶ δ' ἕτερον ὦρας.

Περιτροπή, circumactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Vnde ἐκ περιτροπῆς, per vices, seu in orbe. Basi. in Hexaem. hom. 8.

Περίτροπος, idem. Hesych.

Περιτροπάδην, circumagendo. Apoll. Arg. 2.

Περιτροπάω, circumeo, obeo, Hom. hym. 1. in Merc. πολλὰ δ' ἀδίρωτον ἀπειρέσιον φύλ' ἀν' ἄρουραν. Et περιτροπέων ἐνιαυτός apud eundem. Il. β. annus circumiens: seu qui circumagitur. Dicitur autem περιτροπέων, Ionicè pro περιτροπάων.

Decomp. Ἀπερίτροπος, qui non circumertitur, vel qui circumuerti nequit. Hesych. Ἀπείτροπος, idem, vel, non reuertens, irredux. Soph. in El.

Εὐπερίτροπος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur &, subuerti facilis. Luc.

Προτρέπω, q. d. ante me verto, propello: vnde passiuè. Il. α. ὥτε ποτε προτρέψαντο μελαίνων ὄμβρον ἐῶν. Itē cieo, prouoco: vt προτρέψαιν ἔα ὄρα, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item προτρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito & impello, metaphora ab iis qui instigant & cogunt subsistentem vt progrediatur. Herodian. l. 3. προὔτρεψαν εἰς τὴν ἐλήχης, adhortabatur ad redarguendum. Cum ὅτι, Isocrat. in Areop. προτρέπω τοὺς ὅτι τῆς ἀδικίας. Cum πρὸς apud eundem in Nic. & Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item προτρέπομαι, cedo: προτρέπεται δόμον ἄχεα. Hom. cedere dolori.

Προτρεπτικός, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος. Isocr.

Προτροπή, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. rhet. 2. Plut. de laude propr.

Προτροπάδην φεύγειν seu φεύγειν dicuntur qui hostibus tergo vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. ω. Polyb. l. 2. Plat. in symp.

Προτροπάω, idē quod προτρέπω. Exponitur & verto, flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam vuæ calcentur. Athen. l. 1. & 2. Quidam sic nominari volunt, quoniam defluit φοιῖ τρεπόμενος τυτθὸν ἐλιβόμενος τοῖς βότρυσι, tali j simpliciter à προτρέπομαι, cieor, prouocor, vt fit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Προτροπὶς Hesych. est ἀτυχής.

Πρόσρπω, oro, obsecro, vt ad genua procolutus, & adorans. Soph. in Aiace, Τεκοῦσά σ' ὦ Ζεῦ προσρπῶ. Passiua voce vtitur. Plat. de leg. l. 9.

Πρόσρπωσις, supplicatio, preces supplices. Soph. in Oedip. Colon. Item, deuotio detestatio. Æschin. in Ctesiph. Item reatus ob homicidium, & piaculum, labes sceleratę contagionis. Synes. ep. 44. & 58.

Προσρπωτὸς cui supplicamus, seu ad cuius genua supplices procolumur: προσρπωτὸς ἱκέτης. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sopho. in Aiace. Item obnoxius deuotionibus ἢ προσρπωτοῦμαι seu qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cæde manus pollui & adhuc pœnas debet ei quem occidit. Æschin. οὐδὲ προσρπωτός. Exponitur &, qui piaculum importat, ob quem religio obortur. Antiph. in Apolog.

Ὑποτροπή, reuersio, reciprocatio. Galen. in lex. Hipp. ὑποτροπίη, idem. Apoll. Rhod. Argon. 2.

Ὑποτροπιάζω, reuertor, reciproco, recurro. Hippoc. aphor. l. 4.

Ὑποτροπιασμός, idem quod ὑποτροπή, idem ibidem.

Ὑπότρεπτος, reuersus, redux. Il. ζ. Od. υ.

Composita sine prepositione, ac primum ex τρέπω & τρεπτός.

Ἄτρεπτος, qui verti & immutari nequit, immutabilis, immotus, ideoque rigidus, firmus, constans: tam de re animata quàm in anima. Plut. in Alcib. & Luc.

Ἀτρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de v. M. l. 1. Exponitur etiam, rectè, apud Aelian.

Ἐθελότρεπτος, cuius voluntas mutabilis est. Damascen.

Εὐτρέπτος, verti facilis: mutabilis. Aristot.

Εὐτρεπής, ές, ές, paratus: q. d. bene versus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρεστι λαιμὸς ἀτρεπὴς δόρυ. Exponitur etiam, absolutus: item æquus, ἴσος. Hesyc.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo, instruo. Demost. Philip. 1. ἱππαγωγὸς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίζει πολλοῦ.

Εὐτρεπίζομαι idem. Pausan. ἐς πολεμίους εὐτρεπίζοντο. Itē passiuè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπισμός, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. Ἐξευτρεπίζω, idem quod simplex. Eurip. in El. ὧν δόμους δ' ἡμᾶς χρεὼν, Ἐξευτρεπίζειν.

Κατευτρεπίζω, idem: Aristoph.

Παρευτρεπίζω, pro iidē. Eurip. in Iph. Taur. παρευτρεπίζετε τὰν δ' ἐν μέλοντας, ὡς ἐφεστῶσι σφαγῇ.

Παρευτρεπίζω, præparo.

Composita ex τρόπῳ & τρόπος.

Αἰολότροπος, ός, ός, varij præditus moribus, mores subinde mutans. Hesych.

Ἁλίτροπος, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur & iactatur, Phocyl.

Ἀλλοτροπόω, muto, immuto: q. d. aliò conuerto. Hesych.

Ἀλλοιότροπος, idem cum ἀλλότροπος, apud eundem.

Ἀλλοιοτροπόω, exp. variè muto, apud Hippocr.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores sectans, vt ἀρχαιότροπα ἤθη τοῦ δήμου, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοτρόπως, antiquis, moribus, antiqua morū simplicitate.

Ἀρχαιοτροπία, antiqui mores Plut. in Phoc. Exponitur etiam, prisca viuendi forma.

Ἄτροπος, idem quod ἄτρεπτος. Est & nomen vnius Pacarum: sic dicta: quoniam eius mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mund.

Ἀτροπία, ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. Possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτρεπίη, quod exp. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

Δυςτρόπος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Phil. 2. Item qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid.

Δυςτροπία, difficultas morū, seu mores difficiles: apud eundem.

Δυςτρόπως, maligné, morum quadam peruersitate & prauitate. Poll.

Ἑτεροτρόπος, alimodi, diuersus, alius. Epigr.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristotel. ethic. 4. cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοτρόπιον, ὁ, τό, herba solatis: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit λόπ τοῦ συμφοτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῷ ἡλίῳ κλόῃ, quòd folia vua cum Sole circumagat, teste Dioc. l. 4. c. 193. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ deiecta in vas aquæ fulgorē Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solatiū, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, veluto vmbram faciente, vel pinnularquæ vmbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

Ἰδιότροπος, qui proprij cuiusdam & peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio & peculiari. Greg.

Κακότροπος, qui malis est moribus, vel moratus: vel prauus, peruersus, maligns.

Κακοτροπία, mali mores, mores peruersi & prauitas, malignitas, nequitia. Ammon.

Κακοτροπέομαι, malis artibus ago, malitiosè improbéque ago. Polyb. l. 5.

Μονότροπος, vnius modi, simplex. Plut. symp. 4. Μονότροποι dicuntur etiam qui solitariam amant vitam: apud eundem φίλοι φιλοδίλφ. Iud.

Μονοτρόπως, vno tantùm modo & singulari. Ioseph. de capt.

Ὁμοιότροπος, qui similis & eiusdem modi est. Arist. polit. 6. ca. 8. Item qui similibus præditus est moribus, qui eiusdem est ingenij. Thuc. l. 8. & 3.

Ὁμοιοτρόπως, iisdem moribus, seu eodem modo. Philo de mundo.

Ὁμοιοτροπία, similis & idē propè mod°. Itē morū similitudo.

Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος, vt ὁμότροπα ἤθη: apud Plat. Exponitur etiam, consentaneus.

Παλίντροπος, retrò conuertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reuersus, redux.

Παλιντροπάομαι, idem quod Πάλιν τρέπομαι, retrò se conuertere. Eust.

Πολύτροπος, cuius multi sunt modi multiplex, varius: vt πολύτροποι συμφοραί, apud Thucy. l. 2. Πολύτροπος homo cuius ingenium velut in varias partes vertitur, versutus, versatilis ingenij. Odyss. α. & alibi apud Hom. Est autem compositum ex τροπή, non ex τρόπος, teste Eust.

Πολυτρόπως, multis modis, seu multimodè, multifariam, variè. Ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτροπία, multiplex & versatile ingenium, versutia.

Τοιοτότροπος, huiusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex nom. ἄτρωπος, vel ex Ionico thematē τράπω pro τρέπω: itidem sine prepositione.

Ἀτράπελος, idem quod ἀστράπελος, schol. Soph.

Ἀτραπὸς sine ἀτραπιτὸς, ῶ, ὁ, & poetica metathesi ἀστραπὸς sine ἀστραπιτὸς, via trita, non habens diuerticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι, teste Hesych. Latcallis, semita, trames, prius apud Aristop. in Ran. Herod. l. 8. Posteriora tria, apud Hom. leguntur. Od. ν. Il. ν. & ε. ¶ Ἀτραπὸς dicitur etiā vinū quod sponte fluit vua nōdū calcata, teste Etym.

Ἀτραπίζω, viam carpere, iter facere. Hesych.

Δυςτράπελος, morosus, qui difficulter mouetur & flecti potest, cuius animus placari & mutari nequit. Soph. in Aiace.

Δυςτραπελία, peruersitas & malignitas morū, improbi & maligni mores. Item molestia aliquid ægrè efficiendi, quum quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυςτραπέλως, implacidè, contumaciter. Item concinnè, inconditè. Xen.

Εὐτράπελος, lepidus, scitus: elegans, venustus, vrbanus quasi εὔτροπος seu εὔκινητος. Isocr. in Areop. Aristot. eth. 27. c. 7.

Εὐτραπελία, facetiæ, festiuitas, vrbanitas, lepor. Accipitur & in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate & dicterijs quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

Εὐτρα-

Ἐνηρκωλεύσαμεν, sum τὸν ἐρκωλεῦν. Chrys. comm. in epist. ad Ephes. c. 6.

ΤΡΕΦΩ. F. θρέψω. (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω, præcedente τρέπω, quod & in aliis temporibus observatur quæ sine φ efferuntur) alo, nutrio, educo. Il. v. Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ὁτὶ τυτθὸν ἐόντα. Il. π. Τὸν δ' ὁ γέρων θυλὰς τὸ τρέφεν ἐν δ' ἀτίταλλεν. Xen. Pæd. 1. τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας. Apud Hom. Il. ψ. de nutritione comæ, ξανθὴν ἀτειρεῖ χρίεν τῆλυγε Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω & ἴσχω ponitur, teste eius schol. vt in Oedip. Colon. ὃ τι πόλις τὸν τρέφει ἄφιλον, quod & ciuitas inuisum habet. Sic in Aiace & alibi. ¶ Significat etiã πάχυνω.

¶ *Derivata à τρέφω, alo, nutrio.*

Τρέφομαι, alor, nutrior, educor. Iliad. ψ. ὡς ἐτραφόμεθα ὁν ἡμετέρῃσι δόμοισι. Xenoph. Pæd. 8. ἀρκεῖ καὶ μία τέχνη τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, & vnica ars cuique sufficit ad alendum se & victum sibi parandum. Isocr. in ep. ad Philip. ἀνθρώπους βαρβάρους καὶ κακῶς τεθραμμένους, male educati.

Θρέμμα, τὸ, alumnus, omne illud quod nutritur, alitur & educatur, Plato de leg. δύσκολον τὸ θρέμμα ἀνθρωπος. Soph. in Electra, Ὦ θρέμμ' ἀναξίας. Athen. l. 9. de animantibus aliis & bestiis dixit.

Θρέψις, ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Θρεπτήρ, ἥρος ὁ, nutritor seu alitor. Nonn. Θρέπτειρα, ἡ, nutrix, altrix. Eurip. in Troad. pro quo per syncopen dicitur θρέπτειρα.

Θρεπτήριος, ία, ὁ, qui ali & nutriri solet: vt θρεπτήριος πλόκαμος, apud Æsch. Item ad alendum idoneus. Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item nutritionis & alituræ præmia. Hesiod. in Erg. Pro eodem per syncopen dicitur & θρέπτρα apud Hom. Ilia. φ. θρέπτα, apud Eust.

Θρεπτικός, aptus ad nutriendũ & alendũ, alendi & nutriendi si præditus: vt θρεπτικὴ δύναμις, apud Aristot. eth. 1. c. 7.

Θρεπτός, altus, nutritus: seu qui alitur & nutritur. Poll. lib. 7. cap. 3.

Τρόφιον, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. Soph.

Τροφὸς, ὁ, alitor, nutritor. Plato in pol. αὐτὸν νομίζω καὶ τροφὸν ἀγαθὸν ἀνθρώπινος φύσιν. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς altrix & nutrix infantis, apud Hom. Soph. Plat. Plut. Metaphorice Isoc. in Panegy. Athenas τῶν τῶν ἄλλων τροφὸν dixit: & Plato in Polit. γῆν τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ sunt etiã θρέμματα. Hesych.

Τροφή, ἡς, ἡ, altura, nutritio, educatio. Sophoc. & Eurip. Item nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1. τροφὴν τὴν γηροτρόφον παρεχόν. Sic & apud Isocrat. Demosthen. Plutarch. &c. Item ipse pastus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαί, adolescentes. Sophoc.

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippocr. exp. nutritus, crassus, pinguis. Item alumnus. Eust. ex Herodoto & Oppian.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: τὰς τροφίας ἵππους, qui domi nutriuntur. Aristot. hist. an. l. 8.

Τρόφιμος, alimentũ præbens, alens, vt τρόφιμον γάλα. Dioscor. lib. 2. c. 75. Sic Theophr. de caus. plant. lib. 6. τὸ ἡμῖν ἄτροφον ἀλλοις ζῶοις τρόφιμον. Item herus qui famulitium alit. Poll. l. 3 c. 9 Item alumnus, is quem domi nostræ alimus. Oppia & Aristid. τρόφιμος, ἡ, mater, domina: ex Epigr. & Poll. lib. 3 c. 9.

Τροφοῦς, οῦς, ὁ, idem quod τρόφις, bene altus & nutritus. Hesych.

Τροφώδης, ὁ, ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentum suggerens, Aristot. in probl.

Τροφόω, idem cũ τρέφω, significante αὔξω. Od. γ. Κύματα τε τροφόωντα, fluctus augebantur: vbi tamen legitur & τροφέοντα.

Τροφεύω, itidem nutrio, &c.

Τροφεύς, έως, ὁ, alitor, nutritor. Plato de leg. Plut. in Alex.

Τροφεῖον, τὸ, merces seu præmium nutritionis & educationis. Isocr. in Archid.

Τραφερός, ά, ὁ, aridus, siccus. Tam de mari dicitur quàm de terra, quòd vtraque pars animalia nutriat: teste Eust.

Βροφῶν, ὅρφῶν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio vt angescat & in maiorem molem assurgat. Interdum medici ἀνατρέφουν, ægrotos dicuntur, quum is certam victus rationem præscribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flamma, quum inquit, ἀνατραφείσης ὑπὸ τῆς πυκνῆς φλογὸς καὶ κύκλῳ περιπεμπόμενος.

Ἀναθρέμμα, idem quod θρέμμα. Theoc. Idyl. 24.

Ἀναθρεψίστεως, ἡ, q. d. renutritio: restauratio, reparatio, refectio. Hippoc. in aphor.

Ἀναθρεπτός, ἡ, ὁ, alumnus. Appian.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio. Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.

Ἐπανατρέφω, (Med.) cibo & alimento reparo, reficio. Hipp. l. 2. aphor.

Προσανατρέφω, insuper alo, seu insuper nutrio, vt ex morbo assurgat: apud Cic. ep. ad Att. l. 6.

Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alim. cuta reddo. Xen. pæd. 8. ἀντιτρέφειν ἐκείνοις ἐξῆν.

Ἀπότροφος, ὁ, ἡ, qui procul à parentibus suis alitus & educatus fuit. Plut. de iol. an. Synes. ep. 67.

Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio, apud eundem Synes. Διὸ ἀρτοποιὰς τῶν οἰκίαν διατρέφει.

Ἐκτρέφω, idem quod ἀνατρέφω, seu à primis vsque annis enutrio, Aristoph. Δίκαιον ἐκτρέφαντες με. Et in media voce apud Hesiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐκτρέφεσθαι ἀεὶ plantis alendis & enutriendis vt excrescant est optima.

Ἐκτροφὴ, enutritio, educatio. ¶ Exponitur & enutriendæ prolis rario.

Dec. Ἀντιτρέφω, vicissim enuttitio, educo: vnde apud Arist. hist. an. lib. 9. φασὶ γὰρ καὶ τὰς μύρμηκας ἀντιτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γερόντων.

Συντρέφω, simul enuntio & educo: vnde apud Euripid. in Iphig. Taur. συντρέφεις ἐμοί, vnà mecum nutritus & educatus.

Ἐντρέφω, & poet. ἐνιτρέφω, alo seu nutrio in: vnde in Epigr. ἐνθεν τὴν τροφὴν βίοτον & apud Herodian. lib. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἕξεσι ἐντεθραμμένοι, longo tempore inter principalem potentiam enutriti.

Ἔντροφος, innutritus: vt ἔντροφος ὕλη, apud Apol. Rhod. Et ἔντροφος αἰγιαλῶν. in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo superi seu alendo & nutriendo superinduco: vt σάρξ apud medicos dicitur ὑπερτρεφοῦσα.

Μεταθρέφω, alo & educo inter: vnde pass. apud Apollon. Arg. 1. Κυρήτεσι μετεθρέφετ' Ἰδαῖοισι, inter Idæos Curetes educabatur.

Παρατρέφω, alo & educo iuxta, nutrio præter. Plut. de non fœner. οὐ θρέψοντος ἡ οἰκουσία σωμάτων ἀλλὰ δύναμιν ἐπιτιθεῖσα τρέφει, &c. Exponitur & in transeuntu educo.

Παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur qui miserè alunturDicitur & de iis qui apud aliquem aluntur: apud Synes. epist. 140.

Συντρέφω, idem quod συνεκτρέφω, simul nutrio & educo. Plu. de soler. an. (loquens de luscinis) ἀλλ' ἀεικοῖ γὰρ αἱ συνεκτρεφόμεναι ἐμανθάνουσιν.

Σύντροφος, qui simul nutritus & educatus est & (ex consequenti) contubernalis sodalis. Xen. Plut. symp. 9. Metaphoricè apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιοῦν τοῖς τοιούτοις ὀφθείσας τὰς ψυχὰς, innutriens & infuefaciens. Sic σύντροφος τῇ ἁπλότητι simplicitati assuefactus. Greg.

Συνεκτρέφω, communis educatio, nutritionis communitas, conuictus, sodalitium in Epigr. J. Maas. 5. 32.

Συνεκτρέφω simul alor & educor.

Ὑποτρέφω, clam alo, latenter nutrio. Gal.

Composita sine præpos. ac primum in τροφὸς ante τροφὴ desinentia.

Ἁλιτροφὴς, ὁ, ἡ, qui ex mari alitur, i. vel esu piscium marinorum vel eorum piscatu. Nonn.

Ἀνεμοτροφὴς & ἀνεμοτραφὴς, à vento nutritus à vento auctus & corroboratus: vt ἀνεμοτροφὴς ἔγχος, hasta corroborata à vento antequam ex arbore abscideretur. Iliad. λ. Sic Iliad. ο. ἀνεμοτροφὴς κῦμα, fluctus alimentum à vento sumens & intretenentum.

Ἁπαλοτροφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Ilia. φ. ἁπαλοτροφὴς σίαλος à quibusdam exp. porcus saginatus.

Βυθοτροφὴς, in profundo nutritus. In lib. Maccab. Βυθοτροφὴς κῆτος, exp. in profundo vtero nutriens.

Διοτροφὴς, à Ioue nutritus, Iouis alumnus: epitheton regum, apud Hom. vel quòd à Ioue ducant originem, vel quòd à eo regũ fiat adepti.

Ἐαροτροφὴς, verè nutritus. Apud Mosch. idyl. 2. χλωρῆς dicuntur ἐαροτροφεῖς, quia verno tempore herbis & floribus quasi alũtur.

Εὐτροφὴς, bene nutritus, bene saginatus: vt αἰγὸς Εὐτροφέος, Od. ψ. ξ.

Ζαθροφὴς, admodum bene nutritus & saginatus, pinguis, præpinguis: vt Ταύρων ζαθροφῶν Il. υ. & Od. δ. φῶκας ζαθροφέας.

Κηρεκτροφὴς, qui vna cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miserias, & illis est obnoxius. Hesiod. in Erg. (in Heracl.

Νεοτροφὴς, super seu recens nutritus: vt κόροι νεοτροφεῖς, apud Eurip.

Οἰκοτροφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρεστροφὴς, in monte nutritus. Apol. Arg. 2.

Πεδοτροφὴς, in solo nutritus, seu in terra. Apud Nonn. πεδοτροφὲς ὕδωρ aqua quæ nutrita est in terra, i. è terra scaturiens, tanquam ex nutrice sua.

Σκιατροφὴς, qui in vmbra seu vita vmbratili educatus est.

Σκιατροφία, idem quod σκιατροφία, apud Plut.

Σκιατροφοῦμαι, in vmbra nutrior, seu educor, vmbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm de hominibus, apud Xenoph. & Plut. de lib. educ. Dicitur & ἐσκιατροφοῦμαι pro ἐσκιατροφούμεθα, in vita vmbratili educatus apud Plat. de republ. l. 8.

Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus. Od. ε.

Composita ex θρέμμα itidem sine propositione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, vitam alens & sustentans: alnus. Aristop. in Nub. ἀθῆρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων.

Πολυθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora. Πολυθρέμμαστος, idem. Ioseph. in antiq. Iud.

Ὑδραθρέμμων, in aqua nutritus & alitus, aquatilis seu aquaticus: vt ὑδραθρέμμονες ἰχθύς. apud Plut. ex Empedocle.

Χιονοθρέμμων, qui niue nutritur, & alitur: vt χιονοθρέμμονες σκοπαί, apud Eurip. in Helen.

Composita ex θρεπτὸς itidem sine propos.

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ, ἡ, altus & enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus: vt ἑλεόθρεπτον σέλινον. apud Hom. in Bacch.

Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Οὐρεσίθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub.

Composita ex πρατ. τὸ τρόφιμα itidem sine propos.

Ἀγελαγωγία, q. d. gregaria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plato in polit.

Ἀγελαγωγική, ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idem ibidem.

Ἀναγκοτροφία, ἡ, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessariò corpus bene curo. Esponitur etiam, necessariis vescor. Epictet. cap. 35.

Ἀρμαθροφία, cutules equos alo. Laert. in Polemone.

Ἀρμαποτροφία, curulium equorum nutritio. Xen.

Ἀρτοτροφία, pane alo. Poll.

Ἀσπιδοτροφος, ου, ὁ, ἡ, qui aspidibus vescitur. Gal.

Ἄτρος, qui non alitur & nutritur: vel qui ex alimento quod assumit, non augescit nec habilior fit. Plin. l. 28. c. 9. De re dictum quæ in cibo potúque sumitur, exp. non alens, nullum alimentum suppeditans, cui opponitur πολύτροφος & τρόφιμος. Ath. l. 7. Theoph. de caus. pl. l. 6. c. 4. & 14.

Ἀτροφία, ἡ, non ali seu nutriri, ex alimento seu nutrimento nullum sentire incrementum corporis & virium. Gal. de caus. symptom.

Ἀτροφίω, non nutriorte nutrimẽtis alimentisq; nullum corporis virium q; incrementum sumo. Aristot. de mun. & Theop. vel desunt mihi quibus alar & nutriar: vt apud Phil. de mun. ἀτροφοῦσι γὰρ τὸ πῦρ αὐτίκα σβέσαντες.

Βοτρόφος, ου, ὁ, qui boues alit & pascit, bubulcus. Βοτρόφος, idem.

Γαλακτοτροφία, lacte alo.

Γηροτρόφος, senectutis alitor. Eur. in Alcest.

Γηροτρόφησις, actio illa alendi: apud Plut.

Γηροτρόφειον, locus in quo illud fit.

Γηροτροφία, in senectute alo. Isocr.

Ἀναγηροτροφῶ, (dec.) vicissim alo in senectute: ex Lesbonacte. Inueniuntur hæc scripta etiam per ω.

Δονακοτρόφος, arundines alens: vt Εὐρώτα δονακοτρόφου, apud Eurip. in Iph. Aul.

Δύσροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutricatur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελυοτρόφος, vel ἰγχελεοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet viuarium vbi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Aristot.

Ἐλεοτρόφος, idem quod ἑλεόθρεπτος. apud Athen. l. 7.

Ἐρωτοτρόφος, nutrix, i. mater amoris: Veneris epith.

Εὐτρόφος, qui bene altus seu nutritus est: ideóque pinguis, plenus. Diocle. l. 4. Item actiuè probè nutriens, copiosum sub ministrans alimentum. apud eundem l. 1. c. 79.

Εὐτρόφιω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio.

Εὐτροφιομαι, idem. Theoph. de caus. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio seu alitura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui iugum seu par iumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum ad certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζευγοτροφεῖν, dicebatur qui equos illos alebant.

Καταζευγοτροφεῖν, (dec.) in alendis equis consumere: Isæus.

Ζωοτρόφος, animal nutriens. Hesych.

Ζωοτροφία, animal nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plato in polit.

Ζωοτροφικος, ad nutritionẽ animalium pertinens. Idẽ ibidẽ.

Θηροτρόφος, feras nutriens. At θηρότροφος, qui feris vescitur, qui bellutis se alit: vt θηροτρόφου δράκοντος, apud Eur. in Phœn.

Θηριοτρόφος, idem cum θηρότροφος, peculiariter, qui serpẽtibus vescitur. Gal. ad Glauc. l. 2. At θηριοτρόφος, idem cum θηροτρόφος.

Θηριοτροφεῖον, locus vbi bellutæ alunturi leporarium, i. (vt Varro apud Gellium exp.) omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia quæ pascuntur.

Ἰδιότροφος, qui seorsim alitur & pascitur: vel qui peculiaribus sibi nutrimentis vtitur.

Ἱππότροφος, equorum nutritor seu nutrix: vt ἱππότροφος Θήβη, apud Moschi. in Megara. Peculiariter sic dicebatur, qui curules equos alebat: vt apud Dem. pro cor.

Ἱππολοφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱπποτροφία, equos nutrio, equos alo. Diosc. l. 4. c. 15. Athen. l. 12. Dicebantur specialiter ἱππότροφοι qui curules equos alebant, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καταθεπποτροφῶ, alendis equis consumo. Hesych.

Τετρεπτοτρόφος, qui quadriuges alit equos, quadrigarius.

Τετρεπτοτροφῶ, quadrigas, i. quadriuges equos alo. Herodot. in Eracone.

Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit: piscinarius. Item (de loco aliquo dictum) piscosus. Hes.

Ἰχθυοτροφικός, qui piscibus alendis delectatur. in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον, piscũ viuariũ, locus vbi pisces aluuntur. Athen.

Κακοτρόφος, male nutriens. [l. 12.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala alitura, seu malè nutriri, malè nutritum esse.

Κακοτροφῶ, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theoph. de caus. plant. l. 5.

Καρποτρόφος, frugibus nutritus & altus: vt καρποτρόφοις νεανίαις, apud Eur. in Ione.

Καροτρόφος, (q. d. mortem nutricns & velut in sinu fouens) lethifer, mortifer. Nicand. in Ther. Item ceram alens in Epigr. à nomine κηρός.

Κοινοτροφική, sc. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem. Plato in polit.

Κομοτροφία, comam nutrio. Strab.

Κουροτρόφος, iuuenum seu iuuenculorum nutritor. Hom. Od. 5. Hesiod. in Erg. Plut. in probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, iumentorum pastor, seu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi iumenta seu pecora. Plut.

Κτηνοτροφῶ, iumenta pasco, sum pastor iumentorũ. Phil. de [vita M. l. 1.

Λαγωτροφία, lepores alo. Eust.

Λαγωτροφεῖον, viuarium in quo lepores aluntur. Colum. l. 1.

Λαοτρόφος, populum alens seu nutricns. Λαότροφος, qui à populo alitur seu nutritur.

Λωτοτρόφος, lotum alens & nutriens, lotum producens: epitheton prati, apud Eur. in Phœn.

Μεθυστρόφος, alens vinum.

Μελικοτρόφος, apes nutricens: epitheton insulæ Salaminis, apud Eur. in Troad.

Μηλοτρόφος, ouium nutritor, qui oues alit. Nonn.

Μονοτροφῶ, vno pastu vtor. Strabo.

Μονοτροφία, nutritio vnius animalis. Plato in polit.

Νεοσσοτροφεῖον, locus vbi pulli aluntur: aniarium. Col. l. 8. c. 15.

Νεοσσοτροφία, pullos alo: vnde in eraph. νεοσσοτροφεῖσθαι, aliquis dicitur, i. à pueritia educati velut pullus, vel velut pullus ali & nutriri. Aristoph. in Nub.

Νοσοτροφία, morbi nutrimentum: quis morbum curando corpore producit: aut longus morbus. Plat. de repub. 3. & 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτροφῶ, externos milites alo: vel externos milites mercede conduco. Isoc.

Ξηροτροφικός, qui in sicco ali solet. Plat. in polit.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμότροφος, simul nutritus & educatus: conuictor, sodalis: vt apud Hom. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. Apud Aristoph. in Aub. ὁμότροφα πεδία, campi qui aliquos simul alunt.

Ὀρεοτρόφος, idem quod ὀρεοκόμος, ὀρεοτρεφής. Il. μ. Pro eodem dicitur & ὀρείτροφος & ὀρεοτρόφος.

Ὀρεοθρεπτοφία, ouium nutritio. Plat. in Pol.

Ὀρεοθρεπτοφεῖον, locus ad nutriendas seu alendas aues: auiarium. Colum. l. 8. c. 3.

Ὀρτυγοτροφεῖον, locus vbi coturnices aluntur. Aristot. in probl.

Ὀρφανοτρόφος, qui orphanum seu orphanos alit pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτροφεῖον, locus in quo orphani aluntur. Iustin. L. illud. 16. & L. Sancimus 18. Cod. de sacrosanct. Eccles.

Ὀρφανοτροφία, orphanos alo, seu educo: vel educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Schol. Eur.

Παιδοτρόφος, puerorum educator.

Παιδοτροφία, puerorum educatio. Plat.

Παιδοτροφῶ, pueros educo. Hippoc. Item seruos alo.

Παντότροφος, seu πάντροφος, omnium nutritor & alitor, omnibus alimentum præbens: epitheton Dei vel terræ.

Πικροτρόφος, picem alens, seu picem fundens. Plutarch. sympt. 3. probl. 2.

Πολυστρόφος, herbarũ altrix seu nutrix: apud Oppian. de venat. l. 3.

Πολεμοτροφία, bellum nutrio, bellum foueo. Maccab. l. 2. c. 10.

Πολυτρόφος, multum accipiens alimentum: idcóque bene habens & pinguis. Item multum alimenti suppeditans, vt πολυτρόφος τυρός, apud Dioscor. l. 2. c. 83.

Πολυτροφία, alimenti multa copia & abundantia.

Πορτοτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hym. 1. in Apol.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχο-

Πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus.
Πωγωνοτροφία, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apophth.
Σαρκοτροφία, q.d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.
Σκιατροφία, vita vmbratilis, seu vmbratica, apud Pol. l. 6. c. 39.
Σκιατρόφιος, ὁ, in vmbratili vita educatus, sub vmbraculis nutritus, apud eundem.
Σκιατροφέομαι, idem quod suprà σκιαποφαίνομαι. Theophrast. de caus. plant. lib. 2.
Τεκνοτροφία, liberos educo, Τεκνοτροφία, liberorum seu soboles educatio. Aristot.
Τυροτροφεῖς, qui in humido ali solet & nutriri. Plato in Polit.
Φιλοτροφεῖν, lubenter alere, studiosum esse alendi. Plut. in symp.
Χηνοτροφεῖον, cors in qua alunturque educantúrque anseres. Columel. lib. 1.
Χιονοτρόφος, qui niuibus alitur, niuibus vicitans. Eur. in Phœn.
Χλωροτρόφος, alens herbida seu virentia in quo herbacea & viridia reperiunt. Idem ibidem.
Χοιροτροφεῖον, locus in quo porculi nutriuntur saginantúrque. Poll. l. 7.
Ψυχροτρόφος, qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχροτρόφον, τὸ, nomen herbæ hic dictæ, quod frigore seu frigidis locis gaudeat. Dioscorid. lib. 4. c. 1.

Deriuata ex τρέφω, τρόφιμος.

Τρέφομαι, cogor, coagulor, concresco.
Τροφαλὶς, ἰδος, ὁ, ἡ, densus, coagulatus Gal. in lex. Hippocr.
Τροφερὸν κῦμα, apud Hom. Il. λ. dicitur fluctus quem ventus erectum quasi coagulauit & condensauit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τρόφις, quamuis Hesyc. per apocopen ex τρόφιστον, factum esse velit.
Τροφαλίς, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eust. et Antiphane. τροφαλίδας τε λιποσάρκους, μακρὰ κάνεις τυρὸν λέγω. Athen. l. 14. ex Aristop. Σικελικὸν αὔχημα τροφαλίς. Pro eodem scribitur & τρυφαλὶς: vnde τρυφαλίδες. Hesyc. exp. frusta è tenero & recenti caseo defecta. Et τρυφαλίδες γαλακτῶς formellæ casei. Reg. l. 1. c. 17. Scribitur & τραφαλὶς, apud Athen. & Hesyc. Item τραφαλὸς & τραφαλὶς apud eundem Hesyc.
Τραφερὸς specialiter dicitur terra, quòd compacta sit & firma, vt inquit Eust. Il. ξ. εἰ μὴ οἴζυοιν ἔπι τραφερῇσι τε καὶ ὑγρῇσι. Sic & Empe. l. 3. & apud Apoll. Arg. 2.
Τρόπις, ιδος, labium nauis in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter & pro ligno, apud Lycoph. Expon. & lignum in quo pauci ponuntur. Etym. & Hesyc.
Θρεμμάτων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιθρεπτος, circum concretus: vt ἀμφιθρεπτον αἷμα. Soph. in Trachin.
Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πεπηγώς, qui non coagulatur. Hesyc.
Νεοθρεπτος, recens compactus recènsque coagulatus: vt νεόθρεπτος τυρὸς, in Epigr.
Περιτρέφω, circum conglacio & concrescere facio. Od. ξ. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν ἠλθε· καὶ ἔπλετο πάχνη ψυχρή, καὶ κείνοισι περιτρέφε κρύσταλλος. Sic & Il. ν.

ΤΡΕΧΩ, cursito. Plut. de discern. adul. ab. am. αὐτὸς φησι φεύγειν τρέχειν ἐπὶ τὴν ἀνάγκην. Proueribialiter τρέχειν τὴν ἰσχάτην dicuntur qui extremum incurrère periculum, & tamen ex eo euadere conantur: apud Suid. Item τρέχειν εἰς ψυχῆς, scilicet κίνδυνον, vel δρόμον incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitari: apud Herodo. in Calliop. Dicitur & τρέχειν πρός τι, aliquis, i. properare, festinare: more eorum qui inter faciendum aliquid currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί δὲ τρέχουσιν οὗτοι τὰς τραπέζας ἐκφέρειν;
Format hoc verbum duplex futurum θρέξομαι & δραμοῦμαι seu δραμοῦσι: alterum ex se, alterum ex inusitato δρόμω seu δρομέω: vnde & aor. 2. ἔδραμον, & præt. δέδραμα, Athen. l. 8. δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν. Ex vtroque autem themate oriuntur deriuata, seu ex vtriusque thematis temporibus.

¶ Deriuata à τρέχω.

Θρεπτικὸς, ὴ, ὸν, velox, celer, vel cursu velox. Hesyc.
Θρεκτὸς, cursus, i. cursu peractus: vt θρεκτὸς δρόμῳ, apud eundem.
Θρεξέκω, cursito. Il. σ. ἀλλοῖ ἢ θρεξέσκον ἐπὶ σφίσι ἀλλήλοισι.
Τρέχος, cursus. Hesyc. Item locus in quo curritur. Eurip. in Med. Ἀλλ' οὐδὲ πεῖρά σε δεῖ τρέχων πεπαυμένοι Στείχουσι. Exp. etiam cursor, nunc vt apud Eust.
Τρεχέτης, cursorius, cursui aptus, vel qui cursu fitvt τροχαῖος ἰδίως, apud Hesyc. ex Rhinth. Τρεχέτης πούς, pes metricus constans priore longa & posteriore brevi: quem sic nominatum scribit Icho. Hephæst. ἐπὶ μεταφορᾷ τῆς τροχήλατον, quoniam ij ὅν τῇ ἀρσεῖ μακρῷ ὄντες ἀρχόμενοι εἰς ὀξὺ κ. μέσον βραχύνονται εἰς τὸν. ἥτινες τροχαῖοι, ontians trochæi τροχαῖον μέτρον & τροχαῖον δὲ τέλειον, apud Icho. Hephæst. Et comp. Δίτροχαιος, duplex trochæus.
Τρεχαλὲς, velox, citus, currens vt τρεχαλέον ὄχημα, apud Eur. in Iphig. Aul. Sic apud Hesyc. in Erg. τρεχαλὲν ὑπὸ γήρους τιθεμένη velocem efficit senem in cursu, seu facit vt cito cursu petat calidum locum. ¶ Moschopulus τὰς τρεχάλας proprie dici scribit lapillos, qui in mari & fluuiis reperiuntur, vel in fluminum ripis & maris littoribus. Apud Etym. vero Lycophron τρέχμαλα dicitur appellasse lapillos & scrupos. Itémque Hesych. τρέμαλον exp. aceruum lapidum: in qua signif. vsus est Nic. in Ther. Sed & τρέχμαλος significare dicitur scrupum, glaream: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 7. quamuis Etymol. τρέχμαλον (masculino genere) appellari velit septum seu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent.
Τρεχερὸς, idem quod τρεχαλὲς, cursens, citus, volubilis. Aristotel. rhet. lib. 3.
Τρεχίας, cursor, nuntius. Hesych.
Τρέχις, idem. Æschyl. in Prometh.
Τρεχάω, idem quod τρέχω, seu citato gradu feror, propero, festino. Odyss. α. Παῖδα γὰρ αὐτὸς ἐόντ' ἐπὶ μεγάλῳ ἀπέβαλλον Κεφαλλήνων δὲ τῶν ἅμα τρεχάοντες ἵκοντο. Pro eo dè dicitur & τρεχάω: vt apud Xen. Hell. 7. τοῦ δὲ πρώτου βαλόντος τρεψάμενοι ἐπέβα ἡ ἱππὸς τρεχάοντες. apud Eur. in Hel. λαμπάδων μεμιγμένων ἅς τοξεύεις ἵππους τρεχάων παρέστιν, exp. equis quadringes inuectis properas. Dicitur & τρεχάω pro τρέχω. Il. χ. & Od. ζ.
Τροχὲς, οῦ, ὁ, rota. Il. φ. ἐν δ' ἔστησε τρόχιν τρόχιν ἐξανύοντα. Sic & apud Xen. Pæd. 6. & Plut. Interdum de pœnali rota dicitur, qua in quæstionibus vrebantur & torquendis reis: vt Aristoph. in Plut. Ἐπὶ τῷ τρόχῳ δὲ δεῖ γε δεῦρ' ἐκεῖ τριβολωμένους κινεῖν ἀπαντήσαντας. Sic & apud Plut. de aud. poem. & Athen. lib. 12. Dicitur & de rotula qua pueri ludunt, quæ Lat. itidem trochus. Item τρόχοι nominati dicuntur pisces quidam qui Lat. rotæ. Τρόχοι denique appellantur quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum, orbes: vt Odyss. μ. Poll. 1. & schol. Apoll.
Τροχόεις, εσσα, ὸν, rotundus in modum rotæ vel orbis: vt τροχόεσσα κύλιξ. Epigram. l. 2.
Τρόχιος, idem. Nic. in Ther.
Τροχαλὸς, pro itidem: vnde apud Hesiod. in Erg. τρεχαλὸν ὑπὸ γήρους τιθεμένη, quidam exp. efficit vt incurvet se senex, & contrahat in modum rotæ, teste Etymol.
Τροχάλεον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis. Arat.
Τροχαλία, ἡ, rota qua aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.
Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert. Τροχαλιῶδες similis. Hippocr. ἀφὶ ἀν μόῃ.
Τροχιλία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Aristotel. Mechan. Et pro itidem, τροχιλία, apud Theophr. hist. plant. 1. & cap. 4. Item τροχιλία apud Polyb. & Suid. Et Τροχιλία apud Diogen. Laërt. vnde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem τροχίλιον legitur apud Athen. libro 5. & τροχίλιον itidem esse dicitur rotula. ¶ At τρόχιλος seu τροχίλος, anicula nomen est, apud Aristot. Herodot. & Oppian. quæ Lat. regulus & rex auium, vide de ea & Plutarch. de solert. anim. Plin. lib. 6. cap. 15. Τρόχιλος etiam Scotia dicitur apud Vitruu. lib. 8. capit. 3.
Τροχιὰ, rotæ vestigium, orbita. Exponitur &, via, semita, item cursus. Hesych. & Suid.
Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus, pastillus: medicamentum quod in orbiculos fingitur: Vide Cels. l. 5. c. 17.
Τροχόω, rota torqueo, radis rotæ districium torqueo. Aristot. eth. 7. cap. 13.
Τροχαντὴρ, genus tormenti, vt τροχός. Greg. in Maccab. encl. Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in ceruice superiore à femoris: vna interna, altera externa illa maior, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχάω, sic dictas putant, quoniam cruris motus coxæque per musculos his apophysibus infectos perficiantur.

¶ Deriuata à temporibus formatis ex inusitato δρόμω, seu δρομέω.

Δρόμημα, τὸ, cursus. Athen. lib. 11. ex Ione. Pro eodem dicitur & δρόμημα, apud Eurip. in Med.
Δρομὰς, ὁ, idem. Odyss. θ. Τοῖσι δ' Νεὸς πολύκτης τίθετο δρομὰς. Thuc. l. 5. χωρίσας ἐφ' ἑαυτῷ δρομὰς.
Δρομαῖος, cursilis: vt δρομαῖον πόδα. apud Aristoph. in Ran. Item qui adhuc in cursu est & viget Plin. Apud Luc. δρομαῖος ἀφίκετο, curriculo accessisse.
Δρομαίως, curriculo, cursim.
Δρομὰς, ἄδος, ἡ, cursitans, cursitorius: vt ἀμπυκα δρομάδα, Sophoc. in Philoct. Item scortum, virgum & erroneum. Hesyc.
Δρομάτιον, idem cum τρέχω. apud eundem.
Δρομάδιος, idem quod δρομαῖος: eidem.
Δρομάς, ἄδος, ὁ, curior. Luc. de cal.
Δρομικὸς, qui cursu valet, aptus & habilis ad cursum. Aristot. eth. 1. cap. 1.
Δρομικὸς λαγὼς, lepus inter currendum captus Hesych.
Δρόμων, ωνος, ὁ, parvus cancer: quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuarii capiatur, sagittæque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesych. & Plin.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιδρομος, ὁ ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: vt κῦμα ἀμφιδρομον, apud Soph. Aiace. Τὸ ἀμφιδρομον frequentius passiuè dicitur quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. Ἀμφιδρομος, exp. etiam, ancipitis cursus. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομια, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando iuuissent, manus abluere solebant, ac infantes gestantes focum circumcursare. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρομια, τὰ, apud Plat. in Theæt. & Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀναδρομω. recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Ilin. αὖτις ἀναδραμε μακρὸ δ' ὁμιλω. Et simpliciter, redeo. Polyb. l. 3. ἀναδραμοντες ὅπι πλὴν παρεκβασιν τῆς διηγησεως. ¶ Significat etiam, erigor in altum. attollor, vt propriè fit, sursum curro, vel sursum versus. Od. κ. λαμπὶ δ' ἀναδιδρομε πυρὶ, in altum erigitur. Sic ἀναδρομειν ἄνω πρὸς τὸ ὑψος, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀναδρομειν τοῖς χρονοις, apud Polyb. exp. rem alicùs repetere: *ad superiora tempora velut ascendendo recurrere.* ¶ Item ἀναδρομειν, exilire scatere: apud Theodor. hist. eccl. l. 3.

Ἀναδρομα, recursus. Item sublatio in altum: *de re quæ assurgit & in altum erigitur.* Exp. &, germinatio: apud Eur. item ascensus seu ascensio: vt ἀναδρομα τῆς ὑψοῦς, apud Gal.

Ἀναδρομη, idem quod ἀναδρομα.

Ἐπαναδρομω, (dec.) recurro. Apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπαναδρομει dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἀντιδρομω, curro contrà seu in contrariam partem.

Ἀπαδρομω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristoph. in Nub. εἰς Ἀκαδημειας κατιων ὑπὸ ταῖς πλατανοις διαπατριξεις. Exp. etiam recurror, currens: ἀνακυρω Hesyc.

Ἀπιδρομος, qui recurrit, cursu reuertens: apud eundem. Item, cursu inferior: apud Sophocl. in Actis. teste eodem. Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus. Eustathius.

Ὑπαποτρεχω. (dec.) exp. ὑπιστω τρεχειν. schol. Aristoph.

Διατρεχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hymn. in Pan. Πολλαι δ' αὖ κατὰ ἄστυ διαδραμον ὤρτο μακρά. Thuc. l. 3. διαδραμων τὸ τῶν Ἀθηναιων στρατοπεδον, percursio Atheniensium exercitu. Apud Herodian. lib. 2. μιας δ' ἐτυχε διαστασης ἡμερας διαδραμοντος, quum vnus & alter dies præterisset.

Διαδρομη, discursus vel discursio. Διαδρομαι, dicuntur & excursiones ad lacessendum pugnam. Plut. in Luc.

Διαδρομος, idem quod διαδρομη, significans quandam δίοδον apud Luc. in Hipp.

Διαδρομια, apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομη, vel εἰσδρομα, incursus, invasio, irruptio.

Ἐκτρεχω, excurro. Herodian. l. 4. ἐξ αὐτοῦ καὶ διὰ παντὸς ἐκτρεχει δωναιζουσι. Apud eundem l. 7. ἐκδραμειν τῆς συγκλητου εἰς τὸ δημοσιον.

Ἐκδρομη, excursio seu excursus. Ἐκδρομος, idem. Poll. lib. 1. Exponitur & excursor: item peruius.

Ἐκδρομαζω, excurro: vel procurro.

Dec. Ἀπεκδρομος, excursum & effugium non habens. Epig.

Διεκδρομη, excursus vel percursus.

Ἐπεκτρεχω, excurro adversùm: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ἐπεκδρομη, eiusmodi excursio. Ἐπεκδρομος, idem quod ἐπεκτρεχω. Plut. in Amat. narr.

Παρεκδραμειν, in latus excurrere: apud eundem.

Ὑπερτρεχω, longè excurro. Et metaph. excello, supero. Eur. in Troad. εἰς θεὰν, ὑπερδραμοι Καλλος, si deas pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio, Soph. in Trachin. Ἢ τοῦθ' ὑπερδραμοιμι τῆς χρειας τελος.

Ἐντρεχω, q. d. incurro, conuenio, quadro, aptus sum: *more lignorum quæ ita sunt aptata à fabris: vt dum alterum alteri insertitur quasi in id incurrat.* Sic Il. 7. Achilles dicitur seipsum sub armis probare, Εἰ ἐ ἐφαρμοσσει καὶ ἐντρεχει ἀλλαξι ὤμα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. νῦν ἀρετῆς οὐδὲν ἐν ἡμῖν ἐντρεχει.

Ἐντρεχης, ὁ ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus nouit se accommodare. Exponitur, & diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρεχεια, ἡ, soleritia, industria. Basil. in Ep. ad Athen.

Ἐνδρομις, certaminis quoddam genus. apud Plut. de musica.

Ἐνδρομιδες, sunt calceamentorum quoddam genus quo cursores vtebantur. Poll. l. 3.

Κακοεντρεχης. (*Decemp.*) industrius & solers in re mala: versutus, astutus. Basil. Κακοεντρεχεια, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρεχω, percurro. Οἱ ἑλκοποιοὶ δ' ἐπιδιδρομῶν αἰγλη, percurrit cœlum, & in eius superficie velut innatat. Apud Xen. διαπτρεχειν τῷ λογῳ, oratione percurrere. Itè per summas partes curro. Plut. symp. l. 4. probl. vlt. αἱ δ' ἀ (scil. λαμπραι καὶ φωτειναὶ) κατεχειας καὶ γλυκυδρομος τὸ σωματι καὶ φθορας, ἐπιτρεχειν δοκει τοις σωμασι. Itè incurro, incido: vt apud eundem in Cim. ἀμαθιας ἐπιτρεχουσι ταις πολιτικαις φροντιδι. Et cū accus. Apol. Arg. 1. ψυχῶν ἐπιδεδρομε λῆθη, in animā incurrit obliuio. Interdū incursio, incursionem facio: vt Herod. l. 7 ἀνοιξαντες ἀφυλακτους τας πυλας, ἐπιδραμον τῷ ὁμιλῳ. Interdum exp. accurro: vt Il. σ. Οἱ δὲ τε φοβεοντες ἐπεδραμον.

Ἐπιτροχος, velox, volubilis. Luc. Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπιτροχος. Et ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτροχος. Hesyc.

Ἐπιτροχαδιω, *idem* citò, velociter. Ilia. 3.

Ἐπιδρομη, incursus, incursio, irruptio. Thuc. l. 4. Herodian. l. 1. Plut. &c. Metaphoricè apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσιας καὶ πλουτου πονηρον εἶναι καὶ ὑβριζειν τοιοῦτος ὄντα φορὰς τε μηδ' ἐν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθειν. Sic & apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λεγειν, ex tempore dicere. Apud Aristot. de mun. κυμάτων ἐπιδρομαι, vndarum excursiones.

Ἐπιδρομος, expositus incursionibus: vt ἐπιδρομον τεῖχος. Il. ζ. Item super quo curri potest: vt mare dicitur esse κυανεον ἐπιδρομον, apud Theoc. Idyl. 29. ¶ Item ἐπιδρομος, ἰξευτος, quidam in reti, qui per inferioris & superioris oræ laqueos traiicitur vt ipsæ plagæ eo contrahi possint & dissolui. Poll. l. 5. ¶ Ἐπιδρομος, dicitur etiam posterior natus malus seu arbor, teste eodem l. 1.

Ἐπιδρομαδιω, festinanter. Hesyc.

Ἐπιτροχαζω, percurro. Ἐπιτροχασμος, percussio.

Καταδρομω, incurro incursionem facio, incursionibus vasto. Herod. an. l. 6. τὰ πολλα κατεδρομον. Thuc. l. 8. τας Χιῤῥονησου τὰ μεν κατεδρομον. Item insector, inuehor, reprehendo. Athen. l. 5. περιῤῥει Ἀλκιβιαδου καταδρομεν ὡς οἰνοφλυγος.

Καταδρομη, incursio. Thucyd. l. 1. & 8. Item insectatio, reprehensio. Athen. l. 5.

Καταδρομος, q. d. decursorium: locus in quo decurrunt equites.

Καταδρομιον, idem quod καταδρομος. Exp. etiam roto.

Καταδρομαζω, decurro, incurro. Exp. etiam, roto.

Μεταδρομω, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομη, transcursus. Item incursio: item discursio.

Μεταδρομος, cursor. Exp. &, animaduersor, vltor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas.

Μεταδρομαδιω, cursim, currendo: seu currendo post. Apoll. Rhod.

Μεταδρομοντες, idem. Hesyc.

Παραδρομειν, à latere curro: vnde παραδρομοντες, stipatores, satellites. Reg. 3. c. 14. Item prætercurro, interdum & prætereo, & prætersalior, elabor. Gregor. Naz. παραδρομειν τὸ σημερον ὑπερθεις τὸ εἰς αὔριον. Herodian. l. 3. δυο δὲ ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδρομουσῶν, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατροχαζω, *idem* prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. l. 2.

Παραδρομη, cursus quo alicui à latere currimus. Athen. l. 11. Item transcursus, seu cursus qui fit præterendo. Aristot. polit. l. 7. ὅν παραδρομῇ πεπεισμενοι τῷ λογῳ. In Pand. μὴ πλειω τῶν δεκαετιας παραδρομω post elapsum decennium.

Παραδρομος, qui potest παραδρεχεσθαι. Poll. l. 5. c. 4.

Περιτρεχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οὐκοῦν παρεῖρξεν ὅλας τὰν λιμνᾶν τρεχων. Athen. l. 5. Ἀτλαντες τε περιτρεχον τὰν γαῖαν ὀντὸς ἐξαπαντες. Apud Plat. de ep. 7. περιτρεχουσα ἑταιρεια exp. vulgaris amicitia.

Περιτροχος, circumcurrens: vel orbiculatus, rotundus. Hes.

Περιτροχαλος, idem. Apud Plut. de virtut. mul. τὰς ὁ βαλανεας ἀνάγκαζε περιτρεχαλα κοιρεσθαι, exp. cogebat conum rotundendo rotundare.

Περιτροχαδιω, idem cum περιτρεχω. Epigr.

Περιδρομη, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus. Plut. de deo Soct. Expon. &, circuitus, circinatio, pars ambiens.

Περιδρομος, idem quod περιτροχος: vt ἐπιδρομοῦ κυκλου, apud Aristoph. in Ran. Item rotundus, teres: vt πλοκαμοι περιδρομοι. Il. ι. ¶ Substantiuè vsurpatum interdum significat locum circularis figuræ in quo circumiri potest: vt apud Xen. Pæd. 6. & Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo qui caluariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Pol. l. 2. Sunt & τοῦ θυρεου περιδρομοι, apud Eurip. in Troa. ambitus in vmbone Clypei. Item περιδρομοι dicuntur funes qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: apud Xenoph. in Cyneg.

Περιδρομιδες, apud Vitru. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno iussu xystarchæ exercentur.

Προδρεχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mid.

Πρόδρομος, exp. σφριγγυλος. Hesy. Propriè significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρεχω, præcurro, curro antè: vt προτρεχοντες τῆς ἀρμαξης. li. 1. c. 8. Metaph. apud Isoc. ad Demon. πολλαὶς γὰρ προτρεχουσι ἢ γλῶττα τῆς διανοιας.

Πρόδρομος, præcursor, præuius: vel excursor, emissarius. Plu. in Alcib. πρόδρομος ἀμ' ἡμερα πρωτοξυτατος. Sic & apud Herod. & Thucyd. Nominantur & aquilones quidam πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. l. 2. c. 47.

Πρόδρο-

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex vuis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & σῦκα quædam πρόδρομα quæ citiùs ad maturitatem perueniunt cęteris: apud Theoph. de caus. plant. l. 5. c. 1.

Συμπρίχω, concurro in vnum concurro. Plu. in Alc. πρὸς δὴ ἐκεῖνον συμπρίχοντες ἑῴων κατάζοντο, &c. Et metaph. conuenio, consentaneus sum, consentio. Eur. in Ione, πῶς χρόνῳ γε συμπρίχῃ. Et συμπρίχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de v. M. l. 1.

Συμπροχάω & συμπροχάζω, idem. Expon. etiam, occurro, obuius fio. Apud Etym. συμπροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis quæ axem implent.

Συνδρομή, concursus, cursus plurium in vnum eundémque locum Aristot. rhet. 3.

Συνδρομος, concurrens, in vnum idémque currēs: vnde apud Apoll. Arg. l. 2. συνδρομα πέτραων, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

Συνδρομάς, vnde νυκτὶ συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. Idyl. 23. Sic & συνδρομάδες πέτραι, apud Eur. in Iph. Taur.

Ὑπερτρίχω, supercurro. Exp. &, transcurro, item depopulor.

Ὑπερτρίχω, currens subeo. Il. φ. ἐν δὴ ὑπέδραμε, καὶ λάβε γειτόνα. Plu. in Apoph. l. (πλαζόμενοι) ὑποτρίχωσι χθαμαζόμενοι. Itē curso comprehendo, fugientem prehendo: vt Xen. Pæd. 1. λήγας ὑποδραμών. Item cursu suffugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Itē subeo: sic dicitur ἡ στάλαιν' ἅλων ὑποτρέχει ἐν τῇ ἀλοιφῇ, apud Themist. in poll. l. 1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro. Basil. τούτων ἑκάστου ὑποτρεχέτω σου τῷ διάνοιαν. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Æschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l. 11. ¶ Apud Diosc. l. 7. c. 4. ὑποδραμὼν ὑποδείξω, exp. cursim ostendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρίχω, currens subeo seu curro subter. Moschus de Alpheo amne, πῶς ἢ θάλασσαν Νίφθεν ὑποτροχάει. sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑποτρόχαλος, subtus currens. Apud Herodot. in Tha. καὶ μοῦνος ὑποτροχαλὰς ἢ σὺν ξυρήσιοῦται τὰς κροτάφους, circumtundent vbique & tempora radent.

Ὑποδρομή, ipse subeundi actus. Themistoc. poll. an. l. 1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis.

Composita sine præpos. ac primum ex prat. med.

τέτροχα, & τροχαλός.

Εὔτροχος, seu εὔτρος, bene currens, velox, celer, agilis: vt εὔτροχος ἅμαξα. Od. ζ. Exp. &, volubilis: vt εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Εὐτρόχαλος & εὐτρόχαλος, idem quod εὔτρος: vt εὐτρόχαλον ἅμαξαν, apud Apoll. & εὐτρόχαλος μέλισσα, in Epigr. Exp. &, pulchros habens orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis, planus: vt εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Eng.

Θαμαστροχεῖ, apud Hesych. exp. non quiescit, propriè frequenter currit. [voluens. Epig.

Λοξοτροχίς, ἰδος, ἡ, obliquè currens: per ambages obscurè verba

Ὀλοιτροχος, sub λίθος, lapis, ὁ ἐν τρίχει ἑλκόμενος, pernicioso in cursu, teste Eust. Il. ν.

Πολυτρόχαλος, multum currens, multum agilis in currendo. Apud Eur. πολυτροχάλοις ἀγορῆσι, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχός, rota.

Ἁμαστροχία, ἡ, rotarum concursus & commissio inter sese.

Ἁμαστροχία, curriculi orbita. Ælian. pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁρματροχιά. Il. ψ.

Ἁρμαξοτροχία, idem. Poll. l. 7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ου, ὁ, exp. lectisatoria, apud Theoph. hist. pl. 3. c. 11.

Ὁλότροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: vt ὁλότροχος πέτρος, apud Herodot. Pro eodem scribitur & ὁλοιτροχος. Il. ν.

Παρατρόχια, τά, quæ iuxta rotam seu à latere rotæ sunt. Pol. l. 1.

Ὑποτροχίζω, σω, sub rotam decidere, ab eáque fauciari. Suid.

Composita ex inusitato verbo δρόμω, sive ex nomine δρόμος sine præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum composita ex Τρέχω.

Αἰθροδρόμος, ου, ὁ & ἡ, per ætherem currens. Aristophan. & in Epigram.

Ἁλίδρομος, per mare currens, matiuagus: nauis epith. apud poët.

Ἀνεμόδρομος, cursor cum vento currens: vel cursor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hist. l. 1.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum cursu currus certant.

Αὐτόδρομος, per se & suapte natura currens. Et generaliter, quòd per se & sua natura mouetur. Gal. apud Hippoc.

Βοηδρόμος, & Doricè βοαδρόμος, q. d. ad clamorem alicuius accurrens: auxiliator, opitulator. Eur. in Phœn.

Βοηδρομία, auxilior. Eur. in Oress. βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους πορεύσασθαι. Id. cum νῦν sequente accusat. pers. apud Plut.

Βοηδρόμος, ου, ὁ, auxiliaris Βοηδρομία, Plut. in Theseo festum esse dicit Athenis celebrari solitum ob prælium aduersus Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur βοηδρομία dicentem festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Atheniensibus aduersus Eumolpum Nepuni filium suppetias tulerit. Idem & Apollinem βοηδρόμιον & mensem βοηδρομιῶνα & festum βοηδρομία nomen habere scribit à voce exercitus Athenienſis victoris in vrbem currente. Est autem Βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens.

Βωδρομία, cursus citus seu incitatus: à βω particula intensiua. Exponitur &, acceleratio, apud schol. Dem.

Βωδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferri.

Βραχύδρομος, qui breue curriculum facit. Xen. in Cyn.

Γυρόδρομος πίνης, lapis in orbem motus, vt mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui cursum circēsem peragit.

Διαυδρομεῖν, quum ad calcem peruenerit, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l. 2.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (vt quidam putant) stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρόμος, dolichum curro, i. longissimum cursum. Æschin. contra Ctes.

Εὐδρόμος, qui bene currit, celer. Metaphoricè apud Greg. εὐδρόμος λόγος, inoffensus, bene procedens.

Εὐδρομάς, ου, ὁ, idem. Plut. ex Eratosth.

Εὐδρομέω, bene curro, agilis & peroix sum cursu in Epigr. Exponitur &, inoffenso cursu progredior. apud Greg. φῶς φιλόπτωχος.

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c. 16.

Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q. d. diurnus cursor) cursor: vel stator, aut qui est à pedibus. Exponitur &, qui cursum die conficit. apud Herodot. in Erat. Item qui per diem totum currit. Est & Solis epith. vtpote cuius cursus sit diurnus. Hesyc.

Ἡμεροδρομέω, sum cursor seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens, in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ. Plut. in Probl. Rom.

Ἱππόδρομος μήν, mensis in quo equorum cursu certatur. Pl. in Cam. Ἱππόδρομια, τά, equiria, ludi curules. At ἱππόδρομον dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος, Maccab. l. 3.

Ἱππόδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equi cursu certant ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l. 3. Xen. Hell. 3.

Ἰσόδρομος, cursu æquans. Aristot. de mundo.

Ἰσοδρομία, cursu æquo.

Ἰσοδρομεῖν, nauis dicitur, quæ passis velis currit & vento secundo ferror, non remis impellitur: apud Polyb. & in ep. Hippoc. ad Demag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror: ita quidam legunt apud Xen. loco citato.

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Λαμπαδοδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul.

Λαμπαδοδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensę manu gestabantur, certabatúrque quis primus ad scopū perueniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακροδρόμος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Νυκτοδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὁμοδρομέω, simul curro, vel concurro. Plut. de mus.

Ὁπλοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Poll. l. 3.

Ὁπλοδρομία, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cum aliquo contendo. Pausan.

Ὀρεοδρόμος, qui montes percurrit, montiuagus, Eurip. Scribitur & ὀρεσδρόμος, apud Suid.

Ὀρεοδρομία, cursus per montes Epigr.

Ὀρθόδρομος, qui recto cursu pergit.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐροδρόμος, vento secundo currens.

Οὐροδρομέω, secundo vento curro. Laert. in Pheret.

Παλινδρόμος, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (Dor.) idem. Hippoc. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu seu inter currendum: vt παταγοδρόμος αὐδὴ ἐστονιτρυ periphrasis, apud Orpheum hymno in Iouem fulguratorem.

Σταδιοδρόμος, qui stadium seu spatium sexcentenum pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de leg. Lucil. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores. Hesyc.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: vnde ταχυδρομεῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Ω'κιδρομος, idem quod ταχυδρομος: vt ὠκυδρόμους ἀέλλας. Euripid. in Bacch.

Α'τρεκής, quomodo ad τρέχω pertinear, vide suo loco.

ΤΡΕΩ. F τω, tremo, intremisco, tredido: peculiariter, ex pauore trepido. Il. φ. Πηλεΐδη μήτ' ἄρτι λίην τρέε, μήτε τι ταρβεῦ. Il. ο. -ἔτρεσε θυμὸς ἐν στήθεσσι κακὸν δέος ἔμμορε τοῖσι. Sic & Iliad. ρ. & alibi apud Hom. Item territus seu pauefactus fugio: vt in Epig. Α'λκε' ἀπὸ πόλεμον τρέσας τε σε δεῖξε μάτηρ. Sic & apud Plut. in Apophegm. & in Agesilao. [losus.

Τρεῖρος, ω, ὁ, trepidus seu trepidator, qui facilè expauescit, meticu-

Τρέμω, idem quod τρέω, ex eoque deriuatum. Odyss. λ. τρέμον δ' ἔπος ἔμμορε γυῖα ἑκάστου. Demost. pro cor. λαγῴδιον τῆς δειλίας καὶ τρέμον. Chrys. τρέμει αὐτὸ τὴν ἀρχήν, anxius est de principatu.

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus depranatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plut. symp. 3 probl. 3. Item pleruoque tremor qui ex pauore oritur. Odyss. ε. ἔπειτα τρόμος ἔλυσε γυῖα. Sic & alibi apud Hom.

Τρομώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, tremulus, trepidus. Plutarc. symp. 8. & de

Τρομερός, ῶ, ὁ, idem. Aristoph. in Auibus. [def. orac.

Τρομεύω, idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. π. Τρομέει δ' ἔπος φαίδιμα γυῖα. Sic & Il. ο. & alibi. Item horreo, timeo aliquem. Odyss. ε. Εἰ δὴ τοὺς γε τρομέοις καὶ δειδιοις αὐτοὺς. Sic Od. υ. Οὐδ' ἔπος' τρομέοις θεῶν.

Τρομικὸς, tremulus, trepidus.

Τετρομαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque deriuatum. Athen. Il. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. ὥστε αὐτὰς τετρεμαίνω περιφόβους.

Τρόκων, ωνος, ὁ, columba (ἀπὸ τοῦ τρεῖν: est enim maximè timida auis) Il. ψ. ἐς μέσον βάλον τρόκονα πιλέων. Sic & Od. μ. & apud Athen. l. 11.

Πολυτρόκων, [comp.] columbis abundans. Hom. in Βοῶτ.

Composita ex premium ex τρέω.

Α'τρεσος, ω, ὁ ἡ, intrepidus, imperterritus. Soph. vnde ἀτρεσία, idem quod sequens ἀτρέσως apud Eurip. in Ione. Λεξίω γὰρ ὃν ἐμοὶ ἀτρεσία ναίει.

Α'τρέσως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid.

Διατρέω, interemisco, perhorresco. Item tremefactus diffugio. Il. λ. Τρῶες δ' διέτρεσαν ἀλλυδὶς ἄλλοι.

Ζατρέω, in pristino torqueo, Suid. & Etym. [tur. Etym.

Ζατρεῖον, τὸ, seruorum carcer, locus in quo serui vinciebantur.

Πεμπατρέω, idem quod διατρέω. Il. ι.

Ὑποτρέω, intermisco perterrefio: vel tremefactu & timore perculsus suffugio. Il. ο. & ρ. Et Synes. epist. 4. Pro eodem metri causa dicitur ὑποτρόω: vt apud Plut. de vit. mor. ex Timone.

Α'τρεκὴς, & Λαβρόω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita ex τρέμω.

Α'μφιτρομέω, ῶ, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Α'τρεμος, ω, ὁ ἡ, ἡ, non tremens, intrepidus. Il. ι. π. & ρ.

Α'τρόμως, intrepidè. Suid. ex Piside.

Α'τρομος, idem quod ἄτρεμος. Idem ex quodam Epigr.

Α'τρεμαῖος, quietus: vt ἀτρεμαῖον βοᾶν. Eur. in Oresl.

Α'τρεμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et generè, sine vllo motu, quietè. Il. ν. & ι. Pro eodem dicitur & ἀτρεμὲ. Exponitur etiam, sensim, leniter, paulatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. Gal. ad Glauc. in Alcib.

Α'τρεμία, ἡ, quies, seu non moueri, immotum manere. Xen. Pæd. 6.

Α'τρεμέω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἐνὶ δὲ τε τρίζει ἀτρεμέουσα. Plut. in Rom. τῷ γραφείῳ μάτων ἐν ἔπλοις ἀτρεμεούσῃ. Sic & apud eundem in Alcib. & Ant.

Α'τρεμεῦντος, quod immotum manet. Hesyc.

Α'τρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζω τοῦ ψυχοῦ tranquillo animo consisto. Item transitiuè, firmo, stabilio, facio vt quis immotus persistat. Theog. Οὐ χρὴ κυγχάζειν ἀγαθὸν ἔοντα, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.

Ἐνίρεμος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, vndique tremefactus.

Περιτρέμης, vndique trepidando: vt ἀμφιτρέμας ἔχω πρὸς τοῦ δικαστοῦ formido, seu omni ex parte reformido iudicium. Phal. in epist.

Περιτρεμέω, vel ἀμφιτρεμέω, tremo circa: Od. τ. -σύριες ἢ ἀμφιτρεμέουσι μάλιστα.

Ὑποτρέμω, aliquantù tremo & trepido, subtremeo. Plato de rep. l. 1.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore & pauore velut succutitur. Plut. def. orac. & Æsch. in Ctesiph.

Ὑποτρομέω, tremore succutior. Il. υ. Καὶ ἢ τέμεν ἠὲ πρόσω ὑποτρομέοντες ἐόντες.

Τρόμα, τρῶτος, τρωτός, vide in Τιτρώω. Τρόφον in τρέφω.

Τραχὺς, in τραχύς. Τρέα, in τρεῖς.

-ΤΡΙΕΩ. F ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Diosc. l. 5. c. 89. (de squama ἰχθύος) πλατεῖα τε τῇ χειρὶ τρίβει δύτικος ἐν τῇ θοίᾳ

Demosth. pro cor. τρίβων τὸ μέλαν, atramentum recens. Sic dicitur ἄλφιτον τρίβειν, qui farinam subigit & manibus domat ac pugno tundit. apud Aristot. in probl. lect. 21. q. 22. At boues τρίβειν fruges dicuntur, i. triturare: apud Hom. Iliad. υ. τρίβεον ἰδ' ἀνὰ νῆα τετρεινάτε πυρὸς ἀπὸ τῆλε μεμόλῃν, apud Aristop. in Ran. Hinc ducta metaph. βίον τρίβειν, dicimus, i. degere seu transigere, interdum &, sectari, colere, ætatem terere in Aristop. in Pace. ἀναιδῶς γεωργοῦντες βίον ἐτρίβομεν. ¶ Item τρίβω, tero, i. etebrò exerceo quotidianis labotibus. Plut. in Cam. τρίβειν τὰς πολιτείας καὶ ἀθλιότητας. ¶ Item attero, detero: ὅσα θεῶν δώρατα θνητοὶ ἀτερίσσαν. Interdum attero, vexo, exhaurio: vt apud Hesio. in Erg. ὁῖοι δὲ σκολιοῖσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσι. Et Thuc. l. 8. ἔτι βουλόμενοι τρίβειν ἀμφοτέρους, vt vtrique se atereret & magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat. epist. 7. ¶ Τρίβειν τοῦ κεφαλοῦ, caput perfricare, caput scalpere, & vellere: vt fit ab iis qui perplexi sunt, & animo hæsitant. Æschin. * Deriuatum dicitur ex τρύω, quod per syncopen factum est ex τερέω. Hoc autem ex τείρω originem habere existimatur, itidem significante tero.

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. l. 6. τοῦ πόλιν ἂν μὴ ἡσυχάζῃ, τρίβεσθαί τε αὐτοῦ ἀεὶ αὐτοῦ.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Atheo. l. 7. πῶς ἄθυρε θερμὸν ταχὺς ἐ τρίμμα μετ' αὐτοῦ. Apud eundem ibidem, τρίμμα συκαμίνινον, moro intrita. Item potio ex aromatis seu cui aromata sunt intrita: vt testatur. Poll. l. 6. c. 2. & Athen. l. 1. Sic dicitur & homo qui aliqua in re diu se exercuit: vt apud Arist. in Nub. λέγειν ἠρώτων τρίμμα πρωτάλεον, παστάλη. Sumitur & pro vsu & exercitatione, apud eundem in Auib.

Τριμμάτιον, ω, τὸ, (dimin.) pro τρίμμα, accipitur apud Athen. l. 6. & 7.

Τριμμὸς, ῶ, ὁ, idem quod τρίψις, trinis. Apud Plut. Symp. l. 3. probl. l. 6. dicuntur τριμμοὶ σφόδρα, strepitus quem edunt lecis terentes & scindentes ligoum aut lapidem, vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cyneg. τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρίψις, ιος, ἡ, tritus, tritura. Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. τρίψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur & pro fricatu seu frictione, apud Gal.

Τριπτήρ, ῆρος, ὁ, tritor. Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur: Hesyc. Item vas in quo aliquid teritur & contundendo comminuitur. Nic. in Alexiph.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτήρ: tromoc id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid.

Τρίπτος, ω, ὁ, idem cum τριπτήρ, tritor. Τριπτοὶ vocantur famuli qui destringunt & fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τριπτὸς, ῶ, ὁ, tritus, contusus vel concisus.

Τριβὼν, ὁ, tritus: idem quod τρίψας: vnde metaph. apud Aristophan. Οὗτος μὴν οὐκ ἀγαθὸς εἰς τριβῶν. Exponitur &, vsus, exercitatio: vnde τριβῶν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, vsum rei bellicæ habere apud Polyb. lib. 1. Interdum idem est quod διατριβὴ & exp. mora, procrastinatio: vt apud Plut. in Alcib. τὸ πόλεμον τριβῶν ἔξειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. l. 8. τριβὴς ἔτι ἐν ἡσυχίᾳ.

Τριβωνὸς, ῶ, ὁ tritus: homo in rebus agendis exercitatus & diuturno vsu velut trinus. Eustat. τριβωνὸν, τὸ, lacerna seu vestis trita. Suid. Sic & τριβωνὶ dicitur de veste seu pallio, aut linteo trito: apud Cal. Rhod. l. 3. c. 19. Scribitur & τριβωνὸς πρωταρξιτόνος. apud Hes. & Etymol. quod etiam est genitiuus à nomnat. τρίβαξ idem significante.

Τρίβακον, τὸ, idem fere quod τριπτήριον. Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes. apud Theop. hist. pl. l. 5. c. vlt. Ab Hes. exp. λάκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, ὰδος, ἡ, fritrix. τριβάδες, dicuntur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciuiæ: quæ ἀλλήλαις sese τρίβουσιν mutuò. Cæl. Aurel. Chron. l. 4. c. vlt.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insania & nefaria libido. Lu. in amorib.

Τρίβων, ω, ὁ, semita à viatoribus trita: Xen. Pæd. 4. Item pro itinere seu cursu quo quis viam terit pedibus. apud Nic. in Alexiph. Significat etiam idem quod τρίβη, i. trita consuetudo. vnde τρίβον λαβεῖν, assuescere & inueterascere: apud Hippocr. in lib. περὶ ἕρπητος.

Τρίβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβωνὸς, homo rerum vsu veluti tritus: Aristop. in Nub. τῷ κρόμμυος ἔφαγε τι τρίβων ἐνθάδε, insuetus huius nostræ penuriæ erat. Item pallium tritum & lacerna. Athen. l. 10.

Τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut. Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον, idem. Atheo. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modũ pallij detriti seu lacernæ: Arist. in Vesp.

Τρίβων ὀνομαι, Suid. accipere videtur pro τρίβων εἰμὶ πραγμάτων.

Θεριστὴς, ὰ, ὁ, vermis: peculiariter is qui ligna terebũdo & corrodendo terit. Theop. hist. pl. l. 5. c. 5. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐκκλίνων καὶ

ζωτῶν. Et paulò post, εἰ δὲ ζῴοις, ἀμοῖραι τοῖς ἐκκόλπεσιν ὀφ' ὧν τιμῶνται καὶ μεγάλα τὰ ξύλα.

Τερπνὸς πρὸς τὸ ἐν ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 3.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Διατρίβω, contero. Xenoph. Exponitur &, affrico. Item, refrico, confrico, infrico, misceo.

Ἀπάτριψις, attritus: item frictio.

Ἀπάτριψτος, attritus: vt ἀπάτριπτα ἱμάτια.

Συμπατρίβω, [dec.] simul contero: vel contritum permisceo. Συμπατρίβομαι, exp. versor cum.

Ἀπατρίβω, detero: vel attero, contero: vnde metaph. apud Theocrit. idyll. 25. πρὶν γῆρας ἀπολέσαι νόστου, antequàm senium inuentam contereret, i. aboleret & expelleret. Item frictu detergo, seu trito abstergo. Idem idyll. 16. ἢ κεν ἐὸν ἀπατρίψας τοῦ δὴ κεν ἀτιμοτέρην frictu detersam.

Ἀπατρίβομαι, idem: vnde metaph. apud Diod. Sic. λόγοις φιλαν ζωπῶν ἐπειρᾶτο τὰς κατ' αὐτὸν διαβολὰς ἀπατρίβεσθαι, detergere & diluere calumnias. Sic apud Æschin. in Timarch. ἀλλοτρίας αἰτίας ἀπατριβόμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα ἐπεφόλισθαι ἐν τῷ διακόσμῳ. Interdum exp. summouero, amoueo. Item arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto. Ἀπατριβόμενος τὰς δεήσεις τὸ πρῶτον, reiciens seu repudians. Polyb. l. 5. ἢ ὑπὸ τῆς τύχης διὸ ἐμέμφοντο ἀπατριβόμενοι σφέτερον. Exponunt etiam impedio, & alterius conatus attero. apud Suid. τὰς πολεμίους ἀπατριβόμενος. (detractum.

Ἀπάτριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo

Ἀπαλρίβω detritus, attritus. Demosth. & Plut. in Cam.

Διατρίβω, attero absumo, consumo. Odys. β. τὰ δ' πάντα διατρίβοντο Ἀχαιοί. Herodian. lib. 3. τὰ πολλὰ τῆς βίου διατρίβετο τοῖς βασιλικοῖς πονήμασι, bonam vitæ partem terebat in sublimibus. Xen. ἐν τοῖς ἔργοις πολὺν χρόνον διατρίβων, multum temporis terit. Itè neutraliter, immoror, agito, dego tempus impedio in, exterco me in. Plat. in Apol. διατρίβοντες μεθ' ἡμῶν Herodot. lib. 3. διατρίβον ἐν εἰρήνῃ ἄγων, in pace agitabat. Apud eũdẽ διδάσκω καὶ ὀλίγον ἐν τῇ Ῥώμῃ διατρίψας, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἑκάτερος διατρίβοντες, quibus ipse impediti. Cũ ἐπὶ. Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ νομοθεσίᾳ πρόβατα καὶ, rei pecuariæ operã dãtes. Sic & cũ περὶ sequẽte dat. apud Athen. l. 2. Cũ ἀεὶ sequẽte accus. Isocr. τὰς ἀεὶ ταῦτα διατρίβοντας. Sic & apud Phil. &c. Item procrastino, differo, extraho in longũ *tempus terendo* Od. υ. Οὐ τι διατρίβω μητρὸς ἐμὴν. Sic & Od. β. Interdum, nimium moror, nimiũ procrastino. Aristop. in Vesp. Οἱ μοι διατρίψεις, κατόλοιτο τρεῖς μῆνες. Luc. in vit. aut. μὴ διατρίβε, ἄλλον καλῶ. ¶ Vsurpatur & pro simplici τρίβω, tero: apud Homerum hymn. 1. in Merc. Ἀλλ' ἄλλῃ τινὰ μῆτιν ἔχω· διὰ τρίβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, idem tempus tero. Apoll. Arg. 2. Διατρίβεται χρόνος, i. teritur, consumitur res autem, atteri. Interdũ & corrumpi: vt νεὼς δὲ τρίβεται dicitur apud Thuc. l. 8.

Διάτριμμα, τὸ, intertrigo.

Διατριβὴ mora, temporis in lõgum extractio, procrastinatio. Interdum addito genit. χρόνου, vt apud Thuc. l. 8. Frequẽtius absolutè: vt apud Herodian. l. 6. διατριβῆς μεταξὺ γενομένης, quum frustra tempus tererent. Vnde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, & διατριβὴς δεῖσθαι, in qua immorari est necesse: apud Luc. Et διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et διατριβὴν ποιεῖν τινὶ moram afferre, in longũ producere. Athen. l. 10. ex Alex. Item διατριβὴ, cõmoratio, conuersatio, vita quæ alicubi degitur. Plut. in Num. Herodian. l. 1. Item studium & opera quæ alicui rei impẽditur: seu studium quod alicui rei impendentes tempus terimus in qua signif. plerunq; cum ἀεὶ construitur vt ἀεὶ λόγοις διατριβαί, apud Plutarc. in Lymp. Interdum & cum ἐν interdum absolutè: apud eundem & Luc. &c. Διατριβαὶ dicuntur Philosophorum congressus & disputationes, quæ Plut. διαστρῶσαι ἀεὶ λόγοις: apud Plat. in Charm. & in Apol. Socr. item locus in quo διατρίβουσι ἀεί τι, διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Luc. Plat. in Alcib.

Decomp. Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo.

Ἐνδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in. Plut. in Per. ἐν δὲ διατρίψαι τῇ πρὸς τοὺς βίους ἀναχωρήσει. Thuc. lib. 1. πλείστας ἀεὶ μόνοις τοῖς Πελοποννήσιοι ἐνδιέτριψαν. Construitur & cum ἀεὶ, & ἐν. apud Xen. Præd. 5.

Ἐπιδιατρίβω, idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, vnde παραδιατριβαὶ, præpostera studia & exercitationes, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. in ep. ad Tim. 1. c. 6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω & ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plat. in Theæt. Cum dat. rei Aristid. προσδιατριβὴ, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω, idem cum προσδιατρίβω. Isocrat. μεθ' ὧν ἐδίετο συνδιατρίψῃς. Et cum dat. apud eundem. itidẽque apud Xenoph. apomn. l. 1.

Ἐκτρίβω, extero, terendo excutio. Xenoph. Præd. 2. ἐὰν γε σὺ πῦρ εἶναι δόξῃς ἀνθρώποις ἐκτρίψῃς· ἐὰν γὰρ σὺ ἐκτρίβῃς. Itè extero, i. terendo & fricando extergeo. Plut. ἀεὶ δ' ὑστερον εἰ τὶ τιθεῖ τῷ φῶ ἐκτρίβει πολλάκις τὸ πρόσω ἀλμῶν ἐνίοτε τοῦ σώματος.

Ἐκτριμμα, τὸ, id quo aliquid extermus: mantile quo manus abluræ extergunturi. Athen. l. 10.

Ἔκτριψις, extritus, extritio, vel deletio, Gal. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὰ ἀπλάγχνα τῶν ἀφομοίωσις.

Ἐκτρίβω, idem. Item idem quod τρίβω. Hes.

Dec. Παρεκτρίβω, attritu elido. Aristot. de cœlo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ἐντρίβω, intero, intrico. Xen. præd. 8. τὰς κοσμητάς, εἰ δὲ πρόσεστιν τι ἐνετρίβοντο αὐτῷ. Et metaph. infligo, incutio, impingo. Plut. in Alcib. ἐντρίψας κόνιν ὅλον τῷ Γ' πτοιήσῃ τῷ γέλωτι. Sic πάθος ἐντρίβειν. apud Luc. (l. 5.

Ἐντριμμα, τὸ, id quod infricantur fæcis: vt fucus, cerussa. Pol.

Ἐντρίψις, ἡ, infricatio. Xen. præd. 1.

Ἐντριβὴς, ἐς, ὁ & ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plut. de leg. l. 6.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo: vnde apud Aristoph. in Ran. ἀφ' ἑαυτῷ δ' ἐμοῦ νῦν εἰς λίθον, Ἐπιτρίβομαι τὸν ὦμον ὑπὸ τοῦ σοφοῦ, cui humerus tantopere atteritur & affligitur. item attero, exhaurio. Idem in eadem comedia. Νοῦν μ' ἐπιτρίψει ἱππικά. Et pro perdo, euertio: metaph. ab iis qui aliquid atterunt seu conterunt: vnde paff. apud eundem ibidem, Καί μου δὴ τὸν τρίψαι γε, pro quo paulò ante dixerat ἀπόλωλας. item infrico affrico. Exponitur &, infligo, inuecho, infero: νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum inuehunt: apud Chrysost.

Ἐπίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβει. Hes.

Ἐπίτριψις, ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Expon. &, fluctus. Ps. 92.

Ἐπίτριπτος ὁ & ἡ, contritus: seu dignus qui conteratur: perditus, sceleratus. Aristoph. in Plut. Athen. l. 4.

Καταστρίβω, contero, attero. Thuc. l. 8. τὰς Ἑλλήνων καταστρίψαι. Xen. præd. 8. ἐγὼ δὲ τοῦτο μόνον ἀθρόον ὅπως αὐτὸς καταστρίψω ἀπαντήσω δ' ὅπως αὐτὸς καταστρίψω. Accipitur & pro fin. plici τρίβω. Æschin. ἀεὶ τοῦτο περικατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Sic Xen. dicitur geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι ἐν ᾧ τρόπῳ βίον καταστρίβειν. in quibus homo totum vitæ tempus terat.

Παρατρίβω, attero, affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror. Synes. πρὸς πέτραν ἄλλο πυρέτιον καταστρίβεσθαι ἀπόπλεομαι φωτοειδὲς ἐγγένος. Sic apud Aristot. in hist. an. quædam animalia dicuntur καταστρίβεσθαι ὀκλάζοντας τὰ ὀπίσθια πρὸς ὀπίσω, i. coitu attritu inuicem supinarũ partium. item infensus sum & animo infesto affricor alicui, vt ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ἔδοξε τῷ Προυσίᾳ παρατεθρίφθαι ἐπὶ τινῶν πρὸς τοὺς Βυζαντίους. Byzantiis infestũ esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt & pudorem deponunt. Strab. lib. 13.

Παρατριμμα τὸ, id quod affricto seu attritu detritum est. Exponitur & interitrimentum, interitritura. Gal. & Dioscor.

Παρατρίψις, attritus, affrictus. Dioscor. l. 5. cap. 95. Exponitur & collisio.

Παρατριβὴ, contentio quæ iurgiis fit. apud Suid.

Περιτρίβω, circumcirca tero aut frico. item contundo. itẽ detero.

Περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine qui tes alicuius tractatione velut attritus est. apud Aristoph. in Neb. & Dem. pro cor.

Πεπτρίβος, obtritus, pertritus, attritus.

Προστρίβω, idem quod καταστρίβω, attero, affrico: Basil. ἐν χρυσοῦ τοῦ διαφόρου προστρίψαντες τῷ λίθῳ γινώσκομεν. Metaphorice. plerunque aliquis προστρίβει aliquid dicitur, quod alicui veluti infricat aut inuitit. more eorum quæ ita affricantur vt eo in loco remaneant qui confricatus fuerit vt apud Chrysost. commeor. in Evang. Ioan. μετὰ τὸν τῶν κακοτεχνίας προστρίψας τινὰ βλαστήματα τῷ διὰ ἀσελγείας ἐν πόλεσι.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Item idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῷ μετὰ πραγμάτων αἰσχρῶν διαβολῇ. Apud eundem τοῖς αἰτίαις τῷ Φαλάρῳ προστρίβετο. Falaram iis criminibus aspergebat. Significat etiã incutio, infligo, impingo: vt apud Aristoph. πλαγὰς ἀεὶ προστρίβοντες τοῖς ἀντιπάλοις.

Πρόστριψις, attritus, affrictus.

Συντρίβω, simul tero. Luc. εἰ τοῖς πυρῶν συντρίψαντες ἐκ ἀκαθαρσίας δεῖσθαι ἐπιμεθα. Item contero, contundo, comminuo. Xen. Hel. 3. πάντες ξυντρίψαντες τὰ δόρατα.

Συντρίβομαι, contero, contundor. Plut. de primo frig. Item dolore & tristitia veluti conteror & contundor: apud eundem de aud. & Luc. c. 4.

Συντριμμα τὸ & συντριμμός, ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. c. 3. Reg. l. 1. c. 21. (ueib. 26.

Συντρίψις, idem: apud Gregor. συντριβὴ, ἡ pro isdem. Pro-

Συντριβὴς, qui conuersatur cum aliquo. Hesyc.

Ὑποτρίβω, tubereto. Ὑποτριμμα, genus quoddã edulis: apud Plu. in præceptanic. & Symp. 2. probl. 10. & Aristophan. in Concion.

Ὑποτριμμάτιον, (diminut.) idem Pol. l. 6. c. 10.

Composita sine præpositione.

Ἀλετρίβανος, pistillus quo fal teritur ἀπὸ τοῦ τὰς ἅλας τρίβειν. Scribitur & ἀλετρίβανος cum tenui ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν & τρίβειν. Vtitur hac voce Aristoph. in Pace. Ἀλάτριψ, idem in Epigr.

Ἀτριβὴς, ής, ές, ὁ, ἡ, qui tritus non est: vt ἀτριβὲς, ὁδός. Sic insula ἀτριβὴς, Thuc. l.4. & ἀτριβὴς ἐρήμη. Phil. de vita Mos. l.1. & 3. Item non attritus, integer: inuiolatus. Item inexercitatus, imperitus, qui vsu rerum tritus non est: in qua signif. dicitur & ἀτρεὶ apud Suid. & ἀτρεῖς ας ας apud Xen. in Hipparch.

Ἀτρεὶ, exp. sine dettimento, sine mora.

Ἀτρεπής, ές, ὁ, ἡ, idem quod ἀτριβὴς, qui tritus non est. Item qui teri nequit: vt ἀτρεπέστερον ἀκοντίου, apud Theocr. spinis indomitis & calcatu difficillimis. Item non subactus: vt ἀτρεπέστερος ἄρτος, apud Aristot. probl. sect. 11. quæst. 16. Exponitur etiam, laboris insuetus, seu laboris inexpertus, delicatus: vt χεῖρες ἀτρεπέστερι. Odyss. φ.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ, ἡ, paleam terens. in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον, τὸ, locus vbi oliuæ teruntur & oleum exprimitur.

Εὔτριπτος, tritu facilis, qui facilè teri potest seu contundi & comminui: friabilis.

Κυμινότριβδος ἅλας, sal cum cumino tritus. Athen. l.7.

Λεπτοτριβὴς, qui ita tritus & tusus est, vt sit λεῖος, tritu lævigatus, minutim tusus seu contusus ac contritus.

Λεπτοτριβέω, contero seu contundo & comminuo ita vt leuigetur. Gal. & in Geopon. Ἐκλεπτοτριβέω tero minutissimè, contero & contundo ita vt leuissimum euadat.

Λιθοτριβεῖον, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεοτριβὴς, nuper tritus, recens tritus. Phocyl.

Πεπτοτριβὴς, ές, ὁ, ἡ, strictio sicca. Aristot. probl. sect. 37.

Οὐδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur & ginginæ.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, seruus vernaculus & non nunc primùm emptus, sed diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus seruus natus Hesych. & Suid. Οἰκότριψ, idem. Phil. de vita Mos. l.1.

Οἰκοτρίβαον, (sub παιδίον) puer ex verna natus. Poll. l.3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnasij magister, palestræ magister. apud Plut. in amat. narr. Item præceptor, doctor, ludimagister. Luc.

Παιδοτρίψ, pro eodem in Axiocho, & apud Luc.

Παιδοτριβικός, ή, ὁ, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ (τέχνη) apud Aristot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel vt docet pædotribas. Aristoph. in Equit.

Παιδοτριβία, pro παιδοτριβική, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, sum pædotriba. Et metaph. instituo, formo: exerceo. Exponitur etiam, educo & promoueo, apud Plut. Vtitur & Basil. ac Greg.

Ἀπαιδοτρίβητος, (dec.) qui sub magistro exercitatus non fuit. Item inexercitatus, ἀγύμναστος. Hesych.

Παλιντριβὴς, qui denuò tritus est. Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, παλιντριβὴς ὄνος, exp. dossuarius asinus.

Φαρμακοτρίβης seu φαρμακότριψ, qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demosth.

Χειροτριβέω, manu frico seu perfrico. in Hippiatr. Χειροτριβὴς, apud Hippocr. pro φριβή.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Aristot. rhet. lib. 3.

Ἀχρονοτριβὴς, (dec.) in quo tempus tritum non est, ideóque celeriter vel subito factus: aut qui tempus non terit. Hesych.

Ὠμοτριβὴς, qui tritus & contusus fuit quum adhuc crudus esset. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expressum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt. Dioscor. l.1. c.19.

Τρύλλα, &c. vide in Τρύω.

ΤΡΥΖΩ, strido. * (verbum ex sono factum) Odyss. ω. ψυχαὶ τρίζουσαι. Marci cap. 9. Τρίζειν τοὺς ὀδόντας, stridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præsenti ponitur: vt Il. ψ. ψυχὴ δ' ἀΐδηνδε κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὠχετο τετριγυῖα. Sic & apud Plut. de sera num. vind. Et Il. β. ἐλελιζόμενα κατὰ πτέρα τετριγότα, stridentes. Sic apud Synes. ep. 4. τὸ κέρας ἐνέτριγε, antenna stridebat. Et apud Luc. in Zeuxide, ὅτε μόνον τετριγότων ἤκουεν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum stridorem duntaxat audiisset. Dicitur etiam de ferro apud Alex. Aphrod.

Τρισμὸς siue τρισμός, οῦ, ὁ, stridor. Theophr. hist. pl. l.4. c.16. (de vermiculis qui in ficu nascuntur) φθείρονται δ' εἰς τρισμόν. Dicitur & μυῶν ἠρισμός, apud Plut. in Marcello. Dicitur & τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω, idem ferè quod τρίζω: murmuro, susurro. Propriè est turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: Ἡ τρύζει ἐρεθομένη ἐρημαίῃ ὀλολυγῇ, Cicinterpr. *Et maturinis acredula cœrebat conflat.* Sic Theoc. idyl. 7. ἡ δ' ἀλελυσὶν Τυδέος ἐν φυκιῶσι Σείριος ἠύζεσκεν ἀνιάθας. Apud Hom. Il. ι. τρύζῃσι exp. γογγύζῃσι.

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, susurrus, mussitatio. Greg. in poëmat.

Τρυγὼν, όνος, ὁ, turtur dicta ἀπὸ τοῦ τρύζειν, vnde prouerb. Ἠρινὸν λαλίστερος, teste Eust. Vide Aristot. hist. an. l.5. cap. 13. & Athen. l.9. Est etiam piscis marinus: apud Aristot. hist. anim. l.5. cap. 3. Ælian. Nicand. & Dioscorid. lib. 7. cap. 8. & lib. 8. cap. 6. Latini pastinacam marinam nuncupant.

Τρυγονόω, vnde apud Suid. ex Aristoph. Θρυγονοῦσ' πλὴν θύραν, exp. λεύκως κνῶσα.

Composita ex τρίζω & τρύζω.

Ἀμφιστρύζω, circumstrideo: vel circumsusurro & susurro.

Ἐπιρύζω, admurmuro, accino, ὑπηχέω. Hesych.

Καταστρίζω, idem quod τρίζω. Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, iuxta murmuro. Hesych.

Ὑποτρύζω, paululum murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam, submissè loquor, musso.

Τείμοβος, vide in Τριβόνιος. Τείμμα, &c. in Τείνω. Τρίναξ, τριξός, τρίπαλαξ, &c. in Τρεῖς. Τρεπαῖος, &c. in Τρέπω. Τρὶς in Τρεῖς. Τρισμός, in Τρίζω. Τριστάνεις, τριστός, τρίτος, τρίχα, &c. in Τρεῖς. Τριχεῖν, τριχῶ, in Τρῖς. Τρεχόω, &c. in Θρίξ. Τρίψις, in Τρίβω. Τρόμος, &c. in Τρέω. Τροπὴ, &c. in Τρέπω. Τροφὴ, &c. in Τρέφω. Τροχάζω, &c. in Τρέχω.

ΤΡΥΒΛΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropsis: de vase in quod cibi imponuntur, apud Luc. in Tim. ἀκεραίους καὶ τρυβλία τὸ λιχανοῦ ἀποτμήχων. Athen. lib. 12. fuisse dicit ἀγγεῖα πορφυρῶν, ὅθεν ἐχρίμπτον οἱ εἴποσιν ἀρτοφόροι. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. item culeus. Aristoph. in Pluto. ὁ Ζεὺς φιλεῖ εἰς τοῦτ' ὑμᾶς ξυγκυκᾶν τρυβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. & Ioseph.

ΤΡΥΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales, fruges, & quilibet fructus. Hom. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delũ) Οὔτ' ἄρ' ἔγωγε τοῖσδε θεὴν ἐόμαι, οὐδὲ τι ἔοικεν, Οὔτε τρύγας ἐσθίειν, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύειν, neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam vsurpatur. Epigr. l.2. τῇ δ' ἄρα τρύγα δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l.1. c.12. τρύγα & τρυγηλὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, siccitas: vt apud Nicand. in Ther. ὅθεν οὐδ' ὕδωρ Σείριος ἀζήσειν, τρύγα δ' ἐς ἀνθερεῶν λίμνης.

Τρυγάω, ῶ, f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, vuas carpo, vindemio. Plut. sympos. 6. probl. 7. Τρυγᾶν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τοῦ ἀμπελίνου ἐπωφαν. Interdum cum accus. vt apud Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiebant vites. Et apud Aristoph. in Vesp. τρυγᾶν ἐρήμας, sub ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic & Od. κ. Item metaph. fruor, percipio: Luc. (de meretricibus) κεφαλὴ κοῦ τρυγῶσιν αὐτόν. Idem, ἢ οὐ Γλυκέριον ἄλλο τρυγῶσιν.

Τρυγάομαι, ῶμαι, vindemior, decerpor, colligor. Diosc. l.1. c. 49. Τρυγᾶται φοῖνιξ: & apud Athen. l.1. τρυγᾶσθαι οἶνος.

Τρυγαλίς, ίδος, ὁ, vindemiator qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas. Hesiod. in Asp. ¶ Est etiam sidus cœleste. Colum. l.11. c.2. & Procl. Τρυγαλίς, ίδος, ὁ, idem quod τρυγετής.

Τρυγαλίς, ίδος, vindemia. Plut. l.4. symp. sub finem ἀκμαζόντος τρυγητοῦ, media vindemia. Dicitur etiam τρυγητὸς ὁ ἐνδόμυος, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, vt apud Theophylact. ep. 83. & Athen. l.2. ex Gal. in qua tamen signif. quidam φρεσπαροξυτόνως scribunt τρυγήτος. Scribitur & τρυγήτος, pro vindemia: vnde φρεστρύγητος apud Vitrun.

Τρυγίας, ου, ὁ, Hesych. vinum recens, mustum nondum percolatũ: vt apud Athen. l.15. φερανῶ τῇ λύχνῳ, καὶ τρύγα πίνει μαλακία. Per catachresin dicitur τρυγὶς & vetus vinum, vt Theocriti schol. annotauit. ¶ Item fæx vini: vt Theocr. idyll. 7. καὶ ἐς τρύγα γεύσῃ ἐρεύδων. Aristoph. in Pluto. Ὦμος δ' ἐπεὶ ἦν καὶ σὺ οἶνον ἐξίνος Πίνων, σωωπωπὶ δεῖ σε καὶ τὴν τρύγα, quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhauriendæ est. Sic & apud Plut. symp. 6. probl. 7. Dicitur etiam de fæce olei, teste Poll. l.1. Item de scoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.

Τρυγώδης, ες, ὁ, ἡ, fæcis plenus: vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt & quædam τρυγώδη καλλύσματα apud medicos: de quib. Galen. περὶ κράσεως, libro 4. cap. 2. & Paul. Ægin. lib. 7. cap. 15.

Τρυγερὸς, idem. Hesych.

Τρύγιος, ία, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expressus.

Τρυγίας, ου, ὁ, f. ία, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum sua fæce. Exponitur etiam, fæx. Psal. 74.

Composita: ac primùm ex τρύγη & τρυγάω.

Ἀτρυγής, ής, ὁ, ἡ, qui vindemiari nequit: vt in Epigr. ἀτρυγὲς μέλι.

Ἀτρύγετος, sterilis: vt Iliad. ο. ἀτρύγετος ἅλς vocatur, quòd sit ἄκαρπος, inquit Eust. vel quòd τρυγᾶσθαι, i. exsiccari nequeat. Vide & in compos. ex ἠύζω. Dicitur etiam de aëre: vt Il. ρ.

Διατρύγιος, vt διατρύγιος ἄρχος, Od. ω. locus inter vitium ordines consitus frumento aliòve cerealium frugum genere. Exponitur etiam διατρύγητος, frugifer.

Ἐπιτρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum post primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermissi. Leuit. c. 19. Deut. 24.

Εὐτρύγητος, vindemiatu seu decerptu facilis.

Προτρυγηλὴς siue προτρυγηλὴς, q. d. anteuindemiator sideris cœlestis no-

sis nomen sic dicti quòd aliquanto ante vindemiæ tempus exoriatur. Arat. in Phœno. & Procl. in Sphæra. Scribitur & τρυγετός, apud Vitruu. lib. 9. c. 6.

Composita ex τρύξ.

Ἄτρυγος, ὁ, ἡ, ἡ, fæce carens, non fæculentus, purus: apud Athen. l. 1. & Plut. in Hellen. probl.

Ἀτρύγετος ἀλός, quidam exponunt βαθύτατος ἁλὸς, cuius τρυγὸς inuenire nemo queat. vide & in præcedente classe compos. à τρύγη.

Ἐλαιότρυγον, ἡ, τὸ, olei fæx, amurca. Hesyc.

Τρυγόω, τρύζω, vide in Τρύζω.
Τρύμα, &c. in Τρύω. Τρύξ, in Τρύγη.

ΤΡΥΠΑ, ης, ἡ, foramen. Eust. Pro terebro accipi putatur apud Suid. vt sit idem quod τρύπανον. * Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Here. τρυπᾷς δ' ἐνὶ τὰ γλώσσαν ἄκραν, ἐξ ὀκείνης ἐλκομένης αὐτὸς ἐποίησε, pertusa dei lingua. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. idyll. 3. ἐ ὁ τρύπᾳ αὐτὰς (ἢ χιμαίρας) ἐφέυτα, i. conscendebat.

Τρυπωμαι, terebror, perforor, pertundor: vnde αὐτὸς τρυπωμένος, apud Plut. symp. 1. probl. & ex Sophoc.

Τρύπημα, τὸ, foramen, idem quod τρύπα. Epigr. l. 2.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, ου, τὸ, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum seu terebra: prius apud Eurip. in Cycl. & Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον, metaphoricè dicitur veterator. schol. Aristoph.

Τρυπανίζω, idem quod τρυπάω. Hesych.

Composita.

Ἀτρύπητος, ὁ, ἡ, ἡ, non perforatus, nullo foramine peruius.

Αὐλοτρυπανος, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, pertterebro, perforo, pertundo. Exponitur &, penetro, transhgo, item excauo: apud Etymol. διὰ τρυπάω ὁ γὰ κ ἐξ ἀρχὴ ἄρχω σπόνδων.

Δυςτρύτητος, terebratu difficilis. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἐντρυπάω, terebro intro, terebrando penetro. Item insinuo me, cælo me ingero. Suid.

Ἐκτρυπάω, terebrando egero. item veluti terebrando erumpo. Æliae Dion. apud Eust.

Ἐκτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit: apud Theophr. loco citato.

Τρύκης, τρύκω, vide in Τρύω. Τρυσμός, in Τρύζω.
Τρυσός, τρυπάνη, in Τρύω. Τρυφάω τρυφή, &c. in Θρύπτω.
Τρυχερός, &c. in Τρύω. Τρύχος, in Στρύχνος.

ΤΡΥΩ, tero, attero: idem quod τείρω. * ex quo deriuatum dicitur. item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco & macero: vnde τρύω. Hes. exp. καταβεβρύκω, καταπονῶ.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. τετρυμένος ἡλίῳ in Epigr. Γήρᾳ ἐ φωνὶ τετρυμένος.

Τρύμα seu τρύμη, veterator & homo qui longo rerum vsu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. Significat & foramen, teste schol. Aristoph. vnde τρυμάτιον pro paruo foramine apud Etym. & Suid. legitur.

Τρυπαλιά, ἡ, idem foramen. Matth. 10. & Luc. 18.

Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna. Hes.

Τρύσκω, idem quod τρύω: vnde τρύσκε. Hesych. est τρύχω. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνε.

Τρυτός, ὁ, ἡ, afflictus, inualidus, æger. Exponitur &, λεπτός: quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπτύνω. Hesych.

Τρύχω, & τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Od. α. Τρύχουσι ὀ εἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodia. l. 3. ἐτρύχωσαν πόλιν Ἑλλάδα. Et cum dat. Xen. Hel. 5. πολλὰ χρόνον τρύχειν στρατιᾷ πόλιν, exhaurire vrbem. Sic in passiuo. Od. κ. μὴ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur. Pro iisdem dicitur & τρυχάω, Gal. in lex. Hippocr.

Τρύχος, ου, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 9.

Τρυχερός & τρύχινος, ὁ, attritus, lacer, pri° apud. Eur. in Troad. posterius apud Ioseph. in Antiq. Iud. Propriè autem τρυχερός est, attritus & lacer in modum τρύχους.

Τρύχινος, confutus ἐκ τῆς τρυχῶν.

Τρυχίον, ου, τὸ, idem cum τρύχος. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina dicta ἀπὸ τοῦ τρύειν, quoniam τρύει seu τείρει τὴν ἄκραν τῆς ὀγκῶνος, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis ad quod est examinatio. Pro statera aut bilance accepit. Dem. pro cor. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ μόνον δεῖ τὸ λοιπὸν συμβεβλῆσθαι: vbi metaphora est à grauioribus ponderibus.

Τρυτανίζω, trutino, trutina examino, trutina pensito, in trutina suspendo.

Τρύπα, τύραννος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τρύω.

Ἀλιτρυτος, ὁ, ἡ, ἡ, in mati vexatus: vt ἀλιτρυτος κύμασι, in Anthol. Epigr. Et ἀλιτρυτος γήρᾳ, apud Theocr. idyll. 1.

Ἀποτρύω, detero, attero, item edomo, defatigo, conficio laboribus: vnde apud Plut. in Gracch. πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῷ πόνῳ τῶν πολιτῶν apud Soph. in Trachin. ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lassescere & despondere animum.

Ἄτρυτος, indefatigatus, infatigabilis, indefessus, vt ἄτρυτος δ' ἀνάγκη, apud Aristot. de mundo. Et ἄτρυτος ὀφθαλμός, apud Plutar. Symp. 4. probl. 1. vit. Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi, vita defatigationis expers. Aristot. eth. 10. c. 7. item ἄτρυτος, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus: vt ἄτρυτος πόνος, apud Herodot. & ἄτρυτος κακά, apud Soph. in Aiace.

Ἀτρυτώνη, Mineruæ epitheton est apud Hom. Il. β. & alibi, sic dictæ quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigare ac frangi nequeat, teste Etym.

Καταβρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πόνος ξήρανε, καταβρύσας ὀστέα, artus ei macera.

Composita ex τρύχω.

Ἀμφιτρυχής, ὁ, ἡ, ἡ, attritus. Hes. & Suid.

Ἀποτρύχω, idem quod ἀποτρύω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ἐκτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Καταβρύχω, idem exhaurio, affligo, vexo. Od. ο. ἵνα μὴ καταβρύχω ἐ ἐταίρους. Theocr. idyll. 1. Τίς τὸν καταβρύχει; Vitruu. & Chrysost. de sacerdot.

ΤΡΩΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον) arrodo, rodo, comedo. Od. ζ. Καὶ τὸν μὲ ποταμὸν σεῦσον, ὅθι δὴ πολλοὶ τρώγουσι μελισσοφόροι. Theocr. idyll. 9. Λεπτὰ δὲ δαμάλαν κολοβὰ ἑρμάτα, ὡς ἀπάσας λιψ κάμαρον τρωγοῦσας ὑπὸ σκοπιᾶς ἑστάκασι, arbutum arrodentes. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus: vt apud Athen. l. 14. Μελίσσας δὲ οὐδὲ φιλοσοφίᾳ τρώγειν ὤν.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio.

Τρωκτός, ὁ, ἡ, ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus, Hippocr. in lib. de intern. Affect. Peculiariter τρωκτὸν dicitur intybum, seu feris herba, vulgò endiuia: apud Ægin. l. 3. c. 46. & Alex. Trall.

Τρῶκτα, tami tenelli & qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ¶ At τρωκτὰ dicuntur quæ in mentis ex pabulo reliqua fiunt. item spinosa quædam & arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρώξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. Sunt & τρωξαλίδες, vermium genus apud Athen. lib. 3.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator. Exponitur &, πανοῦργος, ἀπατεών, Od. ξ. & ο.

Τρωκτός, ὁ, idem quod τρώκτης: vt τρωκτὸ σταφὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Plerunque τρωκτὰ dicuntur quæ etuda comedi solet. & secundis mensis apponi vt apud Hippoc. & Artemid. l. 1. c. 60.

Τραγάλιον, idem cum τρωκτὸς & τρώξιμον. Et τὰ τραγάλια, eadem quæ τρωκτὰ bellaria. Athen. lib. 14. Aristoph. in Plut.

Τρώγημα, τὸ, idem quod τραγάλιον, quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendũ. Plat. polit. 1. Athen. l. 14.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. & 11.

Τραγηματισμός, comestio bellariorum. Idem l. 14.

Τραγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur cauerna seu foramen rosione factum, vt murium & teredinum, teste Etym. Epigr. l. 2. & in Batrach.

Τρωγλοδύται, hirundinum species in foraminibus & cauernis nidulantium, quæ & ἀπόδες & πυγολλοί, Aristotel. histor. an. lib. 9. cap. 3.

Τρώγων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποτρώγω, abedo, auello seu abscindo morsu, dentibus excindo, Laërt. in Zen. El. Δημήτριος ὁ φησι τὴν μυῖαν κοὐ ἀποτραφεῖν.

Ἀποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo.

Ἐντρώγω, comedens ingero in ventriculum: vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἐντρώγει τὴν σπονδίαν. Exponitur etiam, secundariam cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (dec.) in os ingero, deuoro: deglutio: apud eundem ibid.

Θερμοτραγῶν, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Κατατρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. idyll. 5. Καὶ γὰ ἐγὼ μιστὸν τὰς κανθάρως, εἰ δὲ φιλοῦσ' ἀ Σῦκα κατρώγοντες, ὑπὸ δὲ μοι φέρον.

Κυαμοστρώξ, ὁ, ἡ, ἡ, fabarum vorator: ita dicitur iudex qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. Suid.

Παρατρώγω, abrodo, comedo.

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo. Luc. in Nigr. Τὰ ὀστᾶ γυμνοῦντες καὶ περιτραγόντες. Metaphor. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀγαπᾷς τὰς τῆς ἀρχιλοχίας περιτρώγων, circumrodere & accidere. (trachom.

Πτερυστρώκτης, qui vorat πτέρυγας, pernicosus: nomẽ muris in Ba-

Σχιστο-

Σχοινοτρώξ, qui lentiscum mandit, sic dicebantur homines molles & effœminati, qui ad nitorem candorémque cutis frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem Luc. in Lexiph.

Τριχοτρώκτης, pilorum erosor, nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Φθειροφαγεῖν, pediculos edere, apud Herodot. 4, 17. 109. vel pediculum edere. Athen.

Φθειροτρώκτων, idem, apud eundem.

Φιλοπολέμων, bellatorum appetens. Athen.

Τρῶμα, vide in Τετρώσκω. Τρῶξις, & c. in Τρώγω.

Τρωπάω, in Τρέπω. Τρῶπις, τρωπός, in τετρώσκω.

Τροχάω, in Τρέχω. Τύ in Συ.

ΤΥΙΧΑΝΩ, (Fut. τυχήσομαι, τύχω, vnde & deriuatus: idem τυγχάνω tanquam à τυγχάω, vnde & aor. 2. ἔτυχον) sum. Soph. in Aiace, Ἐνὸς γὰρ ἄνερ τυγχάνει, intus est. Plat. in Apoll. τυγχάνει μάγιστον ἐν βροτοῖς ἀγαθὸν τοῦτο. in hac signif. sæpe participio iungitur verbi εἰμί vt apud Thuc. l. 2. ἔτυχον γὰρ οὐκ ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, tum tum in Ægina erant. Et Luc. ἐτυχεν γυμνὸς ὤν, nudus erat. Sæpe & aliis participiis vt Plat. in Mid. ἐὰν τυγχάνῃς ἐρωτῶν τι, quod ex te quæro. Aristop. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum significat, accidit vt sim, forte sum: vt apud Herodot. l. 8. ἐτύγχανε τότε ὢν ἅμα Δημαρήτῳ, de fortè tunc fuisse cum Demaretio. Arist. eth. 3. c. 8. εἰ ἄνευ ἔτυχεν, si fortè ita esset contingat, vel, si fortè ita contigerit. Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, euento, accido: vt Ody. ξ. Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά, multa mihi euenierant. Particip. ὁ τυχὼν plerumque dicitur pro ὁστις ἔτυχε, quem primum sors obtulerit, quiuis quilibet: vt οὐκ ἐκ τυχόντος χρήματος λαμβάνει, apud Xenop. Et τὸ τυχὸν πάθημα, offenso quæcunque, Dem. ad Phil. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius: vt apud Isocr. in Hel. enc. εἰς τὸν τυχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν πολὺ διαφέροντα, vnus è multis, vnus è plebe. At τυχὸν aduerbialiter vsurpatur pro fortuitò, casu, forte fortuna: interdum &, fortasse: vt apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, fortasse & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως ἐκ ἀλλήλων dicitur Attico more, teste Schol. Aristop. ¶ Item τυγχάνω, assequor, attingo: in qua signif. propriè quidem de iaculantibus dicitur, qui propositam metam telis ad eam directis attingunt: vt apud Luc. in Hermot. ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι aues attingunt & ferunt. Generaliter tamen & metaph. significat assequor, nanciscor, voti compos fio, obtineo, impetro, idq; cũ genit. vt Od. 5. τυχὼν ἀρετῆς ἐν φιλότητι. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à iudicib. vt audiatur, & facti sui rationes afferat. Et τυγχάνειν ὑπηρεσίας, obtinere vt iudices æquiores sint, nec summo iure agant, apud eundem in Mid. In rem malam, apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. Et κατηγορίας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. Aliquando in his signif. genit. subaudiẽdus relinquitur: vt Iliad. 8. Ἕκτορ, οὐδ' ἔτυχες, non attigisti scopum, quem petebas. Et Heliod. in Theog. τοῦ λυχνίου, qui eam nactus fuerit.

¶ *Deriuata à τυγχάνω sum, vel contingo.*

τυχόντως prout contingit seu contigerit, quomodo cumque. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, euentus seu casus fortuitus, siue prosper sit, siue aduersus. Dem. pro cor. τοὺς τῶν ἄλλων τύχαις ἀγαθαῖς ἀγωμαι. Herodia. l. 7. ἐξ ὀντελοῦς τῆς ἰσχάτης εἰς τὴν ἄκραν τύχην ἔλαυνε. ad tantam dignitatem à fortuna est euectus. Τύχῃ, διὰ τύχης, διὰ τύχαν, κατὰ τύχαν, forte fortuna, fortuitò, casu: Philostr. ep. 21. Τύχῃ δ' οὐ διὰ ἀγαθοῦ. Plut. διὰ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχαν μᾶλλον φρονοῦντες. Τῆς τύχης dicitur pro ἀπὸ seu ὑπὸ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xen. pæd. 2.

Τυχαῖος, fortuitus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ fortè accidunt. Synes. ep. 4.

Τυχηρὸς, idem vt τυχηρὰ ἀγαθά, apud Plut. de lib. educ. & τυχηρὰ πρὰγματα. Phil. de mundo. item fortunatus, felix. Suid.

Τυχηρῶς, fortuitò, item fortunatè, feliciter. Etym.

Τυχικῶς, itidem fortuitò.

Composita ex eodem Τυγχάνω.

Ἐνυγχάνω, incido, occurro: Thu. l. 2. τῇ δ' ὠμῇ ἐκείνῃ οὐδὲν πολεμίῳ ἐνέτυχε, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos fortè fortuna incidimus, qui nobis obuiam fiunt: vt apud Herodian. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα καὶ κτείνειν, occidere obuium quemque. ¶ Item adeo, conuenio, colloquor. Cum dat. persona. Plat. in Apoll. ἐντυγχάνει Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum conuenire Palamedem & Aiacem. Cum πρὸς apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν. Rom. cap. 31. ἐντυγχάνει τῷ θεῷ καὶ τῷ Ἑρμῇ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cũ, versor cum. Plat. de rep. οὐδὲ ἐντυγχάνει οὐδὲν ἄλλοις, versatus sum cum. Ἐντυγχάνειν τινὶ καὶ ὄψει, videre aliquem: vt apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur. Ὁμήρῳ καὶ ὄψει ἐντυχεῖν, Hometum vidisse. ¶ At ἐντυγχάνειν τινὶ, in sermone, est incidentem in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. Διὸ ἐντυγχάνομεν τοῦ λόγου ὀλίγα. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνει rei alicui, qui dum ea fit, adstat & interest: vt βλέπειν ἐντυγχάνει, hiebat dum pullulat, adstare, apud Dioscor. in præf. l. 1. ¶ Ἐντυγχάνειν γράμματα, legere literas, apud Herodian. l. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐνέτυγχον ποιήματα, qui legit poemata.

Ἐντυγία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plutarc. de deo. Socr.

Ἔντυξις, ἡ, idem Isocr. ad Demon. τῶν ἐντυξεῶν μὴ πανταχοῦ πάντων τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone. ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντυξις, congressus & colloquium cum Cræso.

Ἐντυκτικὸς, ὁ, qui conueniri & compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Dec. Ἀνεντυκτος, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντυκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Κατεντυγχάνω, conuenio & compello aliquem contra alũ. Basil. Κατεντυκτικὸς, qui aliquem conueniens & compellans, accusat, vel alium vel illum ipsum quem conuenit ac compellat. Iobi c. 7.

Προεντυγχάνω, prius incido. Syn. ep. 108. τοῖς σκοπῶν ἡμῖν προεντυγχάνοντες. Apud eundem ep. 88. οὐ γὰρ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυγχάνειν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑπεριντυγχάνω, conuenio & compello pro, interpello & intercedo pro, Rom. c. 8. Ὑπερέντυξις, compellatio eiusmodi, seu intercessio aut deprecatio apud Greg.

Πεντυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. Aristop. οὐδὲ ἴσως ἐν μὴ κείνῳ ἡμῖν ἐπεντύχῃ. Syn. ep. 34. εἰ γὰρ ἂν ἐπεντύχοι τις ἐν ὁτῳδὴ si in te incidit. Hinc particip. ἐπεντυχὼν, quilibet in quem incidimus, vt Plat. de leg. ἐπεντυχόντος νομοθέτου γνωρίσματα, quæ cuiuslibet sunt legislatoris. Et ἐπεντυχόντα φάρμακα, quilibet medicamenta, item vilis, vulgaris, trivialis: quoniam quæ passim obuia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 2. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ ἐπεντυχόντι ὁ λόγος, non agitur de te leui. At homo ἐπεντυχὼν, vilis conditionis, vnus ex plebe. ¶ Ἐπεντυγχάνω, adeo, conuenio, colloquor. apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adsum, interfum. Poly. μὴ δυνάσθαι παρατυγχάνειν τῇ μάχῃ pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro vel adsumor apud Xen. ἐκβαίνουσι εἰς τὴν μεθόριον τοῖς παρατυγχάνουσιν ἱππεῦσι, cum equitibus qui tũ fortè aderant. Sic alibi apud eundem, & sæpe apud Thuc. Plat. & Plut. Dicitur ἐκ τῆς παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, subitò apud Thuc. & Plut. Dicitur & παρατυχὸν aduerbialiter. i. quum se offerat occasio, seu quum liceat: apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγωνίσοιτο κρίνειν παρατυχόντα, in iudicem iniquum incidere. Thuc. l. 1. τοὺς Ἱππαρχῶν περιτυχόντας, quum fortè in Hipparchum incidissent.

Προσυγχάνω, occurro, obuius fio, offero me: vel fortè occurro, casu obuius fio. Plut. aduersus Colot. ἡ προσυγχὼν ἐκ ἐντυγχάνοντος μετοῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Itidem τὸ προσυγχὸν dicitur quod fortè fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & ἐκ προσυγχόντος, subitò, ex tempore, ita vt sors tulit. Plutarc. in symp. sep. sap.

Προσυγχὴς, ἐς, ὁ, ἡ, idẽ quod προσυγχὼν, qui fortè occurrit obuius.

Πρεσυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obuiam fio. Aristopha. ἡ σύλληψις συντυγχάνει ἡμῖν, nobis obuiam facta. Item conuenio, adeo, vt Luc. c. 8. οὐκ ἐν ὁμοίῳ συντυγχάνει αὐτῷ, item colloquor, cõgredior, conuersor, commercium & consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν quæ nobis contingunt seu accidunt: vnde συντυγχάνειν τῷ, casus, fortuiti euentus. Xen. Apud Plut. in Oth. πρός τε συντυχὲν, exp. in euentum fortunæ: item in præcipitem casum.

Συντυγία, ἡ, colloquium congressus. Syn. ep. 106. item euentus, casus: Sæpe apud Thuc. συντυγίας idem. Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus appositè que respondeo, idem quod ὑπολαμβάνω. Hippocr. in ep. ad Damag. & Plut. in apophth. ac consol. ad Apol. & de orac. Pyth.

Deriuata à Τυγχάνω, assequor, nanciscor.

Τεύξις, τεως, ἡ, adeptio, consequutio. Syn. ep. 140.

Τευκτικὸς, ἡ, ὁ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi & adipisci potest. Aristot.

Τυγχάνω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo, vnde τυγχάνεσθαι. Hesyc. exp. ἐφικνεῖσθαι.

Composita.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu cõsequor, vicissim nanciscor: vt τὰς ἀντιτυγχάνομεν θεῶν παρὰ, talia vicissim consequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non assequor: vt οὐκ ἀποτυγχάνω σκοποῦ, aberro à scopo, scopum non attingo, apud Aristot. eth. 2. Sic, apud Plut. Σικελίας οὐκ ἀποτυγχάνω, quum Sicilia potiri non posset, seu frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. Ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe, item perdo, amitto. Xen. pæd. 1. ἀποτυγχάνει οὐ τῶν ἐπιτυχόν.

Ἀποτυγχανόμενος, frustratus, voti compos non fio, vnde ἀποτυγχανόμενος,

---

γαθὸς. frustratus cui malè quid successit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνειν quæ præter animi sententiam euenit, quę non ex voto succedit: sæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως, præter votum.

Ἀποτύχημα, τὸ, res quæ malè & præter animi sententiam successit. Plut. περὶ ἰσθμ. & Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Ἀποτύξις, repulsa, tristis & infelix successus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb.

Ἀποτυκτικὸς, qui solet aberrare & frustrari. Dicitur ἀποτυκτικὴ φάρμακον, quod infelix esse & successu carere compertum est, cui oppon. ἐπιτυκτικὸν, apud Gal. l. 4. π. κ. ἰσ. ἰσ.

Ἀποτυχία & ἀποτυχία, spei frustratio, infelix successus, infortunium: vel etiam repulsa.

Ἀτυκτος, qui consequutus non est. Ἀτυκτέω, non attingo, non assequor, aberro, idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cũ genit.

Ἀτυχὴς, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐπιτυχάνω, assequor, vnde partic. ἐπιτυχὼν, assequutus, Greg. Naz.

Ἐντυγχάνω, idipiscor, inuenio, nanciscor: vt apud Xen. ὁ τοῖς ῥάστα ἐντυγχάνων ἀρκούντως χρώμενος, qui rebus inuentis & adeptis facilius moderatè vtitur. Sic ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς, accipere & adipisci literas: apud Synes.

Ἐφιτυγχάνω, assequor, nanciscor: propriè de sagittariis, vt & τυγχάνειν. Plut. de def. orac. καὶ ὥσπερ εἰ πολλὰ βάλλοντες ἐφιτυγχάνοιεν πολλάκις, qui multum iaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum. Et metaph. apud Demosth. δόξης ἐφιτυγχάνειν, gloriam assequens gloriam sibi comparans. Passiuè res aliqua ἐφιτυγχάνεσθαι dicitur quum succedit & ex animi sententia euenit. Et ἐφιτευγμένοι πράξεις apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto agitatæ sunt.

Ἐπιτυχὴς, ής, ές, ὁ, ἡ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. ἐξ ἐπιτυχῆς καιρῶν, quæ occasiones nanciscitur.

Ἐπιτυχῶς, ita vt adequatis, prospero successu, feliciter. Isoc.

Ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus. Aleidam. & in epitome Polyb.

Ἐπίτευγμα & ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus, item obuentio, reditus, prouentus, apud Suid.

Ἐπιτευκτικὸς, qui solet assequi ad id quod contendebat, successu non carens, idem qui ἐπιτυχής. vt ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. cui oppon. ἀποτευκτικόν.

Κατατυγχάνω, euenio, successum habeo. Demosth. pro cor. Exponitur etiam, assequor, sortior. itidémque κατατυγχάνω, voti compos, successu vsus.

Παρατυγχάνω, nanciscor, cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Composita ex nomine τύχη.

Ἀτυχὴς, ής, ὁ, ἡ, infortunatus, infelix. Demosth. Exponitur etiam, impos voti, cui opponitur ἐπιτυχὴς: ex τυγχάνω potius deriuatum.

Ἀτυχῶς, infeliciter, item præter votum. Isocr.

Ἀτυχία, ἡ, fortuna aduersa, casus aduersus, infortunium: item calamitas, clades. Plut. Isocr.

Ἀτυχέω, ῶ, aduersa fortuna vtor, infortunatus sum, infeliciter rem gero: Isocr. in ep. ad Philipp. ἵνα ὦσι τοῖς ἐξ ἐμοῦ πολεμοῦσι ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. ep. 10. ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ ὅλα ἐν ἀνθρώποις ἀτυχοῦσι δικαίως, in multis miser sum & calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior: Xenoph. Pæd. 1. Interdum etiam cum genit. vt in Axiocho, ἵνα μὴ ἀποτυχόντες μου οἴκαδε ἴητε, non ferres repulsam.

Ἀτυχήματα, dicitur quod aduersa fortuna geritur: vnde τὰ ἀτυχήματα, apud Dem. quæ aduersa fortuna gesta sunt.

Ἀτύχημα, τὸ idem quod ἀτυχία. Thuc. Aristot.

Ἀτυχεῖν, idem. Hesych.

Δυστυχὴς, idem cum ἀτυχὴς. miser, calamitosus, infelix: Isocr. in Nic. Eurip. &c. [illegible]

Δυστυχῶς, infeliciter, reflante fortuna, aduersa fortuna. Luc. scrib. hist.

Δυστυχία, infortunium, aduersa fortuna, calamitas. Isocr. Plut.

Δυστυχέω, difficili & aduersa fortuna vtor, res mihi sunt adversæ, infelix sum: Isocr. Interdum cum dat. vt apud eundem, δυστυχῶ τῷ πολέμῳ, aduersa fortuna vtor in bello. Interdum cum περὶ vel ἀμφὶ: vt Luc. δυστυχῶ περὶ τοῖς ἐρωτικοῖς. Plut. in Camillo, δυστυχίας ἀμφὶ τὴν μάχην. Interdum cum accus. Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπαίδευσιν. Passiua voce δυστυχεῖσθαι dicũtur ea quæ non succedunt feliciter, sed aduersa fortuna fiunt.

Δυστύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Εὐδυστυχέω, (dec.) infelix & miser sum in. Plut. in Fab. Eurip. in Bacch.

Εὐτυχὴς, vide cũ ἐπιτυγχάνω, in præcedenti ordine cõpositorũ.

Εὐτυχὴς, fortunatus, felix. Plut.

Εὐτυχίας sine εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, fauente fortuna: Herodian. lib. 3.

Εὐτυχία, felicitas, prospera & secunda fortuna. Isocr.

Εὐτυχῶ, felix sum, feliciter rem gero, fortuna mihi fauet. Thuc. lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε in fine epistolæ, pro ἐρρῶσθαι, valete. Aliquando cum ἐπὶ: vt apud Synes. epist. 44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν quum feliciter succedunt & ex animi sententia. Thuc. libr. 4. itidémque εὐτυχεῖσθαι, quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχέω significat assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo impetro: cum accus. & aliquando cum genit. Synes.

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. Xen. Plut. Aristot. &c.

Dec. Διεὐτυχέω, vsque quaque prospera vtor fortuna.

Ἐνεὐτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Κατευτυχέω, vt κατευτυχῶ σοῦ τῷ πράγματι, apud Ateth. in Apoc. mihi hęc res successit.

Κακοτυχὴς, idem cum δυστυχὴς, infelix. Eur. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, in feliciter ago. Thuc. l. 2.

Τυκάνη, τυκτὸς, &c. vide in Τύκω.

ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, callus seu callum cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τῇ χειρὶ τύλων ἀνάπλεως. Diosc. de laserpitio, ὥστε τε τὼ τύλω αἴρει προσδεχαρακτηρίζει, callos prius circumscarificatos. ¶ Item clauus ligneus. Aristop. in Acharn. item τὸ αἰδοῖον vnde ἀποτυλόω. Hes. & Poll. 2. ¶ Τύλους à medicis supercilionum etiam pilos dici testatur. Poll. l. 2.

Τυλώδης, ης, ὁ, ἡ, callosus. Plu. de aud. ἐν σκληρᾷ βρεχεῖ τυλώδεσι.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὲν γὰρ (χαλινὸς) ἀγανωτέρος αὐτοῖς, (τοῖς ἵπποις) τυλοῖ τὸ στόμα.

Τυλόομαι, callosus & durus fio, obcallesco: vnde τετυλωμένοι ῥαγάδες. apud Diosc. Apud Suid. κοπτοῦσι σιδήρῳ τετυλωμένοι dicuntur clauis ferro obductę seu inductæ.

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος. Hes. & schol. Aristoph. ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus seu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducẽdi, vel occallescendi. Medicis sic dicitur magna & inueterata interne palpebrarũ facies asperitas: quę iam callum contraxit. Ægin. l. 3. c. 22. Act. 7. Τυλωτὸς, vnde τυλωτὸ φόβαλα: clauę præferratę.

Τύλη, seu τυλὴ, ἡ, idem quod τύλος. Aristoph. in Acharn. ¶ Item camelì à spina dorsi incipiens summa pellis. Hesych. ¶ Item culcitra seu culcita, lodix. Epigr. 2. Exponitur etiam, stragulum. Suid.

Τυλεία, & τυλεῖον, idem Poll. l. 10. c. 3. ex Sophoclis Iocle. λινόῤῥαφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel consuta filis lineis.

Τυλίττω, in modum culcitrę conuoluo: vnde τυλιχθεὶς, exp. συστραφεὶς. Exponitur etiam perscrutor, indago: *more eorum qui euolutis stragulis aliquid perquirunt.*

Composita.

Ἀνατυλίττω, reuoluo seu euoluo quod est inuolutum. Luc. Exponitur & simpliciter, voluo, voluto.

Ἀπότυλόω, glandem renudo. Phereer.

Ἐνὸυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ἐντυλίττω, inuoluo. Matt. 27. Ἐντυλίττομαι, inuoluor. Aristoph. in Nub.

ΤΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, bustum, sepulcrum. Od. μ. Τύμβον χοΐσαντες ἐν δὴ σφίσιν αὐτοῖσιν, Πάτροκλον ἀκτῇ τῷ τυμβῷ δ' ἔρις ἐγείρομεν. Apud Etym. & Suid. deriuatur ex τύφω, vro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadauera cremebantur. Eurip. in Med. γηροῦν τύμβον, dixit capularem senem & propediem busto inferendum.

Τυμβεῖος, αία, ὁν, vox seu sermo sepulchralis. Nonn.

Τυμβάς, ἀδος, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in sepulchris seu circum sepulchra versetur. Hesyc.

Τυμβεύτης, ου, ὁ, sepulchralis. vt λῶστε τυμβεύτα, apud Suid. ex Epig.

Τυμβόω, busto infero, tumulo, sepelio. Sop. in Aiace, κοὐ νῦν ἐγὼ θάνω τοσοῦτον ὡς σῶμα τυμβόσαι θέλω. Apud eundem Il. τυμβεύσαι χοάς, exp. libamina super bustum effundere. Apud Lycophr. Ἀστραῖα μεγύλλα τ' ἐτυμβεύσω θέλω, exp. deporaui: quasi in ventre sepelui.

Τύμβωμα, id quod busto infertur, cadauer. Eurip. in Ione, θηρσὶ φίλον τύμβωμα, feris acceptum cadauer.

Τυμβεία, ἡ, tumultuatio, inhumatio apud Suid.

Composita.

Ἄτυμβος, ὁ, & ἡ, busto carens, inhumatus, insepultus.

Ἐπίτυμβος, seu ἐπιτυμβίδιος, super sepulcro positus: vt ἐπίτυμβιος κρωβύλος. Epigr. item ad sepulchrum pertinens sive ad sepulchri honorem: vt ἐπιτύμβια δῶρα, apud Nonn. Et ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum sepulcrum habetur. Ἐπιτυμβίδες dicuntur cognominatæ fuerunt etiam alaudæ apud Theocr. id. 7. vel quod circa busta versentur: vel quòd eiusmodi τύμβον in capite ferant habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, vnde & galeritæ dicuntur: teste eius schol.

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum vel parum bustum. Suid. Pol. l. 7. c. 17. ex Aristoph. Plato. Ἐκεῖνα καὶ πάνυ ἡμιτύμβιον ἡγοῦμαι, ἐν μέσῃ κωμῳδίᾳ φανὲν ἡμιτύμβιον id esse dicit quod in media comœdia vocabatur καταλύματον, nunc vero ἐπεισόδιον. Sed quidam in hoc significatu ibi legunt ἡμιτύμβιον, quemadmodo & Gal. apud

apud Hippocr. ἐμπλάστρων testatur esse ἐθνείου σαχίου μέρος partem crassi linteri.

Πεστύμβιος, qui sepulcro seu busto circumfusus est: vt πεστύμβια δακρύα, in Epigr.

Τύμμα, τύμπανον, &c. vide in Τύπτω. Τωμ. in Συ.

ΤΥΝΟΣ, vel potius τυνός. [& apud Hesych. τυνὸς] parvus, μικρός. Schol. Aristoph.

Τυνοτός, vel (Attica terminatione) τυνοῦτοι, parvus, parvulus, tantillus: vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. vt in Acharn. Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λίξων, οὗτοι τυνοῦτοι, vbi schol. annotat τυνοῦτοι, dici ostendēdo minimū digitum. Et in Nub. παρὸ δάκτυλον ὀνυχοῦτοι. Ibidem. δοῦ γαστρίδιον τυνοῦτοι, à ventriculo tantillo. Et in Ran. ἐν αὐλωκείῳ τυνοῦτοι.

Τυχεῖ, vide in Τεύχω.

ΤΥΠΤΩ. F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Il. φ. ἱππόταμος ξύφεϊ ἑξὺ τυψε κατ' αὐχένα. Od. μ. κόπτων αἰὲν ἐνιαυτὸν βαθεῖαν τύπτε θάλασσαν. Xen. Pæd. ς. τυπτὴ αὐτὸν εἰς τὸ ὦμον.

Τυπτόμαι, verberor, percutior, &c. Il. ο. βλητόμενος καὶ τυπείς, telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτόμενον πληγάς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus.

Τύμμα, τὸ, ictus, percussus, plaga. Theocr. idyll 4. Ὀστέον ἐστὶ τύμμα καὶ ἄλκιμον ἀνδρὸς ἀμάρδει. Vtitur & Philetas apud Athen. lib. 2. & Agath. Epigr. lib. 2.

Τυμμά, ἡ, idem: apud Suid.

Τυπή, ἡ, pro iisdem apud eundem. Scribitur & τύπη, apud Hesych.

Τυπτής, οῦ, ὁ, eidem est πληκτής, percussor.

Τυπτάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυτίω, pro eodem. Hesych.

Τυπτός, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. lib. 5.

Τυπτὸς, ὄν, qui ictibus aut malleo ductus est, ductilis: vt τυπτὸς χαλκός: apud Poll. l. 7.

Τυπτός, ἀδ, ἡ, malleus. Plut. in polit. præcept. Τυπτός, pro eodem: apud Apoll. Rhod. Arg. 4.

Τύπος, ὁ, vestigium & nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. l. 13. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἐδείκνυον. Interdum & vestigium quocunque modo impressum: vnde χύτρας τύπος, vestigium quod in cinere impressum reliquit, apud Plut. Sympos. 8. Item figura, simulacrum, imago, effigies: vt τύπος τοῦ θεοῦ, apud Herodian. l. 5. & τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 19. Sic & apud Isocr. & Naz. Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma & formula: vt in ep. P. ad Tit. c. 2. σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic & alibi in epist. eiusdem, & apud Damasc. item de scriptio minus exacta, & quæ sit rudiore Minerva: vnde τύπῳ exp. pingui Minerva, crasso modo: interdum & summatim, paucis. Aristot. eth. 1. c. 3. τύπῳ βαλόντες ἐνδείκνυσθαι. Theophr. hist. pl. l. 3. ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, vt summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionēsq; in morbi tēporib. notatur, quoq; morbi genus discernitur: vnde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat & τύπος, iudicium quoddā quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. & Cæl. Rhod. l. 8. c. 10.

Τυπώδης, ης, ὁ, ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus: vt τυπώδης μάθησις, apud Aristot. de mun.

Τυπωδῶς, idem quod datiuus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur &, expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπικός, figuratus, symbolicè inuēs & figurās. Greg. de bapt.

Τυπικῶς, typicè per figuram & formam, apud eundem.

Τυπόω, ῶ, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Applan. ἐτύπωσεν ἐπὶ τοῦ σφραγῖδος τὴν Μαρκέλλου, signum impressit. apud Greg. τῇ γραφῇ τυπωθέντες, exp. sacræ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα, τὸ, idem quod τύπος, figura: vt τύπωμα μορφῆς, apud Eurip. in Phœn. Apud Soph. τύπωμα χαλκόπλευρον, vrna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτός, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

Τύπανον, τὸ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam, bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrem Deorum, Η. κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ, σιῶν τε τρόμος αὐλῶν Εὐάδες. Legitur & apud Apoll. Rhod. & in Epigr.

Τύμπανον, idem fustis seu baculus teste Suid. Est τύμπανον seu τυμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus scietur, apud Eurip. in Cycl. Τί βακχεύετ' ὦ Διόνυσε θεόν, ὦ κροτάλων χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα. Vtitur & Athen. l. 8. & l. 13. ¶ Dicitur & auis quædā τυμπανος, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1.

Τυμπανίας, αντος, & τυμπανίτης, & τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tendatur vt tympanum, & ita tentus pulsatúsque tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippocr.

Τυμπανίζω fustibus cædo: vnde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. item tympanum pulso seu tūdo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπανίζον ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμός, tympani pulsatio, Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria, Demost. pro cor.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω pleonasmo τοῦ κ) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani, strepo, resono. Il. ψ. (de arboribus cæsis) τοῦ δ' μέγα κλυτάζεται πίπτον, magno cum sonitu terram pulsantes. Eurip. in Med. ἅπαξ δ' Στύγιος πυκνοῖσιν ἐκτύπει δόμημασιν, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. τῷ τοῦ σιδήρου ὑποδήματι κτυπεωμένων. Significat etiam, quatio, percutio, tundo: vt apud Hesiod. in Ἀσπ. χθὼν δ' ἐκτυπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eurip. in Rheso, Πέλλειον σῶν ποδῶν ἐκτύπει φόβον, exp. metum sonitu incutiebat.

Κτυπεῖμαι, idem. Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur inter ēdum & teragor. Eur. in Androm.

Τυπτός, ὄν, ὁ, idem. Il. τ. Od. π. Xen. Pæd. 7.

Πίτυλος, Στύπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τυπτόω, cum præpositione.

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph.

Ἀντίτυπος, ον, & ἀντιτυπής, ής, ὁ, ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper vt βοὸς ἀντίτυπος. Epigr. lib. 4. & ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic ἀντίτυπος ῥήσσειν, apud Herodian. l. 6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit: renitēs, refractarius. Plat. in Theæt. σκληρὸς λόγῳ καὶ ἀντίτυπος ἀνθρώπου. Interdū significat cōtrarius, repugnās: vt ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Ἀντιτυπία, ἡ, renixus seu ἀντίτυπον: duritiès, asperitas. Athen. l. 3. Plut. de exil. & τῆς φύσεως ἀλλοτριότητος. Exponitur etiam, dissidentia & contrarietas, apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione & renixu, item durè, asperè.

Ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido. Luc. μὴ ἀντιτυπεῖν τῇ ὁπλῇ, item renitor, resisto, refragor. Arist. eth. 4. c. 6.

Ἀποτύπτω, verberare desino. Ἀποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2.

Ὑποτύπτω, verbero. Exponitur &, suffringo, decutio. Greg.

Composita sine præpositione: ac primùm versimilia τύπτω.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, patris percussor aut verberator, qui partem verberibus afficit, Poll. ex Ἰσαῖο. (Suid.

Στηριοτύπος, qui pectus tundit seu ferit: vt *fit in dolore*: Hesyc. & Στηριοτύπτομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ τ abiecerunt & ex τυπέω.

Ἀλλήλοτυποῦσι, sese inuicem ferire. Ἀλλήλοτυπία, mutua conflictio. Philo de mundo.

Βούτυπος, bouem cædens, qui boues mactat. Athen. l. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἐμπὶς dicitur, teste Hesych.

Δικέλυπος, hasta verberatus. Δικέλυπος σφυρά, malleus ad tundenda ligna: in Epigr.

Ἐγλωσσοτυπέω, seu Ἐγλωττοτυπέω, q. d. lingua crepo in ore semper habeo & iacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλοτύπος, inuidia percussus: ὁ ζήλῳ τυπείς: qui præ feruore amoris ritualem pati nequit, sed aliis eiusdem amoris inuidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa euidentia qua ritualem in amore mulieris pati non possumus, generaliter, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur ea re quam nos ipsi concupiuimus. Plut. in Per. Luc. Æsch. &c.

Ζηλότυπος, zelotypus sum, præ feruore amoris ritualem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπῶ, τὸν ἔρωτα τῆς γυναικός. Et generaliter, zelo ducor. Greg. τίς δ' μᾶλλον ὡς καὶ θεὸν ὑφεῖς ἐζηλοτύπουν; Item æmulor, zelo bono prosequor. Ἰδὲ ζηλοτυπεῖ πλὴν ἀλήθειαν κατὰ γυναῖκας. Item inuideo, animo maligno prosequor, Æsch. contra Ctesiph. κατὰ πάντα ζηλοτυπῶν ἀριστεῖ.

Decomp. Ἀζηλότυπος, zelotypia & inuidia carens. Cic. ad Att. Ἀζηλοτύπως, quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor inuideo. Athen. l. 13.

Ἐπιζηλοτυπία, zelotypia laboro.

Ἠλοτύπος, clauo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰοτυπής, iaculo seu sagitta percussus. Epigr.

Καλοτύπος, ligna tundens: ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus. Aristoph. (Aristoph.

Κεντροτύπης, stimulo seu aculeo feriens, aculeum infigens. Schol.

Λιθότυπος, q. d. qui tūdit seu percutit lapides: lapicida. Poll. ex Soph.

Λατόμος, ὁ, quod è lapide abraditur. Plut. de primo frig. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum. Schol. Aristoph. Numeratur & inter χαλκεῖα instrumenta, apud Plut.

Λιθοτυπέω, lapides incido. Item muros è lapidib. extruo. Lycoph.

Μηροτυπής, femora feriens seu percutiens: vt μηροτυπὲς πάγεον in Anth. Epigr.

Οἰστυ-

Ὀρυτύπος, qui ligna in montib. cędit, lignator. Pro quo dicitur & ὀρυστύπος, apud Theoph. & ὀρυτύπος, apud Nic. in Ther.

Ὀρυτυπία, labor ille quem in montibus subeunt. Hippocr.

Ὀρυτυπός, idem quod, ὀρείτυπος, infrà Nic. in Ther.

Στηριδυπὶς pectora tundens & feriens. Apud Euri. in Suppl.

Στηρυτυπὲς κτύπος, strepitus pectora plangentium.

Στηριδυπτομαι, idem quod suprà στηριδυπτόμαι. Athen. l. 6. & Synes. ep. 137.

Χαλκότυπος, ęre percussus, ære inflictus: vt χαλκοῦπτους ὠτειλάς. Il. 7. Χαλκότυπος, qui æs percutit, faber ærarius. Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκοπλάστης, apud eundem ὥσει δ' ἐστὶ δόμον. & Xen. Hellen. 3.

Χαλκοτυπεῖσθαι, dicitur quod fingitur à fabro ærario seu æris fusore. Plut. in polit. præcept.

Χαμαιτύπος, humi feriens & tundens: vt χαμαιτύπος accipitur qui humi seu super terram rostro suo & vnguibus in prædam irruit, eamque tundunt. Aristot. hist. an. l. 9. c. 36.

Χαμαιτυπία, n. scortũ triuiale, quod humi se cuiuis prostituunt. Plut. de educ. lib.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo eiusmodi meretriculę se prostituunt. Suid.

Χαμαιτυπία, scortatio cum triuiali & abiecto scorto. Hes.

Χορευτής, qui in choro seu chorea terrã pedib. pulsat: vel ἀπὸ χορὸς τοῦ ἔστι, id est, ipsum saltationis locũ. Apud Hom. Mercurius chelyo sed inuentã χορευτῆρα appellat, vel quod instrumentum musicum inde confectum efficiat vt choreæ agitentur & terra à saltantibus pulceretur: vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis: qua significat. scribendum foret χορεύτυπος.

Χορευτυπία, ipsa actio plaudendi pedibus solum inter saltandũ: mechorus vel chorea. Il. ω.

Χρυσότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus vel auratus: χρυσοτύπῳ κράνει. apud Eur. in Electra.

Composita cum nomine τύπος & eius derivatis.

Ἀντυπόω & ἀντυποῦμαι, reformo iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicuius concipio, imaginor. Greg.

Ἀνάτυπωσις, reformatio vel formatio. Hesyc. Item imaginatio. Suid.

Ἀντίτυπος, seu ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum. Greg. Ἀ. ἄρνα θεῷ θυσίαν ἔχων καὶ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Apud eundem, in pascha anguis ἀρνὸς a Mose erectus dicitur κρεμάσας καὶ οὐ τύπος ἦν ὑπὲρ ἡμῶν παθεῖν, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Significat etiam exemplar, ἀντίγραφον, apud Syn. ep. ad Theophil. Adiectiuè etiam accipitur ἀντίτυπος pro eandem formam habens, similitudinem ἀντίτυπα ἔδη apud Nonn.

Ἀποτυπόω & ἀποτυποῦμαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.

Ἐνατυπόω (dec.) imprimo.

Ἀρτίτυπος ἐπὶ στήθους, pectus recens formatus: apud eundẽ. Nonn.

Ἀρχέτυπον, τό, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus & omnium primus. Loc. in Zeux. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφή, apud Phi. de v. M. l. 3. Vtrusque autem vocis proprius vsus est in imaginibus, metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία, exemplar, idea. Dion. Areop. de cœl. hier.

Ἄτυποι dici putantur, qui non satis expedito plectro linguæ vtũtur quasi non satis verba exprimentes conformantęque. Item qui decenti & iusta membrorum forma destituti quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος, nõ formatus, nõ effictus seu expressus: apud Suid.

Γνωμοτύπος, q. d. sententiarum excussor: sententiarum fabricator. Aristoph. in Ran. & Aristot. rhet. l. 2.

Γνωμοτυπικός, qualis est τοῦ γνωμοτύπου.

Γνωμοτυπικῶς, exp. γνωμολογικῶς. Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκριβής. Hesyc.

Διατυπόω, informo, instituo. Item conformo, melius dispono: apud Suid. διατυπῶν τὸ ἀτάκτως, καὶ μεταθέτων πρὸς εὐσημοσύνην τὸ ἄτακτον. Item sancio, condo: vt διατυπῶν νόμους. Luc. Item constituo, statuo, animo concipio. Herodian. l. 4. ἐβούλετο δὲ καὶ αὐτὸ διατυπῶσθαι, hęc dũ illi apud se cõstituerent & agitarent.

Διάτυπωσις, informatio. Basil. de vita solit. ὥστε δεῖξαι τὴν περὶ ἡμᾶς τῶν θείων διὰ ἀσκήσεως ἐγγινομένην διάτυπωσιν. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exp. &, constitutio, statutum: item testamentum: apud Chrysost.

Decomp. Ἀδιάτυπος, qui informatus & effictus non est, informis: vt ἀνὴρ ἀδιάτυπος. apud Ocell. de vniuerso.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος, seruus qui ægre ad bonos mores formatur. Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo. Plin. l. 35. c. 21. & l. 37. c. 10.

Ἐκτύπος, expressè: vnde ἐκτυπώτερον, expressius, perfectius apud Greg.

Ἐκτύπωσις, exprimo, effingo, item formo, informo. Plut. de placit. philos. ἐκτυπώσεις κηρὸν, in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπωτὸν κηρὸν, ceram informent.

Ἐκτυποῦμαι, idem. Plat. de leg. l. 6.

Ἐκτύπωμα, expressio, effigies.

Ἔντυπος, impressus. Ἐντυπὲς, (adverb.) impresso corporis vestigio. Il. ω.

Ἐντυπόω & ἐντυποῦμαι, imprimo. Item formam & effigiem exprimo. Aristot. de mundo.

Ἐντυπωμαλῶς, impresso vestigio. Vtuntur Hesych. Suid. & Eust. in expos. ἔντυπος.

Κοτύλη, dicitur humeri acetabulum, vbi humerus cum brachio coalescit & committitur. Poll. l. 2.

Ἐκτυπωτής, impressor.

Γυρότυπος, cui sacra figura impressa est. Dionys.

Μεταστυπόω, transformo. Eust. Μεταστύπωσις, transformatio seu transfiguratio: schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, resse Eust. vt quum λιθοβόλος πέτρα dicitur pro λιθοβόλος πέτρα. & κατὰ δόξα, pro κατὰ δόξαν.

Παράτυπος, perperam cusus & signatus: vt ὥσπερ τύπος νομισμάτων apud schol. Aristoph.

Παραδυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter & in transitu formo.

Παρατυπωδέστερος, rudiùs, minúsque expressè: crassiore Minerua. Gal. de caus. syntap. l. 3.

Πρόσυπος, appressus seu impressus. Athen. l. 5. & Dioscor. l. 4. c. 11.

Προσυποῦν, apprimo: vnde προσυπουῦσθαι, apprimi. Gal. ad Glau.

Πρότυπος, seu πρωτότυπος, futuri operis præcedens typus & forma specimini gratia. Plin. l. 35. c. 11.

Προτυπόω, præformo, seu præinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος: exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. πρωτότυπον nomen dicitur primatiuum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens.

Σταυροτυπὴς, typo & forma crucis.

Ὑποτυπόω, seu ὑποτυποῦμαι, informo, delineo, & oculis subiicio, repręsento, & speciem rei informo. Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ γὰρ ὑποτυποῦσθαι ἀρχήν, εἰ δ' ὑστερον ἀκριβῶσαι, informare primum & summaria descriptione designare. Herodian. l. 1. ἔνιοτε δὲ τινὰ τῷ μεθοδικῷ ὑποτυπούμενος talem delineatum speciem animo eius informantes. Ὑποτυποῦμαι, exp. etiam, animo verso & imaginor, apud eundem eodem libro.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens. Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω, fustibus concido. Plutar. ἀποτυμπανιεῖ τὸ περιόν. Sic & apud Dem. & Ioseph. Exponitur etiam, tympanis & fidiculis extendo. apud Athen. l. 4.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circumdo: vnde apud Plut. δεῖ δ' ἡσυχῆ ἀκοῦσαι· εἰ τύχοις περιτυμπανιζομένου dicuntur ἐκμαινόμενοι καὶ ἐπιβοώμενοι.

Composita ex ἀλοιάω & τύπος.

Ἀλίτυπος, mari seu vadis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. ἀλίτυποι dicuntur plicatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent.

Ἀντίτυπος, contrà seu ex aduerso sonans: contrarium sonum edens. Apud Nonn. ἀντίτυπος ὀμφὴ, vox respondentis.

Ἀποτυπόω, sonum edo vel cieo: apud Suid. εἰ Ὑπό σε δὴ τὴν πολλὴν τῶν μαστίγων ἀποτυπῶσαι εἰς τὴν ἄκρα.

Βαρύτυπος, grauiter resonans, gravem edens sonum: grauisonus: epitheton Iouis, à tonitruorum grau horrendóque sonitu: apud Hom. Hesiod. in Theog. & cæteros poëtas.

Βολοκτυπία, sonitus ex iactu tesserarum dum mouentur. sonitus in lodo fictilis.

Δορικτυπὴς, hasta strepens.

Ἐπικτυπόω, insono, strepo, persrepo: vel strepitum excito. Aristoph. ἔτι πολὺ εἴσ' ὀπιστυπῶν βαδίζει.

Ἑπτάτυπος φόρμιγξ, q. d. septilona cithara. Pind.

Ἐρίτυπος, magnos & vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod. in Theog.

Λυροκτύπος, qui lyram pulsans sonitum cieat.

Λυροκτυπία, lyræ pulsus, vel lyræ pullatæ sonus. Epigr. l. 4.

Μαχικτυπος, qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit.

Περικτυπόω, circumstrepo, circumsono. Basil. in ep. ad Eust.

Ἀπερικτύπητος, (dec.) qui nullis strepitibus circumsonatur seu circumsonatur. Suid.

Χαλκόκτυπος, ære pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.

Χιονόκτυπος, q. d. qui niue est percussus: niue obrutus & conspersus. Soph. in Aiace.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, tyrannus, rex, princeps. Eurip. in Supplic. Τίς γὰρ τύραννος, quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. ὑφιεμαι τῆς μὲν θεῶν γλῶττ' τυραννον. Ionem deorum regẽ. Sic & apud Athen. l. 14. Ἥρα: dicitur esse τύραννος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partẽ accepta fuit pro rege seu principe iniquo: vt apud Hoer. de Pace, τοῖς δὲ τυράννοις οὐδὲν κοινὸν πρὸς ἀλλήλους ἐστὶ, τοῖς δὲ ἄλλοις ποιεῖν καὶ παθεῖν αὐτοῖς ἀδύνατον ἀδικοῦσιν. Aristot. rhet. l. 2. τοιαῦτα τοὺς τυράννους κατέλυσε. Interdum cũ genit. vt Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει κοινῇ καὶ ἰδιωτικῇ τύραννος. Sic & apud Athen. l. 8. Interdũ adiectiuè: vt τύραννα κεφαλή, apud Æschyl. in Prom. & τυραννὶς πόλις, apud Thucydid. lib. 1. ¶ In hac significatione Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τέγω, τὸ κατατείνω, vexo, fatigo,

vt dicatur quasi σφῦρα. ¶ Est & alius nomen apud Aristot. hist. an. l. 8.

Τυραννικός, ή, tyrannicus, ad tyrannum pertinens: vt τυραννικὴ σύγκλησις, apud Eur. Et τυραννικὴ οἰκία. Dem. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus vtitur, vt τυραννικὴ τίμησις. Plat. polit. 2. & τυραννικαὶ ἀρχαί. Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. ἀδικῶν μὴν ἀνὴρ, καὶ τυραννικός. Item dominandi peritus: apud Isocr. in Euag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isoc. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. Xen.

Τυραννιάω, tyrannidē affecto. Suid. Apud Laërt. in Plat. Plato τὸς λόγυς Διονυσίου τυραννιᾶν dicit, i. tyrannidem declarare.

Τυραννίς, ίδος, ἡ, idem cum τυραννία. Interdum generaliter accipitur pro regnum, imperium, vt apud Eurip. in Phœniss. & Isocrat. in Euag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu iniusto & crudeli: vt apud Aristot. polit. 3. Plut. & Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam vxor tyranni seu principis, in lib. Esther, c. 2.

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni. Plut. in Timol.

Τυραννεύω, sum τύραννος, regno, impero. Eur. in Electr. Νεῦσι πάρος αἱμάτερον Ταῖς τυραννεύουσι φίλαι βασιλῆς. Et in malam partem tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appia. in Mithrid. ἐτυραννεύετο αἱμάτερον τῷ ἰδιωτικῶν τυραννεῖν.

Τυραννεύομαι, sum sub tyranno, tyranno subiectus sum, tyranno pareo. Plat. ep. 8. Thuc. l. 1.

Τυραννόω, idem quod τυραννεύω. Athen. l. 1. τυραννοῦν ἐπιχειρεῖ τὸς πατρίδος. Dem. Phil. 3. τυραννοῦσι τὸς τότε σωζομένους αὐτοὺς. tyrannidem exercent in eos à quibus tunc seruati fuerant. Sic apud Greg. de Iuliano, ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννοῦντα πρὸς τὰ ἄλλων τὸς λόγυς. tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter, dominor, obtineo: vel expetor: vt apud Alex. Aphr. probl. l. 1. τυραννοῦ ξυρέτης ὑγρότητος ὀπτάλεια.

Τυραννεύομαι, idem quod τυραννεύομαι. Plat. polit. 1. τὸ πόλεων εἰ μὲ τυραννοῦνται. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννεύω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laërt. l. 1.

Τυραννίζω, cū tyrannis facio, tyrannio faueo, sto à partibus tyranni.

Composita.

Ἀτυραννόβιος, ὁ ἡ, liber à tyrannico dominatu. Thuc. l. 1.

Ἐντυραννεύομαι, tyranno subiectum esse.

Ἰσότυραννος, tyrannis par & æqualis: vt ἰσοτύραννος ἀρχὴ, apud Aristot. Polit. 2. c. 7.

Μισοτύραννος, tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps, socius in tyrannide.

Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum: vel tyrannidis amans.

Ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus Maccab. l. 2. c. 7.

Τύφη, &c. vide in Σύφη.

ΤΥΡΟΣ, ὁ, caseus: Od. ι. Τυροῦ τε τυρὸν ἔφαγον. Aristoph. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem, cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen. l. 1. & 14. τυρὸς αἰγείος, caseus caprinus. * Etym. inéique Eust. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν deducunt dicentes τυρὸν esse τὸ τυρούμενον γάλα, hoc quod seruatur & reponitur, mutato η in υ, quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, ής, ὲς, caseosus, seu qui à caseorum genere est. Plut. in polit. præcept.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem, τυρόεντ. ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. Idyll. 1. Pro eodem per contractionem dicitur τυρός, vnde τυρωτὸς ἄρτος, qui & τυρώτης, apud Eust. & Athen. l. 3.

Τυρίον, τὸ, caseolus.

Τυρόω, coagulo & cogo in caseum. Item agito, turbo, commisceo: *sicut lac rudicula agitatur, dum condensatur.* Athen. lib. 7. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυρούντες ἅπαντες.

Τυρῶμαι, dicitur lac quum in caseum condensatur. Apud Greg. ὑπὸ γάλα ἐτυρώθη, à quibusdam exp. lacte candidiores facti estis: ab aliis conglutinati estis.

Τυρίζω, f. σω, idem quod τυρόω in caseum cogo & denso: vnde τυρίζοντ' γάλα, apud Aristot. hist. an. l. 3. Item agito, turbo, commisceo. Hesyc. & Eust. Expon. &, machinor, fluuo, fabricor: apud Dem. ὁ δ' ἐνδον ἐτύριζε ταῦτα.

Τύρισμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum: vel lacticinium. Eurip. in Cyclop. Ἐκρίφετε τοῦ τυρίσματος, ἢ μέλιτος τέλειον.

Τύρισις, εως, ἡ, & τυρεία, ἡ, lactis coagulatio & in caseum densatio. Exp. &, confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἀλέτυρος, caseus sale aspersus, in Anth. Epigr.

Ἀτυρωτος, ὁ ἡ, ὸ, qui in caseum densatus & coagulatus non est: vel qui in caseum densari & coagulari nequit. Dioscorid. lib. 3. cap. 41.

Βούτυρον, τὸ butyrum: spuma lactis, concretiusque quàm serum. inde dictum quòd è bubulo lacte vt plurimum fiat: teste Gal. & Plin. vide & de eo Diosc. l. 2. c. 81. βούτυρος, ου, ὁ, herbæ species. Hes. & Dionys.

Βουτύρινος, ου, ὁ, è butyro factus: vt βουτύρινον μύρον, apud Diosc. l. 1. c. 65.

Συντυρόω, ῶ, in caseum cogo & condenso, coagulo. Metaphoricè huius passiuo vtitur Aristoph. in Equit.

Τυρωτὸς, ὁ, ὴ, edulij genus apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle iniectio lacti, dum coagulatur: coagulato autem iam, cribello aut flabello vimineo imponi, vt serum perfluat.

ΤΥΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris ea præsertim quæ est in mœnibus, vt vult Gal. apud Hippoc. * dicta à Tyrrhenis ipsorum inuentoribus. ¶ Est etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xen. Pæd. ¶ Item propugnaculum. Hes. Pro munitionibus aut ambitu vrbis à Philostrato poni tradit Eud. Dicitur etiam τυρσός. Suid.

Τυτθός, vide in Τετθός.

ΤΥΦΛΟΣ, ἡ, ὸ, cæcus, oculis captus, orbus luminibus. Il. ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, luminibus eum priuauit. Plut. de fortuna, καὶ τυφλοὶ λεπτοφυῶς τυφλοὶ ἀφεστῶτες αὐτῶν. Idem Symp. l. 2. τοιοῦτοι γὰρ τυφλοὶ δῶλοι. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τῶν σωμάτων, partes corporis quæ non habent oculos: apud Xenop. pæd. 3. Apud architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cæci parietes, in quibus non sunt fenestræ quæ lumen inferant. Apud medicos τυφλὸν ἔντερον dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam vno foramine, tanquam oculo, sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicuius, quam non percipit & videt vt apud Plut. in Solone, τυφλὸς ὢν τῶν μελλόντων ἀνθρώπων. ¶ Item qui non videtur, vix apparens, obscurus vt τυφλὴν πηγὴν in Epigram. τυφλὴ πηγὴ ἀξ, fons non apparens, Xen. Item surdus, κωφός. Hes.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. Plut. Aristot.

Τυφλόω, ῶ, ώσω, excæco seu obcæco, oculis priuo. Eurip. in Cycl. Οὔτις με τυφλὸν ἐβλίψαντο.

Τυφλόομαι, excæcor, oculis priuor. Metaphoricè apud Piod. in Olymp. τοὺς δ' ἐν μελλόντων τὸ τυφλοῦν φράσαι, futura non cernunt mentes. apud Plat. in Tim. τούτου τυφλωθεὶς, exp. his oculis. Dicitur & nox τυφλοῦσθαι, obscurari. Plut. Symp. 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio seu obcæcatio. Exp. &, cæcitas apud Hippocr. aphor. l. 6. [exp.

Τυφλώδης, qui mutus sedet & velut attonitus: vt Gal. apud Hipp.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcuto. Metaphoricè plerunque de animo dicitur: Herodian. l. 3. πολλοστοὶς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cæcutiens nimia cupiditate. Greg. de bapt. ὑπὸ τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικὸν, quibus ratio est obcæcata. Vide & composita ex Ὄψις, in Ὀπτικός.

Τυφλῶν, dicuntur serpentes cæcitquibusdam cæcilię. Aristot. hist. [an. l. 8.

Τύφλη, nomen piscis, apud Athen. l. 7.

Composita.

Ἀποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco, Alex. Aphr. Plut. ἀπὸ δ' ὑγιαίνοντος.

Ἐκτυφλόω, ῶ, idem. Arist. Plut. & Eurip. Ἐκτύφλωσις excæcatio.

Ἐπιτυφλόω, obcæco.

Ὑπότυφλος, aliquantum cæcus, luscitosus.

ΤΥΦΩ, f. θύψω, fumum excito: in qua significatione dicitur etiam τύφω καπνὸν, vt Herodot. ἐκθόντες τὰ πλοῖα, τύφουν καπνὸν, fumum excitate ad dandum signum sui aduentus. Dicitur etiam τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto: apud Aristoph. in vesp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, vro: Eur. in Cyclop. τυφόντω χρῆν τὼ Αἴτνας μυλοκόμω. Τύφομαι, fumo infestor. Apollon. Arg. 2. λιγνύοντι καπνῷ τυφόμενος. Item neutraliter, fumo, fumigo: vt Elian. 41. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, vror. Plu. in Silone, τυφομένου δὲ τοῦ πυρὸς ἔτι ζῶντος φλόγα τοῖς ἱστοῖς μενόμενος καὶ χόρτον. flammam incensam adulto & corroborato igne. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marcesco, seu flaccesco. Hes.

Θύψις, εως, ἡ, vstio, crematio. Suid. & schol. Aristoph.

Θυμιάλωψ, titio, semiustus carbo: seu titio ex igni sublatus & ambustus. Aristoph. in Acharn.

Τυφώσις, εως, ἡ, accensio, inflammatio, vstio. Suid.

Τυφωσιακὸς, ὁ, ὴ, epitheton decrepiti, & cuius cadauer propediem sit cremandum. Aristoph. in Vesp.

Τυφος seu τύφος, ου, ὁ, fumus: apud Marc. Aurel. ¶ Item iactantia, ostentatio, arrogantia, fastus, insolentia. Luc. ἡ τοῦ τύφου λαμπροῦ καὶ γεμάτη σεσωτέρη. Plut. de deo Soct. ἢ τὸ τυφοῦσθαι τὸ ἀκάθαρτον φιλοτιμίας, καὶ τὸς τυφοῦσθαι δόξαν καὶ δόξας. Exp. etiam, stupor, attonitus apud Hippoc.

Τυφωδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, decrepitus & capularis. Apud medicos τυφωδὲς πυρετὸς, febris quædam continua & ardens, de qua Gal. comment. in Aphor. 42. l. 7. & Aet. l. 5. c. 89.

Τυφόω, idem quod τύφω, fumo infesto vel excæco: Hes. ¶ Item effero & insolentè reddo. Plut. οὐ θαυμαστὸν ἢ τυφοῦσι καὶ διαλλάττουσι εἰ φιλοδόξους καὶ πυρ' ἕξιν ἐπιφαίνουσι, facium vt insolescat. Herodian.

rodian.l.6. ἢ ἡ Πέρσαι εἰς ἐλπίδα μείζονα ἐξεγεμάτων τύφωτι τελικούτων ἔργων ἐπράξαν.

Τυφόομαι, ῶμαι, effertor, insolescо. Laërt. in Antisth. ἐπαίρομαι Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. Sic & apud Luc. Ἰτέ ὁ τετυφωμένος, qui est è mente sua collectus & attonitus. Arist. in probl. ἀφῆ τὸ τῶν τετυφωμένων πουεῖ ἢ μανικός. Sic & apud Dem. & Plu.

Τυφών, ventus quidā repentinus, seu procella: vortex igne factus seu vortex procellosus & euertens. Aristot. de mundo, ὑφ' οὗ ἐστι τὸ ἀστραφὲν ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, εἰὰν ἄπυρον ἢ παντελῶς. Pro eodem dicitur & τυφώς: apud Eur. in Phœn. & Aristoph. in Ran.

Τυφωνικός ή, ό, typhonicus: vt ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος ἀνεμοῦρων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus. Act. Ap. 27.

Τυφών, seu τυφώς, & poëticè τυφοῦν, & τυφαεύς, nomen proprium gignantis. Typhon seu Typhoeus. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog.

Τυφαονίων, Typhaonius seu Typhonius: τυφαονία πέτρα.

Τυφῶν, Τέφρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex τύφω & τυφόω.

Ἐκτυφόω, & ἐκτυφῶ, in fumum redigo.

Ἐκτυφοῦμαι, & ἐκτυφόομαι, in fumum euanesco. Diod. l. 1.

Ἐπιτυφόω, idē quod τύφω. Arist. in Vesp. καὶ σὺ φρόνει ἐς Αἰγίνην ἐνθορὼν τῷ Σιλφίῳ, fumo infesta & abige. Itē incendo Chrysin ep. ad Ephe. Exp. etiam, intus foueo, apud Phi. de mundo.

Ἐμπύω, accendo in, inflammo aduersus. Suid. ex Aristoph.

Ὑποτυφῶ, suffumigo, fumum subtus excito. Plut. in Pericl. Item succendo ignem subiicio. Et metap. irrito, prouoco: apud Dion. Areop. Item paulatim vro, seu vstulo Luc.

Composita ex τύφω, iactantia.

Ἀτυφός ή, ό, minimè fastuosus. Plut. in Alex.

Ἀτύφως, sine fastu, modestè. Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa. & de deo Soc.

Ἱππότυφία, ἡ, equina superbia aut fastus qualis est eorum qui se equis iactitant. Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Ὑπότυφος, aliquantum fastuosus & elatus, seu sub quo latet iactantia & superbia. Plut. in Pericle.

Τύχη, &c. vide in Τυγχάνω, sum. Τυχίζω in Τέλχω.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteris incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exp. etiam, conuitiis incesso. Aristoph. in Vespis. ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot. rhet. 2. εἰ δοκεῖ ἕξειν τὸν τωθάσεται. Apud Theoc. Idyl. 16. Πολλά με τωθάσεσθαι ὅτ' ἀλεθείαν ὀφθὲν ἐλεύσεαι, exp. multum me incusantes.

Τωθασμός, irrisio.

Τωθαστής, irrisor. Τωθαστικός, irrisorius.

Τωθαστικῶς, irrisorie cum irrisione, apud Laërt. in Speusippo.

Ἐπιτωθάζω (comp.) irrideo, derideo, conuitior. Theodoret. hist. Eccles. l. 3. item effusè rideo & cachinnor. Hippoc. epist. ad Demagetum, ἢ μάλα ἀθρόοντι κατεμάγχασε ἢ ἐπιτώθασε. Expon. etiam, assentor, adulor.

Τώς, vide in Ὡς.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo. Hippoc. ep. ad Demag.

Υ.

Υ, Nota literæ ὖ ψιλόν, communiter vocant, Æoles autem ὖμ, tradit Eustat. ¶ Ab huius literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδές, à quibusdam & ὑψοειδές. ¶ Ab Æolibus ponitur pro ο: vt ὕνομα pro ὄνομα.

Υ, Υ, vox facta ad exprimendum sonum quem quis olfaciens edit spiritum nauibus attrahendo: vt ille apud Aristoph. in Pluto carnes suillas olfaciens. ait, ἔνδον ὄζει νῦν μακρωτάτω Πολὺ ζῆμα τιμαχῶν ἢ κρεῶν ὑπεμιμήνων. Υ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. Scholiastes dicit esse aduerbium admirantis.

Υαδὲς ὕαρα. ὑαδὲς. vide Υ' ς in Σύς.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. idyll. 10. Nicand. in Ther. Dioscor. lib. 4. c. 63. ¶ Delphinij etiam speciem quandam ὑακίνθον nominari scribit idem Dioscor. lib. 3. cap. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in apigr. & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta: Exodi 28.

Υακινθώδης, ης, ες, ὁ ἢ, ἡ, hyacinthus, i. hyacintho similis.

Υακίνθινος, ου, ὁ, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ψ. Οὐλας ἔκ κόμας ὑακινθίνῳ ἀνθεμόεσσας.

Υακινθίς, ίδος, ἡ, hyacinthis. Athen. l. 4.

Υακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino lum colore: apud Areth.

ΥΑΛΟΣ ὕαλος, ου, ἡ, vitrum. Lucian. de hist. scrib. παμμεγέθη δὲ ὑπόκωμα ὑαλᾶ τῆς κολλίσης ὑαλίου. Alex. Aphr. ὥσπερ δὲ ὕαλον ἐμφαίνει τὸ διαυγὲς ἢ γεώμετρον, tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus: apud antiquos, vt testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Ὑαλή, dicitur etiam pro ὕαλος, teste Hesych. & Suida: vt αὐλὴ pro τὺλος.

Ὑαλώδης, ης, ὁ ἢ ἡ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur & Ὑαλοειδής, ές, ὁ, idem. vnde ὑαλόειν. Hesych. est λαμπρόν, διαφανές, splendidum, pellucidum.

Ὑάλινος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: vt ὑαλᾶ ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Ὑίλινος, idem: vnde ὑαλοῦν ἀγγεῖον. Diosc.

Ὑαλίνος, ὁ, idem: vnde ὑαλίνη θάλασσα. Apoc. 4. Dicitur & ὑίλινος: vt ὑίλινα καθίσματα, apud Alex. Aphr.

Ὑαλός, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pellucidate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Ὑαλίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum conuerto, vnde Ὑάλωμα, τὸ, vitrum in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Υαξ, vide Υ' ς in Σύς. Υβίς in Κύστις.

ΥΒΡΙΣ, εως, ἡ, iniuria, contumelia, seu iniuria contumeliosa, aut iniuria simul & contumelia, iniuria petulanter illata: interdum exponitur etiam insolentia, petulantia, superbia. Aristoph. in Phut. ἀλλ' οὐχ ὕβρεις πολλὴ ταῦτ' ὀξύ. Dem. in Mid. dicit εἶναι τῷ παντὶ κοῦ τὸ ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur ὕβριν ὑβρίζειν: vt apud Plut. symp. sept. sap. εἰκὸν ὕβριν φρὸς ἡμᾶς ὑβρικέναι, infligendum nobis fecit iniuriam. Et ὕβριν ἀντιποιεῖσθαι, vicissim iniuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Eg. καὶ ὕβριν Ἀνέρα τιμήσουσι. adiectiuè accipitur ὕβρις pro ὑβριστής.

Ὑβρίζω, f. ίσω, & Att. ῶ, iniurius sum, proterius & insolens sum, insolesco. Od. ρ. Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπίλλης. Demosth. Olynth. 3. ὅτι φιλοπόνως τοῦτον ὑβρίζεις χρῆν. Æschyl. apud Athen. l. 15. οὐδὲν ἐστὶν ὅστις Ὑβρεῖ ὑβρισμός, non minus erat iniurius & contumeliosus. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter iniuriam infero. Il. λ. Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μαχεσάντω. Demosth. ἐὰν ἰδιώτου τινὰ ὑβρίσῃ τις. Et cum genitiuo accusat. Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲ ἀδικοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δὴ οὐ λίθοις; Sæpe cum præponit. εἰς. sequente vel accus. perf. vt εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν. apud Aristoph. in Nub. vel accus. tertiæ apud Herodia. l. 4. ἐκ λιμῶν καὶ ἀδελφὸν ὑβρίζοντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, constupro, pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ἔξεστι γυναῖκα ὑβρίζειν τὴν ἑαυτοῦ, εἰς ἣν ὑβρίζει. Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit: vnde ὑβρίζοντες εἰ ἔνοι. apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia. vnde ὑβρίζον δένδρον. apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumelia afficior. Demosth. in Mid. ἀλόγιστον ἢ φρόντιστον εἶναι αὐτὸς ὑβρίζεσθαι.

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις. Plat. ep. Dem. in Mid. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet: apud Eurip. in Oresst. Ὕβρισμα θεῶν τῶν Ἀγαμέμνονος γένος.

Ὑβρισμός, idem. Athen. l. 15. ex Æschyl.

Ὑβριστής, ής, ές, iniuriosus, contumeliosus, insolens & proterius. Exponitur etiam, conuitiator. Item stuprator. Ὑβρίστρια, conuitiatrix, inuectiua.

Ὑβριστικός, ὁ, idem cum ὑβριστής. Od. ω. ὑβριστὰ δ' αὐτοῖσι καὶ ἀθέμιστα ἔοικεν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic & apud Arist. Æsch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβριστά, tauri cornu ferientes seu petulci. Fœm. ὑβριστική, iniuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantiuè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, proteruior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem, apomn. 1.

Ὑβριστικός, pronus ad afficiendum iniuria & cõtumelia, qui iniuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστής: vt ὑβριστικὰ ὑποσβολά, apud Æschin. in Ctesiph. & ὑβριστικαὶ λοιδορίαι, Plut. in symp. sapt. sap. sententiæ contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαί, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ ἔθη dicebantur quoddam Argiuorum festum, quo mulieres insolentius in meritos agebant virilibus indutæ vestibus in memoriam patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib. de virt. mul.

Ὑβριστικῶς, more ὑβριστικῶν, iniuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim iniuria vel contumelia afficio, illatam iniuriam vlciscor. Plut. in Per.

Ἀνύβριστος, ὁ ἢ ἡ, nulla iniuria seu contumelia affectus, nulli iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ iunt, non insolens nec petulans: vt Ἀνύβριστος παιδείᾳ, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, iniuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & proteruia desisto. Synes. in ep. ad Enopt.